

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

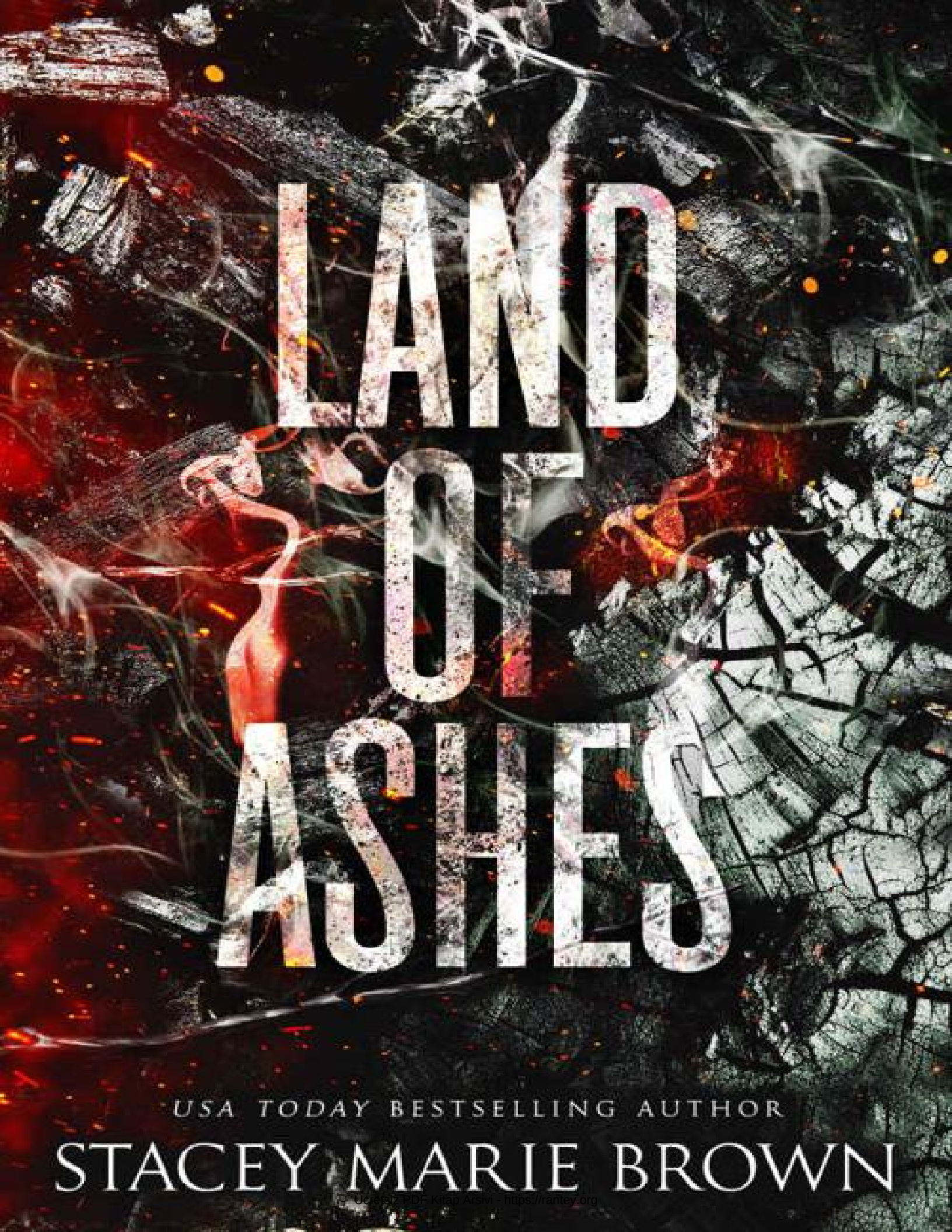
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAND OF ASHES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

STACEY MARIE BROWN

Free PDF Epub Kindle - <https://raney.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LAND OF ASHES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
STACEY MARIE BROWN

Küller Ülkesi, Telif Hakkı © 2024 Stacey Marie Brown

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek bölgelere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve

Olaylar yazarın hayal gücünün ve çılgın arkadaşlarının ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Yazarın yazılı izni olmadan yeniden satılamaz, çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

Yayınlayan: Twisted Fairy Publishing Inc.

Düzenleyen: www.formatting4u.com

Kapağı hazırlayan: Simply Defined Art

Comma Sutra Editorial'dan Mo Sytsma ve Wendy Higgins tarafından düzenlenmiştir.

AYRICA YAZAR: STACEY MARIE BROWN

Paranormal Romantik

Karanlık Serisi

Işığın Karanlığı (#1)

Karanlıktaki Ateş (#2)

Karanlıktaki Canavar (Bir Elighan Dragen Romanı) Karanlığın

Sakinleri (#3)

Karanlığın Ötesindeki Kan (#4)

Batı (#5)

Koleksiyoner Serisi

Korlar İçindeki Şehir (#1)

The Barrier Between (#2)

Across the Divide (#3)

From Burning Ashes (#4)

Hafiflik Destanı

Işığın Tacı (#1) Hafiflik

Düşerken (#2)

Kralın Düşüşü (#3) Közden

Yükseliş (#4)

Vahşi Topraklar Serisi

Vahşi Topraklar (#1)

Vahşi Topraklar (#2)

Ölü Topraklar (#3)

Kötü Topraklar (#4)

Kan Toprakları (#5)

Gölge Topraklar (#6)

**Derin Mavi Denizdeki
Şeytan Gümüş Dilli Şeytan
(#1) Çizmeli Şeytan (#2)**

Masal Yeniden

Anlatımları Kışlak

Masalları

Deliliğe İniş (#1)
Delilikten Yükselen (#2)
Deliliğindeki Güzellik (#3)
Deliliğindeki Canavar (#4)

Canavar Topu Antolojisi
Kızıl Dişi Avcı

**Çağdaş Romantizm için
kitabın sonuna bakın ve
Yabancı Çeviriler**

Okuyucuya not: Vahşi Topraklar Serisinin ilk 6 kitabını okumadıysanız şimdi durun çünkü okumaya devam etmek sizi spoiler denen şeylerin dehşetine ve sıkıntısına maruz bırakacaktır (Gasp!) Ayrıca DCL Destanını okuduysanız daha da artacaktır.

Çok geç olmadan geri dönün...

Birinci Bölüm

Kül

Kışın uğultusu Stephansplatz'daki yılbaşı ışıklarını kırbaçlarken buz gibi bir esinti tenimi dalgalandırdı. Gece festivali karanlıkta parılıyor, ışıklar ahşap kulübeleri, Noel ağaçlarını ve dükkanları süslüyordu. Müzik sinirlerimin üzerinde yağlı, acı şeker taneleri gibi dans ediyordu. İnsanlar neşeli bir tempo içinde gülüp şarkı söylerken, kavrulmuş fındık, zencefilli kurabiye ve sıcak şarap kokuları burnuma doluyordu.

Tenime zımpara gibi geldi. Onların neşesi ve hafifliği ruhuma dikenli tel gibi geldi.

Çarpan başımı gecenin ayazına gömüp, hâlâ bir önceki geceden kalma yoğun uyuşturucunun etkisindeyken, karanlık bir sokağa saparak şenliklerden uzaklaştım ve hedefime yaklaştım.

Omzumun üzerinden bakarak, herhangi bir takipçiyi yakalamak için duyumlarımı kullandım. Hain fikirleri olanları.

Son on bir ay içinde arkadaş edindiğimi söylemek gerçeği. Arkadaşlarımdan bile daha fazla düşman yaratmıştım. Bu eski Ash'in yapmayacağı bir şeydi ama artık o kişi ben değildim. Neredeyse bir yıl önce öldü ve içinde nefret, intikam ve öfkeden başka bir şey bırakmadı. Bu kemikleri ben taşıdım.

Bu yüzden üç aydan uzun bir süredir Budapeşte'ye gitmemiştim. Bakışlardan, müdahalelerden, yargılamalardan bıkmıştım. "Kendim gibi" olmadığının söylenmesinden.

Olacak bir benlik yoktu. Ben de gittim.

Hepsi geleceğe odaklanmak isterken, ben geçmişe kilitlenmişim, yoluma devam edemiyordum, hepsinin nasıl olup da geleceğe odaklanmak istiyor gibi göründüklerini anlamıyordum.

çok kolay unutuyorum.

İntikam soludum ve ölümü hayal ettim.

Ağaç perilerinin dengeli ve sakin oldukları bilinirdi, gerçi ben hiçbir zaman tipik bir ağaç perisi olmamıştım. Ama sakin kişiliğimle bile kırılabilirdim.

Viyana sokaklarında dolaşırken, Avusturya'nın Birleşmiş Milletler şemsiyesi altında olmasının etkisi ve koruması her yerde görülüyordu. Yolların bakımı, gelişmiş elektrik sistemi burayı en karanlık gecelerde bile ıslıl tutuyordu. Kitlesele yoksulluk yok, yıkık dökük binalar yok. Fae ve insanlar arasında sosyal bir uçurum olmadığından değil, mükemmele yakın bile değildi, ama trenle sadece iki saat uzaklıktaki Doğu'nun çürümüşlüğünden ve yoksulluğundan bir dünya uzaktaydı.

Omzumun üzerinden tekrar kontrol ederek kapüşonumu daha yukarı çektim ve koyu sarı saçlarımın örtüldüğünden emin oldum. Birkaç insan el ele sokakta yürüyordu ve bir grup üniversiteli genç gülüşerek sokakta tökezliyor, sarhoş aptallar gibi şarkı söylüyor, gerçek hayattan ve gerçek sorunlardan bihaberdi.

Barın içinde yanan tereyağlı ışığa doğru ilerlerken, binanın yan tarafında İngilizce olarak *Beer Saloon (Bira Salonu)* yazdığını fark ettim. Kemerli beyaz taş tavanlar, fıçı masalar, rastgele bira tabelaları ve koyu ahşap dekorla tasarlanmış tatil dekorlu bara adım attım. Burası kendine özgü bir Alman ama Amerikan kovboyu olmak isteyen havası veriyordu. Yaşamak için dinlenilecek bir yer müzik dinleyebilir ya da loş mumlarla aydınlatılmış loş köşelerde kaybolabilirsiniz.

Köhne bağlantılarla buluşurken fark edilmemek için iyi bir yer. Sıcak, havasız hava burnumu ve yanaklarımı yakıcı bir sıcaklıkla kavurdu. Kızarmış yemek ve bira kokusu burun deliklerimi doldururken, insanların yüksek sesli konuşmaları tavandan ve duvarlardan uğuldayarak kulaklarımı tırmalıyordu.

Artık insanlardan uzak durma eğilimindeydim. İyi davranmaya ya da başkalarını umursamaya tahammülüm yoktu. Birden fazlasıyla başa çıkabildiğim tek zaman, kafamın çok iyi olduğu ve genelevde olduğum zamanlardı.

Barın üzerine, tavana ve duvarlara cicili bicili ışıklar asılmıştı. Ucuz bir plastik cicili bicili ağaç barın yanında dururken, odanın etrafına bir düzine atatürk çiçeği yerleştirilmiş ve bir kez daha tatilin yaklaştığı gerçeği vurgulanmıştı. Neşeli olmalıydık. Mutlu olmalıydık. Bu bana sadece mutlu olmadığımı hatırlattı.

Mutlu olmak için sebeplerim ölmüştü.

Bir anlığına, daha iyi bilmem gerekirken mutlu olmama izin verdim. Çocukluğum bile bana aşk için yaratılmadığımı gösteren kırmızı bir bayraktı. Bir kişi dışında hiçbir zaman koşulsuz sevgi görmeden büyüdüm ve onu terk ettim, benim çekemediğim acıyı çekmesine izin verdim. Kendimi kurtarmak için kaçtım. Warwick ve Kitty'ye kadar gerçek ailenin ne olduğunu anlamamıştım.

Anıların acısını içimden atarak omuzlarımı geriye attım ve bir masaya doğru yürüdüm. Mekânı taradım, burada buluşacağım kişiyi arıyordum. İzini bulmak neredeyse imkânsızdı ve aylardır aradığım bilgiyi elde etmesi daha da zordu.

Ondan hiçbir iz bulamayınca kendimi en karanlık bölgedeki duvara yasladım, böylece odayı ve girişi mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Bana yaklaşan güzel sunucuya başımla selam verdim.

"Size ne getirebilirim?" Sırıttı, göz kapakları itaatkâr bir şekilde aşağı indi, masamdaki mum kaymaktaşı teninin üzerinde titreşti.

"Paulaner," diye cevapladım bir bira sipariş ederken.

Yazıyormuş gibi yaparak dikkatini bana verdi. "Size başka *bir şey* getireyim mi?" Sarı kaşları yukarı kalktı, mavi gözleri ilgiyle parlıyordu. "Menü dışı bile olsa." İma ettiği şey açıktı.

"Hayır."

"Emin misin?"

Omuzlarım yükselirken, dilimin kırbacını hissettim, kelimeler bir sel gibi onun üzerine akmaya hazırdı. Onun nazlı ifadesi, flörtöz havasıyla ilgili her şey bir fırtına gibi ensemde yukarı tırmanıyor, onu engellemek için elimden geleni yapıyordum. Sadece rahat bırakılmak istiyordum.

"Hayır." Cevabım dudaklarımdan döküldü ve başımı başka yöne çevirip loş odaya bakarak ilgilenmediğimi açıkça belli ettim.

Sert bir şekilde kovulmamı içine çekti, muhtemelen reddedilmeye alışık olmadığından utançtan yanakları kızardı ve geri çekildi.

Bir ağaç perisi olarak, yüzümün ve sıkı vücudumun baştan çıkardığını biliyordum, cinsel enerji her zaman insanları içine çeken bir elektrik yükü gibi tenime biniyordu. Ve bir zamanlar, onunla açıkça flört eder, onu yatağıma alırdım. Gülümserdim. Gülüşürdük. Eğlenirdim.

O kişi uzun zaman önce, farklı bir yaşamda gibiydi.

Belki içimde bir yerlerde bir pislik gibi davrandığımı umursuyordum, belki de artık umurumda değildi. Çoğu zaman iyi, rahat adam

Warwick ve Kitty arasındaki hayatı artık çapa değildi. Akıntıya kapılmıştım, bir acı denizinde boğuluyordum.

Neredeyse bir yıl önceki gece her şey değişti. Ve artık aynaya baktığımda karşımdaki kişiyi tanıyamamam umurumda değildi.

Garson kız birayı masaya bıraktı ve geldiği gibi hızla ortadan kayboldu, bana bakmadı bile. Bir parça utanç kaslarımı gerdi ama onu da diğer her şeyle birlikte ittim.

Soğuk içeceğimi yudumlarken nefesimi verdim, alkolün etkisini ancak Bir gece öncesinden kalan ve hâlâ kanımda dolaşan peri tozu arzusunu dindirdi.

Dışarıda yerde, giysilerim kollarımda uyanmak dışında seks partisinden neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. Üstüm başım ucuz ruj ve bana ait olmayan dölle kaplıydı ve iki devasa goril değiştirici tarafından dışarı atıldığımı hayal meyal hatırlıyordum.

Kapı açıldı ve dikkatimi oraya çekti. Fae ve insan karışımı dört kız ve üç erkekten oluşan bir grup içeri girdi. Yüksek sesli, heyecanlı Sesler ve sevinçli enerji içime kuvvetle çarptı, bara doğru ilerlerken omurgam diken diken oldu. Buradaki ünlü üniversitenin sokakları, finallerin bitmesini ve önlerinde kış tatilinin olmasını kutlayan üniversite öğrencileriyle dolup taşıyordu. Bu da Doğu Bloğu'ndan bir başka büyük farkı gösteriyordu. Orada üniversiteler artık neredeyse hiç yoktu, varsa da sadece aşırı zenginler içindi. Çoğu çocuklarını sınırların ötesine Batı'ya gönderirken, Doğu'daki yoksul çocuklar evlerinin yanında çalışmak zorunda kalıyordu. fabrikalarda çalışan ebeveynler. Kaygısız üniversite hayatı artık Doğu'dan gelen çocukların yaşadığı bir şey değildi.

Dikkatimi gruba verdiğimde, içlerinden ikisinin diğerlerinden biraz daha yaşlı görüldüğünü fark ettim.

karşımdaki sandalyeye oturdu. Sessiz hareketleri, sıradan yüz hatları ve gri pelerini onu gözlerinizin önünde beliren sihirli bir numaraya dönüştürdü.

Tepki vermeyerek adama sıkıntıyla baktım, biramdan bir yudum aldım ve önce onun konuşmasını bekledim, ancak bakışları bana hiçbir şeyin onu geçemediğini söylüyordu.

"Budapeşte'den çok uzakta." Sesini alçaltarak kollarını masaya dayadı.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Bardağı yere bıraktım.

"Hizmetlerim Macaristan'ın çok ötesine ulaşıyor, özellikle de şimdi yeni Demokratik başkan her şeyi daha erişilebilir kılıyor." Adamın dudağı

yukarı çekti.

"Hayran değil misin?" Killian'ın içinde bir koruma duygusu kaynıyordu. O ve Brexley'nin Macaristan'da yaratmaya çalıştıkları şey bu koşullar altında hayret vericiydi.

"Bildığınız gibi benim işim çok aranan ürünlerin karaborsasıdır. Yüksek talep görmemeleri hoşuma gitmiyor."

"O halde daha doğuda olmamanıza şaşırdım." Killian Macaristan'ı ayağa kaldırmaya çalışıyordu, ancak Sırbistan, Romanya, Ukrayna, Rusya ve Slovakya gibi komşu ülkeler yeni demokrasi dalgasına karşı savaşıyor, halklarını otoriter liderliğin derinliklerine götürüyor, ülkelerimiz arasındaki ince çizgileri geriyor ve savaşa işaret ediyordu. *Bir tane daha*. Görünüşe göre diktatörler savaştan hiç bıkmıyor, savaşın acısını çekenler ise halk oluyordu.

"Burada işim vardı. Almam gereken malzemeler var." Garson kız yaklaştığında başını salladı, kapüşonu hâlâ yüzünü örtüyordu. Kadın döndü ve tereddüt etmeden uzaklaşarak adamın dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Görüyorum ki Prag'da olduğu gibi burada da insanları etkilemeyi başarmışsınız."

Omuzlarım seğirdi ve kolumu bankın arkasına attım. Brexley'nin amcası Mykel'in benden ayrılmamı istediğini pek kimse bilmiyordu. Prag, kavga ve düzensiz davranışlarla ilgili düzinelerce şikayetin ardından. "Macaristan'dan Çekya'ya bir yıkım dalgası bıraktınız, değil mi?

Sen?"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Dişlerimi sıktım. Onu tanıyan, beni tanıyan ve bu buluşmanın ayarlanmasına yardımcı olan tek bir kişi vardı ama ona benim hakkımda bir şey söyleyeceğini sanmıyordum.

"Tam tersine." Öne doğru eğildi, kahverengi gözleri bana bakıyordu. "Senin hakkında çok şey biliyorum Ash. Ünün senden önce gelmeye başladı.

Girdiğiniz neredeyse her genelevden ya da seks kulübünden mülke zarar vermek, aşırı zevk düşkünlüğü ve faaliyetlerinizde eşik tanımamak gibi nedenlerle atılıyorsunuz. Ahlaksız alemlerinde çok özel zevkleri olan bir adam olarak tanınmaya başlıyorsun." Başını öne eğdi. "Sarışın, yırtık pırtık erkekler ve mavi saçlı kadınlar, peruk takmak zorunda olsalar bile."

Vücudum geriye doğru sarsıldı, çenemin çatladığını duyana kadar dişlerimi sıktım. Saldırmak, masayı devirmek ve yüzüne vurmak istedim. Her şeyi

Daha önce hiç yaşamadığım tepkiler. Warwick'le birlikte büyürken işimiz gereği çok kavga etmek zorunda kalmıştık ama ben asla onun gibi kavga etmeyi arzulamadım. Hiçbir zaman arayış içinde olmadım, her zaman uyum ve denge içinde olan taraf oldum.

Artık tek yapmak istediğim buydu. Tek arzuladığım.

Hafif bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Tüm bu öfkeyle, neden daha doğuda olmadığını merak ediyorum. Umutsuzca istediğin şeyi arıyorsun." Ellerini kavuşturdu. "*Romanya* gibi."

Sözleri göğsümü yardı, nefes almamı zorlaştırdı, sinirlerim boynuma dolandı ve beni ayağa kaldırdı.

"Oradalar mı? Emin misin?"

Sonya ve Iain'in resmi gözümün önüne geldi, nefret boğazımı yaktı. Romanya'dan ayrıldıklarına, Karadeniz'den İstanbul'a doğru yelken açtıklarına ve elimden kaçtıklarına dair söylentiler vardı.

"Kaynaklarım *asla* yanılmaz. Onlar sadece denizleri avlamıyor, yönetiyorlar da. Gidip gelen her şeyi bilirler."

"Nereye?" Ona doğru daha da eğildim. "Sonya ve Iain Bükreş'te Başbakan Lazar'ın yanında mı saklanıyor?" Öldürmek istediğim iki kişiyi aylarca arayıp bulmaya çalıştıktan sonra, Romanya'da saklandıklarına ve Başbakan Lazar'ın çatısı altına sığınmak istediklerine dair elimde gerçek bir kanıt yoktu. Ülkelerimiz arasında düşmanca ve ölümcül sınırlar varken -ve yakalanırsam ölümle burun buruna gelecekken- gerçek, sağlam kanıtlara ihtiyacım vardı.

"Önce ödeme." Sırıttı.

Bardaki kızların yüksek sesli kahkahalarını, müşterilerin konuşmalarının uğultusunu, boynuma sürtünen tatil müziğini görmezden gelmeye çalışırken ellerim top haline geldi. Odak noktam, ihtiyacım olan cevapları verebilecek olan adamdı. Arzuladığım intikamı.

"Ne kadar?" Elimi cüzdanıma götürdüm.

Alay etti, başını hafifçe salladı. "O tür bir ödeme değil."

Midem düğümlendi. "Bir iyilik istiyorsun." Yutkundum, bunun olacağını tahmin etmem gerektiğini fark ettim.

"Cinler böyle çalışır." Adamdan güven ve ego kokusu yayılıyordu. "Sen benim lambamı ov, ben de seninkini ovayım."

"Keşke bunu kötü anlamda söyleseydin." Yükselen endişemi yatıştırmak için biramı bir dikişte içme ihtiyacı neredeyse beni bunu yapmaya zorluyordu. Cinsel bir avansla başa çıkabilirdim ama istediği şey çok daha ciddi ve tehlikeliydi.

Scorpion beni uyarmıştı.

"Arkadaşınızın da bildiği gibi, iyiliklerimin zaman sınırı yoktur. Seni istediğim zaman, istediğim şey için çağırabilirim. Ne olursa olsun, sen üzerine düşeni yapmalısın.

anlaşmanın." Kaşları kalktı, neredeyse kapüşonunun altına saklanıyordu. "Peki, *tam olarak* nerede olduklarını öğrenmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

Bir cine borçlu olmak, yemin etmekten çok da farklı görünmüyordu; tek fark, yeminin sizi öldürmesi yerine, cinin sözünüzden dönerseniz sizi öldürecek adamları olmasıydı.

İçime çekerek yavaşça nefes verdim, ne kadar ileri gideceğimi zaten biliyordum. "Şartlarını kabul ediyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve pelerininin içinden bir zarf çıkarıp ayağa kalkarken masanın üzerine attı.

"Seninle iş yapmak güzeldi, peri. Paraya ihtiyacım olduğunda anlarsın." Arkasını döndü ve ben de Dzsinn'in fark edilmeden kapıdan çıkışını izledim.

Kalbim kulaklarımda güm güm atarken dosyaya uzandım. Onları bulmak için ihtiyacım olan her şey bu zarfın içindeydi. İntikamın tadı dilimi kapladı. Acımı hissedecekler, intikamımı alacaklar ve gazabımı tecrübe et.

Sonya ve lain dayanılmaz ıstırapın ne olduğunu anlayacaklardı. Cehennem onlar için geliyordu.

Parmaklarımla dosyayı kavrayarak içindekileri çıkarmaya başladım. Beynimin içinde bir yerlerde, duyularım uyarı ile karıncalandı. İçerideki hava Atmosfer değişti, çevre bana bir şeylerin artık uyum içinde olmadığını söyledi, tam kapı açılırken kaslarım gerildi.

Sanki oda da bu vicdansız enerjiyi hissedebiliyormuş gibi durgunlaştı.

Siyah giysiler giymiş, ellerinde silahlar olan ve mafya tipi adamlara benzeyen beş iri yarı, siyah saçlı adam doğruca bar alanına doğru ilerledi. Anında fae olduklarını hissettim, üzerlerinden sihir akıyordu.

İnsan olamayacak kadar hızlı ve incelikli hareketler. *Burayı soymaya mı gelmişlerdi?* Gerçi çalınacak değerli bir şey yoktu ve müşteriler de bu çabaya değmezdi. Zenginlik ya da elmas yok, sadece Cuma gecesinin tadını çıkaran çalışkan insanlar. Böyle küçük bir ödül için yakalanma riskine girecek bir yer değildi.

Elim ceketimin içinde sakladığım silahıma gitti, adamlar dağılırken bakışlarım onlara kilitlendi. İçlerinden üçü yönlerini değiştirdi, personel yerine öğrenci grubuna yöneldiklerinde kafam karıştı, silahlarını üniversiteli çocuklara doğrultmuşlardı.

Daha yaşlı görünen iki öğrenci, sarışın bir kadın ve siyah saçlı bir adam tepki gösterdi, adam kıyafetlerinin içinde bir şey arıyordu. Her şey bir anda oldu.

POP!

Kurşun kafatasını delip geçti, kafasından kan fışkırdı, dehşet çığlıkları havaya karışırken vücudu yere düştü.

"Reid!" Ufak tefek, siyah saçlı bir kız adamın ardından bağırdı. Katil, hâlâ esmerin önünde duran sarışına doğru bir adım attı ve yumruğunu kızın yüzüne indirerek bedenini köşeye fırlattı.

"Eve!" Diğer arkadaşları korkuyla onu terk ederek kaçışırken, aynı kız arkadaşlarına doğru uzandı. Kendi hayatları için kaçarken sadece biri ona seslendi.

Adamlar onları görmezden gelerek hızla esmere doğru ilerledi ve kollarından yakaladı. Uzun boylu, iri yarı olanı onu kendine doğru çekti, elini ağzına doladı ve kafasına silah dayayarak kulağına bir şeyler fısıldadı.

Panik, odada bir köpek sesi gibi ısıklık çaldı ve müşterilerin geri kalanında yankılanan bir dehşete yol açtı. Çığlıklar ve kargaşa kavisli tavanın altında patladı. Birkaç insan yerlerinden sıçrayarak kalktı, korku onları tek kapıya doğru sürükledi.

Kapıyı koruyan iki adam, kalın aksanlarını anlamakta zorlandıkları insanlara geri oturmaları için bağırırken endişe seğirdi. Hiç kimse dinlendi. Terör kontrol edilemeyen bir tepkiydi. Bazıları sakin kalır, mantıklı davranır ve söyleneni yapar. Diğerlerini ise terör ele geçirir. Hayatta kalma, tehlikeden kaçma ihtiyaçları her türlü mantığın önüne geçer ve genellikle doğrudan ateşe koşmalarına neden olur.

"Oturun!" Kalın bir Rus aksanı emretti. *Bang!* Bir uyarı atışı yapıldı.

Çığlıklar duvarları delip geçti ve insanlar tam tersini yaparak çıkışa doğru yöneldi, oda bir kargaşaya dönüştü. Kendimi yerimden dışarı ittiğimde, bir vücut omzuma çarptı ve beni bir gümbürtüyle fayansın üzerine itti. Zarf ellerimden uçarak odanın içinde kaymaya başladı.

Düşmanlarımla olan tek bağlantımın izdihamın içinde kayboluşunu izledim.

Panik göğsümü titretti. Çabucak ayağa kalktım, daha fazla bağıriş ve silah sesi kalın taşa yankılandı, saldırganlar durumun kontrolünü kaybederken kalabalıklar çıkışa doğru koştu, masaları ve sandalyeleri devirdi.

Kalabalığı iterek dosyayı aradım. O benim can simidimdi. İntikamım. Onsuz buradan ayrılmamın imkânı yoktu.

Bir masa yan yattı, bir mum yuvarlandı, bakışlarım hedefine kilitlendi.

"Szar!" Alev cicili bicili ağaca doğru yuvarlanırken onu durdurmak için ileri atıldım. Alevler sahte ağaca sıçradı, ısı yüzüme vurarak beni geri çekti. Ateş çoktan yanındaki onlarca yıllık alkolle kaplı eski ahşap bara yönelmiş, onu bir yudumda içmiş ve daha fazlasını tüketirken derin bir havlama sesi çıkarmıştı.

"ATEŞ!"

Kalbim kulağımın içinde çılgınca çarparken, panik katıksız bir dehşete dönüştü. Dikkatim dosyayı aramaya yöneldi, son aklım da içinde ne olduğuna bağlıydı. *Neden bana uzattığı anda açmamıştım ki?* Bilgi çok yakındı. Ne olursa olsun onu almalıyım.

Gözüm benden bir metre ötede yerde duran sarı zarfa takıldı. Ayağa kalkarak zarfa doğru koştum, bir çizme zarfın üzerinde tepindi ve bir diğeri zarfı grubun çaldığı platformun altına doğru tekmeledi, ateş gittikçe yaklaşıyordu.

Hayır! Hayır!

"Bırakın beni!" Bir kızın sesi dikkatimi çekti ve bir adam gördüm. Kar maskeli adam esmer kadını kucağına aldı, kadın adamın elinde çırpınırken onu tutmak için mücadele etti. Duyamadığım kelimeler tısladı, silahının namlusunu daha sert bir şekilde şakağına dayadı ve onu kapiya doğru sürükledi. Diğer kaçırılanlar yangının gürültüsü arasında ona Rusça bağırıyor, çıkışa doğru koşarken acele etmesini işaret ediyorlardı. Yangın hızla ilerliyor, ahşap kirişleri ve girişin üzerindeki ağırları yakıyordu. Saniyeler içinde bizi hapsedecek, mezarımıza kapatacaktı.

Minyon esmerden boğuk bir çığlık geldi, gözleri korkudan sulanmıştı, kaçırılan adam silahı kafasına dayamıştı. Ağzını sıkıca kavrayan adam onu göğsüne bastırarak kapiya doğru itti. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, bir yalvarışla doluydu. Umutla, yardım etmem için yalvarıyordu.

Bir an için dosyanın sadece birkaç adım ötede olduğunu düşündüm ama yapamayacağımı biliyordum. DNA'mda korumak, yardım etmek vardı.

Hızla kalkıp yumruğumu kaçırılanın boynunun yan tarafına indirdim, vücudu yana doğru sendeledi. Soluk soluğa kalan adam, kadını tutuşunu gevşetti. Bu fırsatı kafasının arkasını adamın burnuna bir çatırtıyla çarpmak için kullandı. Adamdan tıslayan bir çığlık geldi ve elini yüzüne götürerek onu serbest bıraktı. Elimi uzattım, kadını ondan uzaklaştırırken bacağımyı savurdum, onu yere düşürdüm, eklemlerim bir kez daha aşağıdaki noktaya çarptı

Çenesine, vagus sinirine vurdum. Adamın vücudu altımda gevşedi.

Ona bakana kadar bir süre geçti. Şok içinde ona baktı, sonra benim bakışlarımı buldu.

Pop!

Alevler etrafımızda çatırdıyor, dikkatimi dumanla kaplı odaya çekiyordu. Ateş alkol dolu şişeleri yaladı ve kırılan camlar tıslamaya başladı, içlerinde çıra gibi basınç oluşuyordu.

"Oh lanet olsun!" Bağırdım.

POP! POP! POP! POP!

Ona doğru sıçradım, onu yere yatırdım, vücudunu kendi vücudumla kapladım, küçük bedeni tamamen benim tarafımdan yutuldu.

Sürahiler bomba gibi rafta paramparça oldu, yanan sıvı ve cam üzerimize yağdı, cildimi kesti, aç ateş tarafından tüketilmek üzere bizi yakıta buladı. Alevler uğultular halinde yükseliyor, duman bulutları ciğerlerime doluyor, oksijenimi çalıyordu. Burada bayılıp ölmeden önce dışarı çıkmalıydık.

Klasör!

Başımı kaldırdım, yüzümden kan ve içki damlıyordu, bakışlarım etrafı tarıyordu. Ahşap sahneden dışarı fırlayan sarı paketin alevler tarafından yutulduğunu ve kora dönüştüğünü görünce korku göğsümü sardı.

Bu tek kopyaydı ve eğer yok edilirse, bilgi de onunla birlikte yok olacaktı.

"HAYIR!" Ruhumdan gırtlaktan bir ses geldi. Bedenim fayansın üzerinde tırmanırken, kavurucu sıcaklık tenimi kömürleşmiş sığır eti gibi cızırdattı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırды kız bana. "Haydi!" Bar boyunca uzanan şişelerden daha fazla uyarı sesi geliyor, ateş büyüyordu.

"Hayır!" Söyleyebildiğim tek kelimeyi tekrarlardım, parmaklarım alevleri dürtüyor ve pençeliyor, kâğıtlara ulaşmaya çalışıyordu. Tüm dünyam o paketin içindeydi. Anlamı olan her şey. Bilgiyi almam neredeyse bir yılımı almıştı ve daha açamadan elimden alınmıştı.

Tıpkı onlar gibi. Sanki onları yine hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissettim.

"Dur!" Kız kolumu çekiştirerek beni uzaklaştırmaya çalışırken alevler kıyafetlerimin ve saçlarımın kenarlarını yakıyor, dişlerim acıyla birbirine çarpıyordu.

"Hayır!" Dosyayı almaya çalışırken parmaklarım su toplamaya devam etti, kara delikler dosyayı yaktı, sayfaları kıvırdı, havaya kaldırdı

liflerden başka bir şey kalmadığında. Bilgi gitmişti. Sonsuza dek kaybolmuştu.

POP! BOOM!

Büyük bir sürahi patladı, üzerimize cam parçaları püskürdü, alevler daha da yükseldi. Yakında bu binayı ve beni de ele geçirecekti.

Bir parçam bunu diledi. Artık acı yok. Artık keder ve utanç yok. Ben de onlarla birlikte olurdum.

"Sence Lucas ve ben senin sert, güzel kışını yanımızda ister miyiz?" Kek'in sıkılmış sesi aklıma geldi. Hafif şakacı bir ima, bir meydan okuma. *"Lütfen."* Çabucak sönen kuru bir kahkaha attı. *"Ayağa kalkmanı istiyoruz, peri. Savaş. Yaşa. İntikamımızı al."*

"Hadi gel." Kolumdan tutan kız beni çekip ayağa kalkmama yardım etti, cüssesine göre şaşırtıcı bir gücü vardı. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Gırtlaktan gelen bir sesle, kül yığınının son bir kez bakarak beni çekmesine izin verdim.

"Siktir," diye fısıldadım. Ön kapı tamamen alevler içindeydi ve çıkış yolumuzu kapatıyordu.

"Aman Tanrım, kapana kısıldık," diye mırıldandı, etrafımızı duman kaplarken öksürüyor ve öğürüyordu.

"Bu taraftan." Onu da yanıma çekerek mutfağa doğru yöneldim. Her kamu binasının birden fazla çıkışı olmalıydı. Alevler kükrüyor, bizi kemiriyordu.

Baygın saldırganın ve ölü arkadaşının üzerinden atlarken sırtını döndü.

"Hayır!" Kız arkadaşına tutunmak için elimden çekiştirdi. "Onu bırakamam." diye bağırdı. "Eve nerede?" Onu bulmaya çalışıyordu. dumanın içinden sarışın arkadaşı. "Eve!"

Kıvılcımlar ve odun parçaları üzerimize düşüyordu. Kaçmak için sahip olduğumuz her pencere azalıyordu.

"Yapmak zorundasın," diye bağırdım, onu da kendimle birlikte sürükleyerek. "Yoksa burası senin de mezarın olur."

Acı dolu bir çığlık attı ama onu yanıma çekmeme izin verdi. Eğilip bükülerek kapıdan küçük mutfağa doğru koştuk, kıvılcımlar bize doğru koşuyor, kıyafetlerimizi yakıyor, kaçmadan önce bize ulaşmaya çalışıyordu.

"Git! Git!" Onu arka kapıdan dar ve nemli bir sokağa ittim. Gecenin dondurucu havası boğazıma tıkanıp ve ciğerlerime dolan dumanlı havayla boğulmama neden oldu. Gözlerim sulandı, ciğerlerim çatladı, tökezleyerek yola çıktık, sırtımı taş duvara yasladım.

Havayı içime çektim ve nabzım kulaklarımda atmaya başladı. Köpüren, yanmış derimden zonklayan bir acı geliyordu, ama bu, içimdeki uçurumla kıyaslanamazdı.

Boş ruhumda keder birikiyor. Gerçeklik yerleşiyor. Ne kaybettiğimi, benden ne alındığını anlıyorum.

Başımı tutarak gırtlaktan bir çığlık attım, zaten kanayan başım parmak eklemlerim tekrar tekrar duvara çarpıyordu. İstirap, savaşta harap olmuş bir manzara gibi içimde uğulduyordu. Kana bulanmış, kömürleşmiş ve yaşamdan arınmış.

"Dur!" Küçük, yanık eller beni tutmaya çalıştı. "Kes şunu!"

Başımı ellerimin arasına alarak eğildim ve acı bir feryat daha kopardım. Uzun zamandır kilitlediğim keder beni içine gömmek istiyordu. Sonunda bilgi elimdeydi. İntikamımın bir odağı vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Ve sanki onları yeniden kaybediyormuşum gibi hissettim.

"Bana bak." Sesi kısıktı ama hiç de zayıf değildi, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Gözlerim, kendi yosun rengi irislerimden daha açık olan parlak zümrüt yeşili gözlerine takıldı. İs ve kesiklerle kaplıydı, ona ilk kez gerçekten bakıyordum. Sırtının ortasına kadar uzanan uzun, düz kahverengi saçları, dolgun dudakları, sivri elmacık kemikleri ve serpiştirilmiş çilleri

burnu boyunca. Büyüleyiciydi. Bulanık zihnim bile bunu fark edebiliyordu ama gençti. Çok gençti. Kesinlikle bir fae olmasına rağmen, bu dünyada uzun süre kalmamıştı.

Ve ne bununla ne de başka bir şeyle ilgileniyordum.

Ondan uzaklaşırken, korumam tekrar duvar ördü. Geçitten aşağı dönerken, elimi yanmış saçlarımın arasından geçirdim, zihnim bir sonraki adımda ne yapacağım konusunda dönmeye başladı.

"Bekle!" diye seslendi arkamdan, uzun fermuarlı botlarıyla Arnavut kaldırım sokakta topallayarak. "Nereye gidiyorsun?"

Romanya'daydılar. En azından oradan başlayabilirdim.

"Bekle," diye tekrar bağırdı.

"Ne?" Ağır bir iç çekişle durakladım, bana yetişirken ona baktım. Yanmış, kısa kazak elbisesi artık onu zar zor örtüyordu.

Bileğinde cin metali bir bileziğe benzeyen bir şey fark ettim. Bileklik Saldırganlar onu yakaladıklarında üzerine koymuş ve güçlerini kullanmasını engellemiş olmalılar.

"Az önce hayatımı kurtardın... beni burada bırakamazsın," diye haykırdı. Uzaktan siren sesleri geliyor, aysız gökyüzüne dumanlar yükseliyordu.

"İzle beni." Geri dönmeye başladım.

"Hayır." Ceketimi kavradı ve beni geri çekti.

"Ne oluyor be?" Sesim gittikçe Warwick'e benzeyerek homurdandım.

"Nereye gitmem gerekiyor?"

Göz kapaklarım onun yorumu ve gözlerindeki korku karşısında şaşkınlıkla daraldı.

"Evine git." Kolumu uzattım. "Arkadaşlarına, ailene. Umurumda değil."

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Yutkunarak yan tarafa baktı.

Beynimde bir merak titreşimi belirdi. Neden eve gidemiyordu? Adamlar *özellikle* onun peşinden gelmişlerdi. Bileğine o cin bileziğini takmışlar. Neden? Kimdi o? Kimin umurunda? Ben almıyordum dahil oldum. Bu kızın hayatına olan ilgim kendi endişelerimin altında gömülü kalmıştı. "Benim sorunum değil." Parmaklarını ceketimden çektim ve ara sokakta ilerledi.

Romanya'ya ulaşmak ve sınırlardan geçmek neredeyse imkansız olacaktı ama bunu yapacaktım.

Yapmak zorundaydım.

Trenler sabaha kadar çalışmıyordu, bu yüzden o zamana kadar gidebileceğim tek bir yer vardı. Geçmiş, bugünü ve geleceği unutmak. Ve özellikle de bu berbat geceyi.

Damarlarım peri tozu için yalvarırken, ayaklarım acıyı uyuşturmak, seslerinin anılarını, yatakta yanımda yattıklarını hissetmek için acele ediyordu. Mutluluğu.

Caddeden aşağı dönerek, ne kadar korkunç bir pislik olursanız olun kimseyi geri çevirmeyen tek geneleve yöneldim.

Ve ben de tam olarak böyle biri olmuştum.

Bölüm 2

Kül

Trenin düdüğü kulak zarımı patlattı, beynime ve boğazımdan mideme doğru ilerledi. İrkilerek burnumun kenarını sıktım ve derin nefesler aldım. Hâlâ sarhoş ve kafam iyiydi, sinirlerim her ikisinin de düşüşüyle sarsıldı.

Artık uyuyamıyordum. Kendimden geçtim.

Birkaç ay önce bir an için, bu kötü alışkanlıkların cazibesine karşı koyabileceğimi, pelerinli bir haçlı gibi intikamımı alabileceğimi ve daha iyi bir adam olabileceğimi düşündüm.

Üç gün sürdü.

Uyku kaçındığım bir şey haline geldi. Gözlerimi her kapattığımda, onlar oradaydı. Düşüncelerimi susturmanın, neyi farklı yapabileceğime dair sonsuz döngüyü durdurmanın tek yolu uyuşturmaktı. Yorucu Uykuya dalmadan önce onlara daha önce nasıl ulaşabileceğimi, onları nasıl kurtarabileceğimi kafamda evirip çevirdiğim senaryolar. Zihnim her gece onların ölümlerini tekrarlıyordu ve ben *her* gece onları yeniden kaybediyordum. Çığlık atarak uyanırdım, ter içinde kalırdım, dehşet beni iliklerime kadar ürpertirdi, gerçek olduğunu fark ederdim bir kabus değil.

Gitmişlerdi. Sonsuza dek.

Buna dayanacak kadar güçlü olmadığım için, ahlaksızlıklarına gömülmekte özgür hissederek Budapeşte'den ayrıldım.

Dzsinn benim özel zevklerim olduğunu ve davranışlarımda eşik olmadığını söylerken yalan söylemiyordu.

Uyuşturucu beni kederden uzaklaştırdı ama aynı zamanda zevkimi de aldı.

Hissedemiyordum, bu yüzden daha derine uzandım, daha derine ulaştım.

Çaresiz. Dün geceki gibi.

"Sik beni! Daha sert!" Arkamdaki adama bağırdım, siki içeri ve dışarı pompalanırken ben de bağladığım kızın içine daldım. mavi peruğu düşmüştü ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Zaten iki kez boşalmıştı ama ben durmadım. Acıya, herhangi bir şeye duyduğum ihtiyaç beni bir şeytan gibi tahrik ediyordu. "Isır beni! Kanat beni!" Sarışın adamın kafasını boynuma doğru çektim ve onu etimi parçalamaya zorladım. Serbest kalmanın mutluluğunu yaşamak, ruhumdaki boş bir delikten başka bir şey yaşamak için duyduğum çaresizlik beni şiddetle titretiyordu.

Bardaki kızıdan ayrıldığımdan, dosyanın küllerini barda bıraktığımdan beri unutmak için bir görevdeydim. Kendime ceza verme görevindeydim, öfkem fokur fokur kaynıyordu, sinirim sadistliğin sınırındaydı.

Vücudum hareketleri yaptı, salınım kenarlarda uğuladı, ama bu kadar yakındı. Camın diğer tarafında durmuş, ruhsuz bir yabancıнын kabuğumu ele geçirmesini izliyordum. Gerçekten istediği kişi olmadıkları için onları nasıl acımasızca azarladığını gözlemliyordum. Kek ve Lucas öldüğü için.

"Yeter!" Arkamdaki adama, odanın öbür ucunda bizi izleyen ve kendini okşayan bir başkasını işaret ederek emrettim. "Sen. Ve sen." Başka bir kadına başımı sallayarak şifonyerin üzerindeki kızı çıkardım. "Tak şunu." Yerdeki peruğu işaret ettim. "Ve dizlerinin üzerine çök."

Kek'in talebim karşısındaki utangaç sırtışını, gözlerindeki kıvılcımı, kendini yere bırakışını, kontrolü ele almamı sevdiğini hayal edebiliyordum. Yatak odası

onlara karşı baskın olduğum tek yerdi. Kek'e ne yapması gerektiğinin söylenmesi, birinin bir iblise meydan okumaya cüret etmesi hoşuna gidiyordu ama bu sadece yatak odasında oluyordu. Lucas aramızda daha çekingen ve tatlı olanıydı ve birinin kontrolü ele almasına ihtiyacı vardı. Bunun dışında daha baskın ve belalılardı ama geceleri kapıları kapattığımızda değil.

Kimse nasıl ya da neden olduğunu söyleyemedi ama biz sadece çalıştık.

Fahişe peruğu taktı ve kendini önümde alçalttı. Sikimi ağzına almadan önce dilini kaplayan peri tozunu gösterdi ve ben inleyene kadar emdi. Kalçalarım aletimi kabaca boğazından aşağıya doğru itti, tenim uyuşturucuyu hızla emdi ve gerginliğimi aldı. Başım dönmeye başladı, diğer genç, güzel fae adam etrafımda hareket ederken göz kapaklarım düştü. Saçları açık kahverengiydi ve tamamen yanlıştı, ama benim uyuşturul-

Beynim umursamadı. Beni kıracak birine ihtiyacım vardı. Sonunda beni ele geçirecek, bir anlığına mutluluğu bulmama izin verecek.

Barış.

Erkek fahişe defalarca içime girip çıktı, sert bir şekilde doruğa ulaştı, döllerini bacaklarımdan aşağı damlıyordu, yüksek sesli iniltileri beni kırmaya çalışıyordu.

puslu dünyamda. Gözlerimi kapatarak sesini uzaklaştırdım, beni emen kadına odaklandım, boğazından aşağı salınana kadar Kek'miş gibi davrandım. Uyuşturucu beni etkisi altına alıp kimsenin yapamadığı bir şeyi yaparken gözlerim tamamen kapandı.

Bana bir an huzur ver.

Kötü bir rüya gözlerimi açmaya zorladığında, şafak perdelerin arasından sızıyordu. Çıplak bedenim diğerlerine karışmıştı ve ben kızgınlık ve acı içinde inliyordum. Duygularım eterde saklı kalabilirdi ama Kemiklerim istismardan dolayı ağrıyordu. Kendi yaptığım yanıkların, ısırık izlerinin, çürüklerin ve ağrıların yaralarını hâlâ sarıyordum.

Kendimi uzuvların karmaşasından kurtardığımda, hiçbiri kıpırdamadı, yıpranmışlardı. Ayağa kalkıp bir bezle yıkanırken ve giyinirken bile kıpırdamadılar. Geniş yataktaki üç kadın ve iki erkeğe bakarken içimi bir keder kapladı. Kendimi tatmin olmuş ya da daha iyi hissetmiyordum.

Onlar Kek ve Lucas değildi. Sadece uyuşturucu bağımlısı beynimin ucuz versiyonlarıydı. Fantezilerimin fakir bir adam yorumu.

Çantamı omzuma doğru çekerek, birkaç banknot daha çıkardım. mobilyaya zarar verip masanın üzerinde bıraktım. Genelevden çıkıp sokağa çıktığımda ciğerlerim buz gibi sabah havasını sarsılarak içine çekti. Bacaklarım titriyor, uyuşturucunun etkisi geçtikçe başım dönüyor, ayaklarım tren istasyonuna doğru ilerliyordu.

"Direkt tren yok mu?" Gişenin arkasındaki görevliye kaşlarımı çatarak baktım.

Adam alay etti, bana bir aptalmışım gibi baktı. "Doğu'da trenler çalıştığı için şanslısın."

Bunu biliyordum ama içimdeki her şey Budapeşte'de durmaktan kaçınmak istiyordu.

Kaçınmaya çalıştığım her şeye çok yakındı.

"Al ya da bırak. O yöne giden tek tren bu." "Evet, tamam. Bana Bükreş'e giden bir sonraki bileti ver."

"Bükreş mi?" Adamın dudakları kenetlendi, beni inceliyordu, muhtemelen birisinin neden düşman bir ülkeye doğru gittiğini merak ediyordu. "Para israfı. Bükreş sınırından içeri girmenin ya da çıkmanın neredeyse imkânsız olduğunu duydum.

Romanya."

Bakışlarımı ona diktiğimde yutkundu ve başını sallayarak bana bir bilet ayarladı. Göz korkutmaya alışık değildim; bu Warwick'in işiydi.

Ama her şeyinizi kaybettiğinizde, içinizde hiçbir şey kalmadığında, insanlar bunu hisseder. Artık geçemeyeceğin hiçbir çizgi kalmadığı hissine kapıldılar.

Biletimi aldıktan sonra yorgun ve akşamdan kalma bir halde kalabalık terminalin içinden geçtim. Bir kahve ve hamur işi alarak tren peronuna yöneldim. Bir farkındalık ensemde geziniyor, beni etrafımda döndürüyor, dikkatim kaynağını bulmaya çalışan insan kalabalığının üzerinde dolaşıyordu ama kimse göze çarpmıyordu.

Elmalı turtanın bir kısmını ağzıma attıktan sonra geri döndüm, vagonun basamaklarını hızla çıktım ve çıkışa yakın, karşılıklı tekli koltukların ve aralarında küçük bir masanın olduğu sessiz bir vagona yerleşmeden önce altı dolu vagona ilerledim.

Birkaç kişi vagonun diğer ucuna yerleşti, iki küçük çocuğu olan bir aile ve yaşlı bir çift, ama alarmı gerektirecek kimse yoktu. Yine de içimi bir tedirginlik kapladı. Sanki izleniyormuşum gibi.

Arkama ve tren penceresinin dışına baktığımda, hiçbir şey tehlike çığlığı atmıyor ya da gergin sinirlerim için bir neden sunmuyordu. Belki de duyularım arızalanmıştı? Uyuşturucunun etkisiyle artık doğru çalışmıyorlardı.

Nefes vererek koltuğumda geriye yaslandım ve gözlerimi kapattım, trenin sarsılarak ilerlediğini ve istasyondan ayrıldığını hissettim.

İşte gidiyorum... plansız, desteksiz ve gerçekte nerede saklandıklarına dair hiçbir fikrim olmadan Romanya'ya gidiyorum.

Daha fazla bekleyemezdim. Ne pahasına olursa olsun onları avlayacak ve öldürecektim. Hiçbir şey, ama hiçbir şey yoluma çıkamazdı.

Bir nefes çekiş ve masada karşımda oturan birinin farkındalığı kirpiklerimi açtı.

Birkaç kez göz kırptım.

Hayır. Hayatta olmaz.

"Duş bile almadın, değil mi?" Burnu kırıştı, bakışları yeniden giyindiğim yanmış kıyafetlerimin üzerinde gezindi.

"Ne-" Dik oturdum ve şaşkınlığımı giderecek bir şey varmış gibi etrafıma bakındım. "Neler oluyor? Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sanırım fazla konuşamayacağım." Yanmış giysilerini kokladı. "Ama bütün geceyi bir genelevde geçirmedim ki."

Donup kaldım, göz kapaklarım şokla açılıp kapanıyor, sarhoş zihnim neler olduğunu anlayamıyordu.

Dün geceki kız, kurtardığım... buradaydı. Hala Aynı kıyafetle, solgun teni iyileşiyor, dün gece makyajla gizlediği çillerini daha fazla ortaya çıkarıyordu. Koyu renk çizgili gözleri buğuluydu ama bu sadece parlak yeşil rengi keskinleştiriyordu. Karmakarışık saçları ve dağınık Elbisesi çılgın bir gece geçirdiği izlenimini veriyordu.

Kızgınlık şaşkınlığının önüne geçmeye başladı. "Burada ne halt ediyorsun?" Tekrar tısladım, sanki bir ebeveyn ya da yakınım da duran bu kızdan sorumlu birini bulacakmışım gibi etrafıma bakındım.

"Seninle geliyorum."

"Ne-ne?" Kekeledim, ses tonum yüksek perdeden çıkınca ön taraftaki kafalar geri döndü. Boğazımı temizleyerek masaya doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Sen neden bahsediyorsun be? Benimle gelmiyorsun."

Koyu renk saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, sabah güneşi elmas küpelerinden parlarken yan tarafa baktı.

Muhtemelen varlıklı bir aileden geliyordu, ki Viyana'da bir okula girebilmek için öyle olmanız gerekiyordu.

"Şaka yapmıyorum." Ona doğru uzandım ve kabaca kolunu tuttum. "Şimdi iniyorsun."

"Hayır." Kaşları çatılmış bir halde geri çekti. "Peki ne yapacaksın, beni hareket halindeki bir trenden aşağı mı atacaksın?" Pencereden dışarıyı işaret etti. Tren şehir sınırlarını yeni geçmişti ve hızını artırıyordu.

"*Szar!*" *Kahretsin!* Yumruğumu masaya vurarak tısladım. "Bir sonraki durakta iniyorsun, geri dönüyorsun ve eve gidiyorsun."

"Yapamam."

"Ne demek yapamam?"

"Artık..." Koltuğunda kıpırdandı, çenesi gerildi. "Benim için güvenli."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Kollarını kavuşturdu, cevap vermedi.

Bakışlarım tekrar onun üzerinde gezindi ve kaldığı yere hiç geri dönmediğini fark ettim. Gözlerinde gerginlik ve hafif bir korku vardı. Tokası yokmuş gibi görünen metal bant hâlâ bileğindeydi. Goblin metali fae kriptonit idi, güçlerimizi etkisiz hale getirirdi. Yine de hala iyileşiyordu ve diğer fae'ler kadar bitkin görünmüyordu, bu da beynimin arkasını gıdıkladı.

"Dün geceki adamlar." Başımı eğdim ve kolundaki goblin kelepçesine bakarak başımı salladım. "Arkadaşlarını öldürdüler ama *senin* peşindeydiler. Neden?"

Çenesi gerildi.

"Onları tanıyor muydun?" Ondan bir şey çıkmadı. "Küpelerinize bakarak varlıklı bir aileden geldiğinizi tahmin ediyorum." Ben devam ettikçe sessizliği devam etti. "Ama bir çift küpe beş Rus mafyası için yeterli değil. bir barı işgal ettiler. Ayrıca, sizden ya da bir başkasından hiçbir şey almaya çalışmadılar..." Koltuğuma geri oturdum. "Bu da bana soygun için orada olmadıklarını söylüyor.

Bilerek *senin* için geldiler." Durakladım. "Babam fazlasıyla zengin, değil mi? Fidyeye parası almak için çocuğu mu kullanacak? Ne kadar yaklaştım?" Hedefi tam on ikiden vurduğumu hissederek sevindim.

Kara kaşları yukarı kalktı. "*Babamın* parası olmazdı. Annemin olacaktı." Masanın üzerine eğildi, göz kapakları kısıldı. "Ama istedikleri para değil."

"Lütfen. İnsanların istediği tek şey para."

"Peki ya *seks...*" Kasıtlı olarak o kelimenin üzerinden geçti. "Sevgi mi? Saygı mı? Güç?" Kaşları yukarı kalktı ve beni sinirlendirerek yerimde kıpırdattı.

"Sanki bunlardan *herhangi birini* biliyorsun da" dedim. "Peki biliyor musun?"

"Çok şey biliyorum."

"Doğru." Öfkelendi. "Dün gece aradığın şey bu muydu?"

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor, sinirli bir çocuk bana haddimi bildiriyordu. Suçu halsiz zihnime attım ama sonunda söylediği bir şey beni etkiledi.

"*Üstelik bütün geceyi bir genelevde geçirmedim.*"

"Bekle." Daha yukarı oturdum. "Dün gece nerede olduğumu nereden biliyorsun?" Daha yakına eğildim. "Beni takip mi ediyordun?"

Omuz silkti.

"Ne? Neden?" Başımı inanmayarak salladım, bu fikir karşısında yanaklarım yanıyordu.

"Sana söyledim, eve gidemedim."

"Demek beni takip ettin?" Ne duymuş ya da görmüş olabileceğini hayal ederek boğazımda bir sıcaklık hissettim. Perdeleri açık bırakmak hoşuma gitmişti, cezama seyirci kalmasını umursamıyordum. "Neyin var senin?"

Sen?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Orada yaptığın iğrenç şeyleri gördüğümünden mi endişeleniyorsun?"

"Birincisi, sapkınlıkta utanılacak bir şey yoktur." Onu azarlar gibi parmağımı kaldırdım. "İkincisi, beni neden takip ettiğin konusunda daha çok endişeliyim."

Pencereden dışarı baktı, cevap vermedi.

"Beni tanıımıyorsun bile," diye haykırdım.

"İnsanlar hakkında bir içgüdüm var." Birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. "Bu aslında iyi olduğum bir şey."

"Aman Tanrım." Bir iniltiyle elimi yüzümde gezdirdim. "Çok safsın amına koyayım."

"Siktir git. Yirmi yaşındayım."

Yirmi. Siktir git haklıydı.

"Bir bebek," diye alay ettim ve elimi bıraktım. "Hiç tanımadığın bir adamı, nereye gittiğini bile bilmediğin bir trene içgüdüsel bir his yüzünden mi bindiriyorsun?" Yine de taş atıyordum, çünkü ağaç perilerinin güçleri içgüdü ve toprakla uyumla ilgiliydi. Tam bir sezgi. Ama ben bu kızdı çok daha uzun yaşamıştım. Çok daha fazlasını biliyordum ve çok daha fazlasını yaşamıştım. "Bir sonraki durakta ineceksiniz."

"Ben de öyle olmadığımı söyledim," diye meydan okudu. "Beni zorlayamazsın." "Hayır, ama benimle kalmıyorsun."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" Tükürdüm. "Çünkü yapamazsın," diye açıkladım, sanki bu mantıklı bir cevapmış gibi. "Ne düşünürsen düşün, ben iyi bir adam değilim." En azından artık değilim. "Peki nereye gidiyorum ve ne yapıyorum? Çok tehlikeli. Kimse benimle gelemmez."

"Göreceğiz." Mutlak bir güvenle koltuğunda geriye doğru kıpırdandı. "Ciddiyim."

Masadan kahvemi aldı, strudelimi ısırmadan önce bir yudum içti.

Bu kızın *cüreti*. Kafamın içinde bir çılgılık koptu, hayal kırıklığı ellerimi kafamın içine soktu.

"Ben" -sanki emin değilmiş gibi durakladı- "Scarlet, bu arada."

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, hayatımın son on iki saat içinde aldığı delilik karşısında boğazımda gergin bir kahkaha düğümlendi.

Dikkatim dışarıda hızla akan manzaraya yöneldi ve başımı sallayarak nefes verdim.

"Ash."

Gökyüzünü kaplayan kalın, çalkantılı bulutlar bir kehanet gibi iliklerime işliyordu. Macaristan'a geçtiğimiz an, gerginlik enseme sıkıştırdı, bacaklarımın ve ellerimin kıpırdanmasına neden oldu ve giderek daha da kötüleşti

şehre yaklaştıkça. Güneydoğu rotamıza devam etmek için tren değiştirmem gerektiğinden burada durmaktan kaçamadım, ancak Tuna Nehri üzerindeki köprüye vardığımızda, yeni restore edilmiş Parlamento binasının ve tepede gururla oturan Killian'ın sarayının görüntüsü hava yollarımı kısıtladı. İnşaat ve yeni işyeri tabelaları ufuk çizgisini süslüyordu. Gittiğimden beri sadece üç ay içinde bile her şey büyümüş ve değişmişti.

Orası benim evimdi. Gerçek ailemin olduğu yer. Gerçi şu anda orası benim arafımdı. Kaçamadığım bir cehennem.

O geceden kalan her anı keskin bir bıçak darbesiyle geri geldi. O gece Silah sesleri, çığlıklar, kılıçların çarpışması ve topların patlaması. Dilimde barutun ve ölümün kokuşmuş tadı.

Orada durmuş, kurşunun Lucas'ın beynine girişini izliyordu, gözleri şok ve kederle açılmıştı. İain ateş ederken Lucas'ın hissettiği gerçek kalp acısı. Öz kardeşi tarafından öldürüldü. Ama Lucas böyleydi. İçten içe, ne olursa olsun, insanların içindeki iyiliğe inanırdı. Bardağın her zaman yarısı doluydu.

Yaşadığım acı, keder beni bütünüyle yuttu. Benden daha fazla bir şey alınabileceğini düşünmemiştim. Bir nefes sonra Kek'in de ona katılacağını bilmiyordum.

Boynunu kesen bıçağın sesi, ruhumun diğer parçasını alırken Sonya'nın yüzünü büken öfke.

Kek'in kafasının taşa çarpması ve vücudunun onu takip etmesi.

Hayatımda daha önce de acı çektiğimi sanıyordum. Sevdiğim insanların kaybı. Ama o ikisini kaybetmek kendi ölümüm gibiydi.

Bir iblis ve ağaç perisiyle ilgili hiçbir şey işe yaramamalıydı. Kek ve ben pek çok açıdan birbirimize zıttık ama onunlayken kendimi başka hiç kimseyle hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. Hem bana hem de Lucas'a meydan okudu ve farkına varmadan ona aşık oldum. İkisine de aşık oldum.

Sert.

Birbirimizin içindeki en iyi şeyleri ortaya çıkardık. Onlarsız olmanın boşluğunun dibi yoktu, asla içinden çıkamayacağım dairesel bir kabustu. Ve bir parçam bunu istemiyordu.

Burada, kalan tüm insanlığı yok etmiş olsalar bile hala taze ve canlıydılar. Onlar olmadan, herhangi bir şeyin anlamı neydi?

"Hey?" Scarlet botumu kendi botuyla çarptı, kaşları çatıldı. "İyi misin?"

Davetsiz misafirliği karşısında sarsılarak kaşlarını çatıttım. "Evet." Ne kadar çok hareket ettiğimin, koltuğumda rahatça oturamadığının farkına vararak tekrar seğirdim ve yer değiştirdim. "Peki."

"Elbette." Gözlerini devirdi ve pencereden dışarı baktı. "Daha önce Budapeşte'ye gittin mi?"

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Bir ya da iki kez."

"Hiç bu kadar doğuya gitmemiştim." Mükemmel manikürlü ellerini Tırnaklarını dudağına dayamıştı, parmağında koyu kırmızı mücevherli bir yüzük vardı ve yüzünde ve ellerinde kir ve is lekeleri vardı. Fae'ydi, Amerikalıydı, üst sınıftandı ama sözlerinde bazen çok ince, neredeyse İrlandalı bir melodi vardı ve bunu her duyduğumu sandığımda kafam karışıyordu. Ayrıca genç, naif ve şımarık bir havası vardı ama Aynı zamanda çok dünyevi ve üzerindeki kirli, yırtık kıyafetler ne olursa olsun kendine son derece güvenen biriydi.

Çarpıcı görünüşünün ve sahip olduğu paranın insanların ona boyun eğmesini sağladığından şüpheleniyordum. Ve bu yüzden beni daha da sinirlendiriyordu. Onu Viyana'ya giden bir trene bindirmek için sabırsızlanıyordum. Ellerimden kurtulması için.

"Geçmişte gördüğüm resimlere benziyor." Sesi şaşkınlıkla yükseldi. "Güvemim daha önce nasıl olduğunu duyduğuma hiç benzemiyor. Başkan Killian'ın onu restore etmek için çok çalıştığını duydum."

"Öyle." Cevabım otomatik olarak geldi ve boğazımı temizleyerek dışarıyı işaret ettim. "Gördüğünüz gibi."

Killian ve Brexley bu şehri tekrar işler hale getirmek için canla başla çalıştılar. Hiçbir şekilde yardım ettiğimden değil. Arkadaşlarım yeniden inşa eder, planlar ve yeni bir başlangıç yaparken ben genelevlerden ve barlardan kovulan bir ayyaştım.

Bakışlarım Kitty'nin yeniden inşa edilen genelevinin olduğu yere gitti. Bölge asla tamamen temizlenemeyecekti. Seks, alkol ve kumarda çok fazla para vardı.

Arkadaş olmamız, geçmiş aşmamız ve tekrar konuşmamız yıllar aldı ve ben ilişkimizi bir kez daha mahvettim.

Tren geldi ve büyük tren istasyonuna girdi.

"Hadi gel." Ayağa kalktım ve beni takip etmesi için çenemi salladım. Başlığımı çekerek trenden çıkmadan önce kapıdan dışarı baktım, peronda yürürken gözlerim keskindi, topuklu botları adımlarıma ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Ben Bükreş'e gidiyorum. Sen de batıya giden bir sonraki trene bineceksin."

"Bükreş mi?" Gözleri irileşti. "Neden oraya gidiyorsun? Tehlikeli değil mi?"

"Evet, işte bu yüzden gitmiyorsun," dedim huysuzca, zaman tablosuna bakıp onu işaret ederek. "İşte. Viyana'ya bir sonraki tren."

"Hayır." Kollarını kavuşturarak benden uzaklaştı. "Sana oraya geri dönmemin güvenli olmadığını söyledim."

"Neden?" Onunla yüzleştim, aramıza koyduğu zemini kaldırdım. Boyumu kullanarak onun üzerine çıktım. "Söyle bana."

Ağzını daha da sıkarak bana ters ters baktı ve cevap vermedi. "O zaman sana yardım edemem." Trenin bulunduğu peronu işaret ettim.

sadece birkaç dakika içinde ayrılıyor. "Eve dönme zamanı, *kislány*." *Küçük kız*. "Sana yardım etmeleri için aileni ve arkadaşlarını çağır."

Başını daha yukarı kaldırarak kollarını daha sıkı kavuşturdu ve inatçılığının içine gömüldü.

"Hayır, *seggfej*." *Pislik*. Akıcı bir Macarca ile karşılık verdi ve beni şok etti.

"*Teringettét!*" *Kahretsin!* Tısladım. "Neden istediğimi yapmıyorsun?" Parmak uçlarımı sinirli bir şekilde enseme sürttüm, onu boğmak istiyordum. "Benimle gelmiyorsun ve bu son sözüm. Sen. Gidiyorsun. Gidiyorsun. Eve."

"Hayır. Ben. Değilim." Sanki çocuk gibi davranan benmişim gibi beni izlemeye devam etti. Ona doğru yaklaştım ve sesimi alçalttım.

"Gittiğim yer çok tehlikeli. Hatta ölümcül. Henüz gözlerini bile kesmemiş genç bir üniversiteli kıza göre bir yer değil."

Göz kapakları daraldı, boğazında hırıltılı bir ses titreşti. "Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun."

"Ve ben istemiyorum." Saçımdan çekilmesini isteyerek karşılık verdim. "Şimdi bin şu lanet trene." Hareket etmeyince omzunu kelepçeleterek onu perona doğru çektim.

"Hey," diye bağırdı, elimden kurtulmaya çalışıyordu.

Birkaç adım sonra ayaklarım durdu, bakışlarım bize doğru yürüyen ve bir kargo trenine doğru giden bir adama takılınca bedenim hareketsiz kaldı.

Vay

canına.

Lanet

olsun.

Scorpion.

O ve Warwick Carnal Row'daki pek çok işyerinin tedarikçisiydi ve Batı'dan mal getiriyorlardı. Sarhoş olmadığım birkaç kez, ürünleri trenden indirip yüklemelerine yardım ettim.

Ama beni korkutan Brexley ile olan bağlantısıydı. Burada olduğumu, geri döndüğümü ona anında bildirecekti ki bu istediğim son şeydi. Hiçbiri bunu tek başıma yapmama izin vermezdi ve hiçbirinin bunun bir parçası olmasını istemiyordum. Gideceğim yerde hiçbir bağlılığa, dikkat dağınıklığına ya da vicdana ihtiyacım yoktu.

Mükemmel bir netlikle katliam yapacaktım ve bunu yaparken ölecektim. Başımı kapüşonumun içine daha derine daldırdım, etrafımda döndüm ve

Scarlet daha sert, onu benimle çekiştiriyorum.

"Hadi," diye tısladım, Akrep'in gittiği yönün tersine doğru daha hızlı yürüyordum.

"Aman Tanrım. Baksana." Ses tonundaki korku başımı kaldırmama neden oldu, dikkati ana kapı girişindeydi, ağzı dehşetle aralanmıştı.

Szent fasz!

Altı tanıdık adam kasıla kasıla binaya girdi, kalın boyunları iki yana dönerek tren garını taradı.

Avlanıyorlardı. Onun için.

Bir gece önceki adamlarla aynı grup olduğundan hiç şüphem yoktu. Bir şekilde, bir şekilde, onun burada olduğunu biliyorlardı. Onu takip etmişler.

Scorpion neredeyse üzerimize geliyordu, adamlar diğer taraftan geliyordu. Elini tuttuğumda kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, bizi bir platformdan aşağıya doğru sürüklüyordu.

Koşma ihtiyacı topuklarımı ısırdı, ama dikkat çekmemeye çalışarak, trenden inen insan gruplarının arasından bizi örerek eşit bir hızda ilerledim.

"Ash?" Scarlet adımı tekrar tısladı, başını arkamıza çevirdi. Altı Rus adam etrafa yayılmış, keskin bakışlarıyla herkesi süzüyor, kalabalığı tarıyorlardı.

"Başını aşağıda tut," diye fısıldadım ona, saklanabileceği kapüşonlu bir paltosu olmamasından nefret ederek. Yüzünü öne eğdi, koyu renkli, ipeksi bukleleri

Bir kalkan gibi etrafını sarıyordu. Ama uzun saçları bir sığınak değil, bir işaretti.

"*Tam!*" *İşte!* Biri Rusça böğürdü, bir ispiyoncu gibi bizi işaret etti, arkadaşları bize doğru sarsıldı ve platformumuza doğru havalandı.

Çevremdeki kargaşanın Scorpion'un kafasını bize doğru çevirdiğini gördüm. O beni göremeden insan kalabalığının arasına daldım. Nefesimin altında küfrettim.

"Siktir." Elini çekerek trenin sonuna doğru koşmaya başladım, kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu. Bacakları uzun olmasına rağmen bana yetişmekte zorlanıyordu. "Acele et," diye emrettim. Adamlar bizi yakalamak için kalabalığın arasından itişip kakışarak ilerliyordu.

Son vagona ulaştığımda durdum ve rayların üzerine atladım. Ona yardım etmek için döndüğümde, Scarlet yanımdan aşağı atlayıp bir kedinin rahatlığıyla yere inerken gözlerimi kırptım.

"Hadi!" diye bağırdı bana, rayların üzerinden denge kirişleri gibi savrulurak geçti. Topuklu botlarla bile ayakları üzerinde dengede durabiliyordu, etkileyiciydi.

Yakaladığımda tereddüt etmedim, kalçalarını kavradım ve onu tahtanın üzerine geri fırlattım, vücudu betona çarpıp yuvarlandı. Kendimi yukarı çekerek, ayaklarımı altına alarak yerde debelendim.

"İşte!" Onu ayağa kaldırdım ve benimle birlikte bir tren vagonuna çektim.

Biz trenin içinde koşarken içeri girip pencereden adamları izledim. Etrafa bakıp kaybolduğumuz yeri arıyorlardı. Birinin arkasından atladığımız treni işaret ederek kontrol etmesini söylediğini görebiliyordum. Bir diğeri bize doğru işaret etti.

"Lanet olsun." Trenden geri döndüm ve karşımozdakine atladım. Scarlet ve ben trenin derinliklerine doğru ilerlerken havada bir düdük sesi çınıladı.

"Nereye gittiler lan bunlar?" Arabanın dışından sert bir Rus aksanı geldi.

İçime çekerek döndüm, Scarlet'i yakaladım ve bagaj rafının arkasına çektim. Kollarımı ona dolayarak vücutlarımızı birbirine bastırdım ve bizi olabildiğince küçültmeye çalıştım. Başım geriye eğildi ve rafla duvar arasındaki çatlaktan içeri baktım.

İki adamın arabaya adım attığını görünce kaslarım gerildi, boğazım düğümlendi. Çeneleri sinirle kilitlenmişti, biri volta atıyor, elini kısa siyah saçlarında gezdiriyor ve kalın bir Rusça ile konuşuyordu.

"Onu tekrar kaybedersek çok kızacak."

"Evet." Diğeri soğukkanlılıkla cevap verdi. Saçları küt kesilmişti, gözleri ölüm kadar siyahtı. "O zaman onları bulmanı öneririm."

"Evet, Nikolay."

Nikolay mı? Kanlı Nikolay'daki gibi mi?

Hay sikeyim. Bu adam Rus Mafyası içinde kötü bir şöhrete sahipti; uyuşturucu, kumar ve reşit olmayanlarla seks çeteleri. Yarı insan, yarı Vampirdi ve insanların hayal etmeyi sevdiği filmlerdeki ve kitaplardaki vampirlere hiç benzemiyordu. Kan emmiyorlar ya da yarasaya dönüşmüyorlardı ama Vampirler başkalarının, özellikle de Fae'lerin kanından güç kazanıyor, onların güçlerini alıyorlardı. Strighoul'a çok benziyorlardı, ancak Strighoul'un aksine, enerji için kurbanlarının cesetlerini tüketmiyorlardı.

Vampirler çoğunlukla Rusya'daydı, güçleri ülkeyi terk edemeyecek kadar kök salmıştı ama Vampirler arasında bile Nikolay acımasızlığı ve kimsenin üzerine yıkamadığı suikastlarıyla tanınıyordu. Mafyanın en tepesindeydi ve yataktan para ya da zengin olmak için kalkmazdı. küçük üniversiteli kızlar.

"Ne bok yiyeceğiz şimdi?" diye sordu diğeri adam.

Nikolay dişlerinin arasından, "O kaltağı bulana kadar bütün trenleri kontrol edin," diye hırladı. "Sen diğeri trene bin. Ben bunu kontrol edeceğim."

Ortağı başını salladı, silahını kavradı ve yürüyüş yoluna doğru ilerledi.

Ciğerlerim gerildi, parmaklarım Scarlet'e gömüldü ve canımızı kurtarmak için koşmaya hazırlandık.

"Efendim?" Bir adamın cırtlak sesi kafamı Nikolay'a doğru çevirdi.

"Biletiniz var mı?" Elinde bilet zımbasıyla bir kondüktör ona doğru yürüdü.

"Siktir git!" Rus, kaba bir öfkeyle ona döndü.

"Biletiniz yoksa ya bir tane satın alırsınız ya da inersiniz." Kondüktör sakın ve düzenli bir şekilde cevap verdi.

Nikolay ona ters ters baktı ve onu öldürmesine bir nefes kaldığını söyleyebilirim.

"Efendim?" Ufak tefek adam, burnu daha da yukarı kalkmış bir şekilde yerinde duruyordu. "Bir bilet satın alın ya da lütfen treni terk edin."

Nikolay'ın burnu alevlendi, parmak eklemleri silahının üzerinde bembeyazdı, kondüktöre saldırmak üzereydi. Tam o sırada bir kadın ve bir çocuk merdivenlerden tırmanarak onu geri püskürttü. Çok fazla tanığı vardı. Nikolay hırıltılı bir küfürle oradan uzaklaştı.

Göz kapaklarım kısa süreliğine kapandı, omuzlarım rahatlayarak çöktü ve tırtıklı bir nefes verdim.

"Aman Tanrım. Bu çok yakındı." Göğsüme karşı mırıldandığını duymaktan çok hissettim, vücudu bana yaslandı, beni aniden çok onun farkındaydım. Aramızda bir santim bile boşluk yoktu, vücudu benimkine o kadar sert bastırmıştı ki elbisesinin içinden külotunu, bana sürtünen göğüslerini, tenimi gıdıklayan saçlarını hissedebiliyordum.

Tren sarsılırken onu iterek tekrar koluna yapıştım ve onu ayakta tuttum, boğazım kurumuştı, adrenalin hala kulaklarımda çınlıyordu.

"Biletler?" Kondüktör yanımıza geldi.

Bir ona bir de karanın yanımızdan akıp gitmeye başladığı pencereden dışarı bakarak başımı salladım.

Hay sikeyim.

"Romanya'ya en ucuz *iki* bilet lütfen."

Bölüm 3

Kül

Aşağıya doğru inerken omzumun üzerinden Scarlet'e baktım. Eski sığır vagonunun olduğu yere geçit. Fae savaşından sonra, çoğunu üçüncü sınıf vagonlara dönüştürdüler. İmkânları kısıtlı olanlar için bir yer. Son zamanlardaki pahalı alışkanlıklarım yüzünden param hızla azalıyordu ve bir geceliğine bir samanlıkta yatmak benim için sorun değildi. Zaten uyuyacak da değildim.

"Nereye gidiyoruz?" Arabaya adım attığımızda, saman, alkol, vücut kokusu ve sidik kokan penceresiz, cereyanlı arabayı tararken kelimeleri duraksadı. Bir düzine erkek ve birkaç kadın samanların üzerinde gruplanmış, konuşuyor ya da uyumaya çalışıyordu.

Biz içeri girerken Scarlet'in gözleri hafifçe büyüdü, burnu kırıştı ve dudaklarında kaşlarını çatan bir ifade belirdi. Bunu gizlemeye çalıştı, yutkundu ve yüz ifadesini silikleştirdi. Ama bu onun sosyal sınıfını açığa çıkaran şoku görmemden önce olmadı.

Bahse girerim daha önce ne bu tür bir duruma ne de bu insanlara maruz kalmıştır. En düşük karakter ve sınıftan insanlar buraya gelirdi, tehlikeli ve ya kanundan, ya yoksulluktan ya da kendilerinden kaçarlardı.

Adamların gözleri onu içine çekti, elbisesinin zar zor örttüğü kremsi teninin açıkta olduğu yerde durup aval aval baktılar. Önüne geçerek, arkamı dönüp onu bir köşeye itmeden önce göz kapaklarımı tehdit edercesine üzerlerine indirdim.

"Allah kahretsin," diye mırıldandım. "Sadece bir süreliğine sorun çıkarmasan olmaz mı? an?" Onu fark etmeleri beni çok kızdırdı. Bunu yapmaması gerekiyordu. ve şimdi bebek bakıcılığı yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum. "Cidden başımın belasıdır."

göt," diye homurdandım. "Bir sonraki durakta seni batıya giden bir sonraki trene bağlayacağım."

Göz kapakları daraldı. "Sana kaç kere oraya geri dönemeyeceğimi söyledim?"

"Ve bana henüz *nedenini* söylemedin." Dişlerimi gıcırdatarak onu arabanın duvarına doğru yürüttüm, öfkem üzerinde kabarıyordu. "Rus mafyasının liderlerinden Kanlı Nikolay'ın neden peşinde olduğunu da konuşabilir miyiz?"

Ağzını açmaya başladı.

"Ve eğer bir çift küpe ya da biraz para istediklerini söylersen, bunu açacağım." Başımla sürgülü ahşap kapıyı işaret ettim. "Ve seni dışarı atarım." Daha da eğildim. "Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Nikolay kötü şöhretli biri. Ona uyuşturucu borcun yoksa ya da ondan çalmadıysan, saçmalık derim."

Katlanmış kollarını kendi etrafında daha da sıktı.

"Bu mudur yani? Ekibinden birinden biraz peri tozu alıp kaçtın falan mı?" Pek çok gencin başı bu şekilde derde girdi. Nasıl olduğunu anlamadan bağımlılık yapıcı ve pahalı olacağını düşündüm. "Hayır," diye tükürdü, sanki ona hakaret etmişim gibi.

"O zaman neden senin peşindeler?" Cevap vermedi.

"Peki bizi nasıl buldular?" Hiçbir şey.

"Söyle bana!" Hırladım.

"Bana Bükreş'e neden gittiğinizi söylediğinizde. Kim var orada?" diye sordu. "Kız arkadaşın mı? Sevgilin mi?"

Öfke her kasıma işliyor, sanki derimi soyup acımı ortaya çıkarıyormuş gibi hissediyordum. Yüzüne doğru eğildim, sadece bir nefes uzaktaydım ve onu keskin bir nefes almaya zorladım.

"İntikam."

Parlak yeşil gözleri benimkileri aradı ve sanki içimi görebiliyormuş gibi gözlerinde dehşetin değil, acımanın titrettiğini gördüm. Öfke omurgamda çatırdadı, omuzlarımdan geçti.

Ondan uzaklaşarak vagonun kapısına doğru ilerledim; ikinci mevki kompartımanlarla üçüncü mevki kompartımanlar arasındaki açık alanın havaya ihtiyacı vardı. Vermek Omzumun üzerinden bir bakış attığımda, aç bakışları hala onun üzerinde olan bir grup adamın ayağa kalkmak için hareket ettiğini gördüm.

"Siktir," diye homurdandım, arkamı döndüm ve ona doğru ilerledim.

"Yanımdan ayrılmıyorsun." Kolunu kavradım ve onu onlardan uzaktaki en uzak bölüme sürükledim. "Beni anlıyor musun?"

"Kendimi idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Bir kaşını kaldırdı, tutuşuma karşı mücadele ederken şaşkın bir kahkaha attı. "Hepsinin işemesini sağlayabilirim isteseydim kendilerini korku içinde hissederler miydi?"

"Seni sağ salım eve dönen bir trene bindirene kadar." Onu yüzüme doğru döndürdüm ve alçak sesle konuştum. "Yanımda kal." Bakışlarım ince goblin metaline indi. "Ve görünüşe göre onu senden çıkarana kadar hiçbir şey yapamayacaksın."

"Awww." Alaycı bir tavırla başını eğdi. "Sen sadece genç kızı güvende tutmak isteyen gizli kahraman değil misin? Tam bir centilmen."

"Yemin ederim..." Azı dişlerim çatırdadı, birbirine sürtündü. "Otur ve çeneni kapa." Kahretsin, sesim giderek Warwick gibi çıkıyordu.

Sırtarak kendini kamışın içine bıraktı. Oynanan kişi bendim.

"Ve senin bir genç kızdan başka bir şey olduğuna dair bir his var içimde... gerçi sen

"Beni çok üzüyor." Yüzümü ovuşturdum, yanına çömelmeden önce birkaç dakika düşündüm. Nemli samanın kokusu daha yüksek sesle iç çekmeme neden oldu. İdrara benzer bir kokusu vardı.

Aç, yorgun ve sinirli bir şekilde samanların üzerine uzandım. Başım ağrıyordu, bedenim peri tozunu bir şeytan gibi arzuluyordu. Uyuşmuş hissetme, hiçbir şeyi umursamamanın verdiği dinginliği hissetme ihtiyacı kulaklarımın arasına çarpıyor ve kaslarımı seğirtiyordu. Bu kız için endişelenmek sabrımı taşırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu nasıl oldu böyle?

"Ash?" Sesi yumuşaktı ama emin değildi ya da korkmuş değildi. "Hmmm?" Göz kapaklarımı kapalı tutarak mırıldandım.

"Sana yardım edebilirim."

Kirpiklerim havalandı.

Düğümlemiş saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım gerçekten faydalı olabilirim."

"Nasıl?"

Duvara baktı, yine sessiz kaldı, ancak zihninin düşüncelerle uğuldadığını duyabiliyor gibiydim.

"Bak." Dirseklerimin üzerine yaslandım. "Bu senin yaşında eğlenceli ve heyecan verici görünebilir, ama sana söyleyeyim, değil. Evine geri dönmelisin. Gideceğim yer senin gibi insanlar için değil."

"Bu da ne demek oluyor?" Sesi yükseldi, kaşları çatıldı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Viyana Üniversitesi'nde okuyan yirmi yaşında Amerikalı bir üniversite öğrencisi, varlıklı bir aileden geliyorsunuz demektir. Sanki paranın kibriyle doğmuşsunuz ve kimse size hayır demiyormuş gibi davranıyorsunuz. Muhtemelen tek çocuksun, haksız mıyım?"

Yüz ifadesi buruştu.

"Bana yanıldığımı söyle." Çenemi kulaklarına doğru kaydurdım. "Elmas küpeler, bu zengin kısmını doğruluyor ama aynı zamanda bana baloncuğunun dışındaki gerçek dünya hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylüyor. Kulaklarının kesilmesini istemeyen hiç kimse burada onları takmaz. İnsanlar burada çok daha azı için öldürüyor. parçalar." Başımla odayı işaret ettim. "Etrafına bir bak. Sence bu insanlardan biri ailesini bir günlüğüne doyurabilmek için senin boğazını kesmekten çekinir mi? ay?"

Parmakları loblarına gitti, mücevherleri hissetti, hızla çıkarıp cebine koydu. Yanakları utançtan pembeleşti, sanki bunu hiç düşünmemiş gibiydi.

"Sen hayatı hiç yaşamamışsın," diye azarladım. "Bana *yardımcı* olabilecek kapasitenin yakınından bile geçmiyorsun."

"Neden? Küçük olduğum ve kırılgan *göründüğüm* için mi?"

"Bunun senin ufak tefek olmanla bir ilgisi yok." Öyleydi ama Birdie de benzer boyutlardaydı. "Senden daha küçük kadınların, senin yapamayacağın canavarlarla dövüşüğünü gördüm.

hayal edebilir ve herhangi bir erkekten çok daha fazlasını idare edebilir." Başımı salladım. "Bu

deneyim." Hayatında yoga ve pilates dışında bir gün bile antrenman yaptığından şüpheliydim. "Senin hayatından daha uzun binlerce hayat yaşadım. Hayal bile edemeyeceğin şeyler gördüm ve yaptım. Ve yapmam gerekenler, ne kadar ileri gitmem gerektiği - geçmeyeceğim hiçbir çizgi yok."

Gözünü kırpmadı, beni yakından izliyordu.

"Dönebildiğimiz an dönecek ve eve döneceksin." Gözlerimi kapatarak tekrar yere uzandım.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki konuşmanın bittiğini düşündüm, argümanım sonunda onun kalın kafasına girmişti.

"Ben tek çocuk değilim," diye cevap verdiğinde göz kapaklarımdan arkası titriyordu. "Bir erkek kardeşim var. Ve sen benim hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

yaşadığım deneyimler." Bir saman yığınının yaslanarak geri çekildi. "Doğru ve ahlaki olanı yaptığınızı düşünmek sizi daha iyi hissettirecekse devam

edin.

Eğitimli Rus mafyası peşimdeyken beni tek başıma geri gönderecekler. Sınırı ge emeden beni öldürecekler." İ   ekti.

"Muhtemelen seni  ld rmeyecekler." Tek gözümü açtım.

"İlk başta." Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Ama insanların derisinin altına girmenin bir yolunu buldum."

"Bilmez miyim," diye mırıldandım bir elimi yüzüme sürerek. "Biraz uyu."

Hareket ettiğini duydum, samanların içine daha derin yerleşiyordu. Nefes alış verişinin düzleşmesi uzun sürmedi, yorgunluk onu ele geçirdi ve altına çekti. Ben orada uyanık bir şekilde yatarken, midemde hasta bir çukur vardı.

Onu eve dönmeye zorlarsam yakalanabilirdi. O adamların ne istediğini bilmiyordum ama Nikolay'ın  n n  iyi biliyordum ve bunun hoş bir şey olmadığını biliyordum.  abuk da olmazdı. Ama benimle kalırsa, bu kesin ölüm demekti. Yapmam gereken şeye odaklanamazdım ve onu hayatta tutmaya çalışmak muhtemelen ikimizin de ölümüne neden olurdu.

Geri dönmek zorundaydı. Hedefim benim için önemli olan tek şeydi. O güçlü ve zekiymi. Eve kendi başına dönecekti.

Ama görevinize odaklanabilecek misiniz? Her an ona ne olduğunu merak ederek mi?

Bir iniltiyle kolumu yüzümden çektim ve doğruldum. Düşüncelerimi k reltecek, kafamın içindeki sesleri uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Bir içkiye ihtiyacım var." Ayağa kalktım.

İki dakika boyunca beladan uzak durabilirdi, değil mi? Trende uyuyakalmış, ne yapabilirdi ki?

Onu asla hafife almamalıydım.

Çürük raylar treni bir bebek salıncağı gibi ileri geri sallıyordu. Ayık olanın sarhoş, sarhoş olanın da ayık hissetmesine yetecek kadar.

"Ne alırdınız?" İnsan kadın barmen bana doğru ilerledi, alt sınıf vagonlardan içecek almak için sürekli bir yolcu akını geliyordu. Düşük sınıf bilete bile param yetmiyordu.

Başımı  ne eğerek, "Ucuz ve  z  olan her şey," diye mırıldandım. Bir keresinde evde kendi bal lik r m  ve cinimi yapmıştım. Gerçek bir evim varken.

Yarısı bir ağacın içine sıkışmış, bahçesi ve mahremiyeti olan bir yer. Bir ağaç perisinin rüyası. Çok uzun zaman önceydi.

Başka bir Ash, Věrhāza'nın tutsağı olmadan önce, Kan Evi'nde işkence görmüştü. Onu anlıyormuş gibi görünen iki insanı kaybettiğinde, cehennemi yaşayıp geri dönmüş ve huzuru bulmuştu.

Warwick'in Brexley'i taşıdığı, neredeyse ölü bedenini masama yatırdığı ve onu iyileştirmemi istediği gece, sonrasında her şeyin farklı bir rotaya oturduğunu bilmeliydim. Onunla ne kadar farklı olduğunu, aralarındaki bağı görünce... Onu asla suçlayamazdım. Kek ve Lucas'ı hayatıma o sokmuştu ve dürüst olmak gerekirse bir yanımda o kıza her zaman aşık olacaktı ama içimde ona kızan bir yan da vardı.

Onları da o yüzden kaybettim.

O ve Warwick ayrılmamın en büyük nedenleriydi. İkisine de utanç ve öfke duymadan bakamazdım. Suçluluk duyuyordum çünkü onları canımdan çok seviyordum ama bu, bana acıyarak ve endişeyle baktıklarında duyduğum mantıksız öfkeyi durdurmuyordu.

Birbirlerine sahiptiler.

Dostlar. Benim kimsem yoktu.

Onlar cehennemden daha güçlü çıktılar, ben ise düşmanlık ve acıdan başka bir şeyle sürünerek çıktım.

Dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum ama umursayacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Barmen bir kadeh votka koydu, ucuz tahıl kokuyordu, keskin dumanı gözlerimi yaşarttı.

"Mükemmel," diye mırıldandım ve geri kapattım. Sıvı boğazımı yakarak beni irkiltti. "Bir tane daha," diye mırıldandım, dökmeyi bitirir bitirmez mideye indirdim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki bilmediğim bir şeyi anlamış gibi içimi bir huzursuzluk kapladı. Tam boyumla ayağa kalktım ve

Cam yavaşça aşağı indi, başım geldiğim kapıya doğru kıvrıldı, bir güç beni diğer tarafa doğru çekti. Ciğerlerim endişeyle sıkıştı. "Teşekkürler." Birkaç bozuk para çıkardım ve barın üzerine attım.

Botlarım beni çıkışa doğru götürürken sinirlerim ateşleniyordu. Yürüyüşüm koşuya dönüştü, votka kafamda vızıldıyor ve beni istediğimden daha yavaş yapıyordu.

Elim kapının kolunu tuttu, sezgilerimin yanlış olduğunu ve onu bıraktığım gibi mışıl mışıl uyuduğunu umuyordum. Kapıyı çekip açtığımda içim dışıma çıktı.

Sikeyim.

Fae ve insan karışımı en az sekiz adam uyuyan kızın etrafını sarmıştı. Birkaçının elinde ipler, diğerlerinin elinde ise bıçak ve silahlar vardı; iğrenç niyetleri yüzlerinde açıkça belli olan kara ruhlarıyla avlarının etrafında dönüyorlardı. Yolcuların geri kalanı olaya karışmak istemeyerek başka tarafa bakıyordu.

"Ağzını kapat," diye fısıldadı sakallı bir fae.

"Ona dokunursan..." Silahımı avuçladım, burnum alevlendi ve odaya doğru ilerledim. "Kanını botlarımdan silmek için pipeti kullanacağım. dakika."

Sakallı fae bana eğlenerek baktı, sırtarak ağzını eğdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Yaklaştım, silahımı ona doğrulttum.

"Sayıca azsınız." Adam ayağa kalktı, bir silah ve bir bıçak çıkardı, başıyla onu işaret etti. "Bu küçük kış parçası için gerçekten ölmeye değer mi? bu gece?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Peşinde olduğum şey onun amcıydı ama ikinize de açığım." Dudaklarını yaladı.

Öfke içimde parladı, etrafımdaki sesi gölgede bıraktı, bir bomba gibi ona odaklandı. Onu bu adamlardan uzağa götürmem gerekiyordu. Ama o haklıydı; sayıca üstündüm ve onlar yakalamadan önce onu yakalayamayacağım kadar uzaktaydı. *Onu neden yalnız bıraktın, pislik?*

Vücudu hala uyuyormuş gibi gevşek duruyordu, ancak bir miktar yeşil Gözleri kirpiklerinin arasından bana baktı ve eli toplanırken yanağında mağrur bir sırıtış belirdi.

Ne halt ediyorsun sen? Kafamın içinde ona bağırdığımı hissettim. Bu adamların silahları vardı; onunsa hiçbir şeyi yoktu.

Hareket ettiğini gördüm ve o anda her şeyin bittiğini ve geri dönüşü olmadığını anladım.

Ölmek için ne güzel bir yol.

Yumruğu sakallı adamın yüzüne çarptı, adam burnunu tutarak eğilirken kan fışkırdı. Ayağa fırlayarak çizmesiyle adama sert bir tekme attı, topuğu aynı kırık burna sapladı, kıkırdağı beynine doğru ezdi, acı dolu bir çığlık duvarlardan sekti. Scarlet öne doğru uzandı ve cesedi yere düşerken silahını kaptı.

Ne oluyor be?

İçeri girerek kalabalığın arasından geçmeye çalıştım, kurşunlar yağıyordu, İnsanlar çığlık atıyordu ama dikkatim uzun süre ondan uzaklaşamadı. Onda yabani, vahşi ama aynı zamanda eğitilmiş bir şeyler vardı. Bana giderek daha çok Birdie'yi hatırlatıyordu, dövüşme şekli, ama aynı zamanda muhteşem bir şey Hareket edişinde. Hayvansı ama zarif. İzlemesi şimşek gibi bir karışım. Yırtık süveterinin bir parçasını koparıp başka bir adamın kafasına geçirdi ve boynunu kesip hava almasını engelleyene kadar çevirdi. Adam oksijen alabilmek için bezi tırmaladı ve kadın dönerek adamın boynunu kırdı.

Başka bir adam elinde bıçakla arkasından yaklaştı, bıçak boynuna doğru gidiyordu.

"Scarlet!" Adını bağırarak uyardım ama çağrıma yanıt vermedi.

"Kahretsin!" Dirseğimi birinin boğazına dayayarak silahımı onun boğazını kesmek üzere olan adama doğrulttum, silahım boşa çıkana kadar birbiri ardına ateş ettiğimden patlama sesleri kulak zarımda ve göğsümde top gibi patladı, içimin derinliklerinden öfke homurtuları yükseldi. Beyin ve kan sıçradı, ceset arkasından bir gümbürtüyle düştü.

Etrafında döndü, gözleri benimkileri bulmadan önce ölü adama takıldı. Etrafımızda kimsenin kalmadığını fark etmem bir anımı aldı. İki adam, hayatlarının burada ölmekten daha değerli olduğuna karar vererek arabanın kapısına doğru koşuyordu. Geri kalanlar etrafımızda yere yayılmış, kanları samana karışmıştı.

Havayı içime çekerek yüzümdeki kanı sildim ve cesetlerin üzerinden geçtim. Birkaçı bir süre daha hareket edemeyecekti, yaraları o kadar ağırdı ki iyileşene kadar haftalarca komada kalacaklardı. Bir diğeri son nefesini verdi ama diğerleri hareketsiz yatıyordu.

Öldü.

Kendi işleriyle ilgilenen kadınlar ve erkekler duvara yaslanmış, koklayarak ve usulca ağlayarak dehşet içinde bize bakıyorlardı.

Dikkatim Scarlet'e kaydı, onun küçük, narin bedenini inceledim. Her tarafı kan, yara bere ve kesiklerle kaplıydı, saçları karmakarışık ve dağınıktı, üzerinde sadece siyah dantelli bir sutyen ve kışını örten süveterinden geriye kalan bir parça vardı.

Yüzündeki saçları fırçalayarak çenesini yukarı kaldırdı, yeşil gözleri emin bir şekilde benimkilere dikildi. "Sana faydalı olabileceğimi söylemiştim."

"Olabilir mi?" Kekeledim ve tökezledim, başımı sallayarak cesetlerin etrafına baktım. "Bu da neydi böyle?"

"Ne demek istiyorsun?" Üzerindeki giysi parçasını düzeltti, sanki birazcık yerinden çıkmış gibiydi, neredeyse yok olmamıştı. Gözlerin hala onun üzerinde olduğunu fark ettim, dikkatleri neredeyse çıplak vücudundaydı. Fae'ler tutucu değildi; çıplaklığı severdik ve birçok insanın aksine bedenlerimizle çok rahattık. Ama onda bir şey beni korumacı hissettirdi. Sanki bu şekilde bakılmak için çok gençmiş gibi.

"Aptalı oynama," diye homurdandım, ceketimi yırtarak çıkardım. Ona doğru yürüdüm ve ceketimi vücuduna yapıştırmaya çalıştım. "Bu şekilde dövüşmeyi nereden biliyorsun?"

"Yani süslü küpeleri olan genç, saf, zengin bir kız kendini nasıl savunacağını nereden bilebilir ki?" Masum rolü yaparak bana göz kırptı. "Sanırım benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun, ihtiyar." Yanımdan geçip gitti, ceketimi sanki bir podyumdaymış gibi omzuna attı ve sürgülü kapının yanındaki boş alana doğru yürüdü.

"Olamaz," diye mırıldandım, hışımla peşinden gittim. "Yaptığın şey sadece kendini savunmak değildi." Arkamı işaret ettim. "Bu bir beceriydi. Savaş eğitimi almış ama böyle dövüşmeyen insanlar tanıyorum."

Omuz silkti ve kendini yere bıraktı. "Kardeşim ve ben kendimizi korumak için genç yaşta eğitildik. Mükemmel öğretmenlerimiz vardı."

"Dün geceki o harika eğitim neredeydi?" Şakayla karışık söyledim.

"Ben..." Utanç ve derin üzüntü yüz ifadesini değiştirdi, Gözlerinden akan yaşlar beni sözlerime anında pişman etti. Arkadaşları gözlerinin önünde öldürülmüş, şakağına silah dayanmıştı. Onun yerinde olan pek çok kişiden daha fazla karşı koymuş ve bu koşullar altında son derece iyi dayanmıştı.

Arkadaşlarım gözümün önünde öldürüldü ve ben de onları kurtarmak için hiçbir şey yapmadım.

Devam etmesini bekledim, ama gözlerini kaçırdı, kırmızı gözlüğünü çevirdi.

Parmağındaki taş yüzük konuşmanın bittiğini gösteriyordu. Bana anlatmadığı daha çok şey olduğunu hissedebiliyordum. Şımarık zengin kızın ötesinde bir derinlik. Ama onu cevap vermeye zorlamak daha fazlasını öğrenmek istediğim anlamına gelirdi ki bunu istemiyordum.

Planımda bir pürüzdü ama yakında eve dönecek ve artık benim sorunum olmayacaktı.

Büyük kötü kurt gibi tepesinde dikilip oflayıp puflarken boğazımda boğuk bir çığlık uğuldadı, yumruklarım sıkıldı. Etrafımda dönerek cesetlere doğru ilerledim, her birinin topuklarından tutup çürük ahşap kapıya doğru sürükledim. Kapıyı kaydırarak açtığımda rüzgâr uğuldadı, buzlu taneleri ve dondurucu havayı tenime çarptı. Karanlık, vagonun içindeki ateş fenerlerinin parıltısının ötesinde her şeyi tüketti, hızla giden tren raylar boyunca kalın, dikenli çalılardan başka bir şey göremeyecek kadar hızlı ilerliyordu.

Scarlet tek kelime etmeden kollarından tutarak bana katıldı. Ölü ya da diri, insan ya da fae, her bir adamı hareket halindeki arabadan düşmanca manzaranın içine attık. Ağaç perileri genellikle barış yanlısıdır. Belki ailemle geçirdiğim çocukluğum barıştan ve şiddetsizlikten söz ediyordu ama hayatım bana bunun tam tersini göstermişti, özellikle de Warwick'le arkadaşlığım. Onunla ilgili her şey şiddet, ölüm, öfke ve savaştı.

Geçen yıl öğrendiğim tek şey, benim de farklı olmadığımды.

Ama tecavüzcüler benim kitabımda kesinlikle dikkate alınmayı hak etmiyorlardı. Eğer bunu atlatabildilerse ne ala, ama bu dondurucu sıcaklıklar ve acımasız düşüş onları öldürdüyse, benim için sorun yoktu.

Aramızda tek bir kelime bile konuşulmadı ve kapıyı kapattığımızda kimse bir şey söylemedi. Olanlardan geriye kalan tek şey kırmızıya boyanmış samanlardı. Herkes kendi işine bakıyor, başını öne eğiyordu.

"Giy şunu." Scarlet'in soğuktan titrediğini fark ederek başımla ceketimi işaret ettim. "Ve biraz uyumaya çalış." Temiz bir yer buldum ve yerleştim. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Neden gittin ki?" Kendini duvara yasladı, ceketimi etrafına sardı, bakışları üzerimdeydi.

Bir dizimi yukarı çekerek boş boş dışarı baktım, sarhoş olmaya ihtiyaç duyduğum için utandım, düşünebildiğim tek şey bu kadar kötü uyuşmaktı. Daha iyisini bildiğim halde onu savunmasız ve yalnız bıraktım.

"Önemli değil. Bir daha olmayacak." Yer değiştirdim, daha derine yerleştim, bakışlarım onunkilerle buluşmadı. "Biraz uyu." Kollarımı kendime doladım, duvara yaslandım ve göz kapaklarımı kapattım.

Her nasılsa, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, sanki tüm katmanlarımı soyup gerçeği görüyormuş gibi yüzümün yan tarafını yakıyordu. Benim

kalp ağrısı, suçluluk, utanç, öfke ve ıstırap. Uyuşturucu, seks ve içkiyle boğmaya çalıştığım her şey.

Gözlerimi daha da sıkarak tenimde cızırdayan hissi, bir gece öncesine kadar tamamen yabancı olan bu kişiye dair farkındalığı görmezden geldim. Bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Bebek bakıcılığı yapacak vaktim yoktu.

"Yarın, ne yapman gerekiyorsa ya da kiminle irtibata geçmen gerekiyorsa, geri dönüyorsun." Otoriteyle homurdandım.

Scarlet hiçbir şey söylemedi, ama bu seferki sessizliği benim için sessizlikten başka bir şeydi. Belli belirsizdi, ama meydan okuyuşunu, inatçılığını sanki sözelmiş gibi hissedebiliyordum.

Nasıl istersen, ihtiyar.

Bölüm 4

Kül

Tiz bir çığlık havayı deldi ve bedenim sarsılarak uyandı, gözlerim bir sarsıntıyla açıldı.

"Son durak," diye bağırdı kondüktör, yolcu kapısını açarak. Donuk sabah ışığı içeri süzülürken, soğuk havanın saldırısı karşısında gözlerim irkildi. Kış, samanların arasında kıvrılmış bedenlerin sıcaklığını çalmıştı. "Herkes çıksın."

İnleyerek gözlerimi ovuşturdum, saçlarımı yüzümden fırçaladım ve doğruldum. Bacağımdaki ağırlığı fark ettiğimde kaslarım kilitlendi. Scarlet küçük bir topun içinde kıvrılmıştı, ceketim battaniye gibi üzerine örtülmüştü ve kalçamı yastık olarak kullanıyordu.

Doğa perileri *oldukça* seksüeldi. Dokunmak kadar basit bir şey genellikle bizi hiç korkutmazdı. Dokunmak iletişim kurma şeklimizdi ve niyete bağlı olarak istediğimiz kadar karmaşık ya da karmaşık olmayabilirdi.

Bu farklıydı.

Son zamanlarda yaşadığım tüm etkileşimler benim kontrolüm altında, benim tercihim ve isteğimle gerçekleşiyordu. Sevişiyor ya da yatıyor olmamız fark etmez, *samimi* değildi. Daha çok bir iş anlaşmasıydı. Nefes alabilmem için ortadan kaybolmamın bir yoluyla.

Uykusunda kıpırdandı, alnında farkındalık imaları belirdi, dudakları kıvrıldı. Çok küçük görünüyordu. Huzurlu. Masum. Kan ve yaralarla kaplı olsa bile, gözlerini kapattığında sanki hiçbir korku onu rahatsız etmiyordu. Ona baktım, parmaklarım teninden bir nefes uzaktaydı, ona dokunmak, yüzündeki saçları taramak, onu ortaya çıkarmak için karşı konulmaz bir ihtiyaçla tükendim.

çillerini ve dinginliğini hissediyorum. Sanki onu özümseyebilirmişim, bir anlığına onun huzurunda yaşayabilirmişim gibi. Daha fazla acı hissetmemek için.

"Herkes dışarı!" Kondüktör elini tahtaya vurdu, ses vagonun içinde gürledi.

Scarlet irkilerek bir solukta kucağımdan kalktı. Elimi hızla çektim; neredeyse yakalanacak olmaktan duyduğum utanç öfke ve tiksintiye dönüştü. Dün geceki o adamlar kadar aşağılık biriydim. Acıdan başka bir şey hissetmek için o kadar çaresizdim ki, o uyurken ona dokunarak neredeyse sınırı aşıyordum. Ve daha da acısı, bunu unutmak için yaptığımı düşünmemdi. *Onları* unutmak. Her gün, her an hissetmeyi *hak* ettiğim ıstırapı bir kenara itmek. Kek ve Lucas buna değerdı. Onlar intikama değerdı.

Günlerimin geri kalanı için yas tutmaya değır.

"Ah." Yüzündeki kırışıklıkları sildi ve nerede uyuyakaldığını fark etti. "Çok özır dilerim." Elini kalçamdan çekti.

"Önemli değıl," diye homurdandım, ayağı kalktım, ruh halim çoktan düşmüştü. Peri tozunun yoksunluğu ve aldığım azıcık uyku başımı yeniden çarpmaya başlamıştı. Gerçekten başka bir vuruşa ihtiyacım vardı. Kendimi biraz olsun rahatlatmak için. "Hadi kahve içelim." Kıyafetlerimdeki samanları fırçaladım ve çıkışa doğru yöneldim.

Basamaktan aşağı atlayarak döndüm ve Scarlet'in yere düşmesine yardım ettim, dikkatimi ondan uzak tutarak hemen bıraktım. Onu Viyana'ya giden ilk trende bulmam gerekiyordu.

Puslu kış güneşı küçük köyün sokaklarında zar zor hissediliyordu. Yirmi iki yıl önce, Fae savaşından önce böyle yerler normaldi, aileler ve emeklilerle dolu küçük mezralar. Eğer hala burada yaşayan birileri varsa, yorgunlar için dükkanlar, hanlar ve lokantalar açmışlardır.

trenleri aktaran yolcular. Bu bölgelerde çiftçilikle geçimlerini sağlamanın yanı sıra, yolculardan elde ettikleri kazanç ana gelir kaynakları olacaktı.

"Bunu geri mi istiyorsun?" Scarlet koşarak bana yetişti ve ceketimi uzattı. Teni tüylerim diken diken olmuştu, ince dantelli sütyeni üşüdüğünü gizleyemiyor, göğüs uçları belli oluyordu.

"Kahretsin, hayır," diye tısladım, elbiseyi omuzlarından geri çekip kapattım ve kimsenin görüp görmediğini anlamak için etrafıma bakındım. "Bunu giy ve yeni kıyafetler bulana kadar da çıkarma."

"Vay canına." Tek kaşı kalktı. "Seni namuslu biri olarak görmemiştim."

Burnumdan derin bir nefes verdim, çenem sinirden çatırdıyordu.

"Bugün beni test etme." Etrafımda dönerek bilet gişesine doğru ilerledim. Biliyordum ki

Bindiğimiz tren bizi sadece Romanya sınır kontrolüne birkaç saat uzaklıktaki Békés İlçesine götürüyordu. Ve ben onun oraya yaklaşmasını istemiyordum.

Bilet gişesini bulduğumda cüzdanıma uzandım. "Viyana'ya bir sonraki tren ne zaman?"

"Viyana'ya giden tren yok," diye cevap verdi yaşlı adam.

"Budapeşte?" Başının üstündeki panoda saatleri aradım. "Bin sekiz yüze kadar yok."

Omuzlarım sıkıştı. Bu, akşamın ilerleyen saatlerine kadar olmayacaktı. "Bükreş'e bir sonraki ne zaman?" Scarlet yanıma yaklaştı. "Bükreş mi?" Gözleri büyüdü. "Neden oraya gitmek istiyorsun ki?" "O istemiyor," diye kestirip attım. "Budapeşte için bir bilet alacağım."

"Bükreş için iki bilet lütfen," diye yönlendirdi onu.

"Lanet olsun." Öfkemi dizginlemeye çalışarak başımı geriye eğdim. "Son kez söylüyorum, benimle gelmiyorsun." Ona baktım. "Eve geri dönüyorsun. Hikayenin sonu."

"Viyana benim evim değil."

"Umurumda değil," dedim kuru bir ifadeyle. "Ve ne yazık ki bugün Amerika'ya direkt tren yok." Adama başımı salladım. "Viyana'ya bilet."

Elini adama doğru kaldırdı ve adam anında durdu, gergin bir şekilde aramıza baktı.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, başı yana eğildi. Kadınların nesi vardı? Bir şey söylemek zorunda değillerdi. Başlarını eğip size bakabiliyorlardı ve siz de kendinizi bir mayına basmış gibi hissediyordunuz. Korkmuş, emin değil ve ölmek üzere olduğunuzun farkındaydınız.

Bunu Brexley ve Warwick arasında her zaman gördüm, gerçi Kitty bunun kraliçesiydi. İnsanlara dik dik bakması onları altlarına işetirdi. Ama bu kız benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. O bir arkadaş, kız arkadaş ya da sevgili değildi. Sadece kendini bana bağlayan biriydi. Ve bağlanmak bir daha asla yapacağım bir şey değildi.

Ona nasıl olacağını söylemek için ağzımı açtım.

Eli ondan bana doğru hareket etti ve sözlerimi durdurdu. "Gördüğün onca şeyden sonra, peşimde kimin olduğunu bildiğin halde, bir kızın kaçırılıp öldürülmesi için kendi başına geri dönmesine izin vermeyeceğini biliyorum."

"O zaman beni çok iyi tanıyorsun." Sözlerim hissettirdikleri kadar boş geliyordu.

Kızın ağzı sıkıştı. "Sana iyi içgüdülerim olduğunu söylemiştim."

Homurdanarak başımı salladım. "Belli ki bilmiyorsun."

"Tren Bükreş'e ne zaman gidiyor?" diye sordu bilet görevlisine. "Bin altı yüz." Saat dörtte.

"Benimle gelmiyorsun." Sesim yerde yuvarlanırken

Grit.

"Biraz yemek, duş ve kıyafet alalım, sonra konuşuruz.

O zaman." Kolumu okşadı.

"Bir şey olmayacak-"

"Çok teşekkür ederim," diye isim etiketini okudu. "Grego." Adama, odayı aydınlatan göz kamaştırıcı bir nezaketle gülümsedi. "Geri geleceğiz."

"Burada olacağım, bayan." Adam onun cazibesi karşısında şaşırılmış görünüyor, yanaklarında hafif bir pembelik vardı.

Başını salladı ve kapıdan dışarı çıktı.

Ne oluyor lan? Oynadığımı bilmediğim bir oyunu kaybetmişim gibi aralarına baktım.

"Sadece küçük bir tavsiye..." Gözleri bana gelmeden önce hâlâ kapıdan çıkan kızın formundaydı. "Onu bir saniye bile gözünün önünden ayırma." Sanki ona yetişsem iyi olacakmış gibi bana başıyla işaret etti. "O çok güzel. Bela onu bulacaktır."

"Ters anladın." Alnımı ovuşturarak nefes verdim. "Sorun o."

Ellerim kahve ve ikimizin de sosis eklediğimiz kızarmış gözleme *Lángos* ile dolu, Scarlet'e bir tavernaya doğru eşlik ettim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Muhtemelen bir zamanlar birinin evi olan mekâna adımızı attığımız anda iri yapılı sarışın bir kadın seslendi.

"Duş almak ve birkaç saat dinlenmek istiyorum." Barın etrafına bakındım.

Bir avuç insan barda içki içiyor, birkaç aile de etraftaki küçük masalarda yemek yiyordu. Bayat bira ve lahana kokusu burnuma doldu.

"On yedi bin forint." Avucunu açarak paytak paytak yürüdü. "Nakit."

Göğsümde bir düğüm oluştu; fiyatlar soygundu ama başka seçeneğimiz olmadığını biliyorlardı. Buralarda çok fazla seçenek yoktu.

Faturaları avucunun içine koyarken, azalan paramdan duyduğum endişe boğazımı düğümledi. Cüzdanımda seyahat, kıyafet ve gerçekten arzuladığım şey için ne kaldığını saydım. Sadece bir vuruşa ihtiyacım vardı. Biraz toz gerginliği alır.

"Bu taraftan." Biz yukarı çıkarken kadın nefes nefese kaldı. "Banyo burada." Kapalı bir kapıyı işaret etti. "Duşlar en fazla beş dakika dakikalar. Gir ve çık. Artık evimizde su tesisatı olduğu için bile şükredin." Bizi süzdü, bakışları kanlı ve yırtık giysilerimizin üzerinde gezindi. "Birlikte girmek istiyorsanız sorun değil, ama bunun için çifte zamanınız yok. Saat beşten sonra sular kesiliyor, o yüzden ne yapıyorsanız yapın. Çabuk olun."

"Ah... şey..." Scarlet onun fikrini çürütmeye başladı ama kadın çoktan yoluna devam etmiş, koridorun sonunda bir kapıyı iterek açmıştı. "Burası senin odan. İki havlunuz var. Daha ister misiniz? Parasını ödersiniz. Kahvaltı ve akşam yemeği ayrı. Çamaşır için ekstra ücret," diye homurdanarak bizi içeri aldı.

Oda küçüktü, bir tam yatak ve iki komodin sığıyordu, sokağa bakan tek pencerenin yanındaki köşede bir sandalye vardı. Basit ve sade.

"Mobilyaları kırıyorsun-" Aramızda imalı bir şekilde başını salladı.

"Dur tahmin edeyim... bunun için bir ücret var." Sırıttım.

Bakışları yavaşça vücudumda gezindi ve kapıyı yüzümüze çarpmadan önce mırıldandı.

Scarlet odaya girip yatağa uzanarak, "Sanırım senden hoşlanıyor," diye alay etti.

"Son zamanlarda insanlarla aram iyi," diye mırıldandım, aniden küçük odanın içimize kapandığını, sessizliğin etrafımızı sardığını ve yatak odasında üzerimde neredeyse hiç kıyafet olmadan yalnız olmanın doğal düşünce sürecini hissettim.

Zihnim o bölgede dolaştığı için bile kendimi hasta gibi hissediyordum. Uzuvarım kapıdan çıkmak için kıpırdandı.

"Neden duş alıp dinlenmiyorsun? Ben gidip bize kıyafet getireyim."

"Keşke o gece yanımda para taşıyor olsaydım." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, garip bir şekilde üzgün görünüyordu, dişleri dudağını ısıırıyordu.

"Belki seni fidye için tutarsam, annen ve baban senin için yüklü bir meblağ öder?" Şaka yapmaya çalıştım, ancak sessizliği ve bakışlarını yana çevirmesi yüzünden başarısız oldu.

Orada çok şey vardı. Odanın içinde katmanlar örülmüştü, hikayesi o kadar da kesik ve kuru değildi. Daha fazla anlatmasını istemek için bastırmak istedim. *Hayır.* Beynim doğama karşı gelerek havladı. *Unutma, umursayacak kadar uzun süre yanında olmayacak. Sen karışma.*

"Tamam." Avuçlarımı birleştirdim. "Seni kendi haline bırakacağım. İyi olacaksın, değil mi?" Ondan ayrılacağım için biraz gergindim ama hayatım buna bağlıymış gibi bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Başını salladı, hâlâ bana bakmıyordu.

"Bu odadan çıkma ya da benden başka kimseye kapıyı açma, anladın mı?" Başını salladı.

İsteksizce kapıya yöneldim, dışarı çıktım ve hızla sokağa süzıldüm.

Daha kuşluk vakti bile olmamıştı ve başka bir tren gara girerken yol hareketlilikle dolup taşıyordu. Satıcılar, yorgun yolcunun yanından ayırmaması gereken ıvır zıvır ve lokmalar için bağırıyordu. Kızarmış hamur, at gübresi ve sosis pişirme kokusu soğuk havada asılı duruyordu.

Kapüşonlu ceketim olmadan başımı eğdim, bakışlarım her zaman birden fazla gündemi tarıyordu. Bela arıyordum, kıyafet arıyordum ve sokaklarda gezinmemin gerçek sebebini arıyordum.

Bir dükkânın önündeki giysileri görünce dikkatim sokağın aşağısındaki binaya yöneldi, kollarım seğirdi, parmaklarım salyalarım akıyormuş gibi dudaklarıma sürtündü.

Bordélyház, Genelev Evi. İki katlı salaş bir evin üzerinde gösterişsiz bir tabela vardı. Benim arzuladığım şey ön tarafta ne sundukları değil, içeride deneyimi zenginleştirmek için nelere sahip olduklarıydı. Peri tozu ve genelevler el ele gitti.

Fiziksel olarak giysi raflarının önünde durdum, dalgınca onları inceledim, ancak zihnim mantıklı olmaya çalışırken içimdeki diğer her şey beni sokağa doğru çekiyordu. İhtiyaçları al.

Ter tenimi nemlendirdi ve elim hiçbirini görmeden robot gibi eşyaların arasından geçerken dişlerim birbirine çarptı.

"*Bazdmeg.*" *Siktir et.* Nefesimin altından homurdandım, botlarım hızlandı ve geneleve doğru koşmaya başladım. *Yani, bir vuruş için ne kadar olduğunu görmekten zarar gelmezdi.*

Sessiz girişe adımımı attığımda kaslarım titriyordu, sanki bedenim kafayı bulmuş gibi özlem beni ele geçirmişti. Bu

Huzur. Eninde sonunda bırakmak zorunda kalacağımı biliyordum ama her şey olup biterken birkaç gün daha idare etmek için buna ihtiyacım vardı.

Aylardır kendine bunu söylemiyor muydun? Bir ses zihnimin arkasına dolandı ve ben onu uzaklaştırmadan önce zihnimi kemirdi.

Günün o saatinde burası sessizdi, ancak uzak köşedeki barın etrafında birkaç erkek dolaşıyordu, yanlarında oturan ya da içki tepsileriyle etrafta dolaşan birkaç seks işçisi vardı. Trenlerin gara girmesiyle birlikte

Dinlenmek isteyen gezginlerin bolluğu nedeniyle bu gibi yerler gece gündüz açıktı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, güzelim?" Genç bir fae adam barın arkasından bana göz kırptı, üzerinde dar bir yelek ve kısa, dar bir boxer külottan başka bir şey yoktu, her şeyini sergiliyordu.

Yanına yaklaştığımda bakışları beni yuttu. "Ne istersen alabilirsin." Kendisinin de dahil olduğunu açıkça belirtmişti.

Ellerim durmadan hareket ediyor, bacaklarım yerinde dans ediyor, bir türlü sakinleşemiyor, endişem artıyordu. Buna şimdi ihtiyacım vardı.

Bakışları üzerimde gezindi, seğirdiğimi fark etti, başı eğildi. "Sanırım ne istediğini biliyorum."

"Ne kadar?"

"Otuz bin forint."

"Otuz mu?" Tıkandım. "Bu fiyatın iki katı."

"Nerede olduğuna bir bak." Adam omuz silkti, yüzünde cezbedici bir gülümseme vardı. "Romanya'da sınırı geçmek daha da zor."

Giyecek, yiyecek, tren bileti ve diğer her şeyi karşılayamıyordum. masraflar ve aşırı pahalı peri tozları. Zihnim bana dışarı çıkmamı, bu parayı ödemeyi düşünmemi bile gülmemi ve ihtiyacımız olan eşyaları almamı söyledi. Yine de bacaklarım söyleneni yapmadı. Panikle etrafta volta atmaya başladım, özlemim artıyor, mantığımı eritiyordu.

"Hey." Adam barın üzerine eğildi. "Zor bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun." Kirli, yanmış, kanlı kıyafetlerime başıyla işaret etti. Sanki izleyen biri var mı diye etrafına bakınırken barın arkasından küçük bir poşet çıkardı. "Tadına bakmana izin vereceğim."

Gözlerim ona kilitlendi; beyaz parlak toz ciğerlerime çılgınca girip çıkıyordu. Bağımlılık seviyesi eroine benziyordu ama insanlar için on kat daha fazlaydı. Fae'ler biraz daha dirençliyken, onların iyileşme şansı yoktu.

Zar zor.

Uyuşturucunun büyüünün beni çağırdığını, ona duyduğum korkunç özlemin damarlarımda uğulدادığını hissedebiliyordum. Saf olmadığını hissedebiliyordum ama umurumda bile değildi. Onu havadan daha çok istiyordum. Tereddüt bile etmeden eğildim, biraz aldım ve burnuma çektim.

İçimde yanan bir ateşi söndürür gibi, üzerime bir sakinlik çöktü. Gözlerimi kapattım, kocaman bir nefes vererek omuzlarımı düşürdüm ve ilacın kan dolaşıma nasıl karıştığının tadını çıkardım.

Her şey yeniden güzeldi. Nefes alabiliyordum. Zihnim, acımasız bir acının içeri girip beni dövmesi korkusu olmadan rahatlayabiliyordu. Yine de yeterli değildi. Vuruş düşüncelerimi yeterince köreltmiyordu.

Kek ve Lucas hâlâ oradaydı ve şimdi Scarlet'i yine yalnız bıraktığım için içimde istenmeyen bir suçluluk duygusu vardı. Eski Ash kıyafetlerini alıp hemen geri dönme konusunda sorumluluk sahibi olurdu. İyi adam olurdu.

Sabahın onunda peri tozu çeken bu adamın aksine.

Tüm sesler, arkadaşlarım gibi, beni gagalıyor, daha iyisini yapmamı istiyorlardı. Daha iyi *olmamı*.

"Siktir git," diye hırladım nefesimin altında, yargılamanın ağır yükünü hissetmekten bıkmıştım. Yeşil gözlerim açıldı ve barmenin elindeki pudra dolu torbaya kilitlendi.

"Bu ücretsiz bir numuneydi. Geri kalanı için ödeme yapmanız gerekiyor." Üstünü bağlamaya başladı. "Bunu sana verdiğim için bile kovulabilirim." Masadan çekerek göz kırptı.

"Bekle." Uzanıp elini durdurdum, diğer elimle de cüzdanımı çıkardım. "On dolar ödeyebilirim... sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım var."

Adam parmaklarımın onu tuttuğu yere baktı, koyu kahverengi gözleri bir parıltıyla benimkilere döndü. "Yirmi bin, geri kalanını başka bir şekilde ödeyebilirsin, seksi şey."

Yirmi bin forint hala harcamayı planladığımdan daha fazlaydı ama geri çevirme fikri boğazımı kuruttu. Hayır diyemedim.

Başımı onaylarcasına salladım, banknotları çıkarıp masaya vurdum.

Adamın boğucu gülümsemesi dudaklarını kıvırdı, eğildiğimde siki sertleşti ve benim için hazırladığı bardan iki sıra daha toz çekti.

Pus, mutluluk veren bir sis dalgası gibi geldi, odada çalan erotik müzik kulaklarımda zonkluyordu. Gerçeklik gözeneklerimden sızdı, benim Zihin bulanıklaşıyor, sanki her şey bir Monet tablosuymuş gibi

Yaptığım şeyin acımasız gerçekliği. Detaylar o kadar bulanıklaştı ki hiçbir şey gerçek gibi gelmedi. Acı bedenimden uzaklaştı ve sevgililerimin ruhlarının ağır yükü göğsümden kalkarak nefes almama izin verdi. Ağzım bir gülümsemeyle açılırken, kirpiklerim sanki ağırlığı olan tek şey onlarmış gibi yarıya kadar kapandı.

"Buyurun." Barmen önüme bir içki koydu ve ben de ne olduğunu umursamadan içkimi yudumladım.

Sikeyim. Kendimi iyi hissettim.

Elimi tuttu ve beni arka taraftaki depoya doğru sürükledi.

Beynim o anın ötesini düşünmüyordu, düşünebildiğim sürece de umursamıyordu.

Bu şekilde hissetmeye devam ederek, yanından geçip gittiğim alkol ve malzeme raflarına zar zor baktım.

Göğsümü rafa bastırarak beni bir rafa dönüştürdü.

"Gördüğüm en ateşli erkeklerden birisin." Adam boynuma doğru mırıldandı, eliyle kot pantolonumu iterek aşağı indirdi. "Kocaman olmuşsun." Eli sikimin etrafına sarılıp beni çalıştırırken inledi.

Elemental periler -su, toprak, ateş ve hava- cinsel enerjimizi doğadan aldık ve bu enerji o kadar güçlüydü ki bir çıkış noktamız olmalıydı, yoksa delirirdik.

Sadece birkaç tane etik olmayan çizgi vardı, onlar da tabii ki çocuklar ve hayvanlar ve zorla yapılan her şeydi. Bunun dışında hiçbir kuralımız yoktu. Ve ben bu konuda her zaman iyiydim. Boxerımı aşağı indirdiğinde, görüşüm önümde dönüp dururken, kendimi kötü hissettim. Yanlıştı.

İçime girmeden önce kendini ovuşturdu. "Aman Tanrım." Kulağımda yüksek sesle inledi. "İçeri girdiğin anda senin bir inanılmaz bir sikiş."

Bedenim de onunla birlikte hareket etti. Uyarılmanın verdiği bir sancı aletimi sertleştirdi ve içime girmesinin, beni rafa sıkıştırmasının, elinin aletimi bir mengene gibi çalıştırmasının verdiği hissin tadını çıkarmaya çalıştım. Ama zihnim bir sivrisinek gibiydi, uçuşuyor ve başka şeylere geri dönüyordu.

Scarlet gibi.

Bu kız çok düzgün ve gençti. Dövüşürken çok sertti ama aynı zamanda saftı. Bir dövüşçü tarafından dövüldüğümü bilse ne düşünürdü? Sırf kafam iyi olsun diye bir fahişeyi depoya mı koyayım? İğrenirdi.

Seni Viyana'daki genelevde görmüş... yani ne kadar hasta olduğunu biliyor olabilir, diye karşı çıktı bir ses.

"Bu kocaman sakin beni becermesine ihtiyacım var." Adam boğazımı kavradı, içimden çekip çıkardı ve yüzümü ona çevirdi. "Tanrım, çok ateşlisin."

Bakışlarım onun koyu renk gözlerine, saçlarına ve tıknaz vücuduna takıldı. Her şey yanılttı. İstedğim kişi o değildi. Burada olmamalıydım. Aletim de aynı fikirdeydi.

"Bu yardımcı olabilir." Barmen yeleğindeki poşetten biraz toz aldı, elini içine daldırdı ve beni okşadı.

"Oh lanet olsun." Göğsümün derinliklerinde bir inilti büyüdü, yarı sert horozum onun tutuşunda sertleşti, ilaç doğrudan kan dolaşıma girdi ve beni öforiye itti. Tozu yukarı aşağı ovmaya devam etti, yan tarafımda uzanan damar ilaca batırıldıkça çarpıyor, rahatlamak için ağrıyordu.

Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu; gerçeklik ve zaman zihnimin kenarlarındaki hayali çırpınışlardı. Uydurma bir şey.

Homurdanarak onu itip kakmaya başladım, anlayışımı kaybedip en ilkel içgüdülerime yenik düştüm.

Ne kadar acımasız olduğumu hissetmeden onu becerirken çığlıklarını ve inlemelerini duyabiliyor, zihnimin Lucas ve Kek'le olmama izin verdiği hayal dünyamda kayboluyordum. Onları bir anlığına canlı olarak hayal edebiliyordum, burada üçümüz birlikteymişiz gibi davranıyordum, Lucas'ın dölleri içimi doldururken Kek'in amı ağgözlülükle etrafımda sıkılıyordu, yumuşak nefesi kulağımdaydı

O beni öpmeden önce. Sonra Kek'e döner ve onu yutardım, çok derine iter ve kendimi boşaltırdım, üçümüzün de tekrar boşalmasını sağlardım.

"AMAN TANRIM! *Daha fazla!*" diye feryat etti, mutluluğun içinde o kadar kaybolmuştu ki kendini tutamıyordu. Şişeler raftan düşüyor, etrafımızda parçalanıyordu. Orgazm olduğunu hissedebiliyordum, salgısı duvarı kaplıyordu. Serbest kalmayı, Kek'in içinde olduğu gibi o mutluluk anını hissetmeyi çok istiyordum. Ama ne kadar zorlarsam, orgazmım o kadar geri çekildi. Ulaşamayacağım bir yere süzüldü.

Daha önce hep olduğu gibi.

Gözlerimi kapadım, Kek'i kavramaya, Lucas'ı arkamda hissetmeye çalıştım. Ama görüntüleri bulanık ve belirsizdi. Benden uzaklaşıyorlardı. Sanki onları unutuyordum. Temelli olarak.

"Nononono." Panik derimin altında fokurdadı ve adamın durmam için haykırdığını duyduğumda, onları geri çekmeye çalışarak ona çok sert bir şekilde girdim.

"Ne oluyor lan burada?" Bir kadının keskin sesi başımı döndürdü. Titrek görüşüm, düşük yakalı mavi bir elbise giymiş bir kadın gördü

ama beni yerimde durduran onun lacivert gözleri oldu.

Oh. Tanrılar.

"Kek," diye nefes aldım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Kahretsin," diye küfretti barmen, onu kıstırdığım yerden kıpırdandı ve kıyafetlerini kapmaya çalıştı. "Madam Sorina."

Kadın, her iki yanında iki iri yarı adamla birlikte buyurgan bir edayla içeri girdi. Şeytani gözleri üzerimde gezindi, yere saçılmış düzinelerce şişeyi fark etmeden önce üzerimi kaplayan pudraya baktı.

Barmen şortunu yukarı çekti, sesi titriyordu. "Bu-"

Elini kaldırdı. Yaklaşırken ifadesi sertti, iblis gözleri bana bakıyor, benimle konuşuyordu ama tek duyduğum Kek'in sesiydi.

"Ne yapıyorsun, peri çocuğu? Bok gibi görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum..." Kek'e fısıldadım. "Tanrım... Seni çok özledim."

Mavi gözleri kısıldı, ağzı hareket etti ama hiçbir şey yerine oturmadı. Onu anlayamadım.

"Kek." Ona doğru uzandım. "Beni bırakma."

Bedenim duvara çarptı, bir kol boğazıma dolandı, bir adamın yüzü bana hırıliyordu. "Madam'a dokunamazsın." Yüz hatları bana bir porsuğu hatırlatırcasına buruşmuştu. "Tüm bunların bedelini ödeyeceksin."

Sanırım güldüm. Emin değildim.

Başım yana kaydı, gözümün arkasında bir acı patladı, her şey başımda dönüyordu. Diğer adam ceplerimi aradı ve paramı çıkardı.

"Sadece seksen bin forinti var."

Bir darbe karnımı ikiye katladı. Bacaklarım artık beni tutamıyordu ve yere düştüm, çıplak kığım yere çarpıp içki ve cam havuzuna düşerken daha fazla kahkaha yükseldi.

Bu sefer yumrukların yüzüme ve karnıma geldiğini, botların yanlarıma vurduğunu gördüm ama hiçbir şey hissedemedim.

Sonunda hiç acı hissetmedim.

"Tüm bunlar için bana altı yüz bin forint daha bulsanız iyi olur. Bu geceye kadar. Yoksa..." Kadının yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. "Normalde seni parçalara ayırıp domuzlarıma yedirirdim ama seninle..." O

alay etti. "Seni daha iyi kullanabilirim." Yüzümden açıkta duran ve hâlâ yarı sert olan sikime baktı. "Bana çok iyi bir kazanç sağlayabilirsin."

Korumaları beni dışarı atarken gördüğüm son şey mavi gözleriydi, pantolonum hala ayak bileklerimdeydi.

Bölüm 5

Scarlet

Karnımdaki sürekli düğümler ve kaslarımdaki gerginlik Ash'in dönüşü olmadan geçen her saatle daha da arttı.

Hâlâ havluya sarınmış, saçlarım sırtımda kururken küçük odada volta atıyor, bileğimi saran goblin metalini çekiştiriyor, derimi acımasızca ovuyordum.

Gidip kıyafetlerini alıp hemen dönmesi gerekiyordu.

Dört saat önce.

Sezgilerim her zaman güvendiğim bir şeydi. Hayatımdaki tüm sahte gülümsemeleri ve saçmalıkları görmek zorunda kaldığım için ince ayar yapmıştım. Bir insan, ilk katmanın ötesine bakmayanlara tatlı ve samimi gelebilir. En zalim niyetlere iliştilmiş en nazik gülümsemeleri görmüştüm.

Onun yokluğunda bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Onu tanıdığımdan değil. Hiç tanı mıyordum. Yine de İki gece önce gözlerimiz buluştuğu an, garip bir bağ hissettim. Sanki onu anlıyordum. Saklamaya çalıştığı acıyı ve kederi, kaybolmuş olduğunu hissettim.

Tek başına.

Anlamıştım. Sizi seven insanlarla dolu bir odada olabilir ve yine de kendinizi tamamen yalnız hissedebilirsiniz.

Keder, suçluluk, pişmanlık ve korku sizi izole ediyordu. Özellikle de güvenilebileceğiniz çok az insan varken sizi başkalarından koparıyorlardı. Ve güvendiklerime de dönemiyordum. Şimdi değil. Onları kötü bir duruma sokamazdım.

yaptığım şey yüzünden.

Şimdi ruhuma bir ölüm daha yüklendi. Keder kirpiklerimi birbirine kenetledi. Barda Reid'in kafasına giren kurşunu hatırladığımda boğazımın arkasında bir hıçkırık titreşti. Hayatı bir saniyede yok olmuştu. Yapamadım

Ailesini düşünmeyi bırak. Neler yaşadıklarını. O çok iyi bir adamdı. En iyisiydi. Ve benim yüzümden öldü. Ve Eve... Onu orada ölüme terk etmiştim.

Viyana'ya yeni bir başlangıç yapmak, yaptıklarımın dolayısıyla yaşadığım kalp kırıklığı ve kayıplardan uzaklaşmak için geldim. Şimdi fark ettim ki hepsi beni buraya kadar takip etmiş. Ve ben bunu hak etmiştim.

Yüzüğümü parmağıma dolayarak ailemle, özellikle de kardeşimle iletişime geçmek için içimden gelen doğal dürtüyle savaştım. Ama yapamadım. Bu çok tehlikeliydi.

Sinirle oflayıp puflayarak yüzümü ovaladım. Dışarıdan gördükleri o güzel resmin, o derli toplu ve çekici görüntünün, içeride sizi daha az felaket yapmadığını bilseler, pek çok kişi dehşete düşerdi.

"Siktir et." Hâlâ üzerimde olan kazağa uzandım, dışarı çıkıp Ash'in izini sürme ihtiyacı her kasımı kaşındırıyordu.

İç çamaşırı ya da sütyen olmadan kendimi olabildiğince örtüyordum. Tekrar giyilemeyecek kadar kirli ve yanmış eşyaları, kazak elbisenin şeridini ultra mini bir etek olarak kullandım. Ceketini etrafıma sararak, ayaklarımı acı veren topuklu botlarıma geri soktum ve kapıdan dışarı koştum.

Bulutlar içeri girmiş, güneşi örtmüş, gün ortası ışığı ufka doğru ilerlemeye başlamıştı ve beni ceketimi daha sıkı tutmaya zorluyordu. Sokaklar sabahki koşuşturmadan daha sessizdi, dükkan sahipleri bir sonraki trenlerin gelişini bekliyordu.

Şeritten geçerken yeterince göz bana takıldı ve Ash'in kapüşonunu daha yukarı çekerek daha hızlı koştum.

Barlara ve dükkânlara girdim ama Ash'i hiçbir yerde bulamadım. Midem bir topa dönüştü, korku kalbimi daha hızlı pompaladı.

Ya beni terk ettiyse? Ya ona bir şey olduysa? Ya onu öldürdülerse? *Sakin ol.* Kendime emrettim, paniğimin kontrolü ele almasını engellemek için öğrendiğim dersleri aldım. Duygularımı kontrol etmek.

Nefes alıp vererek gözlerimi kapattım ve derin bir nefes çektim. Bilezik büyülerimin çoğunu kesmişti ama duyularım hâlâ mükemmeldi.

Derin bir nefes daha alarak içime çektim, kokusunu aradım, dilimde tattım. Bir koku aldığımda göz kapaklarım açıldı ve ona doğru ilerledim. Sokağın sonuna doğru gittikçe güçlenen koku beni bir binanın etrafından dolaştırarak arka sokağa çekti.

"Lanet olsun!" Sarsıldım, sarışın kafasının arkasını gördüm, vücudu çöp bidonlarının yanına yığılmıştı. "Ash!" Topuklarım çimentoyu tıklatırken

Ona doğru koştum, şok ve dehşet sesimi tizleştiriyordu.

"Ash?" Onu sarstım. "Lütfen Ash, uyan." *Lütfen ölme.*

Sakin ölme.

Ondan acı dolu bir inilti geldi ve bir yudum nefes almama izin verdi.

"Tanrılara şükürler olsun." Onu kendime doğru yuvarlamaya başladım ve nefesim kesildi. Yüzü

kanlı ve morarmıştı, tişörtü yırtılmıştı, kot pantolonu kalçalarını sarıyordu... ve lanet olsun. Bana doğru dönerken siki bir sopa gibi bana doğru savruldu.

"Kutsal. Siktir." Ağzım açık kaldı.

Erkeklerle takılmışlığım vardı; tamamen iffetli biri değildim ama adam yanaklarımı kızarttı. Yutkunmaya çalışarak bakmamaya çalıştım ama adam son derece büyük ve kalın. *Bakmayı kes.* Gözlerimi zorla kaçırdım, üzerindeki beyaz tozu fark ettim.

"Seni ne kaplıyor?" Aletini kireçli bir tabaka kaplamıştı. Burnum kırıştı, başka bir adamın dölünün, alkolün ve sihirli bir maddenin kokusunu alıyordum.

Ön taraftaki genelev tabelasını hatırlayınca midemde iğrenç bir his belirdi. Tam olarak ne yaptığını anlayınca boğazım düğümlendi.

Fae'ler seks ve cinselliğe daha açıktı, ama belki de bu yüzden bana bir baş belasıymışım gibi bakıyordu. Açıkça onun tipi değildim ve olmak da istemiyordum.

Yine de son genelevde onunla birlikte mavi saçlı bir kadın gördüğümü biliyorum.

"Bunca zamandır kafayı bulup sevişiyor muydun?" Mantıksız öfkem üzerine tükürdü, ellerim onu daha sert sarsıyordu. "Uyan artık."

Ondan bir inilti daha geldi, göz kapakları açılmakta zorlanıyordu, yarı kapalı, yosun yeşili gözleri benimkileri buluyordu. İçime çektiği keskin nefese engel olamadım. Ash size baktığında, gerçekten baktığında, dünyadaki tek şey sizmişsiniz gibi hissettirirdi.

"Heyyyy..." diye mırıldandı. Mutlu bir gülümseme ağzını çekti, kesik dudağı yarıldı, kan çenesinden aşağı sızdı. Eli yüzüme doğru uzandı. "Sensinuuu." Ciddileşti, bakışları çıplak yüzümde gezindi, başparmağı yanağımda gezinerek beni emmeye zorladı. "Çiller."

Elini bıraktı, göz kapakları kapandı ve uykuya geri döndü.

"Hayır." Onu sarstım. "Uyan."

Göz kapakları aralandı, sırtışı tekrar ortaya çıktı. "Hey, yine sen."

"Evet, benim," diye kestirip attım. "Berbat durumdasın." Ayağa kalktım, ona sırtımı döndüm, devasa sikiinin çırpınışını görmek istemiyordum.

Başka biri. "Ayağa kalk."

İnledi ve arkamdan ofladı.

"Genelevde olacağını bilmeliydim." Kollarımı kavuşturdum, onu Viyana'da bir pencereden izlediğim anıyı engellemeye çalıştım. Tamamını görememiştim, perdeler bir kısmını kapatıyordu ama orada Yanında beşten fazla kişi vardı, yüksek sesli çığlıklar camdan sızarak sokağın karşısındaki bana ulaşıyordu. "Görünüşe göre her zamanki gibi."

Kiminle olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil. İçinde bulunduğum kötü ruh halinden kurtulmaya çalışarak kendime hatırlattım. *Onu o şekilde bile sevmiyorsun. Eski sevgilini bile unutamıyorsun.*

Şiddetli bir acı yükseldi ve hayatım boyunca aşık olduğum çocuğun görüntüsünden sıyrılıp tekrar Ash'e odaklandım. Ash'in beni odamızda tek başıma beklettiği gerçeğiydi. Bize kıyafet getirmesi gerekiyordu. Saatler önce geri gel. Çok kabaydı.

Ayağa kalkmaya çalışırken çıkardığı hışırtı, gözlerimin usulca omzumun üzerinden geriye kaymasına neden oldu. Başka tarafa bakamadan tökezledi ve sallanarak pantolonunun içine girmeye çalıştı, derin V çizgisi fermuarını kapattıktan sonra bile ona kilitlenmemi sağladı.

Tabii ki Ash her kategoride mükemmeldi.

"Szar," diye mırıldandı, duvara yaslandı, eli kaburgalarına sürtündü, başı tuğla duvara doğru eğildi.

"Neden dayak yiyorsun?" Arkamı döndüm, kollarım hâlâ çaprazdı.

Sanki kafası vücudundan fırlayacakmış gibi gözlerini sıkarak kapattı.

"Ödemedin mi yoksa?"

Başını kaldırdı, eli önce arka cebine, sonra da kot pantolonunun tüm ceplerine gitti. "Siktir!" Aramaya devam etti ama hepsinin boş olduğunu söyleyebilirdim.

"Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Bana sahip olduğun tüm parayı kaybettiğini mi söylüyorsun?"

"Bence durum bundan çok daha kötü." Arka kapıya baktı, birden aklı başına gelmişti. "Hadi gel." Eliyle belimi işaret ederek bizi ara sokağın dışına doğru yönlendirdi. "Buradan çıkmamız gerek."

"Odaya dönmeden önce kıyafetlere ihtiyacımız var." Kendimi işaret ettim.

"Hayır, demek istediğim bu kasabadan defolup gitmemiz gerekiyor." Omzunun üzerinden bakarak sokakta topallayarak ilerledi.

"Ne? Neden?" Onun hızına ayak uydurmaya çalıştım.

"Çünkü."

"Ash." Onu durdurdum, başım şaşkınlıkla sallanıyordu. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Ağırlığını bacaklarının arasında kaydırды, morarmış yüzü biraz çökmeye başladı. "Her şeyi berbat ettim."

"Benden daha fazla sıcıp batırmış olamazsın. Kimse beceremedi." Yorum filtrelenmeden çıktı, dişlerim beni susturmak için dudağıma girdi.

Alını kırıştı, beni içine aldı.

"Artı," diye devam ettim. "Geç saate kadar tren yok. Bir duşa ihtiyacın var." Elimi yüzümün önünde salladım. "Şaka yapmıyorum. Kirli seks ve içki gibi kokuyorsun."

Gülmek yerine utanmış gibi gözlerini benden kaçırdı, boğazı düğümlendi. "Yiyecek ya da giyecek alacak paramız bile yok."

Kazak elbisemden geriye kalanların ceplerine uzanarak elmas küpelerimi çıkardım. "Evet, var."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmana izin veremem. Bir şeyler düşüneneğim dışarı."

"Ne?" Sessiz köye göz gezdirirken ağzımdan bir şeyler kaçırdım. "Orada Burada hiçbir şey yok. Şu haline bak." Yaralarını işaret ettim. "Geçen sefer her ne yaptıysan senin için pek iyi gitmedi. Ben de bunun bir parçasıyım; payıma düşeni ödeyebilirim."

"Sen de bunun bir parçası mısın?" Başını eğdi ve morarmış yüzünün yan tarafında çarpık bir gülümseme belirdi.

"Evet." Yutkundum, bu önemsiz değiş tokuş karşısında garip bir şekilde gergin hissettim.

"O zaman." Sesi alçaktı, figürü benimkine doğru adım atıyordu.

"Paranın bir kısmını eve dönerken harcayacaksın."

"Ash." Bıkkınlıkla nefes verdim.

"Güvende olmana *ihtiyacım var*." Yeşil gözleri kısıldı.

Onun yoğunluğu karşısında nefesim kesildi. Sanki onun başka bir versiyonuna dair bir ipucu görüyordum. Ayaklarımı geri kaydırды, hava almaya ihtiyacım vardı.

"Duş almanı ve fahişe ve kan kokmayan bir şeyler giymeni istiyorum."

Yeni aldığım pantolonumun yıpranmış pamuklu kumaşını ovuşturdum. Amerika'da olsa, istenmeyen bir bağış yığnında, paçavra olarak atılmış bir şey olarak bulunurdu. Ve ben de onlara ucuz ve basit diyerek burnumu kırıştırdığım için en suçlulardan biri olurum. Şimdi ise sadece sıcak bacaklara sahip olduğum için minnettardım. İnce siyah bir kazak ve kapüşonlu yün bir kabanla süslendiğimde kendimi daha korunaklı hissediyor, etrafımdaki insanların arasına karışıyordum. İkinci el botlar bir numara büyüktü ama ayaklarımı ağrıtmıyordu.

Makyajım yoktu, saç kremim olmadığı için saçlarım tel teldi ve yavaş iyileşen kesikler ve morluklarla kaplıydım. Eğer arkadaşlarım beni şimdi görebilseydi. *yanımdan geçip giderlerdi, ben olduğuma asla inanmazlardı.* Ama temizdim, giyiniktim ve sıcaktım.

Kapı açıldı ve Ash'in belinde sadece bir havluyla içeri girdiğini görmek için başımı kaldırdım, saçlarından su damlaları teninden aşağı süzülüyordu.

Vay canına. Kahretsin.

Sanki bir sopa ciğerlerime vurmuş gibi, hava hareket etmeyi kesti ve gözümün aldığı her şey karşısında afalladım, başka tarafa bakamadım.

Kör değildim. Ash kıyafetleriyle dikkat çekiciydi ama neredeyse çıplak mıydı? Hazırlıklı değildim. Vücudu *destansıydı*. Sanki tanrılar onu maskotları, kendilerini temsil edecek bir poster çocuğu olarak seçmişlerdi. Onu onaylanmış bir logoyla damgalamış ve halkı sersemletmesi için dünyaya göndermişlerdi.

Yontulmuş, ince bir bele sahip olan adamın yan tarafında ve kolunun etrafında karmaşık bir ağaç dövmesi vardı. Adamda zerre kadar yağ yoktu; kolları ve göğsü kaslıydı. İğrenç olacak kadar aşırı kaslı değildi ama nabzımın kulaklarımda yüksek sesle atmasına, boğazımın kurumasına yetecek kadar kaslıydı.

Sonra gözlerim kaburgalarındaki ve karnındaki derin siyah ve mavi izlere takıldı.

"Aman Tanrım." Yerimden sıçradım, ona doğru koştum, ellerim belli belirsiz morluklara dokunuyordu. "İyi misin?"

Parmaklarımla sıyrıldığı yerde karnı içeri çekildi, vücudu hareketsizleşti.

"Evet." Sesi alçak ve hırçın çıktı. "Muhtemelen birkaç kaburgam kırılmıştır." Boğazı düğümlendi. "Ben iyiyim. Çabuk iyileşirim."

Ona baktım, ne kadar yakın olduğumu, ona ne kadar yakından dokunduğumu fark ettim.

"Ah. Doğru." Geri adım atarak uzaklaştım. "Tabii ki. Özür dilerim." Ellerimi kavuşturdum, kelimelerim gergin bir enerjiyle köpürüyordu.

Orada durup bana baktı ve yanaklarımın yanmasına neden oldu. Neden bana bakıyordu? Beni öpecek miydi?

Arkamdan çenesini salladı. "Kıyafetlerimi almam lazım."

"Ah." Pencerenin yanındaki sandalyenin üzerindeki yığına baktım, utançtan yüzüm kızardı. "Doğru ya."

O sandalyeye doğru giderken ben de hareket etmeye çalıştım. Oda o kadar küçüktü ki gidecek hiçbir yerim yoktu, vücudumu onunkine çarpmaya ve kaymaya zorladım.

Kendini bana doğru yaklaştıırken ıslak tenini ve ince havlunun altındaki sikini karnımda hissediyordum.

Sertçe yutkunurken vücudum alev alev yanmaya başladı, sırtımdan aşağı bir ter damlası döküldü ve o hiç etkilenmeden devam ederken beni olduğum yerde durdurdu. Hayatımda ilk kez kendimi tamamen kararsız ve beceriksiz hissederek ondan uzaklaşırken dişlerim dudağıma saplandı. Neden bu kadar karmakarışıkım? Neyim vardı benim?

Erkeklerin ya da herhangi birinin yanında hiç utangaç olmamıştım. Güç ve otorite karşısında dimdik duracak şekilde yetiştirildiğim için doğuştan özgüvenli ve korkusuzdum. Hiçbir şey beni korkutamazdı. Ta ki... son zamanlarda her şey değişene kadar.

Bakışlarım botlarıma kaydı, parmaklarım kolumdaki zehirli bilezikle oynarken boğazıma bir acı saplandı.

"Umarım bunu senden çıkaracak birini bulabilirsin." Ash başını sallayarak bileğimdeki bandı işaret etti, ardından başının üzerine eski bir siyah bantlı tişört geçirdi ve dikkatleri bir kez daha kalçalarındaki derin oyulmuş V çizgisine çekti.

Başımı başka yöne çevirerek dudaklarımı birbirine doladım ve bilezikle biraz daha oynadım.

"Evet." Kendi sesimi zar zor duyuyordum.

"Goblin metali tam bir sürtük." Havluyu bırakarak bir kot pantolon giydi. "Yine de çok iyi idare ediyorsun. Beni uyuşuk ve ağırly yaptı. Savaşmak ya da herhangi bir şeyi durdurmak için tamamen işe yaramaz..." Karanlık alnını kırıştırdı, çenesi seğirdi. Sanki anılarının etrafına sızdığını, onları elle tutulur nesneler gibi hissettiğimi hissedebiliyordum.

Bakışlarımı üzerinde hissedince, ayaklarını botlarının içine sokarak kurtuldu. "Yiyecek ve tren bileti almak için hâlâ bolca paramız var."

Rehin verdiğim küpeler bize temel ihtiyaçlarımız için küçük bir miktar para kazandırdı ama sahip oldukları tek karatlık elmasların değerini ve onları bana kimin verdiğini gerçekten bilen biri olsaydı muhtemelen bayılırdı. Ailemin konumunu anlamak ve takdir etmek ve daha azına sahip olanları hissedecek kadar alçakgönüllü olmak üzere yetiştirildim, ancak buraya kadar hiçbir zaman derin olarak kaydedilmedi.

Ash trende bana seslenmişti ve şimdi paradan ne kadar habersiz olduğumu görüyordum. Bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu. Küpeler benim için o kadar küçük bibloları ki, onları almak için birinin beni öldüreceğini asla hayal edemezdim. Onlarla bir aileyi bir yıl ya da daha fazla besleyebilmek.

"Ve seni Viyana'ya geri götürmesi için birini tutmaya yetecek kadar." "Kiralamak mı?" Tersledim, göz kapaklarım daraldı.

Yeşil gözleri benimkilerle kararlılıkla buluştu. "Haklısın. Tek başına geri dönmek senin için riskli."

"Yani seninle devam edeceğim-"

"Hayır. İlerisi on kat daha kötü," diye benim üzerimden konuştu.

"Umurumda değil." Aniden ortaya çıkan bir endişe dalgası kelimelerimi zorladı. Yalnız kalma düşüncesi kaburgalarımın altında düğümlendi.

"Bu artık tartışmaya açık değil." Boyunu bana karşı kullanarak ayağa kalktı. "Romanya sadece oradan olmayanlar için son derece misafirperver değil, aynı zamanda kendi insanları da her gün öldürülüyor. Bu küçük, sevimli bir macera değil. Burası sana göre bir yer değil."

"Ama-"

"Anlamıyor musun?" diye bağırdı. "Seni burada *istemiyorum*. Ben *hiç* seni burada istedim."

Acı bir şimşek gibi çakıyor, sertliği olması gerekenden daha derine işliyordu. Genelde istediğimi elde edene kadar ısrar ederdim ve kalın bir derim vardı. Beni pek fazla etkilemezdi ama bu bir hançer gibi hissettirdi. Duygularımı saklamak için dişlerim birbirine kenetlendi.

"Kişisel bir şey değil." Ash sesini alçaltarak kaşlarını çattı.

Sanki öyleymiş gibi hissetti.

"Madem bu kadar tehlikeli, neden içeri giriyorsun?" "Yapmam gereken bir şey var."

İntikam. Trende bana söylediği şey buydu. "Eğer bu kadar misafirperver değilse, tek başına gitmek intihar *sayılmaz mı?*"

Dudakları neredeyse acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Geri gelmeyi planlamıyordum."

"Ne?" Hava ciğerlerime doldu, göğsüm onun itirafı karşısında sertçe daraldı. Orada öleceğini bile bile Romanya'ya mı gidiyordu? Onun artık bu dünyada olmayacağı fikri başımı döndürmüştü ve paniğe kapılmama neden olmuştu ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu adamı çok az tanıyordum. Sadece iki gün önce mi tanışmıştık? Yine de bu düşünce bir dalga gibi üzerime çöktü.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır."

"Senin söz hakkın yok." Ceketini almak için yanımdan geçip gitti. "Bu her neyse, senin hayatına değmez."

En ağır hakareti yapmışım gibi durdu, kasları kilitlendi. Odanın dışında, ağaç dallarının çatırdadığını, pencereye sürtündüğünü duydum, büyüğü içinden fışkırıyor, doğayla bağlantı kuruyor, zaten düşündüğüm şeyi doğruluyordu.

Ağaç perisi.

Yavaşça başını bana çevirdi, yosun rengi gözleri öfkeyle kararmıştı. "Onlar benim hayatımdan *daha* değerli." Çantasını kaptı, içine erzak doldurdu ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Nefes vererek çantamı kaptım ve onu takip ederek kapıdan çıktım, aniden yapamadığım uykuyu diledim.

Gün batımı çoktan bulutlu ufku öpüyor, sessiz sokakları derin grimsi mavi gölgelerle tozlandırıyor. Buz gibi hava paltomun içinden süzülüyor ve ben de içeride sıcak ateşlerle parlayan birkaç bara özlemle baktım. Pişmiş lahana ve sosis kokusu midemi guruldatıyor, yemek yemeyeli saatler olduğunu haber veriyordu.

Uzakta bir saat çalışıyor ve saatin on beş dakika olduğunu bildiriyordu. Dört.

"*Szar*," diye küfretti Ash nefesinin altından, tren istasyonunun arasına bakarken

treninin yakında kalkacağını fark ederek bara gitti.

"Acele edelim." Beni bara doğru çekmeye başladı. "Muhtemelen orada seni geri götürmesi için para verebileceğim biri vardır."

"Hayır. Tek başıma gitmeyi tercih ederim." Kollarımı kavuşturarak kaldırımda durdum. Kötü şöhretli inatçı çizgim ortaya çıkıyordu. Kararlılık ve ısrar genellikle istediğimi elde etmemle sonuçlanırdı.

"Oh, hayır." Ash bana doğru döndü, başı titriyordu. "Tek başına geri dönmenin senin için çok tehlikeli olduğunu açıkça belirtmiştin, hatırladın mı?" Argümanımı yüzüme geri fırlattı. "Ben de aynı fikirdeyim. Seni izleyen biri olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettirirdi."

"Beni mi izliyorsun? Ben bebek değilim." Beni yetişkin bir kadın olarak görememesinden nefret ediyordum.

Kaşlarını kaldırdı ve sırtıma daha fazla sinir yükledi.

"Ve eğer hatırlarsan," diye hatırlattım ona. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." "Rus mafyasına karşı değil."

"Neden umursuyorsun ki?" Çantamın sapını kavradım. "Beni burada istemedin bile."

"Haklısın. Yapmadım ama bu beni bir canavar yapmaz." Bana kızgınlıkla baktı. "Senin incinmeni istemiyorum."

"Bunun için çok geç," diye tükürdüm ve omzumu onun omzuna çarparak yanından geçip gittim. Derin bir güvensizliğe, son kişiden kalan ve hâlâ kanayan açık bir yaraya parmak basmıştı. Tüm kalbimle sevdiğim biri. Ve ben yeterli olamamıştım.

"Hey... dur," dediğini duydum, tam o sırada ara sokaktan iki iri yarı adam çıktı, koyu renk kıyafetler giymişlerdi. Önüme geçtiler, biri silahının namlusunu kafama dayadı. Ateş etmeye hazır horozun geri çekilme sesi havada yankılandı ve boğazıma bir çığlık düğümlendi.

"Görünüşe göre bizi ekiyordun?" Kafama silah dayayan kişi konuştu. Kısa, siyah saçlarının arasında mohawk gibi beyaz bir çizgi vardı, yüzü bana bir bal porsuğunu hatırlatıyordu. Diğeri ise tel tel kahverengi saçları, kalın burun delikleri ve diş gibi dişleriyle bir domuzu andırıyordu.

"Hiç de değil." Ash yanıma geldi ve kendini önüme koymaya çalıştı. "Aslında bara gidiyordum. Kumarda şansımı deneyeceğim. Madam için paranın geri kalanını getir." Küpelerimi rehin bıraktıktan sonra elimizde kalan paraları çıkardı. "Bu kadar var."

Yaban domuzu paraları sayarak ondan aldı. "Bu yeterli değil." Namlu kafama daha sert bastırdı.

"Yapma!" Ash yerimi almaya çalışıyordu. "Lütfen ona zarar verme. İstedğin benim."

"Borcunuz olan paranın geri kalanını *istiyoruz*," diye homurdandı Porsuk.

"Ve onu sana getireceğim." Ash beni yolumdan çekmeye çalıştı ama silah derime saplandı. Yüzümde hiçbir duygu belirtisi yoktu ama her kasım titriyordu. Korkmuştum ama aynı zamanda kendimi koruma içgüdüğüyle de savaşıyordum. Savaşma ihtiyacı, goblin metalinin altında uluyor, acı vermek için içimi parçalıyordu. *Ölüm*. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok." Ash'in sesi beni tek düşüncemden uzaklaştırıp ona odaklanmamı sağladı. "Beni al."

Boar parayı gülerek ceketinin cebine soktu. "Neden birini seçtin?"

"Ayrıca, rehine rolü oynamak için mükemmel bir yem gibi görünüyor." Porsuk'un yüzünde kötü niyetli bir alay ifadesi belirdi ve bakışlarını Ash'e dikerek bana yaklaştı. "Genç, güzel..." Eğildi, burnu saçlarımda gezindi ve içimi bir ürperti kapladı. "Ve yeterince masum, onu bozmak eğlenceli olurdu. Bu yaşta onları şekillendirmek ve kalıba sokmak çok kolay."

"Ona dokunursan..." Ash homurdandığında, tepesindeki birkaç dal gıcırdadı.

"Ne yapacaksın, güzel çocuk?" Porsuk ofladı, silahını başıma dayadı, ağzı kulağıma yakındı. "Erkek arkadaşının daha önce peri tozuyla kafayı bulmuş bir erkek fahişeyi becerdiğini biliyorsun."

"Öyle mi? Ne olmuş yani?" Kayıtsızca omuz silktim; onlardan ne kadar az korktuğumu gösterme ihtiyacı, kelimelerin fazla düşünmeden dilimden dökülmesine neden oldu.

"Bazen ben izliyorum. Bazen de o izliyor." Adama sııttım. "Ama çoğu zaman ona ve oyuncağımıza katılıyorum. İçinde olmaktan zevk alıyorum
Ortada."

İki adam karanlık bir şekilde kıkırdadı ve göz ucuyla Ash'in tepkisini gördüm, şaşkınlığını hissettim, cevabıma hazır değildi.

Cevabım için hazır değildim.

"Oooohhh... o kadar da masum değil o zaman. Görünüşe göre onu çoktan istediğin kalıba sokmuşsun." Porsuk sııttı. "Bence Madam'ın ikiniz için de bir yeri olabilir. Onun hayvanat bahçesine harika bir katkı olursunuz."

Ash sersemliğini üzerinden attı. Göğsünden alçak bir gümbürtü yayıldı, kara bir bulut üzerinden kayarak onu güzelden canavara dönüştürdü.

Bulutlar

şiddetli bir fırtınadan önce.

Tepemizden bir dal koparak yanımıza düştü, adamların başını döndürdü ve bir anlığına dikkatlerini dağıttı. Bu kadarı yeterliydi ve ne istediğini anlamak için Ash'e bakmama bile gerek yoktu.

Elim bir enerji patlamasıyla Porsuk'un bileğine çarptı. Silah elinden fırladı, kaldırımdan yola doğru süzülürken botum karnına çarparak onu eğdi. Dönerek Boar'ın koluna vurdum, silah Ash yerine havaya ateşlendi. İkimiz de geri atlamadan önce bakışları takdirle bana kaydı.

Ash ve ben garip bir dansla hareket ediyor, bir yandan düşmanımızla savaşıırken bir yandan da gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Tekmeliyor, dönüyor, yumrukluyorduk.

ve trendeki kavgaya benzer şekilde hareket etti. Ama bu adamlar eğitimliydi. Hem de çok iyi. Şekil değiştiren hayvanları ölümcül rakiplerdi.

Saldırılarının tehdidini hissedince kaslarım kaşındı, harekete geçme, koruma ihtiyacı duydum. Boğazımda bir ses titredi ve Porsuk'un üzerine atılarak onu kış üstü yere düşürdüm. Bir yumruk yanağıma ve tekrar kaburgalarımın çarptı.

Bir çatırtı hissettim, güç beni yere savurdu. Bir an donup kaldım, acı beni neredeyse uyuşturuyordu ama uzaktan bir trenin kalkış düdüğü duydum.

Romanya'ya giden tren.

Porsuk'tan cırtlak bir hayvan sesi geldi, dişleri ve pençeleriyle bana saldırdı. Tekmeleyerek topuğumu kasıklarına geçirdim ve bir çığlık atarak onu yere serdim. Ters dönerek yerde duran silahı almak için çabaladım. Tırnaklarım beni ona doğru itti, kolum uzandığında kaburgalarım zonkluyordu, parmaklarım kabzaya geçiyordu.

Bir el bileğime dolandı ve beni çakılların üzerinden geri çekerek yüzümün yan tarafını yaktı.

Hayır!

Dövüşmek için eğitildim. Kirli dövüşmek için eğitilmişim. Ama hala çok daha küçük ve silahsızdım. Daha da kötüsü, bilezikle birlikte büyüsüzdüm.

"*Curvă.*" *Fahişe/kaltak.* Porsuk üzerimde kükredi, parmakları saçlarımın arasından geçti, kavradı ve beni yukarı çekti, acı sinirlerime vurdu. "Senin köle bir fahişe olmanı izlemekten zevk alacağım." Yüzüme doğru geldi. "Ya da belki o güzel boğazını burada keserim." Kılıfından bir bıçak çıkardı, bıçak boynuma saplandı.

"Hayır!" Ağaç dalları şiddetle üzerimize yağdı, *gürültüyle* çarptı ama bir şekilde beni ıskaladı. Bir acı çıığı duyuldu ve boğazımdaki bıçak kayboldu. Bakışlarımı arkama çevirdiğimde Porsuk'un Yerde baygın yatıyordu, vücudunun üzerinde kocaman bir dal vardı. İnledi, uyanmaya başlamıştı.

Dikkatim Ash'e gitti, Boar ayaklarının dibinde yere yayılmıştı.

"Haydi!" Ash bana doğru koştu, parmakları parmaklarımın etrafında dönerek beni de kendisiyle birlikte çekti. Durdum, Ash'in kafası bana doğru dönerken Porsuk'un göz ardı edilmiş silahını aldım, Domuz'un ceketini kazdım ve domuz değiştiren beni durduramadan parayı aldım.

"Hey!" diye bağırdı Boar, ayağa kalktı ve ortağını uyandırdı.

Dudağımı ısırarak, elimle kaburgalarımı tutarak tren istasyonuna doğru koştuk.

Bang! Bang! Bang!

Domuz ve Porsuk üzerimize ateş ederken bir çalının arkasına saklandım. Kulağıma bir metal vızıltısı geldi; tren perondan uzaklaşıyordu.

"Acele et!" Panik bedenimi sardı. O trene binmek, kaçmak için duyduğum çaresizlik beni trene doğru koşturdu. Eğer kaçırsak, boku yerdik. Bunlar

Adamlar bu kasabayı tanıyorlardı, buranın sahibiydiler ve buradan canlı çıkamayacaktık.

Ash'in sesi arkamda böğürüyordu, ama durmadım, küçük bacaklarım pompalıyordu, görüşüm son arabaya kilitlenmişti, hızımı artırıyor, arkamdan yetiştğini hissediyordum.

POPPOPPOP! Yanımızdan bir mermi seli geçti, bir tanesi o kadar yakındı ki sıcaklığın yanağımı yaladığını hissettim.

Tren korna alarak beni daha hızlı gitmeye zorladı, bacaklarım yanıyor, kaburgalarım ayak uydurmaya çalıştıkça protesto çığlıkları atıyordu.

"Tutun!" Ash'in eli kışma gitti ve beni bir hamleyle kaldırarak vücudumu yukarı fırlattı. Kemiklerim basamağın tepesine çarptı ve platforma yuvarlanırken üzerimde acı patladı. Başımı kaldırdığımda, bakışlarım yukarı çıkan izleri yakaladı, bir nehre düşmeden önce kalın alılar.

"Ash!" Korku içinde bağırdım. Her saniye daha da yaklaşıyorduk.

"Şimdi!"

Ash basamağı doğru sıçradı, ellerim kollarını kavradı ve onu yukarı çekmeye yardım etti. Tren köprüden geçip aşağıdaki alçak kayalık nehrin yanından hızla geçerken yanıma çöktü.

"Szar." Başını korkuluklara yaslamış, nefes nefese kalmıştı. Arkamıza baktı. Adamlardan iz yoktu, köy uzakta daha da küçölüyordu.

Başardık. Güvendeydik.

Şimdilik.

Onun yanında otururken, elim kaburgalarımın üzerinde, tren Romanya'ya doğru ilerlerken gerçeklik kendini göstermeye başladı. Alacakaranlık daha da derinlere iniyor, önümüzdeki çalkantılı bulutlar bizi neyin beklediği konusunda uyarıyordu.

Beni burada istemiyordu, bu çok açıktı ama artık başka seçeneğim yoktu.

Sadece ileri gidebilirdim.

Onunla birlikte dönüşü olmayan topraklara gidiyordum.

Bölüm 6

Kül

Tren rayların üzerinde sallanıp sarsılırken kalbim hâlâ göğsümde çılgınca atıyor, terim tenimde soğuyordu. İleriye baktım, on dakika içinde her şeyin nasıl tersine döndüğünü kabul etmek istemiyordum. Mücadele ettiğim şey yine de gerçekleşmişti. Sanki ne yaparsam yapayım, bu konuda hiçbir söz hakkım yokmuş gibi. Buna yol açan şeyin kendi aptallığım olması dışında. Eylemlerim beni kıcımdan ısırdı. Beni cezalandırıyordu. Bu kızı ölüm için işaretlediğimi hissettim. Bana yaklaşmaya cüret ettiği için onu karanlığıma sürükledim. Etrafımdaki her şeyi toza çeviren bir çekim gücü.

Kek ve Lucas da aynı kaderi paylaşmışlardı.

Başımı eğerek Scarlet'e baktım. Tren hızını artırmış, saçlarını savuruyordu. Göz kapakları acıyla kapandı, yavaş ve sığ nefesler alırken eli kaburgalarının üzerindeydi.

"Yaralandın mı?" Daha dik oturdum.

"Sadece kaburgam çatladı." Buz gibi rüzgârlar yanaklarını ve burnunu kırmızımsı bir pembeye çevirirken dişlerini birbirine geçirerek rahatsızlığını gizledi.

Dikkatim bileziğe yöneldi ve neden hâlâ bu kadar acı çektiğini anladım. Güçlerini engelliyordu, bu yüzden çabuk iyileşemiyordu.

"Bunu üstünden çıkarmalıyız." Özellikle de gideceğimiz yer yüzünden. Ayağa kalkarak metale kaşlarımı çattım. "Bu takılıyken düzgün bir şekilde savaşılamaz ya da iyileşemezsin." Serbest elini tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. Bir şey hissettiğimi anlayabiliyordum.

Manşetteki yoğun büyü benimkini de çekmeye çalışıyordu. Midemde tanıdık bir bulantı birikti. Hapishanede yaşadığım bir mide bulantısıydı. Killian ya da Warwick kadar olmasa da, sadece hapishanede olmak bile kusmama yetiyordu.

Tekrar bu kadar yakınına. O yerin kâbusları kafamın içinde özgürce yaşıyor, ruhuma eziyet ediyordu.

Onunkinde farklı bir şey vardı, çözemediğim goblin büyüleriyle dokunan bir büyü, kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şey.

"Hadi," diye mırıldandım, kolumu ona dolayarak yürümesine yardım ettim. Bizi kapıdan geçirip yük vagonuna götürdüm ve kalan tek boş alanda onu duvara yasladım. Bu vagon dardı ve bir tarafı sandıklarla doluydu, bu da bize çok az yer olan üçüncü sınıf bir vagon sağlıyordu.

"Sadece dinlen." Dudaklarımı kenetledim. Onun acı çektiğini görünce göğsümde bir şeyler burkuldu. Acısını dindirme, onu iyileştirme ihtiyacı. Ağaç perileri doğanın şifacılarıydı, başkalarına yardım etmek için Dünya'nın armağanlarıyla çalışırlardı.

Onun yerine, onu incittim.

"Bir kadeh viski acıyı dindirmeye yardımcı olur ama..." Kapıya ve tekrar ona baktım, odayı potansiyel tehditlere karşı taradım. Kimse göze çarpmıyordu ama onu yine yalnız bırakmak istemiyordum.

"İyi olacağım." Başıyla kapıyı işaret etti. Tereddütümü, içimde devam eden kavgayı görünce sesi daha da sertleşti. "Git." Yardakçılardan çaldığı cüzdanı çıkardı.

"Emin misin?" Onu aldım, tekrar arabanın etrafına baktım, kadın ve erkek karışımı, gruplar halinde mırıldanıyor ya da uyumaya çalışıyorlardı.

"Evet." İrkildi, kışını sert zeminde ayarladı, göz kapakları birbirine sıkıştı. "Lütfen."

Onun çektiği acı, onu terk etmeye karar vermemi sağlayan tek şeydi. "Silah sende mi?" Mırıldandım.

"Evet," diye homurdandı. "Şimdi ben *seni* vurmadan git."

Bir homurtu boğazımı tıkadı, başım titredi. "Tamam, sadece birkaç dakika sürecek. Lütfen, beladan uzak dur."

Vagondan çıkıp atıştırmalık arabasına doğru ilerlerken, onun da benimle birlikte Romanya'ya yapacağı bu yolculukla ilgili tüm korkunç düşünceleri rafa kaldırdım. Artık başka seçenek yoktu - onu hareket halindeki bir trenden aşağı atmazsam, ki bu daha iyi bir seçenek olabilirdi. Önünde uzananlar için çok genç ve deneyimsiz olmasının yanı sıra, şimdi de goblin metali yüzünden yaralanmış ve sakatlanmıştı. Kısacası, ormanda bir yavru geyik.

Çok iyi dövüşebilirdi ama onu koruyacak şey bu değildi.

Garipti; onun ne olduğunu hissedemiyordum. Çoğu zaman, insanları kolayca anlayabilirdim, enerjileri, tavırları veya

onları ele veren nitelikler. Onunla bir duvara çarptım, ama bir şey hissettim. Bariyerin ardındaki karanlık, açıklayamadığım bir vahşilik. Onun sofistike, zarif tavrına ters düşüyor gibiydi.

İçecek arabası yıkık döküktü, neredeyse hiçbir şey yoktu ama yine de insanlarla doluydu. Kimse gerçekten konuşmuyordu, sadece sessizce içiyordu. A

Odayı bir ağırlık kapladı, hepimiz iki saatten kısa bir süre içinde düşman bölgesinde olacağımızın farkındaydık.

Barmene "İki double viski" dedim. *İçmemelisin. Aklını başına toplamalısın.* Kendi kendime bağırdım, ağzımı açıp sadece Scarlet için bir tane almak istiyordum. Yine de garson önümdeki masaya iki fincan koymadan önce kelimeler ağzımdan çıkmadı. Bir şey olmazdı. Ayrıca, bu sabah aldığım ilacın etkisinin geçmeye başladığını hissediyordum. Bunu azaltmak için filtreye ihtiyacım vardı.

Benimkini içip döndüm ve dümene geçtim.

Tekrar içeri girdiğimde onu bıraktığım yerde tek başına görünce ciğerlerim rahatladı. O da en az benim kadar belayı kendine çekiyor gibiydi.

Ona doğru yürürken botlarının önünde durdum. Göz kapakları kapalı, dizlerini göğsüne çekmiş, başını duvara yaslamıştı. Çıplak yüzüne baktım. Kumaşa sarınmış, çok küçük görünüyordu. Burnu ve yanakları çillerle kaplıydı, porselen teni henüz çürük ve kesiklerden arınmamıştı. Gençti ama onunla ilk tanıştığım zamanki *kadar* genç görünmüyordu. Onda cesaret ve güç hissedebiliyordum.

Ruhum ölmüş olabilirdi ama hâlâ görebiliyordum. Kız göz kamaştırıcıydı. Nefes kesecek kadar güzeldi. Yine de dış görünüş benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. İçimi değil dışımı önemseyecek kadar uzun yaşamıştım.

İnsanlar güzel insanlara çok fazla övgü ve tapınma yüklüyorlar; tıpkı evinizin içi dökülüp çürürken sadece dışının güzel olmasını önemsemeniz gibi.

Her seferinde beni şok etti, tam da onu çözdüğümü sandığım anda kafamı karıştırdı.

"Bazen ben izliyorum. Bazen o izler. Ama çoğu zaman ben de ona ve oyuncağımıza katılıyorum. Ortada olmaktan hoşlanıyorum."

İfadesi aklımdan geçti, beni burnumdan emmeye zorladı, sikim seğirdi. Düşünceyi çabucak dışarı ittim, benim Omuzlar yükseliyor.

"İşte," diye homurdandım ve bardağı ona doğru ittim, kirpikleri şaşkınlıkla açıldı. Parlak yeşil gözleri benimkilere dikildi ve sanki

İçime bakıyor, içimdeki her boktan şeyi görüyor. "İç şunu."

Elini kaldırdı ve fincanı benden aldı. "Teşekkürler."

Ensemi ovuşturdum, öfke patlaması yaşadım. "Sanırım istediğini aldın." Kollarımı savurdum.

Beni izledi, viskisini yudumladı ve kanımın daha fazla karışmasına neden oldu.

"Bu şekilde planladığımı mı düşünüyorsun?"

"Olabilirdi de." Sesim kulaklarıma mantıksız geliyordu ama duramıyordum. "*Ne olursa olsun* benimle Romanya'ya gelmek istedin. Senin yaptığının bu olduğunu düşünerek. İstedini elde edene kadar zorlamak ve zorlamak."

"Ash-"

"Başına neler gelebileceğini anlıyor musun?" Bir kargaşaya neden olduğumu umursamadan homurdandım. "Orası nasıl bir yer? Dövüş eğitiminin orada hiçbir önemi yok. Küçük, zengin bir balonun içinde yaşıyorsun ve başına gerçekten hiçbir şey gelmeyeceğini düşünüyorsun. Ve şimdi ben de senin ölümünü taşımak zorunda kalacağım."

Omuzları geriye düştü, yüzünde bir farkındalık göz kırptı. Ağzımı kapattım, çok fazla şey söylediğimi biliyordum. Aramızda birkaç dakika garip bir sessizlik oldu.

Boş fincanını kenara bıraktı, eli benimkine uzandı, yanağı gerilmekten seğiriyordu. "Ash. Otur." Parmakları benimkilere dolandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Teslim olarak beni aşağı çekmesine izin verdim, omuzlarım onunkilerle aynı hizada duvara yaslandı. Dizlerimi yukarı çekip kollarımı dizlerimin üzerine koydum.

"Tabii beni bu hareket halindeki trenden atmak istemiyorsan," diye mırıldandı, sesi bitkin çıkıyordu. "Bu işte birlikteyiz."

Korktuğum şey buydu.

Romanya artık şiddetli bir askeri diktatörlük altında düşman topraklarıydı. İktidarın tekrar Killian'ın eline geçtiği Istvan savaşından sonra Başbakan Lazar sınırı güvence altına alarak ülke üzerindeki kontrolünü ve gücünü daha da arttırdı. Öyle ki, Romanya halkı öldürülme korkusuyla liderlerini eleştirmeye bile cesaret edemiyordu. Burası yerli halk için düşmanca, yabancılar içinse ölümcül bir ülkeydi.

İçten içe, bu işi üstlenenin Lazar olduğundan şüpheleniyordum. Adam akıllıydı ama yaptığı aşırılıklar bana onun bu işte sadece bir kukla olduğunu düşündürüyordu. Gölge hükümdar Sonya'ydı. O neredeyse, Iain'in de orada olacağından hiç şüphem yoktu, ki ben de orada olurdum.

"Bana kızgın olduğun için üzgünüm." Göz kapakları dalgalandı, vücudu uyumak istiyordu.

"Biraz dinlen," dedim. "Birkaç saatimiz var." "Tamam," diye mırıldandı, başı omzuma düşmüştü.

Ciğerlerim sıkışmıştı. Yavaşça ağır bir nefes verdim ve daha rahat edebilmesi için duvara yaslandım.

"Ve sana kızgın değilim," diye fısıldadım, yanağım başının tepesine değiyordu. *Korkmuştum*. Korkmak önemseydiğim anlamına geliyordu, ki bu bir daha asla olmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir şeydi.

Özellikle de geri dönmeyeceğimi düşünerek gitmiştim.

Bir çarpma sesi gözlerimi açtı, sesler vagonun içine doğru havlıyordu, beynim her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu.

"*Documente de călătorie!*" Bir adam bağırdı, sesi öfke ve güçle gümbürdüyordu, bedenimi tamamen uyandırdı ve kan dolaşıma korku akıttı. Koyu renk pantolonlar ve kollarında kırmızı ve altın renkli Romanya bayrağı armaları olan ceketler giymiş bir avuç figür arabaya doğru ilerledi. Her biri bir tüfek taşıyordu, ceketlerinin kemerlerine de birer tabanca ve bıçak asmışlardı.

"Hey." Scarlet'i dürterek kendimle birlikte yukarı çektim, vücudu hâlâ uyumak, kendini iyileştirmek istiyordu. "Kalk." Kukuletalarımız yüzlerimizi örtecek şekilde onu kendime çektim. Onu sırt çantama koyup saklamak istiyordum.

"*Documente de călătorie!*" Adam yine sert bir şekilde bağırarak Romence seyahat belgelerimizi istedi ve herkesi tedirgin etti. Askerler ilk gruba doğru ilerledi, tüfeklerini indirmişlerdi ama parmakları tetikteydi ve harekete geçmeye hazırdılar, çünkü başlarındaki adam bir çiftin elindeki belgeleri bilerek gözdağı vererek ve korku yaratarak aldı. Bir başka adam elinde bir pano ile solunda duruyordu, ağzı büzülmüştü, gözleri kartal gibiydi. Keskin bakışları Bakışları her bir kişinin üzerinde geziniyor, sanki özelliklerini ayırmaya çalışıyormuş gibi erkeklerin üzerinde daha uzun süre kalıyordu.

"Ash," diye mırıldandı Scarlet, ses tonunda bir panik titreşimi vardı. "Sessiz ol. Onlara kağıtlarını ver ve dediklerini yap."

"Ama..." diye mırıldandı nefesinin altında, gardiyanlar bize doğru ilerliyordu. "Seyahat belgelerim yok."

"Ne?" Tıslayarak nefes aldım, bakışlarım onunkilere kaydı, endişe boğazıma düğümlendi.

"Avusturya'da onlara ihtiyacımız yok. Burası Birleşmiş Milletler'in bir parçası. Bunu düşünmemiştim bile."

Tabii ki bilmiyordu. Bu muhtemelen hayatında hiç düşünmediği ya da taşımadığı bir şeydi.

"Lanet olsun." Gardiyan sıranın aşağısına doğru ilerlerken beynim ne yapacağımı düşünüyordu. "Tamam. Sakin ol. Senden alındıklarını söyleyeceğiz." Bu her zaman oluyordu. Seyahat belgeleri karaborsada çok satılan bir maldı. İnsanlar sürekli soyuluyordu. "Mümkün olduğunca az şey söyleyin. Ne kadar çok açıklarsanız, o kadar suçlu görünürsünüz."

Gardiyanlar yanıımızdaki ailenin yanına geldi, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Ash..." Dehşet ses tonunu renklendirdi.

"Her şey yoluna girecek." Kolunu tuttum. Olacağından emin değildim.

"Hayır." Sesi alçaktı ama duyguları içimde çığlık atıyordu. "Bu sen değil misin?" Çenesi elinde pano olan adama doğru kaydı. Sırtı bize dönüktü ve not defterini gösteriyordu.

Vücudumdan kan çekildi, ben bir fotoğrafa bakarken yer devrildi... bana ait. Grenliydi ama inkar edilemezdi. Özellikle de benim sabıka fotoğrafımın yanında Warwick, Brexley, Caden ve Scorpion'un fotoğrafı varken. *Araniyor* kelimesi büyük harflerle yazılmıştı ve altında da *Öldürmek için Ateş Et* yazıyordu.

Oh. Kutsal. Lanet olsun.

Scarlet'in kayıp evrakları endişelerimizin en küçüğüydü.

"Ne yapacağız?" Yutkunarak bana baktı. Dehşetimi hissedebildiğini biliyordum, çünkü bir fırtına gibi üzerime geldiğini hissedebiliyordum.

Boğazım kurumuştu, panik her türlü mantıklı düşünceyi benden çalmaya çalışıyordu. Etrafıma bakındım. Tren yolcularla ve kasalarla doluydu ama sıkışmış vagonun arkasında, trene bindiğimizde girdiğimiz kapıya odaklandım. Dışarıda bir asker kampı olacaktı, dolu tüfekler, dikenli tel örgüler, barikatlar, eğitilmiş köpekler ve siperler.

Bu bir intihardı ama tek şansımızdı.

"Arka kapı." Şakağını öpen sevgi dolu bir erkek arkadaş gibi bakarak kulağına konuştum. "Sen kaç. Ne olursa olsun." *Vurulsam bile*. "Hiçbir şey için durmayacaksın. Anladın mı?" Onun bu gece öldürüleceği fikrinin aklıma bile gelmesine izin veremezdim. Buna izin veremezdim.

olur. "Söz veriyorum. Sen kaç." Dudaklarım tekrar başına bastırdı. İyi şans için... ya da belki de bir vedaydı.

Gardiyanlar yanımızdaki aileye kâğıtları geri veriyorlardı, bize geçmeden önce hâlâ onlarla meşguldüler.

"Şimdi." Elini tuttum, onu da kendimle birlikte çekerek insan kalabalığının arasına daldım.

"Durun!" Kapıya doğru itişip kakışırken sesler yükseldi. Kapıyı yırtarak açan Scarlet içeri daldı. Bir an omzumun üzerinden bakınca, sadece birkaç metre arkamızdaki kalabalığı yaran muhafızları gördüm.

Scarlet tam aşağı atlarken kapıdan koşarak platforma çıktı, eli kaburgalarına değdi ama adrenalin acıyı hissetmesine izin vermeyecek kadar yüksekti.

Onun yanına atlarken, beynim arazinin haritasını çıkarmaya, en az tehdit içeren bir yol bulmaya çalıştı. Karanlık kırsal tarım arazisini kaplamış, gece ve belirsizlikten başka bir şeye uzanmıyordu. Yakınlarda hiçbir

Uzakta evler ya da kasabalar parılıyordu; yukarıdaki kalın bulutların arasından sadece birkaç yıldız görünüyordu. Yakın bölge ateşler ve muhafızların kampını süsleyen pilli spot ışıklarıyla aydınlatılıyordu.

"Bu taraftan!" Beni takip etmemi işaret etti, burnuyla havayı koklayarak karanlığa doğru koşuyordu.

"Yakalayın onları! Ateş edin!" Bir adamın sesi arkamızda çınladı ve kampın her yerinde bir alarm başlattı. Köpekler havlamaya başladı, gürültülü araba motorları devrildi ve bir kuledeki spot ışığı parlayıp yönümüzü gösterirken adamlar bağırdı.

"Kahretsin!" Onu ışık huzmesinden çekerek tısladım. Attığımız her adımda sanki on adım artıyorlardı, üzerimize çökmek üzere olan serseri bir dalgaydılar.

"Dikkat et!" Scarlet beni kenara çekti, ayak bileklerine dolanmaya ve yere düşene kadar kazmaya hazır alçak bir dikenli tel tuzağını kıl payı kaçırdım. Onu hiç görmemiştim.

Fae'ler insanlardan çok daha üstün bir görüşe sahipti, ancak doğa perileri özellikle geceleri olağanüstü bir görüşe sahip olmalarıyla bilinmezlerdi. Bizler kafamızdaki iki gözle değil, insanların üçüncü göz dediği şeyle daha uyumluyduk.

Scarlet sanki gece de gündüz gibi net görebiliyormuş gibi güvenle hareket ediyordu.

POP! POP! Silah sesleri bulutlu gökyüzünde bir bomba gibi yankılanıyor, mermiler yanımdan geçerken kemiklerimi titretiyordu. Kamyonlar arazide hızla ilerliyor, farların parıltısı sığıyor, bize lazer tutmaya çalışıyor, köpeklerin uluması kanımı donduruyordu.

Daha fazla dikenli tel tuzağının üzerinden atlayarak Scarlet'in elini tuttum ve onu durdurarak bakışlarımı hemen yanımdaki şeye çevirdim. "İşte orada." Onu çamurlu bir çukura doğru çektim. Aşağı inerek çamurun içine battım. Yukarı uzanarak kalçalarından tuttum ve onu yanıma indirdim, dudaklarından küçük bir ağlama homurtusu duydum, kolu yan tarafını tutuyordu.

"Haydi." Eğilerek hızla koştuk, hendeği takip ederek doğuya yöneldik. Etrafımızda şarapnel gibi feryatlar yükseliyor, sesleri yaklaşıyor, ateş meşaleleri gece havasında parlıyordu.

Bir ışın üzerimize düştü, gölgemi toprakta yansıttı. "Buradalar," diye bağırdı bir gardiyan. "Onları buldum." Amına koyayım.

Pop! Pop! Pop! Pop!

Mermiler başımızın yanındaki topraktan fışkırıyor, üzerimize ot, çalı ve toprak parçaları yağdırıyordu. İçimi kaplayan panik, bacaklarımı daha hızlı koşmaya zorluyordu. Scarlet ayak uydurmaya çalıştı, çamurda ilerlerken gücü beni şaşırtıyordu. Ama enerjisinin azaldığını, kırık kaburgalarının onu tükettiğini, ayaklarının çamurda tökezlediğini hissedebiliyordum.

"Hayır." Parmaklarımı onunkilere geçirdim, sıkıca kavradım, onu sürükledim, enerjimin bir şekilde ona geçmesini diledim. "Durma!"

Siper sağa doğru ilerlerken onları kaybediyordum, bunun kaçmak için tek şansımız olduğunu biliyordum. Ya da saklanmak için.

Savaş siperleri arazinin içinde kabaca tasarlanmıştı. Duvarlar delikler ve çıkıntılarla doluydu ve bazı kısımları yıkılıyordu.

Sırt üstü düşerek kalın, dondurucu çamurun içinde yuvarlandım. "Ne yapıyorsun lan sen-?"

O sözünü bitirmeden ayağa fırladım, kollarımı ona doladım ve onu çamurlu duvara, kökler ve çalılardan oluşan bir çıkıntının tam altına sıkıştırdım. Vücudumu onunkine o kadar sert bastırdım ki, muhtemelen acıdan nefes nefese kaldı.

Ona ses çıkarmamasını söylememe gerek olmadığını biliyordum. Kalplerimiz senkronize bir şekilde çarpıyordu, yüzüm saçlarına gömülmüştü, nabzını dudaklarımda hissediyordum. Kıpırdamadan durdum, çamurlu sırtımın bizi sanki onun bir parçasıymışız gibi yan tarafa karıştırmasını umuyordum.

Tepemizde bir lastik gıcırtısı durdu, bir araba kapısı çarptı.

"Neredeler?" Kalın bir Rumen aksanı tizleşti. "Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum. Az önce oradaydılar Kaptan Dumitru," diye cevap verdi bir diğeri, tınısı daha genç ve daha hızlıydı.

"Seni işe yaramaz pislik," diye tersledi yaşlı adam, Yüzbaşı Dumitru. "Köpekleri getirin. Onları bulacağız. Tarlaları ve yolun dışını arayın. Onlar muhtemelen o tarafa doğru gidiyordur."

"Emredersiniz efendim." Genç olan dışarı fırladı; tek ses ayaklarının koşuşuydu.

Elim Scarlet'in ağzına gitti, başımı sallayarak hareket etmemesini ve konuşmamasını söyledim. Bana bakmadan başını salladı.

Etrafımızı sessizlik sarmıştı, bağırışlar ve köpek havlamaları artık uzaktaydı.

Sessizlik uzayıp gidiyordu. Yüzbaşı Dumitru'nun ne yaptığını biliyordum. İzliyordu. Bekliyordu. Tüm askerler arkasını dönmüşken güvende olduğumuzu hissetmemizi ve kaçmaya çalışmamızı.

Scarlet'in kalp atışları benimkilere karşı iniyor, tırnakları bana batıyor, vücudu titremeye ve seğirmeye başlıyordu. Yüzünü görmek için başımı geriye çektim. Göz kapakları kapalıydı, soluk teninden grip olmuş gibi ter damlıyordu. Fae hastalanmadı ama biz metal zehirlenmesi geçirdik.

Yüksek periler için demir gibi, goblin metali tüm fae'leri parçaladı ve bir Strighoul'a benzer şekilde büyümüzü tüketti.

Onu izlerken, daha fazlası olduğunu fark ettim. Minik, neredeyse önemsiz değişiklikler yüzünde dalgalanıyor, tırnakları keskinleşiyor, kemikleri patlıyordu.

Bedeni değişmeye çalışıyor, acı veren ve onu işe yaramaz hale getiren goblin büyüsüne karşı savaşıyordu. Sivri uçlara çarpmak gibi tekrar tekrar kayalar. O bir şekil değiştirendi ama ne tür olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Aurası daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Onun çırpındığını, hava almaya çalıştığını ve duyulabilecek küçük sesler çıkardığını görünce endişeye kapıldım. Onu sakinleştirmem gerekiyordu. Başparmağım boynundaki nabza doğru ileri geri sürtünerek onu rahatlatmaya çalıştım. Başparmağımı teninde gezdirip kalbinin yavaşladığını hissederken onu daha da yakınma çektim ve bedenimi bir dayanak olarak kullanması için cesaretlendirdim.

Ayaklar yukarıdaki toprağı sıyırdı, ikimiz de kaskatı kesildik. Dumitru'nun çizmeleri üzerimizdeki yumuşak toprağa çarparak zeminin başımızın üzerinde alçalmasına neden oldu ve ağırlığını zorlukla taşıdı.

Bir meşale parladı ve yanımızdaki zemini tutuşturdu. Sigara dumanı kokusu yayıldı.

Nefes almaya bile cesaret edemedim, ışığın zeminde ilerleyişini izledim, kenarlardaki her kuytu köşeyi ortaya çıkardı. Işık çamurlu botlarımın kenarlarında parlıyordu, zihnim toprakla bütünleşmemizi diliyordu.

Tıklayın.

Fener kapandı.

Sigarasından derin bir nefes çekti, dışarı verdi ve sonra sigarasını yanımıza fırlattı. Arkasını dönüp uzaklaşırken botlarının altındaki çakıllar gıcırdadı. Bir arabanın kapısı çarptı ve cipin motoru ateşlendi, bizi çamurlu siperin karşısında bırakarak uzaklaşırken ciyakladı.

Güvende olmaktan çok uzak olmamıza rağmen omuzlarım rahatlamıştı. Arkama yaslanarak Scarlet'e baktım, ellerim yüzünün yanlarını kavrayarak onu bana bakmaya zorluyordu.

"İyi misin?"

"Evet." Bakışları dalgalandı, yere inmedi. "Peki."

Yalan değildi ama kesinlikle gerçek de değildi. "Koşmaya devam edebilir misin?"

Kaşları çatılmıştı, gözleri sonunda benimkilerle sinirli bir şekilde buluştu.

"Emin olmak için." Parmaklarım yanağındaki kiri temizledi, parmak eklemlerim boynunda gezinirken alt dudağını o kadar sert ısırıldığını fark ettim ki kan dudağını ıslatmıştı. Başparmağım yaranın üzerinde kayarak ağzındaki kırmızı lekeyi sildi.

Hareketsiz kaldı ve o zaman ne yaptığımı ve hala ona tamamen bastırdığım gerçeğini fark ettim. Aramıza hava bile giremiyordu. Vücudum ondan gelen ısıyı fark etti, damarlarıma adrenalin pompalanmaya başladı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek geri çekildim.

"Acı çektiğini biliyorum. Ama buradan olabildiğince hızlı çıkmalıyız. Yollardan uzak duracağız."

"Moral konuşmasına ihtiyacım yok." Bana kızgın bir şekilde toprağı itti. "Ben gayet iyi ayak uydurabilirim."

Bir köpeğin uluması havayı delip geçti ve ikimizin de kafasını kampa doğru çevirdi. Bu bölgede tekrar keşif yapmaları uzun sürmeyecekti ve çoktan gitmiş olmamız gerekiyordu.

"Gel hadi."

Hendekten tırmanarak dikenli tel örgüyü aştık ve koşmaya başladık.
Ve durmadı.
Romanya'nın tehlikelerinin derinliklerine doğru ilerliyor.

Bölüm 7

Kül

Düz tarım arazileri ve inişli çıkışlı tepeler boyunca, kıyafetlerimizin kumaşını hızla kesen gece havasında ima edilen kar kokusuyla yürüdük. Terk edilmiş köyler ve sık çalılıklar arasında saatlerce yürüdük, herhangi bir ana yoldan uzak durduk, bu da yapabileceğimiz gerçek ilerlemeyi engelliyordu, ama yakalanma riskini göze alamazdım. Her geçen saat Scarlet'in enerjisi azalıyor, tökezleyen adımları küçülüyordu. Paltosuna sarınmış, başı öne eğik, inatla ilerlemeye çalışıyordu ama vücudu itiraz etmeye başlamıştı. Bulunursak kaçamayacak ya da savaşamayacaktı.

Kolundaki goblin metalini koparıp iyileşmesini sağlama arzusu, sanki tüm irademle bunu yapabilecekmişim gibi göğsümde parçalanıp cızırdadı. Ne zaman arkamı dönsem yüzündeki renk daha da azalıyor, kaşları acı dolu bir kararlılıkla çatılıyordu. *Věrhāza*'nın, Kan Evi'ndeki işkencenin anısının buz gibi sıcak bir terle üzerimden aktığını hissettim.

Kek ve Lucas'ın gözümün önünde tekrar tekrar öldüğü kâbus olmasaydı, ölü mahkûmların çığlıklarıyla, acı dolu feryatlarla, hâlâ iliklerime kadar işleyen ıstırapla uyanırdım. Kalbim küt küt atıyordu. ve oradan çıkmak bir rüyaydı.

Scarlet'in her gün goblin zehrine katlanmasını izlemek varlığımın her zerresini kaşındırıyordu. İnsanlarla ilgilenmek, onları iyileştirmek, özellikle de sevdiklerim için uyum ve esenlik istemek benim doğamda vardı. Bulduğum ailenin duygusal koruyucusuydum; rahatlık, istikrar ve mantık sağlayan kişiydim.

Küçük bir çocukken sahip olmadığım üç şey.

Kan bağım olan ailem "Dünya'nın uyumu" uygulamasına o kadar dalmıştı ki beni ve kardeşimi her düzeyde hayal kırıklığına uğrattılar.

Yine de artık rahatlık ve istikrarın poster çocuğu olduğumu söyleyemezdim. Örnek olay arkamda sendeledi. Bu genç kızın benimle bu kadar ileri gitmesine izin vermek tam da bu fikri vurguluyordu.

Scarlet ayaklarını sürüyerek botlarına takıldı ve son sabrımı da tüketti.

"Gece için yerleşecek bir yer buluyoruz." Karanlık gecede etrafıma bakındım. Sadece bulutların arasından görünen ayın ışıltısı tarım arazilerini belirginleştiriyordu.

"Yapamayız." Dişlerini sıktı, öfke alnını kapladı, sanki Rumen muhafızlar tam o anda köşeyi dönecekmiş gibi arkamıza baktı. "Yeterince uzakta değiliz."

"Üç ya da dört mil daha gitmenin bir faydası olmayacak. Ve sen..." Başımı eğdim, nedense sinirlenmiş hissediyordum. "Bir gün bile Bu."

"Ben iyiyim."

"Sen değilsin."

"Devam et dedim." Bana hançerler fırlattı. "Ben iyiyim. İyiyim."

"Ve ben dedim ki..." Ona doğru tepinerek geri döndüm ve yüzüne baktım. "Sen.

Var. Değil."

Ondan öfke fışkırdı ve bir an için gözlerinde bir şey gördüğümü sandım, yeşil irislerinde turuncu bir renk vardı ama sonra kayboldu.

Topuklarımın üzerinde geri adım atmadan önce birkaç vuruş daha geçti. "Şu haline bak. Düşmek üzeresin."

Göğsü şişti.

Bileğini göstererek, "Herkes yapar," diye karşı çıktım hemen.

"İnanın bana, bunun vücudunuza ne yaptığını anlıyorum. Ben olsam şu anda yerde yatıyor olurum."

Bileziğe baktı.

"Ve bunda fazladan bir şey var."

Yutkunarak başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum ama ne olduğunu anlayamadığım başka bir büyüsü var."

Elim metalin etrafında geziniyor, kalın katmanların ve karmaşık büyünün arasından onu hissetmeye çalışıyordu. Tam oradaydı ama yine de ona ulaşamıyordum. Parmaklarımın ucu bileğindeki damarı sıyrıp geçti ve metalin üzerinde durdu. Elimin kolunda olduğu yere baktı, vücudu kaskatı kesilmişti.

Ona dokunmayı kes. Boğazımı temizleyerek bir adım geri attım.

"Bunu çıkarabilecek birini bulmalıyız." Biraz daha geri çekildim, ses tonum gerçekçiydi.

Cevap vermedi, sessizliği daha da fazla tedirginlik yarattı.

Kar taneleri süzölmeye başladığında ağzım konuşmak için açıldı, sıcaklık kışın derisini dökmeye başlayacağı kadar düşmüştü. Scarlet çoktan titremeye başlamıştı ve gece daha yeni başlıyordu. Sıcaklık daha da düşecekti. Arkamı dönerek, sığınacak bir yer aramak için tek şeritli yola yöneldim.

Gece çok sessizdi ama botlarının kaldırıma sürtünme sesi, kırık kaburgaları yüzünden zorlukla nefes alması, karlı havadan dolayı takırdayan dişleri kulaklarımı çiviler gibi dövüyordu.

Sonraki bir kilometre boyunca kendimi suçlamakla burada olduğu için onu suçlamak arasında gidip geldim. Bizi bu noktaya getiren her olayı analiz ettim. Onu eve götürmeye çalıştım. Bunu talep ettim ama o buradaydı. Yaralı, bitkin, parasız ve benim yüzümden arkadaşlarından ve ailesinden uzakta.

Peki ya yapmam gerekenler... intikamım için ne kadar ileri gitmem gerekiyordu?

Benim yardımcım olarak zengin bir değişim öğrencisine ihtiyaç duymadılar.

İleride, ağaçların arasından, bir bacadan tüten dumanı, evin uzak tarafında duran bir ahır gördüm. Kar kalınlaşıyor, taneler omuzlarımıza vuruyor, giysilerimizi ıslatıyordu. Onu sıcak bir yere götürmem gerekiyordu. Çabucak.

"İşte," diye fısıldadım ve beni takip etmesini işaret ettim. Hem evin hem de ahırın boş olmasını tercih ederdim ama bu noktada kalacak yer konusunda titiz davranamazdık.

Fae hipotermiden ölmeyebilirdi ama yine de son derece acı vericiydi ve vücudumuza büyük zarar verdi. İyileşmek için bir ay boyunca uyuyacak vaktim olmadı. Ya da onun benim üzerimde Fae komasına girmesine.

Tarlayı gizlice geçerek eski ahşap ahır kapısına yaklaştım. Yapı sanki bir asırdır oradaymış gibi görünüyordu. Ne kadar kırılğan ve çürümüş görünse de, muhtemelen daha uzun süre ayakta kalacaktı.

Her yerin temiz olduğundan emin olduktan sonra kapıyı açıp içeriye baktım. Saman ve buğdayın güçlü kokusu ahşabın içine işlemişti, sanki tahıllar daha dün taşınmış ve geriye parfüm gibi kokuları kalmıştı. Bir uçta eski moda arabalar depolanmıştı; geri kalanında ise hasattan kalan ekipmanlar ve çürümeye yüz tutmuş samanlar vardı.

Scarlet'i içeri soktuktan sonra kapıyı arkamızdan kapattım ve bizi tamamen karanlığa gömdüm. Hava hâlâ soğuktu ama dışarıdan on kat daha iyiydi.

"Szar." Ayağım bir şeye takıldı, tökezleyerek ayağa kalkmaya çalıştım.

"Orada kal." Scarlet'in sesi karanlığın içinden süzüldü, kulaklarım kendinden emin adımlarla odanın içinde rahatça ilerliyordu. Bir ışık parıltısı beni irkiltmeden önce bir şeyin kıkırdadığını duydum. Gözlerim alıştı ve Scarlet'i bir yan masanın yanında, elinde eski bir fenerle gördüm.

"Karanlıkta bu kadar iyi görebiliyor musun?" Bir sorudan çok bir suçlama gibi geldi, nasıl olduğunu bilmek istemenin merakı, umursamama kuralımı geride bıraktı.

Omuz silkti, feneri masanın üzerine bıraktı, odada dolaşmak için yeterince ışık yaydı, bir kez daha soruma cevap vermedi.

Odanın derinliklerine doğru inerken ellerim top gibi oldu. Bir fae'ye ne olduklarını sormak mahrem bir soruydu. Bir yabancıya kaç seks partneri olduğunu sormaya benzer. Bazıları kolayca cevap verdi ve bazıları bunu saldırgan buldu. Öteki Dünya'da, hala var olduğunda, sırlar güçtü, özellikle de insanların bizden haberi yokken. Takas edilir, satın alınır ve uğruna öldürülürlerdi. Birçok fae hala bu kurallara göre yaşıyordu, ancak her yeni nesille birlikte, Dünya ve Öteki Dünya bir olduğu için eski yöntemler yok olmaya başlıyordu.

"Bana söylemeyecek misin?" Umursamaz bir tavırla odayı kontrol ettim ve tezgâhın üzerindeki eğri bıçağı cebime attım.

"Sana ne söyleyeyim?" Onun yanıtı da benimki kadar umursamazdı, parmakları saman tırmıkları ve dirgenlerden oluşan duvarın üzerinde geziniyordu.

Çenem çalıştı. Sabrımı ona karşı kaybettiğim kadar hiç kaybetmemiştim. "Bu oyunu oynayacak mıyız?"

Omzunun üzerinden baktı, gözlerini kaçırmadan önce beni okudu. "Karmaşık bir durum."

Hırlayarak başımı ovuşturdum, bir çığlının yükseldiğini hissediyordum. "Tam bir baş belasısın."

"Peki sen benimkinde değil misin?"

"Seninkinde mi?" Alay ettim. "Beni takip eden sendin. Viyana'dan beri senden kurtulmaya çalışıyorum." Sesim yükseldi, ona doğru yürürken kollarımı açtım. "Ve karmaşık olan senin kim olduğun, ama *ne* olduğun değil. Bu oldukça açık ve net olmalı."

Başını eğdi, dikkati beni geçti. "Senin bir tür
şekil değiştiren olduğunu biliyorum."

"Şşş." Baş daha fazla eğildi, bir şey dinliyordu.

Kıpırdamadım. "Ne?"

"Bir şey duyduğumu sandım," diye fısıldadı, dışarıdaki seslere odaklanmıştı.

Eski ahırın gıcirtısı ve çatıdaki kar pırtırları dışında hiçbir şey duymadım. On saniye geçti, nabzımın sesi zamanı bir çan gibi vuruyordu, ama bizi almak için hiçbir şey içeri girmedi.

"Muhtemelen bir şey yoktur. Sadece ahırdan sesler geliyordur." Başını salladı ve bir an için gözlerini kapattı.

Dikkatini benden ayırdığında, ne kadar yakınımda olduğunun farkına vardım. Onun

Yüz hatları göz alıcıydı ama acısını, yorgunluğunu, yüzünde hâlâ izleri olan, iyileşmeyi çok isteyen ama bunu başaramayan morlukları görebiliyordum.

"Dinlenmen gerek," diye mırıldandım, kirpikleri tekrar yukarı fırlamıştı. "Şurada yatak olarak kullanabileceğin biraz saman var." Arkasından çenemi hafifçe salladım. Benimle mücadele edemeyecek kadar yorgun olduğu için ayaklarını sürüyerek küflü mindere bir iniltiyle uzandı. Onu takip ederek sırt çantamı çıkardım, önünde çömeldim, kaburgalarına tutunup gözyaşlarını geri kırarken çaresizdim. "Bir şeyler yemelisin." Çantayı karıştırdım ve bayat bir granola bar çıkardım.

Sadece organik beslenen ve kendi sebze ve otlarını yetiştiren bir ağaç perisi için bu boktan şey çöptü, ancak böyle bir yolda gerçekten hayatta kalabilecek tek şeydi.

"Aç değilim." Teklifimi geri çevirdi, burnu mide bulantısıyla alevlenmişti.

"Umurumda değil. Yapman gereken-"

Ahırın kapısı büyük bir gürültüyle çarparak açıldı ve beni ayağa kaldırıp etrafımda döndürdü.

"Nu vǎ mişcați!" Kıpırdamayın! Bize doğrultulmuş tüfeğin arkasında, küçük, siyah saçlı bir adam kapının girişinde duruyordu. "O sǎ te omor!" Seni öldüreceğim!

"Sorun yok." Scarlet'in önünde durup onu yatıştırmaya çalışarak ana dilinde konuştum. Ayağa kalkmaması, düşündüğümünden çok daha kötü durumda olduğunu gösteriyordu. "Sadece sığınmak için buradayız."

"Beni aptal yerine koyma," diye bağırdı İngilizce olarak, buralı olmadığımızı kolayca anlamıştı. Ondan biraz büyü yayıldığını hissedebiliyordum ama bu o kadar önemsizdi ki büyük ihtimalle melezdi. "Kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kaslarım kilitlendi, panik içime işledi. Kim olduğumu biliyor muydu? Resmim Romanya'da o kadar geniş bir alana mı yayıldı ki Bükreş'e yaklaşma şansım bile olmadı?

Lazar siparişi ben ve arkadaşlarım için vermiş olabilir, ama aslında arkasında kimin olduğundan hiç şüphem yoktu.

Sonya.

"Biz sadece seyahat ediyoruz-"

"Telsizden duydum." Parmağını tetikte tutarak daha da ileri gitti. Görünüşünden orta yaşlarda olduğu anlaşıyordu ama bunu bir fae için söylemek zordu. "Siz sınır devriyesinden kaçan iki kişisiniz, değil mi?"

Hava ciğerlerimden hafif bir rahatlamayla süzüldü.

"Bak." Birini yatıştırmak ve sakinleştirmek için yeteneklerimi kullanmaya çalıştım. "Biz tehlikeli değiliz. Sadece dinlenmek için bir yere ihtiyacımız var ve sonra gideceğiz."

Etrafıma bakındı, Scarlet'e daha iyi baktı, gür siyah kaşları birbirine kenetlendi. Ona başını salladı. "Tanıdık geliyor. Onu daha önce bir yerde görmüştüm."

"Hayır," diye alay ettim, işaret ettiği kişinin ben olmadığımı şaşırmıştım. "Kesinlikle hayır." Scarlet'e dönüp baktım, bir an durakladım. Samanların üzerine oturmuş, sırtını duvara dayamış, kollarını gövdesine dolamıştı. Korku onu sarmıştı.

Duvarları yükselmeden önce yakalayabilmem için yeterince yavaştı. Tadı tuhaftı; dilimin üzerinde endişe ve korkunun garip bir karışımı kayıyordu. Başını eğdi, saçları yüzünü perdeledi, ciğerleri sancılandı.

"Lütfen." Adama geri döndüm, avuçlarım hâlâ ona dönüktü. "O yaralı. Dinlenmek ve iyileşmek için bir yere ihtiyacı var. Size herhangi bir zarar vermeyeceğiz. sorunlar."

"Görünüşe bakılırsa çoktan yapmışsın," diye mırıldandı, Scarlet'e yaklaşmak için hareketlendi. Vücudumu aralarında tutarak ben de onunla birlikte hareket ettim.

Ağzı buruştu, endişeyle kaşlarını çattı. "Onun nesi var?"

"Çatlak kaburga."

"O bir Fae. Neden iyileşmiyor?" Yüzüne bakarak başını salladı, korumalarla olan kavgamızdan kalma morluklar ve kesikler hâlâ canlıydı.

"Goblin metali." Onunla sadece gerçeğin işe yarayacağını hissederek bileğini işaret ettim.

Adam irkilerek geri adım attı ama bakışları kızın üzerinde kaldı. Tamamen sabitlenmişti. Onunla ilgili her neyse, onu silahsızlandırıyor gibiydi. Silahını indirerek iç çekti.

"Muhafızlar neden sizi arıyor?"

"Seyahat belgelerini kaybetti." Bu doğrudu, ama tam olarak doğru değildi.

"Yani onlardan kaçtın mı? Ve kaçtın mı?" Şok içinde bana göz kırptı ve gerçekten sordu: *Belgelerin olmadığı için ölmeye razı mıydın?*

"*Karmaşık bir durum.*" Scarlet'e bir bakış attım ve onun daha önceki ifadesini kullandım.

"Öyle olmalı." Kesik bir kahkaha attı. "Onlardan kaçıp buraya kadar gelebildiğin gerçeği mi?" Gerçekten hayrete düşmüş görünüyordu.

"Sanırım bunun için bir içkiyi hak ettin."

"Evet." Elinin içinde eriyip gidiyordum, ihtiyaç içime işliyor, ağzım sulanıyordu.

"Şey..." Üfledi. Dikkati tekrar Scarlet'e yöneldi. Gözleri Scarlet'in üzerine çevrildiğinde şüphesiliğinin arttığını hissedebiliyordum, ama buna rağmen ona yardım etmeye daha da istekli görünüyordu.

Tuhaf.

"Sadece karım ve ben." Bana doğru geri döndü. "Fazla bir şeyimiz yok, ama içeri girip biraz *ciorbă rădăuțeană* alabilirsin. yapılmış." Adını doğduğu *Rădăuți* kasabasından alan bir çorba. Özellikle tatil sezonunda vazgeçilmezdir. "Biraz da *tuică* var." *Pălinka*'ya benzeyen bir erik brendisi. Yine de her ülke kendi içkisinin çok daha üstün olduğunu düşünürdü.

"Teşekkür ederim."

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki tehdidi görebiliyordum. Eğer onu bu kararından pişman edecek bir şey yaparsam, beni kendisi öldürecek.

Başımı eğerek onayladım, tek umursadığım Scarlet'i sıcak bir yere götürmek ve karnını doyurmaktı.

"Tamam." Hâlâ tereddütlü görünüyordu. "Beni takip edin." Ben Scarlet'e doğru dönerken o silahını kavradı ve kapıya doğru yöneldi.

"Burada iyiyim." Kendine daha sıkı sarıldı. "Ben sadece uyumaya gidiyorum."

"Seni burada bırakmayacağım." Çömelip yüzünü avuçladım ve kendime doğru eğdim. "Isınmaya ve bir şeyler yemeye ihtiyacın var."

"Ben fi-"

"Değilsin. Yarın bana ayak uydurma şansın olduğunu düşünüyorsan" - çenesini daha yukarı kaldırmaya zorladım- "gücünü toplamalısın geri."

Haklı olduğumu bildiği için dudaklarını birbirine doladı.

"Hadi gel." Kolumu ona doladım ve yavaşça ayağa kalkmasına yardım ettim. Dudağını ısırmadan önce bir çığlık attı.

Vücudundaki tutuşumu düzelttim ve dışarı çıkmasına yardım ettim. Ağzımı başına bastırarak onu kızdırmaya çalıştım. "Şu anda bir insan kadar kırılıyorsun."

"Kapa çeneni." Koluma vurdu, bu da onun acı içinde daha fazla irkilmesine neden oldu.

"Teklifini kabul etmemeyi göze alamayız." Ağzım kulağına yaklaştı. "Ama sakın gardını düşürme. Tamam mı?"

Bana karşı başını salladı.

Bize karşı herhangi bir kötü niyet hissetmiyordum ama onunlayken kimseye güvenmek istemiyordum.

Sınır devriyesi peşimizdeyken ve başıma ödül konmuşken olmaz.

Tek katlı eve girdiğimizde, ılık, kremsi bir et suyunda pişen sarımsak, tavuk ve soğan kokuları boğazımdan aşağı süzüldü ve midemi açlıkla boğdu. Ağzım sulandı, ama içten içe yemeğin iştahımı tatmin etmeyeceğini biliyordum. Vücudum hiçbir yiyecek ya da içeceğin tatmin edemeyeceği bir şeyi arzulamaya başlıyor, kaslarımın seğirmesine neden oluyordu.

"*Dragostea mea?*" Aşkım. Adam küçük evin derinliklerine doğru ilerledi, ağırlığının altında döşemeler gıcırdayıyordu. Başım alçak zemini sıyırdı. Scarlet ile birlikte içeri girdiğimde kirişler bana daha iyi bir görüş sağladı. basit bir evdi. En uzaktaki duvarda bir mutfak, diğer iki duvarda ise tıka basa dolu barakalar ve dolaplar yer alıyordu. Ortada bir masa ve sandalyeler duruyordu.

Kapının yanında, içinde birkaç tencere pişen şöminenin karşısında bir kanepe ve iki sandalye için küçük bir alan. Renkli el dokuması halılar ve Duvar halıları duvarları kaplamış ve iç mekanı yalıtım için zemini kaplayarak rahat bir ortam yaratmıştır.

"*Sotia?*" Karım.

Şişman bir kadın mutfakta durmuş, dumanı tüten sıcak ekmeği dilimliyordu. Kısa siyah saçları bir başörtüsüyle yüzünden uzakta toplanmıştı, bazı gri saçları dışarı fırlamıştı, bu da onun insan olduğunu ve kocasına kıyasla hızla yaşlandığını gösteriyordu.

Fae'ler kesinlikle saçları ağaracak kadar yaşlanabilirlerdi, ama o kadar yaşlı olurlardı ki büyü duyularınızı deler geçer ve yaşlı olduklarına dair tüm şüpheleri yok ederdi.

"Misafirlerimiz var." Adam içeri girmemizi işaret etti.

Kadın yüzünü bize çevirdi. Scarlet'in bana tutunduğunu ve güçlükle ayakta durabildiğini görünce bakışlarındaki tedirginlik hızla kayboldu.

"Ah!" Ellerini uzun eteğine sildi. *"Te rog intra!" Lütfen içeri gelin.* Arkadaşıma doğru ilerlerken bize el salladı, bakışları Scarlet'in yüzüne yapıştı. Kıpırdamadan durdu, gözleri şaşkın bir saygıyla büyüdü. Eli ağzına gitti, gözleri daha da büyüdü, sanki bazı tanrılar girmişti.

"Anca." Adam onun adını söyleyerek onu bakışlarından sıyırdı.

"Ah. Çok üzgünüm. Bana birini hatırlatıyorsun..." diye geveledi elini sallayarak. Scarlet'le İngilizce konuşuyordu, ama bunun onun için kocası kadar doğal olmadığı fark ediliyordu. "Ah canım, donmuş gibi görünüyorsun." Scarlet'in kaburgalarını nasıl tuttuğunu fark etti. "Yaralandın mı?"

"Kaburgam çatladı." Küçük konuşmaların Scarlet'in enerjisini daha da tüketeceğini bildiğim için onun yerine ben konuştum. Bir yandan goblin metaliyle savaşıyor, bir yandan da yarı aklıktan ölmüş ve donmuştu. Bir arkadaşının öldürülmesini, dövülmesini, yakılmasını, neredeyse kaçırılmasını ve öldürülmesini izlemişti - hepsi de benimle tanıştıktan sonraki üç günden kısa bir süre içinde.

"Oh, hayır. Lütfen oturun." Masadaki bir sandalyeyi işaret etti, ardından sıkışık mutfığa doğru koşarak kapaktan bir bardak ve şişe çıkardı. "İlacımız yok ama umarım bu yardımcı olur canım." Scarlet için erik konyasını doldurdu ve ağzımı sulandırdı.

Sandalyeye uzanan Scarlet irkildi, tırnakları kollarıma batıyordu.

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Fincanı Scarlet'e uzatırken kadına başımla selam verdim.

"Anca." Kendisini işaret etti. "Kocam Vasile." Masanın ucunda duran kocasına başıyla işaret etti.

"Misafirperverliğiniz için çok minnettarız." Scarlet'in ellerini fincanın etrafında ovuşturarak ısıtmaya çalıştım. "Ama adlarımızı bilmeseniz daha iyi olur." Tamamen ayağa kalkarak Anca'nın kara gözlerinin içine baktım.

"Yemin ederim, sana zarar vermek istemiyoruz."

Anca'nın dudakları birbirine yapıştı ve sanki ahırlarında saklanan kanun kaçaklarına ilk kez yemek vermiyorlarmış gibi başını anlayışla eğdi. "İkiniz de açlıktan ölüyor olmalısınız." Şömineye gitti ve çorbayı alevlerden uzak tutmak için bir tencere tutacağı aldı.

Fae savaşının üzerinden neredeyse yirmi iki yıl geçmişti ve dünyanın bu kısmı hâlâ Batı'nın yeniden adapte olduğu basit modern kolaylıklardan yoksundu.

Vasile masaya doğru yürüdü, *tuică* şişesini kaptı ve kendine ve bana birer bardak doldurdu.

Başımı minnettarlıkla eğdim ve boğazımın arkasına çarpan vanilya ve narenciye ipuçlarını zar zor tadararak konyağı yuttum. Yutkunup kaslarım gevşeyene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmedim.

Nasıl gelirse gelsin, gerginliğimi atmak için ne kadar da çılgındım. Likörün tadı sadece gerçekten istediğim şeyi yoğunlaştırıyordu, tatlı alkol kötü bir ikameydi.

Vasile boş bardağıma biraz daha doldurdu, muhtemelen endişemin yaşadığımız geceden kaynaklandığına inanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunun bir parçasıydı, ama Warwick gibi bir kardeşiniz olduğunda ölüm kalım durumunda olmak günlük hayatın bir parçasıydı. Hayatımda huzur bulduğum, daha standart bir ağaç perisi hayatı yaşadığım tek zaman, onun *Halálház adlı* fae hapisanesinde olduğu zamandı.

O sessiz yıllar boyunca memnun ve mutlu muydum? Ben öyle sanıyordum.

Otlarımla ilgilenmek, bahçemde yiyecek yetiştirmek, çayımı yudumlamak ve doğayla meditasyon yapmak. Ben bunu yapmak için doğmuştum. Ancak Warwick hayatıma geri döndüğünde, masama yaralı bir kız bıraktığında ve hayatımı huzurdan kaosa çevirdiğinde, özellikle Lucas ve Kek kendilerini dünyama ördüklerinde, kendimi yeniden hayata dönmüş hissettim. Ben normal bir ağaç perisi değildim. Hayat sessiz ve sakinken asla huzurlu değildim.

"Lütfen oturun." Vasile bizim için kaseleri ve kaşıkları yerleştirirken Anca çorba tenceresini masaya getirip sıcak ekmeği aldı.

Tekrar teşekkürlerimi mırıldandığımı duydum ve bunun çok uzun zamandır bu kelimeyi en çok söylediğim an olduğunu fark ettim. Bu düşünce beni geriye düşürdü.

Vicdanımı temizlemek, beynimi ona bağlayan tüm düşünceleri öldürmek umuduyla bir bardak daha konyak içtim.

Kaselerimize sıcak çorba dolduran Vasile, ekmeği elden ele dolaştırarak bana bir fincan daha *tuică* doldurdu.

Anca kendi kendine mırıldanarak bizimle paylaşmak için ellerindeki az miktardaki yiyecek ve içeceği getirdi. Lezzetli yemeklerimizi yememiz için bize işaret etti.

Kremalı tavuk dilimde patladı, ev yapımı yemek bir iniltinin kabarmasına neden oldu. Konyak ve çorba göğsümü ve midemi sıcaklıkla doldurdu.

Duraklayarak Scarlet'in yemesini izledim, yanakları ateşin sıcaklığıyla kızarıyor, tatlar boğazından boş midesine doğru kayarken göz kapakları zevkle birbirine çarpıyordu. İçimde ona karşı büyük bir koruma duygusu ve suçlarımızı umursamadan bizi kabul eden bu insanlara duyduğum minnettarlık dalgası kabardı.

Hiç düşünmeden Scarlet'in yüzüne düşen saç tellerini geriye doğru taradım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. Gözleri bana dikildi ve aramızda hissettiğim yakınlık karşısında elimi geri çekerek gözlerinin içime işlediğini hissettim.

"İyi misin?" Nazik davranarak kafamdan geçen düşünceleri temizledim. Ağaç perileri çok alıngan insanlardı, bu yüzden bir şey ifade etmiyordu.

Yutkundu, başını salladı. Yorgunluğun ona doğru yaklaştığını ve onu ele geçirmeye hazırlandığını görebiliyordum.

"Ye." Ekmeği ona doğru ittim ve dikkatimi tekrar çifte yönelttim, yeşil gözlerinin benimkileri delip geçmesinden hoşlanmamıştım.

Bir kez daha, dikkatini çektiği kişinin sadece ben olmadığımı fark ettim. Anca'nın gözleri yemek boyunca sürekli ona kaydı, yüz hatlarında tuhaf bir ifade belirdi.

Bakışlarımın farkına varan Anca başını sallayarak onları Scarlet'ten uzaklaştırdı.

"*Scuze.*" Yakalandığı için kızardı. "Bu kadar tanıdık gelmesini aklım almıyor." Dirseğine yaslandı ve dikkatini tekrar Scarlet'e verdi. "Öyle değil mi?"

O mu, Vasile?" Ağzı ekmekle dolu olan adam başını sallayarak onayladı. Kadın dudağına vurdu, gözleri parlıyordu. "*O da...* Çok benziyorsun."

"O surat bende de var." Scarlet çoğunlukla yenmiş olan kâsesini itti. "Bu çok lezzetli, Anca. Teşekkür ederim. Ama kullanabileceğim bir banyonuz var mı?"

"Oh, evet!" Anca, sanki bunu daha önce düşünmediğine inanamıyormuş gibi ayağa fırladı. "Eminim temizlenmek ve içine sıcak bir şeyler giyip uyumak istersin. Giysilerinizi kuruması için ateşin yanına

koyabilirim." Çabucak konuştu. "Bu taraftan."

Scarlet'in ayağa kalkmasına yardım ederek kalktım.

"Ben iyiyim." Bana bakmadan uzaklaştı, Anca'nın peşinden küçük koridorda yalpalayarak ilerledi.

Kendimi tekrar sandalyeye bıraktığımda, dikkatim hâlâ Scarlet'in kaybolduğu yerdeydi ve hızla uzaklaştırdığım bir his içimi sızlattı.

"İyileşebilmesi için kolundaki goblin metalini çıkarması gerekiyor." Vasile sandalyesinde arkasına yaslandı. "Aksi takdirde gittikçe daha da hastalanacak." İma edildiğini duyabiliyordum. Uyarıyı.

"Biliyorum." Kupamı sıkıca kavradım ve derin bir yudum daha aldım. "Karnı doyduğu ve ısındığı için size ve eşinize minnettarım." Duygularımı ona yönelttim.

"Anca ve ben büyük bir risk alıyoruz."

"Evet. Biliyorum."

"Bu ülkede neler oluyor... biz buna karşıyız. Kendimizi çaresiz hissediyoruz. Belki de bu benim mücadele yöntemimdir." Vasile düşüncelere dalmış bir halde sandalyeye daha da gömüldü. "Rejimden kaçanlara yardım etmek.

Ve siz ikinizle ilgili bir şey var..." Derin bir iç çekti. "Benim ülkem daha önce de diktatörlerin tehlikeleriyle savaştı ve biz bu tehlikelere rağmen Fae savaşından sonra otoriterliğin yükselişi. Yine de bu sefer farklı hissediyorum. Lazar'ın zalimliği farklı."

"Öyle." Başımı salladım. "Çünkü artık sorumlu olanın Lazar olduğunu sanmıyorum."

Vasile bana baktı, yüz hatlarında hiçbir şaşkınlık yoktu, sanki zaten bildiği bir şeyi doğruluyormuşum gibi.

"Onun güçlü bir fae tarafından kukla olarak kullanıldığına inanıyorum. Sonya."

"Sonya?" Vasile'nin gözleri büyür. "Budapeşte'yi ele geçirmeye çalışan Fae lideri mi?"

Yüzünün Kek'in boynunu kesişini, kanın üzerine sıçrayışındaki neşeyi hayal ederken öfke ve suçluluk duygusu gözlerimin arkasını yaktı. Sevgilimin yere düşüşünü.

"Ve oğlu." İçkimin geri kalanını yuttum ve Lucas'ın kanlı yüzünü engellemeye çalışarak hemen yeniden doldurdum.

"Eğer durum buysa." Yer değiştirirken ahşap sandalye gıcırdadı. "O zaman Romanya daha sert, daha değişken olacak. Ölümcül olur."

Çenesi sandalyeye doğru

Koridorda. "Ve goblin metaliyle savaşmaktan sadece daha da hastalanacak ve zayıflayacak. Bu topraklardan geçme şansı olmadığını biliyorsun.

Burada ölecek."

Duygularına verdiğim tepki aniydi. Alkolün duygularımı etkilemesine bağladım ama paniğe kapılmış bir vahşet içime doldu ve bir anlığına ciğerlerimdeki oksijeni çaldı. Şiddetliydi. Acımasızdı.

Hayır. Hayır. Hayır... Ona hiçbir şey olamaz. Her şeyi yok edeceğim. ölür.

Başımı sallayarak mantıksız düşüncelerimi temizlemeye çalıştım.

"Sakin ol," dedi ve ağaçların sesini duymak için başımı kaldırdım.

Dışarısı çatırdıyor ve çatıyı kazıyordu. Parmaklarım sandalyeyi tırmalıyor, dişlerim birbirine çarpıyordu.

O sadece doğruyu söylüyordu ve onu bu karmaşanın içine sokan bendim. "Artık geri dönemeyiz," diye mırıldandım alçak sesle, nefes alıp veriyordum.

Parmaklarımı açarak sandalyeye geri oturdum.

Vasile bunun benim için bir seçenek olmadığını anlamış gibi başını salladı. "O zaman metali ondan çıkarmalısın."

"Bir goblin ya da onu kesecek sihirli aletlere sahip birini bulmak kolay bir iş değil. Neredeyse imkansız."

Vasile kaşlarını çatarak bir yudum aldı.

"Kimseyi tanımıyorsun, değil mi?" Şansımın sıfır olduğunu düşünerek alay ettim.

Vasile'nin dudakları inceldi, bakışları uzaklaştı.

"Öyle mi?" Yüz ifadesini takip ederek sandalyemde daha da doğruldum.

"Biliyor musun?" Yine rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bir zamanlar bildiğimi söyleyebilirsin." Koyu renk gözleri karısının gittiği koridora kaydı. Scarlet'e banyo hazırlamasına yardım ettiğini duyabileceğiniz kadar küçük bir ev.

"Anca ile tanışmadan çok çok önce, bu dünya farklı bir yerken, ben *farklı* bir adamken, basit hayat bana uymuyordu." Durakladı, bir an için düşüncelerinde kayboldu. Sakin kalmaya, hikâyesini anlatmasına izin vermeye çalıştım, Scarlet'e yardım edip edemeyeceğini bilme ihtiyacım bedenimde sürünüyordu.

"Karaborsa madenciliğiyle yakından ilgiliydim. Altın gibi şeyler." Boğazını temizledi. "Metaller."

Çenem kalktı, tüm dikkatim onun üzerindeydi.

"İnanılmaz derecede zengin oldum, kimse nasıl bu kadar şanslı olduğumu, başkalarının onlarca yıldır aradığı hazineleri nasıl bu kadar kolay bulduğumu anlamadı." Hüzün gözlerini sulandırdı. "İşin sırrı, hazineyi tek başıma bulmamış olmamdı. Yardım aldım... bir madenci *Vâlve*."

"Vâlve?" Öksürdüm ve şaşkınlıkla kupamı yere bıraktım. Vâlves

Romanya'da dişi ruhtar olarak bilinirlerdi. Koruyan, yardım eden, yol gösteren. Ama

Eğer biri çok açgözlü davranır, hırsızlık yapar ya da hazinelerini aptalca kullanırsa, ruh acımasızca ve durmaksızın bu suçların kefaretinin ödemeye çalışırdı. Onları duymuştum, ama nadirlerdi, o kadar nadirlerdi ki bazı fae'ler onların bir efsane olduğunu düşünüyordu.

"Benim madenlerdeki Vâlve'm," diye fısıldadı. "O bana aşıktı. Ve benim de bir parçam onu sevmiş olabilir." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ama açgözlülüğüm ona karşı beslediğim tüm duyguların önüne geçti." Yüzünde keder titreşiyordu. "Talyssa benden her şeyimi aldı, bir yüzyıl boyunca hiçbir şeyim olmadan acı çekmeme neden oldu. Ve beni bir insana aşık etti, böylece onun yavaşça ölmesini izleyerek acı çekebilecektim. Ona hissettirdiğim acıyı bana da hissettirmek istedi." Etrafına bakındı. "Ama bunun için ona kızamam. I Şimdi basit hayatın tadını çıkarıyorum, huzur ve sükunet buldum. Geçici de olsa kalbimi buldum." Gözleri parlıyor, karısının sesinin duyulduğu yöne bakıyordu. Boğazını temizlemeden önce birkaç dakika bekledi.

"Bu hikâyenin amacı." Düşünceleri benim üzerime çöktü. "Madendeki Valflerin metallere karşı hiçbir tepkisi yoktur -ister demire ister cine karşı olsun."

"Bekle." Doğrudum. "Yani... ona dokunabilirler."

"Onlar ruh, bu yüzden metalin onlar üzerinde gerçek bir etkisi yok." Omuz silkti. "Ve Vâlves'in onu senden alma gücü var. Sahip olduğunuz tüm altın ve metalleri yok edebilirler."

Götürün. Yok et. Scarlet'in kolundaki gibi.

"Nereye?" Ona doğru eğildim. "Nerede bu Vâlve?"

"Talyssa." Adını sanki onu çağıracakmış gibi söyledi. "Valea Cetatii mağaralarında." Kollarına yaslandı, suçluluk duygusu hâlâ üzerindeydi. "Bran ve Braşov arasında."

Bu Bükreş'e giderken oldu.

"Mağaralar artık kapalı. Yıllardır temizleniyor. Hâlâ orada olup olmadığını bilmiyorum."

"Denemeye değer." Başka seçeneğimiz yoktu. "Teşekkür ederim." Bana bunların hiçbirini anlatmak zorunda olmadığını fark ettim.

Ellerini birbirine kenetledi. "Dikkatli olun. Vâlfler *son derece* duygusaldır ve onları kızdırır ya da inciterseniz, sahip oldukları her şeyle peşinizden gelirler. Bunu size pahalıya ödetirler." Kişisel deneyimleri alnında ağır bir şekilde asılı duruyordu; paylaşmadığı anılar, kadının ona yaptıkları havada hissedilebiliyordu.

Şu anda hayatının geldiği noktadan memnun olabilirdi ama intikamının onu etkilediğine şüphe yoktu. Sadece hayatını değil, kendisini de temelden değiştirdi.

"Ummm... Böldüğüm için özür dilerim." Anca'nın sesi ikimizin de kafasını koridorun girişine doğru çevirdi. "Korkarım senin *iubit*." *Sevgilim, hayatım*. "Küvette uyuyakaldı ve onu çıkaramıyorum." Onu takip etmemi işaret etti.

"Oh." Ayağa kalktım. "Tabii ki." Vasile'ye minnettar bir baş selamı vererek Anca'nın peşinden tuvalete gittim.

Anca bana kapıyı açtığı anda, alkole bulanmış beynim hâlâ Valise'in bana söylediklerini düşünüyor, hatta düşünmüyordu bile. Küçük banyoya adım attım ve arkamdan kapandığını duydum.

Botlarım halının üzerinde hareketsiz kaldı, kaslarım sertleşti, gözlerim banyodaki tamamen çıplak figürde gezindi. Su sadece gövdesine ulaşıyor, göğüslerini ortaya çıkarıyordu.

Gözlerim memelerinin üzerinde gezinirken, çarpıcı yüz hatları uykuda yumuşarken, yanakları kızarıırken sikim sertleşti, ağrıyor ve pantolonumu zorluyordu.

Sikeyim.

Enerji etrafımda zonkluyor, sikimi titretiyordu. Seks bizim varsayılanımızdı. Doğa perileri dumanı tüten tencereler gibiydi, patlamamak için sürekli taşan suyu boşaltmamız gerekiyordu. Çevreden gelen çok fazla büyü sinirlerimizi gitar teli gibi titretiyordu.

Sikişme arzusu bir an için nefesimi kesti. O mutluluğu hissetmek, artık kimi becerirsem becereyim, ne kadar sert olursa olsun ya da "iyi" idi. İhtiyacın saldırısı karşısında gözlerim birbirine kenetlendi, elim her şeyden çok acı vermek için sikimi sıkıyordu.

Kes şunu, seni hasta pislik. Kendime bağırdım. *Sarhoşsun, kafayı bulmak için yanıp tutuşuyorsun ve azgınsın. Bunun onunla bir ilgisi yok.*

Çıplak figürler beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Fae'ler çıplak olmayı severdi. Doğaldı, normaldi ve çoğu zaman cinsel bile değildi. Benim sorunum neydi?

Derin bir nefes alarak, gözlerimi açmadan önce kendimi tekrar azarladım. Bir havlu kaparak eğildim ve küvetin fişini çektim. *Küçük bir kız kardeş gibi*. Kafamın içinde tekrarladım, klinik şifacı tarafıma döndüm. *Ölmesine izin verdiğin gibi mi demek istiyorsun?* Bir ses içimi tırmaladı.

"Scarlet, uyan." Suyun son damlası da giderde kaybolurken ön tarafına bir havlu örttüm. "Scarlet?" Onu salladım. "Haydi."

Kirpikleri oynadı, yeşil gözleri tekrar kapanmadan önce kapaklarının arasından zar zor seçiliyordu.

"Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" Homurdandım, kollarımı gövdesinin altına soktum ve onu küvetten dışarı kaldırdım. Ellerimin kıkında ve çıplak sırtında gezinmesine, vücudunun bana doğru kıvrılmasına, ıslak teninin giysilerimi ıslatmasına aldırmadım.

Hareket boğazından bir inilti çıkardı, kaburgalarındaki acıyı içine çekti ama gözleri kapalı kaldı.

"Scarlet?"

Mırıldanarak bana daha da sokuldu.

İçimi çektim, onu yere bırakıp uzaklara gitmekten başka bir şey istemiyordum.

Üstünün örtülü olduğundan emin olduktan sonra, kucağımda o varken kapıyı beceriksizce açtım. Anca hemen dışarıda durmuş, onu koridorun karşısındaki odaya kadar takip etmem için bana el sallıyordu.

"Üzgünüm, burada sadece bir yatağımız var." Koşarak komodine gitti ve gaz lambasını yaktı. "Ve elimizden geldiğince enerji tasarrufu yapmaya çalışıyoruz." Utanç içinde boğazı düğümlendi. "Son zamanlarda biz çiftçiler için pek iyi olmadı."

Otoriterlik hiçbir zaman olmadı. En tepedekiler dışında kimse için iyi değildi.

Odaya yerleşince, bir duvara dayalı ikiz yatak, bir komidin, bir sandalye ve bir elbise dolabından oluşan oda küçük ve soğuk geldi. "Ama uyumak için fazladan battaniye ve kıyafet getirdim." Sandalyenin üzerindeki yığına el salladı.

"Çok nazıksınız." Scarlet'i uyandırmak istemediğim için sessizce konuştum. Anca'nın bakışları aramızda gezindi, sevgi dolu bir gülümseme yüzünü ısıttı ve

Ne düşündüğünü hissedebiliyordum, düşünceleri korunmasız insani duygularıyla yüksek sesle dile geliyordu. Birbirimize çok aşık olduğumuzu düşünüyordu. Güzel bir çift olduğumuzu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa sormaktan çekinme." Ben cevap vermeden kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Dönerek onu ikiz yatağa yatırdım, havluyu üzerinden çektim. Onu.

Dişlerim birbirine çarptı ve giysilerin bir kısmını kapmak için döndüm. Anca getirdi.

"Scarlet?" Bana yardım edebilmesi için uyanık olması gerekiyordu. "Otur." Bir şeyler inledi.

"Scarlet." Gözlerimle vücudunu takip etmemek için gösterdiğim irade dağılmaya başladıkça sabrım da azalıyordu. "Bana yardım et. Sıcak kalman gerek. Şunu giy." Oturmasına yardım ettim, başına bir kazak geçirdim.

Kirpikleri titreyerek açılmaya başladı ve yastığa geri kıvrılmadan önce kollarını kolların içine sokacak kadar kıpırdandı. Yeterince iyiydi.

Onu battaniyeyle örttüğümde parmaklarım nemli saçlarını okşadı.

Saç.

"İyi geceler, Scarlet."

"Scarlet?" Bu ismi uykulu bir şekilde mırıldandı, kaşları çatılmıştı, tıpkı kafası karışmıştı. Yine o kadar alçak sesle mırıldandı ki doğru duyduğumdan emin olamadım. "Bu benim büyükannemin adı..."

Bölüm 8

Scarlet

Sadece uykunun kıyısından geçerken, zihnim etrafımdaki ses ve hareketlerin daha fazla farkına vardı. Sanki bir rüyadaymış gibi mırıldandığım kelimeler o kadar narindi ki uçuşan bir balon gibi patlıyordu.

Ağır kirpiklerim aralandı, bulanık görüşüm odanın karşısındaki loş ıııkta duran uzun boylu, geniş bir figürü yakaladı, profili bana bakıyordu. Yorgunluktan kendime gelmem ve nerede olduğumu anlamam yavaş oldu ama uzun sürmedi.

Ash ıslak tişörtünü çıkardı, dövmesi kaslarının üzerinde esniyordu, pantolonu kalçalarına kadar iniyordu. Hiç kıpırdamadan durdum. Ash'i daha önce neredeyse çıplak görmüş olmamın bir önemi yok gibiydi. Bu, onun tam anlamıyla farkında olduğum için bacaklarımın arasında biriken ısıyı durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Ash'in bilincinde olmamak çok zordu.

Bu kez mum ışığının yansımasından derisinin kalçası ve sırtının alt kısmında çok sayıda yara izi olduğunu görebiliyordum.

"Nereden aldın bunları?" Mırıldandım.

Başını bana doğru çevirdi, gözleri benimkileri yakaladı. Gözlerini kaçırıp gömleğini kuruması için sandalyenin üzerine asmadan önce bir an ne olduğunu anlayamadığım bir şey hissettim.

"*Şimdi* uyandın," diye homurdandı, sorumu duymazdan gelerek. Sandalyeden birkaç battaniye aldı ve onları yere serdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Uyumaya hazırlanıyorum," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Senin yapman gereken bir şey."

"Evet." Kıcıını bana dayayarak yere yatak yapmasını izlerken yanııtımı zar zor söyleyebildim. Yeterince komikti, artık tamamen uyanıktım.

"Yerde yattığın için kendimi kötü hissediyorum."

Homurdandı. "Çok daha kötü yerlerde uyudum. Altımda bir halı olması lüks."

"Oh." Bunun bir soru mu yoksa ifade mi olduğundan emin değildim. Zihnim, muhtemelen başını koyduğu tüm yerlerle dönüp duruyordu.

"Genelevlerde lüks yok mu?" Durduramadan dilimden dökülüyordu.

Ash'in yosunlu gözleri sanki içimi görebiliyormuş gibi benimkilere doğru kaydı.

-Kıskançlığın yanaklarımı kızarttığını duyuyorum.

Yine de kıskanmıyordum. Yani, çok sekiydi. Kimse bunu inkâr edemezdi ama ona karşı böyle hissetmiyordum. Hâlâ başka birine aşıkken olmazdı.

Başkasını seven biri.

Alıştığım acı akını yemek borumu yaktı.

geri tepmeden önce. Onu düşündüm, acım yüzünden yaptıklarımı.

"Parayla doğmayanları yargılamak mı?" Botlarının bağcıklarını çözerek kendini yere bıraktı. "Bazılarının hayatta kalmak, evsiz kalmamak için başka çaresi yok. Bazıları da bundan zevk alıyor."

"Yargılamıyordum." Kaşlarını çatarak başımı kaldırdım.

"Evet, öyleydin." Battaniyesini çırparak üzerine örttü. Gevşemiş botlarını çıkarmadığını fark ettim. Muhtemelen koşması gerekirse diye. Belli ki bensiz, çünkü neredeyse çıplaktım. Belki de planı buydu. Beni bırakabileceği bir ev bulmak, hayvan kurtarma gibi.

"Belki de onları eleştirmiyordum," diye kestirip attım. "Belki de *seni* yargılıyordum." Varsayımına kızarak başımı ondan yana çevirdim. İçinde doğruluk payı vardı ama her şeyden çok, beni bu kadar yavan ve tutucu bulduğu için yargıladığını hissettim.

İçini çekti, vücudu kıpırdadı. Yanımdaki masanın ışığı söndü, yerde rahatlarırken çıkardığı hışırtı sessizliği bozdu.

Kelimelerim göğsümde ağırlaştı. Düşünmeden konuşan biri değildim. Konuşamazdım. Çok fazla şey bağlamından koparılabilirdi. Ama bu benim için doğal değildi. Çocukken bile öfkeme yenik düşerdim ve kardeşim oyun oynamaya devam ederken ben sık sık mola verirdim.

Zaman aşımı, Viyana'da geçirdiğim tüm sömestr için iyi bir tanımdı.

Yastığımı başımın altına sıkıştırıp rahat bir pozisyon bulmaya çalışsam da yerimde duramıyordum. Tüm düşüncelerim, az önce söylediklerim, kafamın içinde dönüp duruyordu.

Başımı. Annemin azarını duyabiliyordum, bana bundan daha iyi olduğumu söylüyordu.

İçimden mücadele ederek sonunda nefes verdim. "Öyle demek istemedim."

"Sen yaptın." Ses tonu karanlıkta yüzümü ona dönmemi sağladı. Karanlığı yaran görüşüm ve kapı aralıklarından sızan ışığın ana hatları arasında Ash'i yerde, bir kolunu başının altına almış, boş gözlerle tavana bakarken seçebiliyordum.

"Muhtemelen bunu hak ediyorum." Kaşları çatıldı, yüzünde suçlu bir ifade belirdi. "Bunu söyleyen ya da düşünen ilk kişi sen değilsin."

Ağzımdan merak fışkırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Birkaç dakika sonra, "Eskiden bundan daha iyi biriydim," diye mırıldandı. Altındaki kolunu yeniden ayarladı. "Eskiden insanların başvurduğu kişiydim. Güvenilen kişiydim."

"Ne oldu?" Fısıldadım, bunun bile onu susturacağından korkuyordum.

Yüz hatları karardı, boğazı düğümlendi. Sanırım karanlıkta onu görebildiğimi unutmuştu, muhtemelen gölgelerin arkasına saklandığını düşünüyordu.

"Sevdiğim insanları kaybettim ve bu yüzden değer verdiğim daha fazla insanı kaybettim."

Ağzım düğümlendi, onun acısını kendi acımmış gibi hissediyordum. Durumlarımız muhtemelen tamamen farklıydı ama bu duyguyu derinden hissedebiliyordum.

"Hiç sevmemiş olmaktansa sevmiş ve kaybetmiş olmak daha iyidir" diye bir söz vardır, bilir misiniz?"

"Evet."

"Bu saçmalık."

"Yüzde yüz," diye kabul ettim.

Başını bana doğru çevirdi ve merakının zonkladığını hissedebiliyordum. "Benim gibi alaycı olmak için çok gençsin."

"Sanırım o yıllarda böyle oluyor, değil mi?" Nemli saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, karanlıkta garip bir samimiyet ve özgürlük hissettim. "Bin yıl yaşayıp kalp kırıklığının acısını hiç tatmayabilirsin ya da yirmi yıl yaşayıp seni onarılamayacak şekilde yok etmesini sağlayabilirsin." Duygu gözlerimi sulandırdı, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan ham acı hâlâ açık bir yara gibi çarpıyordu.

Ash yan tarafına daha fazla kıvrıldı. "Ne oldu?" Küçümsemenin zerresi yoktu, benim yaşımdayken bir şeyler yapabileceğim fikrini küçümsüyordu. gerçekten derin bir şey deneyimlemek.

"O benim ilk aşkımdı. En iyi arkadaşım... Onun benim ruh eşim." *Onu her şeyimle seviyordum.* Gözyaşlarımı geri kıptım

fıskırmak istiyordum. İstirap, asla kurtulamayacağım bir tortu gibi orada asılı duruyordu ama en kötüsü, içten içe hâlâ o kişi olabileceğimi umuyordum. Asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de, uyanacağını ve gerçekten istediği kişinin ben olduğumu fark edeceğini umuyordum.

Ona hep benim baktığım gibi bakmıştı. Umut korkunç bir şeydi. Değersiz hayallerin kemiklerinden başka bir şey olmayana kadar sizi kemirirdi.

"Birbirimizin ilkleriydik ve onun da beni sevdiğini sanıyordum." Yutkundum, birlikte paylaştıklarımızı ve sonra her şeyin çöküşünü yeniden yaşadım. "Aşıktı ama bana değil."

Sessizleştim, acımasız anıların izinde kayboldum. Ve pişmanlıklar. Beni en çok yıkan şey buydu. Her şeyin değiştiği gece, artık kederle başa çıkamadığım içindi. Acım öfkeye dönüşmüştü, ıstırap duvarları boyuyordu, öfke yerde parçalara ayrılmıştı.

Ve şimdi hayatımın geri kalanında bunun bedelini ödeyecektim.

"Özür dilerim," dedi Ash, sırt üstü dönüp tavana bakarak. "O her kimse, aptalın teki olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Keşke öyle olsaydı." Bu kadar basit olsaydı ne kadar kolay olurdu. Ama öyle değildi. O iyi bir insandı. Sadece beni sevmiyordu ve ben hala bununla başa çıkamıyordum. Asla onun istediği kişi, geceleri sürünerek girdiği yatak olamayacaktım.

O tavşan deliğine daha fazla düşmek istemediğim için Ash'e döndüm. "İntikamdan mı bahsettin?" Dudaklarımı yaladım. "Kaybettiğin kişi... aşık mıydın?"

Ash uzun süre sessiz kaldı, geri almak istedim, görmediğim görünmez çizgiyi çok fazla aştım.

"Kişiler," dedi alçak sesle. "İki kişi vardı."

"İki mi?" Kaşlarım havaya kalktı. Fae'ler tüm bunlara açıktı ama ben birden fazla kişiyle birlikte olmayı hiç düşünmemiştim. Kimsenin beni paylaşmayı kabul etmesini istemiyordum ve sevdiğim birini paylaşamayacak kadar kıskançtım.

"Bir erkek ve kadın. Bu seni şaşırttı mı?"

"Hayır." Yutkundum, sanırım biraz da öyle oldu. Onu paylaşmak isteyecek birini hayal bile edemiyordum. Yine de genelevdeki kadın ve erkekleri nasıl harmanladığını şimdi anlıyordum. "Bütün bunları onlar için mi yapıyorsun?"

"Evet." Çenesi sıkıştı. "Gözümün önünde öldürüldüler. Elimde kalan tek şey intikam."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Peki ya evdeki arkadaşların?
Aile mi?"

"Anlıyorlar."

"Seni kaybederlerse anlayacaklarını mı sanıyorsun?" Başımı sallayarak haykırdım. "Sana söyleyeyim, anlamayacaklar."

Çenesindeki bir sinir seğirdi ve yatağının üzerinde kaydı. "Yapmak zorunda kalacaklar."

"Ash-"

"Git uyu," diye emretti, konuşmaya bir son vermeye çalışarak. Ben emir almak için doğmadım.

"Bu bencilce. Sen umursamayabilirsin ama onlar her gün acı çekecek." Ben bilirdim. Kayba katlananlar ölümler değildi. Yaşayanlardı.

"Onları umursamıyor musun?"

Sessizce hareket etti, hızı bir kasırgada savrulan yapraklar gibiydi. Bir eliyle kolumu tutarken diğer eliyle boynumu yastığa bastırdı ve ani hareketi karşısında boğazımda düğümlenen nefesi yakaladı.

"Bencil mi?" Ağzı o kadar yakındı ki öfkesinin dudaklarından fışkırdığını hissedebiliyordum, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana bencil deme cüretini

Bu mu?" Elini boğazıma daha sıkı bastırdı ve dışarıdaki ağaçlar onun enerjisiyle çatırdadı, damarlarımda adrenalin yükseldi. "Yaptığın tek şey kendini zorla hayatıma ve işime sokmakken. Her şeyde kargaşaya neden oluyorsun. Bükreş yolunu çoktan yarılamış olmam gerekirken, bir çiftlik evinde yerde uyuyor ve sınır devriyesinden kaçıyorum." Daha fazla eğildi, göğsü göğsüme çarptı, dizi dizimin arasında durdu.

Çıplak kalçalarım, iç çamaşırlarımın olmadığını aşırı derecede farkına varmamı sağladı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Beni tanıımıyorsun. Ve kesinlikle senin fikrini sormadım," diye öfkeleni, başparmağı göğüs kafesime bastırıyordu.

Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamış, davranmamış ya da bana dokunmamıştı. Kimse buna cesaret edemezdi. Burnumdan hava geliyor, kanım çılgınca pompalanıyordu.

"Belki de sana gerçeği söylemek için bir yabancıya ihtiyacın vardır," diye karşılık verdim ona. "Kafanın kıcına çok uzak olduğunu."

"İlk olduğunu mu sanıyorsun?" diye hırladı. Beni yatağa doğru sürükledi ve üzerimdeki kazağı çekiştirdi. "Peki ya sen? Bencillik ettiğini düşünmüyor musun? Ailen nerede olduğunu biliyor mu? Onları tek kelime etmeden terk etmedin mi?"

"Yapmak zorundaydım." Kaburgalarımın protestosuyla onun elinden kurtulmaya çalıştım. "Ama aptalca bir intikam için kendimi öldürmeye kararlı bir şekilde ayrılmadım."

"Aptal intikam," diye mırıldandı.

"Ölen insanların seni burada isteyeceğini gerçekten düşünüyor musun? Ne için ölmek? Onurlarıyla ilgili bir fikir için mi? Bu onları geri getirmeyecek."

Ash geriye doğru eğildi, öfkeden kolları bacakları titriyordu.

"Hayatına bir hiçmişsin gibi davranarak onları nasıl onurlandırırıyorsun?" "Hayatımda ne yaptığım neden umurunda ki?"

Buna cevap veremezdim. Bilmiyordum.

"Eğer kendinize değer verseydiniz, bu ülkeden defolup giderdiniz. Benden uzak dururdun."

"Yapamam," diye bağırdım. Duygularım içimde kıvrılıyor, içimdeki canavarın salyalarını akıtıyor, bileğimi kaşındırıyordu. Özgürlük istiyordu. Şiddet arzuluyordu.

"Neden?"

Cevap veremediğimde gözleri karardı.

Kimse öğrenemezdi.

"Neden?" Parmakları boynumu sıktı. "Söyle bana, neden?" Dizi yukarı kalktı, kalçalarımı araladı, ince pantolonu amıma sürtündü.

İçimden keskin bir nefes aldım, bir inlemenin ipuçları etrafımda dolaştı, kalçalarım otomatik olarak baskıya karşı yuvarlandı. Vücudu hareketsizleşti, olduğu yerde dondu, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Dünya bir anda durdu.

İçimden arzu damlıyordu, ıslaklığım pantolonunun içine işliyor, tenini yakıyordu. Ezici ihtiyaca karşı savaştım, beni daha sert boğması için can atıyordum. Parmaklarını içime sokmasını, sikinin beni gerdiğini hissetmek istiyordum. Bedenim bunu arzuluyordu. Uyuşturularak becerilmek için yalvardım.

Bu düşünceleri kafamdan söküp almış gibi burnu parladı ve sonra korku gözlerini açarak onu uzaklaştırdı. Ash odanın diğer ucuna doğru ilerledi, bana sırtını döndü, elleri saçlarını karıştırıp kalçalarında durdu.

Aşağılanma yağmur gibi yağıyor, nefesimi alıyor ve tenimi ısıtıyordu. Sessizliğin içinde dönüp duruyor, bakteri gibi çoğalıyordu. Parmaklarının izini hala hissedebiliyordum, ihtiyaç hala bacaklarımın arasında nabız gibi atarken, utanç siperlerden yukarı tırmanıyor, özlemimi öğrenmeye dönüştürüyordu.

Kazağı aşağı çekerek doğruldum, örtüyü tekrar üzerime çektim ve ellerime

baktım.

Seks benim için daha önce hiç rahatsız edici bir konu olmamıştı; benim dünyamda olamazdı. Her zaman ileri gitmiş, istediğimin peşinden gitmiştim. Ama son seferinde, hatta ondan önce olanlar bazı şeylerin değişmesine neden oldu.

Son zamanlarda kimseye karşı cinsel bir şey hissetmemiştim... ve onun bana bağırması, boğazımı sıkması beni tahrik etmişti...

"Üzgünüm-"

"Özür dileyecek bir şey yok." Ash elini yüzünde gezdirip başını sallayarak hızla uzaklaştı. "Asıl üzgün olması gereken benim. Ben üzülmemeliyim.

sana öyle dokunmamalıydım. Bu yanlıştı."

Ama hoşuma gitti. Bu düşüncüyü elimde kraker gibi ezdim, toz gibi dağıttım.

O konuşmadan önce ikimiz de birkaç dakika boyunca gergin bir sessizlik içindeydik, oda boğucuydu.

"Yarın uzun bir gün olacak." Kendini tekrar yere bıraktı ve yerleşti. Battaniyeyle üzerini örtmeden önce gözüm kalçasındaki ıslak noktaya takıldı. "Biraz uyu."

Evet. Doğru.

Başımı tekrar yastığa koyarak ondan uzaklaştım. O da Sessizlik kalındı, geçmişimin etinin siyah derinliklerden dışarı çıkmasına ve pençelerini zihnime batırmasına izin veriyordu. Kendimi buraya getirmek için yaptığım her şeyi bana hatırlatıyordu.

Sonunda sığ bir uykuya dalmadan önce zaman akıp gitti, bana yıllar gibi geldi. Bilincim yüzeyde geziniyordu, uyuduğumun farkındaydım ama zihnimin tutsağıydım. Beni içine hapsediyor, kafamı çeviremeyeceğim şekilde tutuyordu. Her zaman aynı şekilde başlardı, rüyalarımın röntgencisi, beni gözlerimden tekrar yaşamaya zorlamadan önce durması için çılgık atan bir seyirci. Gücü deneyimlemek, acımın üstesinden gelmek.

Canavar kontrol altına alınamıyordu. Fısıldadı, avlandı ve sonra yuttu.

Kan.

Çılgık

atıyor.

Hayır! Dur! Lütfen...

Bu benim yalvarışım mıydı yoksa onların mı? Artık bilmiyordum.

"Scarlet?" Karanlıkta bir figür yanımdaydı. Göz kapaklarım açıldı ama beynim hâlâ uyanık mıyım yoksa rüya mı görüyorum anlamakta zorlanıyordu. Farklı bir şey hissetmiyordum. Hâlâ kapana kısılmışım, ciğerlerim hava almak için, uzuvlarım kurtulmak için savaşıyordu.

"Şşşt. Sorun yok." Parmakları yüzüme dokundu ve saçlarımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Bu sadece bir rüya."

Sanki sözleri beni hapishanemden kurtarmış gibi, nefes nefese kaldım ve yutkundum, rüyamın iplikleri onun dokunuşuyla yok oldu. Ama uykunun kalkanı olmadan, gerçekliğin acısı içimde bir delik açtı ve boğazıma bir hıçkırık itti.

"Sorun yok. Ben buradayım." Ash yumuşak bir sesle konuştu. Sanki beynimle doğrudan bir bağlantısı varmış gibiydi, beni bir anda sakinleştirdi ama bedenim hâlâ titriyordu, tenim ter içindeydi ve kalbim ağırlaşmıştı.

Eli yavaşça durdu, tekrar uykuya daldığımı düşündüğünde elini çekti.

Ona bakmaktan kendimi alamadım - güçlü çıplak göğsüne, sarı saçlarına, benden başka bir şey görmeyen yeşil gözlerine. Ve uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettim.

Güvenli.

Ayağa kalkmaya başladı.

"Hayır." Hareketlerimi kontrol edemiyordum, dürtülerim beni yönlendiriyordu. Bileğini kavradım, başımı salladım ama gözlerim karanlıkta onunkilerle buluşmadı bile. Bunu düşünmek istemiyordum. Hiçbir şeyi kabul etmek istemiyordum.

Korkmuştum. Yalnızdım.

Kolunu çekiştirerek yan döndüm, ondan uzaklaştım ve onu yanıma çekmeye çalıştım. Birkaç dakika boyunca hareket etmedi, utancımı daha da derinleştirdi ve kendi içime kıvrıldım.

Ash burnunu sümkürdü ve küçük ikiz yatakta yanıma uzandı, kolu etrafımda kaldı, vücudu sıkıca benimkine bastırdı, ağzı boynumun arkasına yakındı.

"Ben buradayım." Sesi kulaklarıma zar zor ulaştı. "Uyuyabilirsin."

Ve ilk defa uyudum.

Güvenli ve rüyasız.

Bölüm 9

Kül

Sıcak. Rahat. Huzurlu.

Bedenim her duyguyla mırıldanıyor, daha derine sokuluyor, daha fazlasını arzuluyordu. Bu mutluluktan, uzun zamandır yaşamadığım bir duyguydı, yine de isteğim dışında gözlerim açıldı ve kirpiklerimin arasından sütlü ışık saçıldı.

Farkındalık beni yavaşça uykumdan uyandırdı, kızarmış yumurta ve tütsülenmiş jambon kokuları burnuma doldu.

Memnuniyetle iç çektim, her yerde huzurlu hissediyordum... dışarı çıkmak istercesine fermuara doğru sertçe bastıran, etrafında kıvrıldığım sıcak bedene gömülmek isteyen sikiğim hariç.

Göz kapaklarım açıldı, oksijen göğsümde durdu, dün gece geri geldi.

Ve çıplak bir kışın farkındalığı içime doğru kıvrıldı.

Uzun, ipeksi kahverengi saçları paylaştığım yastığın üzerinde toplanmıştı, Scarlet'in başı duvara dönüktü. Küçük bedeni benimkine sıkıca sokulmuş, kazağı kalçalarına kadar çekilmişti. Kolum ona sarılmıştı, elim kazağının yarısına kadar sıyrılmış, göğüslerinin hemen altında kaburgalarını sıyrıyordu.

Paniğin beni ele geçirmesini, bu kızdan uzaklaşmayı ve bunun olmasına izin verdiğim için kendimi azarlamayı bekledim. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ama hareket edemiyordum. Ya da belki de hareket etmek istemiyordum.

Kek ve Lucas'ı kaybettiğimden beri hiç bu kadar rahat uyumamıştım ve ilk kez ter içinde, çılgın atarak ya da kafam güzelken, kurumuş spermlere bulanmış ve yüz­süz fahişelerle sarmaş dolaş bir halde uyanmamıştım.

Scarlet bana karşı çok sıcaktı, vücudu bir güvenlik battaniyesi gibi benimkine sarılıyordu ve bir an için bu anı yaşamak istedim. Şuna

dinginliğe sahip olmak. Sonsuz keder çekmemek için.

Saçlarını okşayıp gözlerini kapatmak ve tekrar uykuya dalmak istesem de, bana karşı neredeyse çırlıçıplak olduğunun farkına vardım. Zihnim dün gece amının pantolonuma nasıl ıslandığını, her şeyi unutup pantolonumun kemerini çözmeye ve onu sertçe becermeye ne kadar yaklaştığımı hatırladı. Ne kadar tahrik olduğunu, ne kadar duyarlı olduğunu hissedebiliyordum.

Scarlet bir kez seviştikten sonra hiç düşünmeden çekip gidebileceğin bir tip değildi. Özellikle de bu yolculuğa birlikte çıktığımızdan beri. Birine önerebileceğim tek şey de buydu. Kalbim ölmüştü, ruhum boştu ve sikim kime battığı konusunda tarafsızdı. Ancak şu anda tarafsız olmaktan *başka bir şey* hissetmiyordu.

İnleyerek yuvarlandım ve çıplak ayaklarımı yere koydum. Yüzümü taradım, aletim zonkluyordu. Bedenimi gevşemeye zorlamayı umarak sevişme ihtiyacıyla nefes almaya çalıştım.

İşe yaramıyordu.

Bir zamanlar bu benim için normaldi ama Lucas ve Kek öldüğünden beri sadece bir genelevde uyuşturulduğumda sertleşiyor, öfkemi dünyadan çıkarıyordum. Ve boşaldığımda, bu beni boş bıraktı. Tatmin olmamış. Acımı dindirecek başka bir şey arıyordum.

Bu onun yüzünden değil. Sadece bu fazla enerjinin bir kısmını atmam gerekiyor. Gerginliğimi atmalıyım.

Arzu bir tuğla gibi çarptı - ağzım peri tozu için sulandı, damarlarıma damladığını hissetmek, gerginliği hafifletmek... ve sonra bu enerjiyi tanımak istemediğim biriyle sistemimden atmak.

Parmaklarım saçlarıma dolandı, kötü alışkanlıklarımdan en az birine duyduğum ihtiyaç huzurumu kaçırdı.

"Hey?" Scarlet'in boğuk sabah sesi etrafımda dolanıyordu. Arkama baktım, hâlâ uykulu ve bulanık bir halde gerinmesini izliyordum. Parmak eklemlerim beyazlaşırken hızla geri döndüm.

"Vay canına, çok iyi uyudum," diye mırıldandı.

"Evet." Sıçrayarak ayağa kalktım, gömleğimi kaptığım gibi üzerime geçirdim. *Ben de... Şimdiye kadar uyuduğum en iyi uykuydu.*

Odadaki değişim anıydı, yorumumun arkasındaki sessizliği soğukluk kaplıyordu, Scarlet ruh halimi açıkça hissediyordu.

Doğrulup oturdu, bir eliyle tişörtünü çekiştiriyor, diğer eliyle kaburgalarını tutuyor ve aşağıya bakıyordu. Bir dakika önceki mutlu ifadesi

Karartılmış. Güvensizlik mi, utanç mı, acı mı? Bilemiyordum; sadece onu oraya benim koyduğumu biliyordum. Ve tek istediğim onun gülümsemesini geri kazanmaktı.

"*Buna dimineata.*" *Günaydın.* Kapı usulca vuruldu, Anca'nın sesi ahşabın arasından geliyor, sanki kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi beni kapıya doğru kamçılıyordu. "*Micul dejun este gata.*" *Kahvaltı hazır.* "Ayrıca," diye kalın bir İngilizceye geçiş yaptı. "Ve *Dragă*, senin Giysilerinizi temizleyin ve kurutun." Scarlet'e hitap etti.

Ev sahibemize kapıyı açarak başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Bakışları benden Scarlet'in yataktaki zar zor giyinmiş haline kaydı ve tekrar bana döndü, kargo pantolonumu oyan devasa ereksiyonuma bakmamak için kendini zor tuttu. Giysileri ellerime bıraktı ve utangaç bir gülümseme dudaklarını büktü.

"Eminim ikiniz de açlıktan ölüyorsunuzdur." Bu çifte anlam, kapıyı kapattığımda odada bir el bombası bırakmış gibi hissettirdi, kaçınmamız gereken bir şeydi, yoksa patlayacaktı.

Scarlet ayağa kalktı, gözleri benimkilerle buluşmuyordu, elimden giysileri aldı. Beni iterek odadan çıktı, tualete gitti ve kapıyı kapattı.

İç çekerek sandalyeye çöktüm ve botlarımı yeniden bağladım.

Tek istediğim Scarlet'in sağ salım evine, ailesinin yanına dönmesiydi, böylece ben de görevime devam edebilecektim. Dikkatimi dağıtacak ya da insanlar hakkında endişelenecek zamanım yoktu. Bu yüzden Budapeşte'den ayrıldım.

Brexley, Kitty ve Warwick'in beni durduracağını ya da Warwick'i tanıyorsam benimle geleceğini biliyordum. Ve ben buna izin veremezdim.

Bu sadece ve sadece benim görevimdi. Bunu unutamazdım. Bu Kek ve Lucas'la ilgiliydi. Onların hayatları ve benden alınanlar için misilleme. Onlara Sonya ve Iain'in izini bulup bedelini ödeteceğime yemin etmiştim.

Bu, bedeli ne olursa olsun bozmayacağım bir yemindi.

Soğuk jambon ve kızarmış yumurtanın tadını zorlukla çıkarabildim, yemek mideme ulaşmak için aceleyle damak tadımı sıyrıp geçti. Bir gece önce, Anca'nın ev yapımı yemeğini gerçekten takdir edemeyecek kadar yorgundum. Bu sabah ise

Organik, çiftlikte yetiştirilmiş yiyecekleri sanki göreceğim son yemekmiş gibi ağzıma attım. Şansım varsa, olabilir.

Scarlet'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissedince, kahvemi yudumlarken başımı kaldırdım. "Ne?" Fincanı masaya bıraktığımda fincan şingirdadı.

Başını salladı, sanki terbiyesinden not alıyormuş gibi yumurtasını küçük parçalara böldü.

"Çiğnedin mi?" Ofladı.

"Hayır, yutuyorum." Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Yanıt dilimden dalgınca dökülmüştü ama yanaklarındaki pembeliği fark ettiğim anda ne söylediğimi anladım. Göğsüm ve boğazım sıkıştı. Bir duygu seli tenimi ısıttı ve tabağıma baktım, iştahım kaçmıştı.

Sesim eski benle aynıydı. Mutlu ben. Her şeyimi kaybetmeden, acılı ve öfkeli olmadan önceki ben.

Kek ve ben Lucas'ın önünde imalı sözlerle onu kızdırmaya bayılırdık. utangaç bir gülümsemeyi saklayarak kıpkırmızı olmasının ne kadar süreceğini görmek için.

Tanrım, biz iflah olmazdık.

O parçam da onlarla birlikte ölmüştü. Ve ben bununla iyiydim. Doğru hissettiriyordu çünkü onlar olmadan nasıl mutlu olabilirdim, özellikle de bu kadar kısa sürede? Başka biriyle tekrar gülmek ve alay etmek?

Boğazımdaki yumurta aşığı inmek için savaştı, kemiklerim derimin altında rahatsız oldu.

"Daha çok var." Anca yaz aylarından sakladıkları peynir ve sebze turşusu tabağını işaret etti.

"Tıka basa doydum." Zoraki bir gülümsemeyle tabağımyı ittim.

"Teşekkür ederim."

Anca kaşlarını çatı. Karnımı hareket edemeyecek hale gelene kadar doyurma ihtiyacı burada misafirperverliğin içine işlenmişti. Hızla ayağa fırladı ve tabağı mutfağı doğru götürdü.

"Bunu seninle birlikte götürmek için paketleyeceğim."

Sabahın ilk ışıklarında, Vasile'nin evlerindeki varlığımızdan çok daha huzursuz olduğunu söyleyebilirdim, sanki güneş ışığının karanlık ışınları evi işaret ediyor ve herkese kaçakları barındırdığını söylüyordu. Tedirginliğini anladım ve ona hemen yola çıkacağımızı söyledim, ancak Anca önce yemek yememizi istedi.

"Bu yollardan birini seçebilirsiniz." Vasile parmağını hazırladığı haritanın üzerine vurdu. "Ama Sebeş'e vardığınızda mağaralara ulaşmak için güneydoğuya doğru devam edin. Mağaralar burada." Parmağıyla daire çizdi. "Bran ya da Raşnov

Herhangi bir malzeme almak için son yer. Ama dikkatli olun. Şu anda o bölgede büyük bir askeri varlığın olduğunu duydum. Acemi askerleri eğittikleri yer olabilir." Kalın kaşları düzleşti, dudakları büküldü.

"Askeriye mi? Orada mı?" İçinde yükselen tedirginliği hissederek merakla sordum.

"O topraklar hakkında yine garip söylentiler dolaşıyor." Haritaya baktı. "İnsanların hakkında konuşmak istemediği şeyler." Sessizleşti, sonra başını salladı, çenesini ovuşturdu ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ama sanırım bu Transilvanya için yeni bir şey değil."

İnsanlar için Transilvanya, tabutlarda uyuyan, saçları kabarık, pelerinli ve klişe bir vampir tiplemesine dönüşmüştü Drakula gülüyor.

Şato yeterince ünlü ve komikti, ancak onu bu hale getiren, kitabı yazan adam Romanya'ya hiç adım atmamıştı. Efsane bulanıklaştı gerçek ve kurgu arasındaki çizgiyi değiştirdi. Şato, insanların gerçekmiş gibi davrandığı bu hikayeye ünlendi ve bunun vampirlerle hiçbir ilgisi yoktu.

Karanlık ve lanetli bir geçmişi olmadığı söylenemez ama insanları oraya çeken, açıklayamadıkları bir şeyin manyetik titreşimlerini hissettiren şey fae büyüydü. İlk savaş sırasında burası bir fae kalesiydi. İnsanlar ve Fae'ler, yüzyıllarca saklanmak zorunda kalmadan önce. "Yardımanız için minnettarım." Sandalyemden kalktım.

"Al, bunu da yanında götür." Vasile haritayı rulo haline getirip bana uzattı. "Dağlık bölgede hâlâ insanları uzak tutan büyüler olabilir. Sadece patikadan ayrılma."

"Ve işte." Anca gazete kağıdına sarılı yiyecekleri elime tutuşturdu. "İçinde acısını dindirmek için bazı otlar da var."

Bu insanlar için duyduğum minnettarlık tenimi tırmaladı, uyandırdığı duygudan hoşlanmadım ve beni suskun bıraktı.

Scarlet çırpınışımı hissetmiş gibi ayağa kalktı ve onun yerine konuştu.

"Ne kadar nazik olduğunuzu bilemezsiniz-" Omuzları sertleşti, dikkati masaya yöneldiğinde içimde anında bir endişe birikti. Pencere. Yoldan gelen hareketi duyduğumda ona neyin yanlış olduğunu soracak zamanım bile olmadı.

Sihirle uyarlanmış dandik araba motorları çakıllara çarptıkça gürültüyle vınlıyordu. Vasile pencereye doğru fırladı, perdeden dışarı baktı ve sınır memurlarıyla dolu iki tanıdık eski cipin çiftlik evine doğru zıplayarak ilerlediğini görebildim.

Bizi buldular.

"*Dracu!*" Vasile tıslayarak bize doğru döndü.

"Buradan çıkabileceğimiz bir arka kapınız var mı?" Scarlet'e doğru ilerlerken sesim endişeyle tizleşti. Gördüğüm kadarıyla sadece ön kapı vardı ve tüm pencereler tırmanmak için çok küçüktü.

Evin önünde durduklarında ciplerin frenleri gıcırdadı ve damarlarımı dehşet içinde bıraktı.

"Anca..." Adam ve karısı bakiştılar ve kadın başını salladı.

"Benimle gel." Beni takip etmem için el salladı. "Acele et."

Scarlet'i dürterek peşinden fırladık. Motorların kapanma sesi, araba kapılarının çarpması ve erkek sesleri omurgamın arkasını deldi. Kaldığımız odaya kadar onu takip ettik. Anca, üzerinde uyuyamadığım halıyı geri çekerek ahşap tahtaların arasında gizli bir kapı gösterdi.

Kapıyı açtığımda, tahıl ve toprak kokusuyla karışık bayat ve nemli hava burnuma çarptı. Eşyaları serin tutmak için kullanılan eski bir depoya, elektrikten önce kullanılan eski bir buzdolabına benziyordu.

Ön kapıya vurulurken evin etrafında dönen erkek sesleri duydum. Birinin pencereden atlayarak gelmesine hazırdılar.

"Git," diye emrettim Scarlet'e. Ben çantalarımızı alırken, arkamda hiçbir kalıntı bırakmak istemediğimden, paketlenmiş yiyecekleri onun ellerine tutuşturdum.

"*Yakala!*" *Acele edin.* Anca umutsuzca tekrar tekrar mırıldanırken kapı bir kez daha çalındı ve içeri girmesini isteyen bir ses duyuldu.

Scarlet'in ardından küçük, karanlık boşluğa sürünerek girerken, ona sıkıca sokulmak zorunda kaldım. Kapağı indirip kapatırken Anca'nın korku dolu gözleri bizimkilerle buluştu. Karıştırarak halıyı tekrar sürünme boşluğunun üzerine yerleştirdiğini ve bizi içeriye hapsettiğini duydum.

Botlar oturma odasından ahşap zemine vurdu ve güçlü, boğuk Sesler çarpan nabzıma çarpıyordu. Vasile'nin tınısını diğerlerine kıyasla kolayca seçebiliyordum ama tam olarak ne söylediklerini duymakta zorlanıyordum

paniğim duyularımı bulandırıyor.

Parmakları parmaklarımın arasından geçerek sıkıca sıktı ve düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirdi. Scarlet'in dokunuşuyla nefes verdim, diğer duyularıma odaklandım ve onların sözlerini algıladım.

"Sıra dışı bir şey görmediğinize ya da duymadığınıza emin misiniz?" Gardiyanın sesi gözdağı verircesine gür çıkıyordu. Bu, geçen geceki Yüzbaşı Dumitru'ydu. "Ambarında bir şey yok mu?"

"Hayır," diye cevap verdi Vasile. "Ben ve eşim buradayız. Erkenden yattık ve gördüğünüz gibi daha yeni kahvaltı yaptık."

"Sadece sen ve karın, ha?" Yavaş ve düzenli botlar odanın içinde gümbürdedi. "İki kişi için çok fazla tabak çanak var." Scarlet'in eli benimkinin üzerine düştü. "Bana misafirleriniz varmış gibi geldi."

" ok yorgunduk, d n gecedten kalan bulaşıkları temizlemedim."
Anca'nın sesinde hafif bir titreme vardı.

Ağır ayak sesleri ve ardından tokatlanan derinin yankısı duyuldu.
Vasile, "Karıma dokunma," diye bağırdı, sesi gergin çıkıyordu, sanki geri tutuluyor.

"Karınızın hiç terbiyesi yok. Belli ki doğru düzgün eğitilmemiş. Sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşmalı," diye bağırdı Dumitru. "*Caut   n cas !*" Evi arayın! diye emretti adamlarına.

Hareket eden ayakların yankısı, kırılıp dökülen tabakların ve devrilen mobilyaların takırtısı kreşendoya dönüştü. Muhafızlar her odada dolaşıyor, bu insanların sahip olduğu az şeyi bilerek yok ediyorlardı.

Odamızın kapısı gıcırdayarak açıldı, hava ciğerlerime doldu, bedenim tepki vermeye hazırđı. Zemin gıcırdadı.

"Yatakta uyunmuş," diye mırıldandı biri, metal zeminde gıcırdarken. Karyolanın ters çevrildiğini ve altındaki boşluğu salladığını duydum.

Nabzım boğazımda düğümlendi. Tek yapmam gereken, kapağın dış hatlarını görebilmek için halıyı tekmelemektir. Açıp bakmak için. Gidecek ya da silah sesinden saklanacak hiçbir yerimiz yoktu. Saniyeler içinde  ld r l rd k.

Endişe her nefesi bir neşter gibi kesiyor, görüşümü noktalıyordu. şiddetle titrediğini fark ettiğimde Scarlet'in elini daha sıkı kavradım. Ve Bir şekilde biliyordum ki, önceki gece olduğu gibi korkudan değildi. Vücudu goblin metaline çarparak soluyordu, içgüdüleri büyüsünün yükselmesini ve onu korumasını isterken zehir bunu yapmasını engelliyordu. Sarsılarak omurgası temele çarptı, boğazından alçak bir hırıltı  ıktı.

Sikeyim.

Konuşamıyordum, k r  k r ne ona sarıldım, onu kucağıma çektim, kollarımla onu kendime sardım, nefeslerini benimkilerle aynı ritimde yavaşlatmasını istedim. Kalbi göğsüme çarpıyordu, vücudu hâlâ kıpır kıpırdı. Saçlarını okşadım, onu kendime yapıştırdım. Yüzü yatağın içine gömülmüştü.

Boynumun kıvrımı, sanki duyulmamaya çalışıyormuş gibi ağzı tenime değiyor, anlamadığım birkaç kelime kaçıyor.

Ve sonra dişleri aşağıya battı.

Kalçalarım sarsıldı, horozum sertleşirken boğazımda bir inilti yakalandı, acı şeridi altında engorging. Boynunun arkasını kavradım, onu yerinde tuttum, dişlerinin normalden daha keskin olduğuna, çekirdek bir sinire çarptığına yemin ettim.

Bir an için her şey canlandı. Yediğim yumurta ve kahvenin tadını alabiliyor, nemli toprağı ve onun şaşırtıcı kokusunu koklayabiliyor, döşeme tahtalarının arasına serpilen toz zerreciklerini görebiliyor, üstümüzdeki adamların ayak seslerini duyabiliyor, nefesini kulağımda hissedebiliyor, vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığını, göğsünün ritmime uyan hareketini hissedebiliyordum.

Yine de kenarlarda bir şey geziniyordu, beni korkutan bir karanlık. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, doğal olmayan ama yine de eski ve zaman kadar eski bir şey.

Sonra da gitti.

"Bir şey buldunuz mu?" Dumitru içeri girdi, botları bir kez daha tam üzerimizde durdu.

"Hayır, efendim. Hiçbir şey."

"Köpekler kokularını buradan çok uzak olmayan bir yerde aldılar," diye homurdandı. "Köpekler tarlalara gitsin. Çok uzakta olamazlar."

"Evet, efendim." Üç adam hep bir ağızdan cevap verdi ve bir dizi ayak sesi odadan ayrıldı. Sesler yükselip alçaldı ve sonra ön kapı çarpıldı. Duvara yaslandım, elimle Scarlet'in omurgasını okşadım, nabızı hafifledi, titremeleri uzaklaştı.

Ciplerin sesi uzaklaşana kadar Scarlet geri çekildi, ne yaptığını şimdi anlamış gibi gözleri irileşmişti. Bakışları boynuma kaydı, ağzının hissi hâlâ orada duruyordu.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı, parmakları kırmızıyla renklenmiş lekeyi kaydırıyordu. Çiğ acı, neredeyse lekeli görünen yeşil gözlerini çevreliyordu

Bu ışıktaki turuncu gibi bir şey.

"Sorun yok."

"Hayır." Başını salladı, gözlerinde hâlâ acı vardı ama sanki başka bir zamanda sıkışıp kalmış gibi uzaklara bakıyordu.

"Hey." Çenesini tuttum ve bana doğru bakmaya zorladım. "Sorun yok." Sikime bakılırsa, sorundan da öteydi.

Bakışları benimkileri takip etti ve oradaki gerçeği gördü.

Üstümüzdeki kapak hızla açıldı. Anca bize baktı, ağzında küçük bir gülümseme belirmeden önce göz kapakları kırıştı. "Görünüşe göre iyisiniz. İçeride rahat mısınız?"

Scarlet kucağımdan kalktı, ayağa kalktı ve dışarı çıktı, yüz ifadesi utançla gerilmişti. Arkamdan takip ettim, kapıyı arkamdan kapatırken Anca'nın yanağındaki kırmızı lekeye baktım.

"İyi misin?" Onu iyileştirmeye yardım etme, acısını dindirmek için şifalı otlar bulma dürtüm beni ayağa kaldırdı.

"Ben bundan daha sert bir malzemedен yapılmışım." Endişemi elinin tersiyle itti.

Vasile odaya girdiğinde dudakları birbirine yapıştı. "Sizin buradan uzaklaşmanız gerekiyor."

Scarlet kollarını açarak etrafına bakındı. "Ama evinize ne yaptılar. Seni öylece bırakamayız."

"Evet, yapabilirsin," diye sertçe yanıtladı Vasile. "Yapmalısın."

Ben de kabul ettim. Zaten bizim için kendilerini ortaya koymuşlardı. Evleri dağıtıldı ve Anca saldırıya uğradı; hepsi bize yardım ettikleri içindi.

"Bir gün size borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım," diye Vasile ve Anca'ya söz verdim, ikimizin de sırt çantasını taşıyarak Scarlet'in kırık kaburgalarından başka yük taşımamasını istiyordum.

"İnsanlara yardım ediyoruz çünkü yapılması gereken doğru şey bu. Dünya ne kadar acımasızsa, o kadar çok yardım yapılmalı." Anca iki yanağımdan da öptü ve Scarlet'in yanına gitti.

Scarlet'in ellerini tuttu, başını salladı, bir eli yanağına dokunmak için uzandı. "Ona ne kadar benzediğini aklım almıyor."

"Evet. Bunu çok duyuyorum." Scarlet eğilerek onun yanaklarından öptü. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Yaptıklarının karşılığını almanı sağlayacağım.

Burada hasar var."

Başımı eğip ona baktım. Konuşması çok resmiydi, neredeyse prova edilmişti.

"Endişelenecek bir şey yok. Zaten hepsi eski şeyler." Anca ve Vasile bizi kapıya kadar geçirdiler.

Vedalaşarak dışarı çıktık, hızla tarlalardan ve ana yoldan uzaklaşıp bir patikaya doğru ilerledik.

"O da neydi?" Patikaya adım attığımızda onu dürttüm. "Ne?"

"Bilmiyorum... Sesiniz çok kibar geliyordu."

"Ben zenginim, unuttun mu?" diye cevap verdi. "Biz böyle konuşuruz."

"Ve sanırım nasıl ısırıldıklarını da." Boynumdaki küçük yaraya dokunarak göz kırptım. "Yine de bu biraz daha az uygun ve daha vahşi görünüyordu."

Bana cevap vermeyerek hızını artırdı.

"Scarlet?" Tepki vermedi. "Hey?" Kolundan tutup onu kendime çevirdim. "Sadece takılıyordum."

"Yapma." Göz kapakları daraldı. "Alay etme. Konuşmayalım bile. Kat etmemiz gereken çok yol var ve buradan uzaklaşmamız gerekiyor." Bir şeye öfkelenmiş bir halde patikadan aşağı doğru yürüdü.

Tam arkasından seslenecektim ki uzaktan köpek ulumaları geldi ve adımlarımı hızlandırarak arkasından gittim.

O haklıydı. Onlar kokularımıza kilitlenmeden ve dişlerim çok farklı bir şekilde içime batmadan önce çok ama çok uzaklaşmamız gerekiyordu.

Bölüm 10

Kül

Zahmetli bir tempoyla tepeden aşağı indik. İnsanlardan oluşan kilise ve bina kuleleri alacakaranlık ufka doğru yükseliyor, ışıklar bize tarlaların arasından Sebeş kasabasına doğru yol gösteriyordu. Uyuyacak sıcak bir yer ve karnımızı doyuracak sıcak yemek fikri beni yola devam etmeye motive etti.

Zar zor.

Kar, gebe koyunlar gibi tepenizdeki bulutları kabartmış, rahatsızlık içinde böğürüyor ve doğurmaya hazırlanıyordu. Giysilerinizin altında terlemenin ve artık konuşamayacak kadar üşümenin çelişkisi son otuz saat içinde hiç azalmamıştı. Zaten Scarlet de benimle konuşmaya pek hevesli görünmüyordu. Ayrıldığımızdan beri her şeye verdiği cevaplar kısa ve kısıydı.

Yorgunluk Scarlet'in yüz hatlarını kaplamıştı. Solgun teni, dondurucu soğuklar nedeniyle pembe ve akan pembe yanaklarını ve burnunu vurguluyordu.

Terk edilmiş harap bir evde sadece birkaç saat uyumuştuk. bir gece önce. En azından Anca'nın artıklarını kemirirken buz gibi sıcaktan korunmamızı sağlıyordu. Uyku çabuk geldi, ama beni uzun süre tutmadı - bitmek bilmeyen bir kâbus döngüsü beni soluk soluğa uyandırdı.

Scarlet uyuyormuş gibi yapıyordu ama onun da benimle birlikte uyanık olduğunu hissedebiliyordum, ikimiz de dondurucu gecede sessizce acı çekiyorduk.

Sessizlik beni daha önce hiç rahatsız etmemişti; sessizlik rahatladığım ve düşüncelerimde meditasyon yaptığım yerd. Şimdi ise ölümü buldum. Sadece kendimde değil, geçtiğimiz köylerde ve mezralarda da. Öteki Dünya'nın çöküşünden yirmi iki yıl sonra bu yerler terk edilmişti.

Çoğu uzun zaman önce pes etmiş, hayatta kalmaya çalışmak için daha büyük şehirlere taşınmış ve bu yerleri terk edilmiş ve cansız bırakmıştı.

Scarlet'in sessizliği beni en çok rahatsız eden şeydi çünkü onun Düşüncelerim yüksek sesle çarpıyordu ama ben onları duyamıyordum. Gittikçe daha fazla içine kapandığını hissediyordum ama bunu durduramıyordum.

Neden umurumda olsun ki?

Elbette onu yaşayan, nefes alan bir insan olarak önemsiyordum ama bunu yapmaya devam etmek için kendini ifade etmesine ihtiyacım yoktu. Karanlık yerlere sürüklendiğini, dün gece yemek yerken duvara boş boş baktığını, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir geçmişte kaybolduğunu görebiliyordum. Bu bende onu didikleme isteği uyandırdı. Bir iplik bulup çözülene kadar çekmek.

Eski Ash yapardı. İnsanlarla ilgilenir, hayatlarını merak ederdi.

Bu adam artık yapmıyordu. Tüm empatisini kullandı. İnsanlığını. Sadece sevmek ve kafayı bulmak için bir genelev bulmayı arzuluyordu.

Damarlarımda dolaşan taze toz fikriyle dişlerim diken diken oldu. Artık hiçbir şey hissetmemek. Onun sessizliğini umursamamak.

Bir nehir ve iki büyük kavşak arasında kalan Sebeş, gelişen bir kasaba haline gelmişti. Muhtemelen Fae savaşından önce olduğundan bile daha fazla. Ticaret, seyahat, taşımacılık ve tabii ki iç gıcıklama için bir merkez.

Şerit boyunca uzanan tabelaların ışıkları yanıp sönüyor, yandaki aynı işyerine karşı dikkat çekmeye çalışıyordu. Çeşitli tarzlarda binalar bir araya toplanmıştı ve bazılarında, o zamandan beri birçok kez el değiştirmiş olsalar da, ilk yerleşimcilerin Alman/Hollanda etkisini hissedebiliyordum.

Atlar, arabalar ve birkaç terk edilmiş motosiklet dar sokağı doldurmuş, gübre ve akü asidiyle havaya saldırıyordu. Barın pencerelerinden müzik ve ışık akarken, gecenin kadınları ve erkekleri yukarıdaki odalarda kıpırdanıyor, günleri yeni başlıyordu.

Scarlet'e tekrar baktığımda, yüzündeki yorgunluğu ve kaburgalarını tutuşunu fark ettiğimde, bu gece yatağa ihtiyacı olduğunu anladım.

"Hâlâ biraz paramız var." Bir tavernaya doğru başımı salladım. "Biraz yemek yiyelim ve uyuyacak bir yer bulalım."

Benimle kavgaya etmedi ama herhangi bir şekilde karşılık da vermedi. Kızgınlık içime işledi, sinirlerimi boğdu. Goblin metali miydi? Acı mı?

Ben miydim?

Yanıt vermemesini evet olarak algıladım ve onu bir kapıya yönlendirdim. *Bordel* tabelası başımızın üzerinde kırmızı ışıklarla dans ediyordu. Bakışları tabelaya yöneldi, ağzı açık kaldı.

"Genelev," diye homurdandı nefesinin altından.

"Şehirdeki en ucuz yer." Savunmacı bir şekilde omuz silktim. Diğerleri yerine neden burayı seçtiğimi tam olarak biliyordum, özlemim kendini gösteriyordu. Genelevler genellikle yemek ve içki için en ucuz yerlerdi. Kumar oynamanızı, sarhoş olmanızı, kafayı bulmanızı ve fahişelere para ödemenizi isterlerdi.

İçeri adım attığımızda sıcaklık beni kavurdu. Tıklım tıklım dolu mekân sauna gibi buhar çıkarıyor, vücut kokusu, sigara, ucuz parfüm ve seks kokusu yayıyordu.

Bir yarısı kumara ayrılmıştı, diğeri ise daha çok yiyecek ve içki içindi, bar uzak duvardaydı. Gezgın erkekler ve kadınlar -fare ve insan- alt katı doldururken, fahişeler de her iki tarafa doğru ilerleyerek odada çalışıyor ve son hedeflerini buluyorlardı. Fahişeler çoğunlukla insan kadınlardan oluşuyordu ve aralarında az sayıda erkek de vardı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Kırmızı peruklu bir kadın geldi, bana Rosie'nin çok ucuz bir versiyonunu hatırlattı, ancak karşılaştırma yapılamazdı. Bu kız arkadaşımın yapışkan bir kabuğuydu.

Fahişenin bakışları üzerimde gezindi. "Yorgun ve gergin görünüyorsun." Kasıklarına bakarak göz kırptı. "Bu konuda sana yardım etmek isterim."

Scarlet gözlerini yana devirerek, "Eminim yaparsın," diye homurdandı.

"Kıskanmana gerek yok. Biraz fazladan para ödeyerek seyredebilirsin.

Ya da

Katılın, *pressesler*." *Presses*. "Ya da belki izleyebilir."

Scarlet'in sinirlerinin yükseldiğini, göğsünün kabardığını, göz kapaklarının bu kızı yumruklamaya hazırmış gibi daraldığını hissedebiliyordum.

"Sadece yemek." Parmağımı Scarlet'in kemer halkasının arkasına sokarak onu kendime çektim. "Ve bir oda."

Kadının bakışları aramızda dolaştı, sonra da bize kendisini takip etmemiz için el salladı. Kumar alanından gelen vızıltı tenime dokunuyordu, alkol serbestçe dökülürken kazanmanın ya da kaybetmenin heyecanı, konukların

Daha fazla cep. Bir adam, bir fahişenin çıplak göğüslerinden bariz bir şekilde toz çekmiş, onları yalayıp emerek kurutmuştur.

Ellerim düğümlendi, sikim seğirdi ve çenemdeki bir kas sıçradı. Seks beni her zaman tahrik ederdi, ister izlerken ister katılırken, ama nabzımın

boynumda dans etmesine neden olan şey bu değildi. Başımı başka tarafa çevirmeye zorladım.

Bizi boş bir masaya oturtan kızıl saçlı kadını takip etti. "Madama daha sonra oda istediğinizi söyleyeceğim." Göz kırptı ve uzaklaştı.

Otururken yorgun bacaklarım ve ayaklarım mutluluk içinde inliyor, dizlerim masanın altında enerjiyle dans ediyordu. Başımı tekrar adama çevirdim, kan sistemine ne düştüğünü biliyordum.

Küçük bir tadın özlemi ağzımın arkasını sulandırıyor. Son birkaç gündür çok şey yaşamıştık. Rahatlamak için küçük bir vuruşa ihtiyacım vardı.

"Buyurun." Fahişe/sunucu bir tabak *mici*, patates kızartması ve bir şişe ucuz *tuică* ile iki bardağı masaya bıraktı. Eğildi, ikimiz de göğüslerinin neredeyse düşmek üzere olduğunu gördük. "Seni kontrol etmek için geri geleceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Eli masanın altından bacağımı sıyırdı, parmakları neredeyse sikime kadar gitti. "Yardım etmek için buradayım." Elimi sıktı ve uzaklaştı.

Scarlet alaycı bir tavırla homurdandı, başını sallayarak bir peçete kaptı ve doğduğundan beri eğitildiği gibi onu kucağına koydu.

"Ne?" Bir gündür ondan aldığım ilk gerçek tepkiydi bu.

"Her zaman böyle midir?" Kırmızı peruklu kadına doğru baktı. "Ne nasıl?" Bardaklarımızı likörle doldurdum ve birini ona doğru ittim. Tabaktan bir *mici* koparıp ağzıma atmadan önce. Yemek berbat görünüyordu ve ızgara etin ne domuz ne de sığır eti olduğundan emindim ama o kadar açtım ki umursamadım.

"Bu." Diğer eliyle tabağındaki patates kızartması ve etleri bir kapla düzgünce toplarken eliyle işaret etti. "Her zaman dayak yemek. Bacağınızı becermeniz için size para ödeyeceklermiş gibi bakılması."

Onun bu açıklamasını beklemediğim için göğsümden bir kahkaha yükseldi. Tahmin edilemez ve resmi bir karışımdı ve ne çıkacağını asla bilemezdim.

"Ne diyebilirim ki? Ben olmak zor." Gülümsemeye karşı koymaya çalıştığını gözlemleyerek sııttım, ancak dudaklarına tam bir tane koyma isteğini artırdı. "Ayrıca, öyle olsaydı *milyarder olurdum* ve terk edilmiş bir evde ısınma ve yemek olmadan uyumuyor olurduk." Ucuz likörden gözlerim sulanırken, erik konyağı bardağının tamamını çarparak geri içtim.

"Hayır, ama muhtemelen hâlâ bir genelevde olurdun." Omurgam sertleşti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece onların içinde çok rahat görüldüğünüz anlamına geliyor."

"Arkadaşım Kitty'nin bir tane var, o yüzden yeterince girdim." *Beni kovdu ve bir daha geri gelmemi yasakladı.* Bir yudum aldım.

Dönmemi yasakladığı gecenin anısına daha fazla alkol aldım. Onu hayal kırıklığına uğratmanın beni daha iyi yapacağını, uyandıracağını düşünmüştüm... öyle olmadı. Onu ve ailemin geri kalanını hayal kırıklığına uğratmak, çukurumun daha da derinleşmesine neden oldu.

"Kim olursanız olun, hayatın her kesimine kucak açmalarını seviyorum." *Mici*'sini biftek gibi kesmesini, ısırık büyüklüğünde parçalara ayırmasını ve zarif bir şekilde ağzına yerleştirmesini izledim. Yüzünü buruşturmasını bekledim, tadı berbat bir yemeğin, ne olduğunu bile anlayamadığım bir et maddesinin varlığını kabul etmesini. Muhtemelen gurme yemekler yiyordu, yemeklerini bir şef hazırlıyordu ama hiçbir şey söylemedi. "Burada herkes olabilirsiniz."

Ağzına bir parça daha attı ve brendiden bir yudum aldı. Çiğneyerek gözlerini odanın içinde gezdirdi ve herkese baktı. "Annemin düzenlemesi gereken sosyal etkinlikler vardı." Bakışları hâlâ odanın içinde dans ediyordu. "Çok sıkılırdım." Gözlerini geriye devirdi. "Tanrım, onlardan nefret ederdim. Özellikle de gençken. Kardeşim numara yapmakta, çekici olmakta daha iyiydi. Yine de beni yanlış anlamayın. O da bir terördü." Gerçek bir

gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Ama masum rolü yapmakta ve beladan sıyrılmakta daha iyiydi."

"Sen değil misin?" Bardağı dudaklarıma götürdüm, bakışlarım ona kilitlenmişti.

"Hayır. Ben baş belasıydım. Duygularımı onun kadar kolay kontrol edemezdim. Ve bir kız olduğum için, çoğu kişi tatlı ve güzel olmam gerektiğini düşünüyordu. Sessiz, iyi huylu biri." Kızartmasını bitirdi ve ellerini peçeteye sildi. "En iyi arkadaşım... o..." Çarpıcı yüz hatlarını kesen acı, bana bahsettiği çocuk olduğunu söylüyordu. İlk aşkı. "O başladı kaybetmeye yakın olduğumda dikkatimi dağıtmak için bu oyunu oynardı. Birini işaret eder ve odadaki insanlar hakkında çılgın hikayeler uydururdu." Kendi kendine güldü. "İlişkiler, cinayetler, şantaj. Kumarbazlar ve hırsızlar, korsanlar ve casuslar. Yaşlandıkça, daha korkunç ve ateşli hale geliyorlardı. alacağını düşünmüştüm." Kirpiklerini kırıştırdı, gözleri bulutlandı. "Komik olan bu insanlar..." diye etrafına bakındı. "Onlar bizim yaşayacağımız hayatlar olurdu.

o havasız tiplere ver. Sanki hikayelerimden birinde düşmüş gibiyim."

"Yani, o adam masanın altında sakso çekerken, sen Romanya'da kaburgaların çatlamış bir halde, bir genelevde gizemli etler yiyerek kaçacağını hiç düşünmedin mi?" Scarlet'in arkasındaki kabini başımla işaret ettim. Kafasını çevirdiğinde, masanın altındaki erkek fahişenin, yemeğini yerken adama sakso çektiğini gördü.

Başını bana çevirdi, gözleri irileşmiş, yanakları pembeleşmiş, gergin bir kahkaha atıyordu. "Vay canına."

"Sanırım ikisi de gizemli etle doldurulmuş sosis alıyorlar."

İçinden bir kahkaha patladı ve göğsüme uyuşturan bir madde gibi sıcaklık yaydı. Gözlerimiz birleşti ve bir şeyin beni çektiğini hissettim. İçimden ona gülümsediğimi fark ettim. Gerçek, hakiki bir gülümseme. Buruşup öldüğünü sandığım bir şey.

"Anlat bana." Sandalyede arkama yaslandım ve ağır bakışlarla ona baktım. Konyağın her yudumu donmuş uzuvlarımı ısıtıyor, kaslarımı gevşetiyordu. Bacaklarım masanın altında genişçe açıldı. "Bana hangi hikâyeyi anlatacaksın?"

"Sen mi?" Fincanını indirdi, dikkati benim üzerimde kalamıyordu. Dudaklarını yaladı, sesi alçaktı. "Hikaye sensin."

Göğsümden ateş fışkırdı ve dışarı çıktı. "Tamam, o zaman bana karşıt hayat." Bu oyunu oynamak için aklıma iyi bir neden gelmiyordu ama duracak gibi de görünmüyordum.

Zümrüt gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve tırnaklarını dudaklarına geçirerek beni düşünmeye başladı.

"Bankacı mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır, yedek öğretmen."

İçimden bir kahkaha yükselirken sıvı boğazımda düğümlendi. "Vekil öğretmen mi?"

"Maalesef." Başını iki yana salladı. "Özgüven eksikliğinin ve utangaçlığının yüzünden toplum içinde konuşamaman, tam zamanlı bir işe girmeni ya da biriyle çıkmanı engelliyor. Hiç arkadaşın yok çünkü lor peyniri gibi kokuyorsun."

Göğsümü yumruklayarak daha fazla kahkaha attım.

"Ve bu yüzden annenizin tavan arasında yaşamak, origami yapmak ve perhiz yapmak zorundasınız."

Başım bir kükremeye geriye eğildi, eğlence mide kaslarımı uzun zamandır kullanılmamış gibi ağrıttı.

"Vay canına." Gözlerimi sildim ve kadehimi ona doğru kaldırdım. "Ne hayal gücü ama."

Kaşları oynadı, muzip gülümsemesi benimkiyle eşleşti. "Keşke bilseydin."

Bir kez daha göz göze geldik ve birbirimizde olması gerekenden çok daha uzun süre kaldık. Değişimi hissedebiliyordum, gülümsemesinin dolgun dudaklarından yavaşça düştüğünü, boğazını içine çektiğini görebiliyordum.

İçimde bir şeyler sıkıştı. Tamamen makyajsız, kirli, terli, yara bere içinde ve muhtemelen yarı donmuş haldeyken hayatla parlıyordu. Daha önce görmediğim bir derinlikle. Güzelliği loş ışıktaki beni çarparak parlıyordu.

Arkasındaki masadan gelen bir inilti dikkatini başka yöne çekti ve nefesi kesildi. Adamın iniltileri daha da hızlandı, uzun bir nefes çekip fahişenin ağzına bırakırken dudaklarında bir lokma yemek durakladı. Adam onu yutarken fahişenin boğazı düğümlendi.

Aletim sertleşti, ihtiyaç taşaklarımı sıktı, aklımda Scarlet'in boynumu kesen dişleri ve pantolonumun içine sızan ıslaklığıyla ilgili anılar canlandı.

Bir suçluluk, öfke ve tiksinti dalgası beni masadan kaldırdı, buradan uzaklaşmak için çaresizdi. Ondan. Benimle kıyaslandığında o bir çocuktur. Onu bu şekilde düşünemezdim.

"Temizlenip dinlenebilmen için bir oda tutalım."

Bardaki hanımefendiyi seçtim. Daha güzel kıyafetler giymişti, beş-üç yaşlarında ve Türk kökenliydi. Yüz hatları hiçbir şekilde tehlikeye işaret etmiyordu ama etrafında bir aura vardı. Bir güç. Sarı gözleri her şeyi izliyor ve fark ediyordu.

Ona doğru yürürken beni izlediler.

Ben daha ağzımı açmadan, "Bir odaya ihtiyacın var," dedi. "Evet."

Tekrar arkama baktım. Scarlet bir şeylerle meşguldü. etrafındaki sefahati izliyordu. Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordu ama gözlerindeki rahatsızlığı ve şoku görebiliyordum. "Tam ona göre," dedim madama.

"Başka ihtiyaçlarınız mı var?" Altın rengi gözleri beni inceledi. Başım onun fark edebileceği kadar eğildi.

"Bu taraftan." Takip etmemizi işaret etti. Scarlet'in dikkati kumarbazların üzerindeyken arkama baktım.

"Scarlet?" Ona seslendim.

Tepki vermedi.

"Scarlet," diye daha yüksek sesle seslendim, dikkatini çekmeye çalışıyordum. İrkilmedi bile.

"Scarlet!" Ofladım, aramızdaki birkaç metreyi tepinerek geçtim, bakışları sonunda bana döndü. "Senin adını sayıklıyordum."

"Ah." Gözlerini kırıştırdı. "Seni duymadım."

"Nasıl yapamazsın?" Kaşlarım çatıldı. "Hadi gel." Ona beni takip etmesini işaret ederek genelevin müdürüne yetiştim.

Kadın bizi en üst kata çıkardı, alt katlar "müşterileri" için kullanılıyordu. Kaba inilti ve metal yatakların gıcirtısı bizi en tepeye kadar takip etti ve vücudumdaki her kemiği gerdi. Madam alçak kemerli tavanı olan küçük odanın kapısını açtı. Diğer tek eşyalar Küçük yatağın yanında bir su kabı ve birkaç ince havlu bulunan bir yan sehpa vardı.

"Banyo koridorun sonunda," dedi Madam.

"Teşekkür ederim." Scarlet'in içeri girmesine izin verdim.

"Bu 200 lei. Oda ve yemek için." Madam avucunu uzattı, geçmeme izin vermedi.

Çantamı karıştırdım, birkaç not çıkardım ve avucuna yerleştirdim.

Onları katlayıp sütyeninin içine soktu, lazer gözleri üzerimdeydi.

"Aşağıdaki tercihlerinizi bana bildirin," dedi bana sessizce ve sonra koridorda süzülerek gözden kayboldu.

Hayatımda bir kez olsun fahişe kullanmaktan, ücretli ya da ücretsiz çeşitli partnerlerle seks yapmaktan utanç duymamıştım. Ama içimde bir şeyler kıpırdıyor, bu düşünce derimin altında kaşınıyor, ısırik izinin nabzımda hâlâ zonkladığını hissedebiliyordum.

Küçük odaya adım atarken, alçak kavisli tavana çarpmamak için başımı hafifçe eğdim. Scarlet çantasını köşedeki tek kişilik yatağın üzerine bıraktı, sırtı bana dönüktü. Savunma bariyerini hissedebiliyordum. Omurgası o kadar düzgündü ki, onun da duyduğunu biliyordum.

Aramızdaki sessizlik karaçalı gibi çiçek açarken, aşağıdan gelen müstehcen sesler odaya akıyor ve omurgamdaki şeytani dikenleri kazıyordu.

"Yani." Boğazımı temizledim. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

Cevap yok.

"Tamam. Biraz dinlen. Yarın erkenden yola çıkacağız." Gitmek için döndüm ama durdum, kızgınlık enseme kemiriyordu, bana cevap vermeyince ona baktım. Beni durdurmasını mı istiyordum? "Sorun ne?" Sorunun üstünü kızgınlık kaplamıştı.

"Hiçbir şey." Çantasını karıştırdı ve Macaristan'daki mağazadan aldığımız kıyafetleri çıkardı.

"Scarlet..." Nefes verdim.

"Bir sorun yok," diye tersledi ve arkasını döndü. "Git kafayı bul ya da seviş... muhtemelen ikisi de. Umurumda değil."

"Gerçekten mi?" Alay ettim.

Göz kapakları inceldi, yüzünde sanki ben aşağılık bir köylüymüşüm gibi mağrur bir ifade vardı.

"Gerçekten mi?" Kollarını kavuşturdu. "Git ve uyuşturucu ve seksle ilgili sorunlarından kaçıp saklan. Görünüşe göre bu senin varsayılan alışkanlığın."

Öfke alevlendi, içimde bir akım gibi kıvrıldı ve ilerledi, daha düşünmeden ayaklarımı yere düşürdüm, ondan bir santim bile uzaklaşamadım.

"Beni tanı mıyorsun." Ellerimi yumruk haline getirdim, boynunu tutma, parmaklarımı omurgasına geçirme isteğiyle savaştım.

"Yanılıyor muyum?" Kendini tuttu, çenesini bana doğru eğdi ve bana ters ters baktı.

"Birkaç günlüğüne yanımda olmanın beni anlamayı sağlayacağını sanma. Neler yaşadığımı anla."

"Sanki birini kaybeden tek kişi senmişsin gibi davranıyorsun. Kim acı çekti ki?" Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Sen değilsin!"

"Küçük erkek arkadaşından ayrılmak sayılmaz."

Cildi kıpkırmızı oldu ve bir an için gözlerinin aynı renkte parladığını gördüğümü sandım ama o kadar çabuk kayboldu ki hayal gördüğüme emin oldum.

"Beni de yaşadıklarımı da tanı mıyorsun," diye çıkıştı. "Haklısın.

Tanı mıyorum." Yüzüne bir nefes kadar yaklaştım.

"Ve bu şekilde kalmasını

istiyorum." "Ben de öyle."

"Güzel." Ona ne kadar yakın olduğumu fark ederek bir adım daha attım. Altımızda doruğa ulaşan birinin sesleri havayı parazit gibi geriyordu.

"Beladan uzak durmaya çalış." Döndüm ve kapıya doğru yöneldim.

"Bunu senden duymak büyük zenginlik." Kapıyı çarparken bağırdığını duydum.

Boğazıma bir çığlık takıldı, koridorda ilerlerken içimden alçak bir hırıltı yükseldi, yüzümü öfkeyle ovuşturdum.

Hiç kimse, ama hiç kimse beni bu kadar kolay kızdırmamıştı. Ben Bazı baş belası arkadaşlarım oldu ama hiçbiri beni fazla etkilemedi. Genellikle başka bir erkeğin ya da kızın sorunu olduğu için gülerek omuzlarımdan atıyordum. Mesela Brex'in keyfini çıkarabiliyordum çünkü içten içe onun zor durumlara düşme yeteneği Warwick'in üzerine kalıyordu.

Kek ve Lucas bile beni hiç kızdırmadı. Etrafımda olmaları çok kolaydı. Bütün sabrımı mı kaybettim, yoksa sadece o mu?

"Siktir." Tıslayarak merdivenlerden kumar odasına doğru yürüdüm. Beni daha da çileden çıkaran şey, tam da onun beni suçladığı şeyi yapıyor olmamdı. Acımı uyuşturucu ve seksle boğuyordum.

Bölüm 11

Kül

Oda daha yumuşak bir fonda puslanırken başımı kabinin arkasına yasladım, damarlarımdaki uğultu taşıdığım ağırlığı, göğsümde ölü ve gömülü duran kalbi soyuyordu.

Peri tozundaki kimyasal-sihir oranı bozuktu, bedenim düşük kaliteli maddeyi hissediyordu. Sentetik bir bileşiğin beynimde yarattığı seğirme şimdiden nabzımın atmasına ve gözlerimin paranoya içinde sağa sola fırlamasına neden oluyordu.

Normalde suçluluk duygumu bastırdığı, zihnimdeki sesleri susturduğu ve kalbimdeki boşluğu doldurduğu sürece umurumda olmazdı. Ancak Bu gece, üç kat üstümdeki kıza olan kızgınlığım hala kafamın arkasını kemiriyor ve ısırıyor, tamamen rahatlamama izin vermiyordu. Günlerdir arzuladığım şeyin tadını çıkarıyordum.

"Git, uyuşturucu ve seks sorunlarından kaç ve saklan. Görünüşe göre bu senin varsayılan alışkanlığın."

Suçlaması beynimde zıpladı ve bir langırt gibi karnıma indi. Biri bana ilk kez böyle bir şey söylemiyordu. Warwick, Kitty, Scorpion, Brexley. Hepsi de bana hemen hemen

Aynı şeydi ama Scarlet'in hayal kırıklığı daha da kötü hissettirdi. Ve tek yapmak istediğim her şeyi unutmaktı.

"Hanımefendi bu gece özel bir eğlence aradığınızı söyledi?" diye bir ses duydum ve kapandıklarını bile fark etmediğim gözlerim birden açıldı.

Görüşüm daha önce gördüğüm kıza odaklandı. Şimdi isteğim üzerine mavi bir peruk takıyordu. Bu renk bana küfü hatırlattı.

Onun yanında, yemek yiyen adama oral seks yaparken gördüğüm erkek fahişe vardı.

Kaşlarımın çatıldığını, sinirlerimin arttığını hissedebiliyordum.

"Zahăr ve ben rahatlamana yardımcı olalım," diye mırıldandı adam, benimle birlikte kabine doğru kayarak. "Gerçek bir eğlence için üst kata çıkmadan önce seni çok iyi hissettirebiliriz." Eli bacağımdan yukarı ve sikimin üzerinde gezindi. Beni sertleştirmeye çalışmasını izlerken hiçbir şey hissetmedim.

Kız, Zahăr, yani Şeker, diğer tarafıma kaydı ve toz tepsisini daha yakına itti. Bana iyi görünen tek şey buydu.

Eğilerek bir çizgi çektim ve fermuarımın indiğini duydum. Sonra bir el etrafımda kenetlendi ve beni çalıştırmaya başladı. "Merhaba *koca oğlan*." Adamın gözleri parlıyordu.

"Bırak yardım edeyim." Adam sikimi çekip çıkarırken kız eğildi, ağzı uca doğru kayarak emerken tabanımı çalıştırdı.

İkisinin de yarı sert horozumu çalıştırmalarını izlerken oda daha da bulanıklaştı, neredeyse artık vücudumda değilmişim gibi hissediyordum, tamamen sertleşemiyordum.

Serbest bırakma, tüm bu enerjiyi boşaltma, nihayet acıdan daha fazlasını hissetme ihtiyacı boğazımın arkasında gürledi. Beni daha derine çekip sertçe emerken ağzımdan öfke fışkırdı. Artık onu fark etmiyordum bile, mavi saçlara baktım, kendimi Kek'i hayal etmeye, onu fantezimin odağı yapmaya zorlamaya çalıştım. Kendimi bir anlığına onun tekrar yaşadığına, gerçek olduğuna ve mutlu olduğuma inandırmaya çalıştım.

Kendimi inandırdım, uyuşturulmuş zihnim Kek'i yanıma yerleştirdi ama bedenim yanıt vermedi. İşe yaramıyordu.

Derimin altında öfke çiçekleri açtı. "Daha sert em," diye homurdandım, kız tam olarak istediğimi yapıyor, bedenimi öğürüyordu. Omurgamda bir karıncalanma hissedebiliyordum, serbest kalma ihtimali beni çılgına çeviriyordu.

Peruğunu tutup kopardım, kahverengi saçlarını omuzlarına ve kucağıma doladım. Parmaklarım peruğun içinden geçerken aletim kabardı, beynim boynuma saplanan dişlerin, açılmış bacakların, kaban göğsün ve pantolonumdan sızan ıslaklığın tenimi yaktığı görüntülerle titreşti.

Sikim nabız gibi atıyordu. Onu daha sert aşağı ittim, dudakları ve dili sikimi boğuyordu, başka bir esmerin ağzıyla sikimi çalıştırdığını gördüm, yeşil gözleri bana bakıyordu, yanakları pembe kızarmıştı.

"Oh, lanet olsun..." Bir inilti göğsümü tırmaladı, sikim bu kadının boğazındaydı. Gözlerim kapandı, yuttuğunu hissettim, zihnim Başka biri iyi bir kız gibi dölleri yutuyordu, parlak zümrüt gözleri tacizden sulanmıştı, bakışları ateşli bir arzuyla doluydu.

Serenity bir balon gibi patladı ve beni acı bir şekilde dünyaya geri düşürdü, az önce ne olduğunu fark ettim. Kimi düşündüğümü. Yanan utanç ve tiksinti beni külden başka bir şeye fırlatmadı ve midemi bulandırdı.

"Çekil." Kızı iterek kabinden çıktım ve onlardan uzaklaştım. Uyuşturucular ayağa kalktığım anda sistemime dalarak etrafımdaki dünyayı bir atlıkarınca gibi döndürmeye başladı. Tökezleyerek ve duvarlara çarparak üçüncü katın sahanlığına geldim ve durdum.

Hava ciğerlerime girip çıkıyordu. Düşüncelerim yakalayamadığım eşek arıları gibiydi ama her bir iğneyi hissedebiliyordum.

Alt katta olmak istemiyordum ama Scarlet'le birlikte odaya da giremezdim.

Duvara yaslanıp bulanık bakışlarımı yere indirdim. Aletim hâlâ pantolonumdan dışarı sarkıyor, kızın tükürüğü onu kaplıyordu.

Tiksinti. Suçluluk. Hepsini tekrar hissettim ama bu sefer farklı nedenlerle. Yaptığım şeyden dolayı ilk kez kendimi kirli hissediyordum, bu da bende derimden sürünerek çıkma, vücudumu fırçalama ve anıyı engelleme isteği uyandırıyor.

Ayakta duramayarak yana doğru yalpaladım. Kaşınıyordum. İğrençtim. Ve bir fahişe gibi kokuyordum. Koridorda kıyafetlerimi çıkarıp sendeleyerek ortak banyoya gittim.

Vücudumu ve saçlarımı yıkarken duş başlığından su damlıyordu, etrafımdaki şeyler titriyordu, kimyasallar sistemimde küstahça yankılanıyor, gerçekliği yan yatırıyor. Normalde bu duyguyu arzulardım, gerçekliğe bağlı olmamayı severdim ama bu gece derimi soymak istememe neden oldu.

Sanki fahişelerin ucuz parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyormuşum gibi, kendi düşüncelerim de dâhil olmak üzere her şeyi temizlemek için daha çok aradım. Gerçi zihnim üçümüzün birlikte duş aldığı zamanları hatırlayarak bana işkence etmeye hazırды.

Tanrım... çok mutluyduk.

Akıntının altına eğildim, ruhumdan çatlak bir ses yükseliyordu. Onlar olmadan çok kaybolmuştum ve gitmiş olsalar bile beni tekrar terk ettiklerini hissedebiliyordum. Hatıraları, varlıkları, gülüşleri, gülümsemeleri, sesleri... Onları kaybetmek kendimi kaybetmek gibi geliyordu.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, sanki başka birini düşündüğüm için onların affına ihtiyacım varmış gibi. Sanki onların yerine geçiyormuşum gibi, ki bu beni korkutuyordu. "İkinizi de çok özledim."

Lanet olsun. Yorulmuştum. Çok yorulmuştum.

Küvetten çıkarken kapının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Bir kadın nefes nefese yanımdan geçerken kapı arkasından çarptı.

Havluyu nerede bulduğumu zar zor hatırladım, istediğimi sağlayabileceğini bildiğim şeye doğru koridorda sendeleyerek ilerledim.

Uyumam lazım.

Uyuşturucunun tüm mantık ve anlayışımı yok etmesiyle, daha önce hissettiğim utancı unutarak, neredeyse koridorun sonundaki odaya düşüyordum.

Köşedeki yataktan bir şekil fırladı, parlak, geniş yeşil gözleri karanlığı aydınlatıyordu. Daha önce bana baktığını hayal ettiğim aynı gözler.

"Ash?"

"Shhhh." İkiz yatağa doğru sendeleyerek süründüm. "Ne yapıyorsun?" Scarlet sesi titreyerek beni izledi. "Uyuyorum," diye mırıldandım, arkasına kıvrıldım.

"Burada uyuyamazsın."

"Shhhh." Gözlerim kapandı, kolum beline dolandı ve onu aşağı çekti.

"Ash..." diye uyardı.

"Uyu." Onu içime çektim, tüm bedenim onunkinin içinde gevşedi, sıcak ve rahat hissettim. Aradığım huzurdu bu. Bir cankurtaran salı. Ondan gelen nefesi duyup hissedince yüzümü ipeksi kahverengi saçlarına gömdüm ve bıraktım.

Mutlu bir şekilde kimyasal kaynaklı uykuya dalmak.

Uyku beni tamamen ele geçirdi, bir kez bile kıpırdamadım. Ne bir kabus ne de panik atak. Sessizce uykuya daldım, bir av tüfeği gibi patlamadım. Memnuniyetle inleyerek uzuvlarımı gerdim, önceki gecenin anıları aklıma geldi. İnme. Duş. Scarlet ile yatağa girmek.

Göz kapaklarım açıldı ve yatakta yalnız ve çıplak olduğumu fark ettim. Scarlet'in yanına sadece bir havluyla girmiştım, değil mi?

Donuk sabah ışığı tavan arasındaki pencereden içeri süzülürken, dikkatim tekli sandalyede oturan, yüzü bana dönük, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış Scarlet'in üzerindeydi.

"Hey." Oturduğum yerden kalkarken çarşafı tutup kendimle birlikte çektim. Yatağa birlikte girdiğim havlu yatağın ucunda bir top halinde duruyordu.

Gözleri uzaklara daldı, boğazı düğümlendi. Odadaki enerji değişti, garip ve gergin bir hal aldı.

"Muhtemelen gitmeliyiz." Bacaklarını aşağı indirdi. "Geç oldu." Ayağa kalktı. "Sabah kalktığımda giysilerin koridordaydı." Komodinin üzerindeki kumaş yığınının işaret etti. "Üstünü değiştirmene izin vereyim de gidelim." Kapıya doğru döndü.

"Hey." Öne atıldım, elini tuttum ve yüzüme bakması için onu geri çektim. Dizlerimi yatağın üzerine koyarak alt tarafımı kapattım ve aletimin dokunuşla nasıl sertleştiğini inkâr ettim. "Bekle."

"Ne?" Sinirli bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Kıpırdandı ve yalan söylediğini anladım. "Yola çıkmamız gerekiyor."

"Acelen ne?" Başımı eğip onu taradım.

"Erken ayrılmak isteyen sen olduğumu sanıyordum." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, saçının badem şampuanı gibi koktuğunu biliyordum.

Anca'nın vardı. Bütün gece kokuyu içime çektim.

"Ben yaptım." Kaşlarımı çattım. "Sadece garip davranıyorsun."

Tekrar kıpırdandı, heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi yüzüğünü çevirdi.

"Bana kızgın mısın?"

"Deli mi?" Tuhaf bir kahkaha attı. "Sonra ne oldu?" Bekledim.

"Beni bu odada bıraktın, sanki on iki yaşında bir çocukmuşum gibi, sen aşağı inip aletini yalatırken," diye tükürdü.

Sarsıldım, neredeyse çarşafı düşürecektim, gecenin daha keskin anıları aklıma geldi.

"Beni mi gözetliyordun?"

"Casusluk mu?" Ofladı. "Gerek yoktu. Herkesin görmesi için dışarıdaydı." Bir kolunu salladı. "İstersem odadan çıkabilirim. Ben çocuk değilim."

"Ama sen gördün..." Boğazım düğümlendi, o fahişenin mavi peruğunu yere fırlattığını ve kahverengi saçlarına, puslu gözlerine bakarken taş gibi sertleştiğini hatırladım.

onun yerine bana sakso çekiyordu. Bunu gördü mü? Ne düşündüğümü anladı mı?

Dilim alt dudağımın üzerinde gezinirken dikkati ağızma kaydı. Hâlâ tuttuğum kolumu bıraktım ve paylaştığımız yatağa baktım.

Bana ne oluyordu böyle? Sıçıp batırmayı durduramıyordum. Ona dokunmak ve uygunsuz davranmak. Çizgiyi aştım.

"Ne istersen yap, umurumda değil, ama sonra buraya gelip benimle yatağa girmek ister misin?" Çıplak bedenimi işaret etti.

"Lanet olsun." Elimi yüzümde gezdirdim, yaptıklarım yüzünden midem düğümlendi. "Özür dilerim. Burada sınırları tamamen aştım." Onun yanında uyuma ihtiyacımın ötesini düşünmüyordum.

"Hayır, öyle değil..." Başını iki yana sallayarak durgunlaştı. "Sorun değil. Bu

Hiçbir şey." Çantasını aldı ve kaburgalarındaki acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Hadi gidelim." "Bırak ben taşıyayım." Çantaya uzanmaya çalıştım, ama o elimden kaydı.

Kapı.

"Seninle aşağıda buluşuruz. Kim bilir, belki beklerken beni eğlendirecek birini bulurum." Kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Karanlık kabardı ve gözlerimi öfkeyle renklendirdi. Boktan ilaçların etkisiyle başım dönmeye başladı ve uyandığım o huzurlu anın buhar olup uçtuğunu hissettim.

O sıradan fahişelerden birinin ona dokunma fikri kanımda öfke uyandırdı. Her şekilde yanlışı geliyordu. O bunun için fazla iyiydi.

Çabucak giyinip çantamı kaptım ve kışımı kaldırıp aşağı indim. Onu barda otururken görünce öfkem arttı, barmen masanın üzerinden ona doğru eğilmişti, gözleri onu dolaşırken yüzünde müstehcen bir gülümseme vardı.

"Sen büyüleyici bir şeysin." Onun yanağına dokundu. "Seni kahvaltıda yemeyi hiç düşünmezdim."

Oh. Cehennem. Hayır.

"*Dziubuś.*" Bu evcil hayvan ismi dudaklarımdan döküldü, geçmişimden, başka bir hayattan gelen bir terimdi. Ona doğru ilerleyerek elimi yüzüne götürdüm, başparmağım alt dudağının üzerinde geziniyor, dokunuşumla emdiğini duyuyordum.

"Ben de seni arıyordum. Gitmeye hazır mısın?" Barmene bir bakış attım.

"Hiç sanmıyorum." Bana ters ters bakarak geri çekildi. Döndü ve ona gülümsedi. "Az önce kahvaltı teklif ettiler."

"Kahvaltı için." Adamın bakışları kadının üzerinde şehvetle yuvarlandı.

Beklemediğim bir hırıltı boğazıma saplandı, onu tabureden çekerken elim onunkini sıktı. Kaburgalarındaki acıyla tısladı ama ben

onu genelevden çıkarıp dondurucu güne doğru sürüklemeye devam etti. "O da neydi öyle?" Elimden kurtuldu.

"Bunu istemezsin." Başımınla mekânı ve adi fahişeyi işaret ettim. "İnan bana."

"Bana ne istemediğimi söyleme. Kendim karar verebilirim." Parmakları sanki beni boğmak istiyormuş gibi kırırdadı. "Tanrım! Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak."

"O zaman öyle davranmayı bırak," diye karşılık verdim.

"Oh evet, sen işleyen bir yetişkinin görünüşüsün." Sesi benimkiyle birlikte yükseldi. "Senin için genç olabilirim." Parmağını göğsüme sapladı. "Ama en azından korkak değilim."

Kırmızı gördüm. Mavi gördüm. Siyahı gördüm. Şakaklarımın arkasında öfke patladı. "Korkak mı?" Kükredim. "Sence ben korkak mıyım?"

"Evet," diye bağırdı. "Acınla yüzleşmiyorsun; onun içinde yaşıyorsun. Onu bir kalkan olarak kullanıyorsun. Bir *bahane* olarak. Uyuşturucunun uyuşukluğuna ve fahişelerin sığınağına saklanıyorsun, çünkü orada hissetmek zorunda değilsin." Gözlerine yaşlar doldu ve bunun daha da derinleştiğini hissettim. "Orada hiçbir şey sana dokunmuyor ama bunun etrafındakileri ne kadar incittiğinin farkında değilsin. Sen bencil bir korkaksın."

Scarlet beni iterek patikaya doğru ilerledi ve beni orada öylece bıraktı. Nutkum tutuldu ve kıcıma tekme yedim.

Bu kızın, bir yabancıнын beni parçalayabilmesi, bana seslenebilmesi ve beni içimde bırakabilmesi üzücüydü.

Ama o benim yaşadıklarımı yaşamamıştı. Kalbini ve ruhunu kaybetmemişti. *Gerçek hayat hakkında hiçbir şey bilmiyor. Gerçek acıyı ve kaybı*, dedim kendi kendime, peşinden koşarak.

Ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyordu. Karanlığı görmüştü.

Bölüm 12

Scarlet

Ash'in arkasından yolda ilerlerken kirpiklerime yapışan kar taneleri görüşümü bulanıklaştırıyordu. Birbimize tek bir kelime bile mırıldanmayalı saatler olmuştu, bu da beni bir tavuk gibi gagalıyordu. Sessizliği sadece nadiren geçen bir motosiklet ya da at arabası bozuyordu. Sınır devriyesi bölgesinin çok dışında olmamıza rağmen, Ash yine de yanımızdan geçen ve yüzünü tanıyabileceğimiz biri olduğunda saklanmamızı istiyordu.

Sınır devriyesinin elinde neden onun fotoğrafı olduğuna dair merakım düşüncelerimi kemirdi. O ne yapmıştı? Onun kim olduğunu nereden biliyorlardı? Bir suçluyla mı birlikteydim?

Sorular dilimin ucunda duruyordu, atlamaya hazırды ama bir türlü soramıyordum. Dün gece ve bu sabah yaşananlar dudaklarımı sıkıntıyla birbirine çarptı. Dün gece gördüklerimin durmak bilmeyen döngüsüyle birlikte içimden akan tüm duyguları atamıyor gibiydim.

Ceketimin altında, hatırladığım an yanaklarımı ısıttı. O odadan çıktığında yerimde duramadım, volta attım ve huzursuz oldum. Hayatım boyunca bu imajı korumak, doğru olanı yapmak ve söylemek ile her şeyi paramparça etmek arasında gidip gelmiştim. Üç bölünmüştüm; ben, canavar ve karanlık.

Dün gece canavar kazandı. Dışarı çıkmak istedi, bozulmamış, mükemmel görüntüsünden kurtulmak istedi. Bir anlığına gardımı düşürmek için. Ama onun yerine ne buldum... Ash bir kabinde, fahişenin ağzı sikinin etrafındaydı. Kadın sikini emerken Ash'in parmaklarını kızın kahverengi saçlarının arasından geçişi, başını zevkle geriye eğişi. Yanındaki adam kadının sikini kavriyordu.

Ash'in sikine aç gözlerle bakarak mastürbasyon yaparken kadının boğazından aşağı inemiyordu. Ash onu daha da aşağı iterken kadın boğuldu, tırnakları Ash'in kalçalarına batıyordu.

Kalçalarımın arasında bir nabız zonkluyordu ve onun yerine ben olduğumu hayal ettim. Hayal o kadar keskindi ki, yemin ederim onu dilimde tadabiliyor, boğazımda hissedebiliyordum. Odanın etrafımda dönmesine neden oldu, nefesimi çaldı.

Beni suçladığı küçük kız gibi, hiç olmadığım bir şekilde üst kata geri koştum. Kendimi emin hissetmemek benim için yeni bir şeydi. Özgüven hiçbir zaman sorun olmamıştı. Şimdi hissettiğim tek şey korku ve güvensizlikti.

Bunu düşünmemeye çalıştım ama yaptığı şeyin görüntüsü göğsümü kavradı ve beni yeniden parçalara ayırdı. O kişinin ben olmasını dilediğim için utanç duydum ama en kötüsü kıskançlıktı. Ve bunun da ötesinde... arzu. Merak.

Karanlık odada yatarken, altımdaki yatağın çarpma sesleri, inlemelerle birlikte bedenimi ele geçirdi. Parmaklarımı amıma sokarken, daha önce defalarca yaptığım gibi eski sevgilimi üzerimde hayal ettim, ama zihnime sızmaya devam eden ve beni rehin alan Ash'in görüntüsüydü. Yeşil gözleri parlıyor, ağzı seksi bir sırıtışla bacaklarımı daha da açıyor, parmaklarını daha derine sokuyor ve ne kadar iyi bir kız olduğumu fısıldıyordu. Hiçbir zaman sapkınlığı övmemiştim ama belki de bunun nedeni hiç sapkınlık yapmamış olmamdı.

Biri bana bunu yapsın. Ash hayal gücümün kontrolünü ele geçirdiğinde, sırtım kamburlaştığında, dişlerim dudağıma battığında, serbest bırakılmam içimde şarkı söylerken bir çığlığı tuttuğumda benden ıslaklık damladı.

Sarsılarak yatağa geri çöktüm, odanın kapısı açıldığında aşağılanmışlık içime işledi. Gizlice beni boşaltmasını hayal ettiğim adam orada ıslak ve üzerinde sadece bir havluyla duruyordu.

Muhtemelen iki fahişeyi de siktikten sonra benimle yatağa girdi. midemi bulandırıyor, sanki o beni becerirken evde bekleyen küçük bir kadınmışım gibi. Onu benden uzaklaştırmak için onunla kavga etmek istedim. Beni susturup kollarını az önce seks yapmışız gibi bedenime doladığında beynim gerçekte kurgu arasında bocaladı. Bu çok fazlaydı.

İkimiz de bunu istemedik. Kalplerimiz başka bir yerdeydi. Sadece yanımızda sıcak bir beden olduğu içindi. Ama sonunda uykuya daldığımda, kalp kırıklığımı ya da işlediğim günahları rüyamda görmedim. Huzurlu ve korunaklıydı, sanki beni cehennem çukurlarına sürükleyen tüm kabuslardan uzakta bir koza içindeydin.

Güvende uyandım. Mutluydum... ve Ash'in siki açıklığıma bastırıyordu, sadece iç çamaşırım onun içime girmesini engelliyordu.

Bir ihtiyaç dalgası boğazımda bir iniltiyi kabarttı. İkimizin de tam olarak uyanık olmadığı, bedenlerimizin zihinlerimiz yetişmeden harekete geçtiği puslu yarı rüyada ona geri itme, onun içime girdiğini hissetme arzusu.

Sorun şu ki o uyuyor olabilirdi ama ben tamamen uyanıktım.

Yerimden sıçrayarak sandalyeye uzandım ve alnını kırıştıran kaşlarını çatarak olmayan bedenime uzanışını izledim.

Senin derdin ne lan? Kendime bağırdım. Bunun olmasına izin vermemek için her şeyimi verdim. Kahretsin, kışkırtmamak için. Uyandığında içimde olsaydı ne düşünürdü? Bu aşamayacağımız bir çizgiydi. *Onu özlediğin için böyle davranıyorsun. En iyi arkadaşımı. Doğduğumdan beri dünyamın etrafında döndüğü çocuk.*

Kalbim hala kırılıyordu. Bunun acısını Ash'ten çıkaramazdım. *Evet, Geçen sefer ne yaptığını hatırla.* Dizlerimi göğsüme çektim, yüzümü avuçladım, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

Viyana'dan ayrıldım çünkü insanları güvende tutmak için bunu yapmak zorundaydım. Ölen arkadaşlarım başıma geleceklerin sadece bir örneği. Ama aynı zamanda artık iyiymişim gibi davranamayacağım için. Kendi yarattığım bir hapishanede kapana kısılmış gibi hissediyordum. Suçlarımdan kaçıyorum. Hayatımdan. Ama şimdi daha da kaybolmuş hissediyordum.

Ash'in uyuduğunu görünce bir kez daha ikiye bölündüm. Gitmeliydim. Bırakayım da yolculuğuna istediği gibi devam etsin, ben ona yük olmayayım. Görünüşe göre ben sadece bir yüküm. Kendim olmaya çalıştığımda çok fazla. Çok fazla

Beni karanlığa çeken parçalar. Bunu üstlenmek zorunda kalmamalıydı. Ve gerçeği öğrenmesine asla izin veremezdim.

Yine de kığım sandalyeden kalkmaz, odadan sıvışmaz ve Onu terk etmek. O günün geleceğini biliyordum. Onu takip etmek için o trene hiç binmemeliydim. Ama deneseydim kendimi durdurabilir miydim emin değilim. Ağaç perisinin insanları kendine çeken bir yanı vardı; tıpkı adından da anlaşılacağı gibi, bir pervaneyi ateşe çeker, sizi yakıp kül ederdi.

Karlı bir geçitten aşağı inerken Ash'in başını geriye çevirip beni kontrol etmesi beni şimdiki zamana geri döndürdü. Son dört saat boyunca durmak ve yavaşlamak zorunda kaldı, enerjim azaldıkça adımlarım kısalıyor, gökyüzünden süzülen gün ışığına uyuyordu. Bacaklarım ağrıyor ve topuklarımdan arkası su topluyordu. Kaburgalarım zonkluyor ve dişlerim takırdıyordu.

Dudaklarını birbirine bastırmıştı ve bir şey söyleme dürtüsüyle savaştığını söyleyebilirdim, bu da beni daha da rahatsız ediyordu. Dün gece

benim üzerimdeydi, ama

Bu sabah barmene nasıl davrandı? Neydi o? Beni kurtardığını falan mı sanıyordu? Sanki ona ihtiyacı olan bir genç kızmışım gibi. Yardım mı?

Bu düşünceyle boğazımdan bir alay geçti. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Çoğunun yoktu.

"Ne?" Ash tekrar bana döndü, omuzları gergindi, yolda biriken kar yürümeyi zorlaştırıyordu.

"Hiçbir şey." Bu cevabı dişlerimin arasından geçirmekte zorlanıyordum. Eklemler soğuktan kaskatı kesilmişti. Fae'ler insanların hissettiği her şeyi hissedirdi, soğuk ve sıcak gibi. Sadece onlardan ölmezdik. Yine de iyileşmemiz gerektiğinde vücutlarımız kapanırdı. Ve goblin metaliyle, daha da savunmasızdım, daha da elementlere karşı hassastır ve iyileşmesi daha yavaştır.

Ash burnunu sıktı ve yavaşça içine çekti. "Yemin ederim..." diye mırıldandı nefesinin altında.

Şimdi "Ne?" diye sorma sırası bendeydi.

Gözleri bana kaydı, başı titriyordu.

"Hayır, lütfen devam edin. Son altı saattir oflayıp pufluyorsun ve bana ters ters bakıyorsun. Çıkar artık şunu." Sonunda ona yetiştigimde botlarım onunkilerin önünde durdu.

"Oflayıp puflayan ben miyim?" Kuru kuru güldü. "Her otuz saniyede bir iç çekiyorsun."

"Hayır, yapmadım."

"Evet, yaptın."

"Sadece *nefes alıyorum*." Ellerim koltuk altlarımda daha da sıkıştı.

"Belki de seni *gerçekten* rahatsız eden budur."

"*Olabilir*," diye karşılık verdi, gözlerimiz savaşta kilitlenmişti.

İşte o an ne yaptığımı gerçekten merak ettim. Beni kesinlikle yanında istemiyordu. Öyleyse neden hala buradaydım? Bir telefon ve evde olabilirdim. Güvende ve sıcak.

Sen yapışkan değilsin. Kimseye ihtiyacın yok. Kendime kızdım, bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için utandım.

"Sikerim böyle işi." Döndüm, Sebeş'e doğru yürümeye hazırdım ki bir gümbürtü ayaklarımdan altındaki kaldırımı titretti. Yoldaki bir virajdaydık, neyin geldiğini göremiyorduk ama ses olması gerekenden daha yakındı ve ağırdı.

"Ash," diye fısıldadım adını, panik boynuma tırmanıyor, içgüdülerim midemi tırmalıyordu, Titreşim ve gürültü her saniye artıyordu.

"Szar." Kolu etrafıma dolandı ve beni kendisiyle birlikte karla kaplı tarlaya geri çekti. "Yere yat," diye emretti. Beni bir sulama hendeğine kadar takip ettikten sonra, kimsenin bizi görmemesini umarak yola en yakın tarafa doğru bastırdı.

Yer ağırlıkla sarsılıyor, makinelerin karları yırtarak asfalta ulaşan sesi duyuluyordu. Kafamı kaldırdığımda göğsüme bir çekiç indiğini hissettim.

Tanklar.

Sanki benim zamanımdan çok önceki bir savaştan diriltilmişler gibi tarihliydiler ama büyüklükleri ve sayıları ciğerlerimi sızlattı. On tanktan oluşan bir sergi, daha görünmeyen nesneler taşıyan bir düzine büyük, kapalı kamyonla birlikte geçit töreni yapıyordu.

"Askeri konvoy," diye mırıldandı Ash.

"Batıya gidiyorlar." Ne anlama geldiğini bildiğim için yutkundum.

"Evet." Ash'in boğazı düğümlendi. "Ama bu onların sınırlarını korumak için değil.

Bu Macaristan için bir tehdit oluşturuyor ve ülkemiz bu tehdide karşı çok kırılgan.

şu anda bir savaşla başa çıkmak. Bunu onlar da biliyor." Yüz hatlarında duygu ve öfke ısıldıyordu. "O kaltak. Bu işin arkasında onun olduğunu biliyorum... Onu öldüreceğim. İkinize de söz veriyorum." O kadar alçak sesle mırıldandı ki onu zar zor duyabildim.

başka biriyle konuşuyordu. Hâlâ kendi kendine konuşarak başını salladı.

"Tanrılar aşkına, Killian, onun yemine kanma. Aptalca bir şey yapma."

Konvoy durduğunda kalbim duracak gibi oldu, frenler akşam havasında gıcırdıyordu. Taksilerden inen adamlar bağırarak birbirleriyle konuşuyorlardı; konuşmaları benim tam olarak anlayamayacağım kadar hızlı ve karmaşıktı.

Ash korkuyla kaskatı

kesildi. "Ne?"

"Karda ayak izlerimizi buldular."

"Yani?" Ağzım kurudu. Bu patikalarda birçok insan yürüyordu, ama ben bizimkilerden başka parmak izi görmemiştim. Taze, temiz karda göze çarparlardı.

Bir adamın yere bakıp genel yönümüzü işaret etmesini, ayak seslerinin nerede durduğunu ve tarlaya doğru yöneldiğini izlerken kalbim çarpıyordu. Bir adam bir şeyler havladı ve üç asker bize doğru dönmeye başladı.

Gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Saklanacak hiçbir yer.

"Scarlet." Ash'in göğsü inip kalkmaya başladı, sesi söylemediği şeylerle doluydu ama ben yine de onları duydum. Koş. Ve sakın durma.

Gözleri arkamızda, büyük bir tarlanın karşısındaki başka bir ağaç sırasına gitti; karanlık, yaprakları boyalı bir gölgelikte bulanıklaştırıyordu.

Adrenalin damarlarıma akıyordu ama bedenim güçsüzlükten titriyor, bileğimin etrafındaki metal derimi ısıyor ve kendimi korumamı engelliyordu. Ash'i korumak.

Adamlar bizi aramak için üzerimize doğru yürüdüler. Gözleri benimkilerle bir kez daha buluştu, sanki tüm örümcek ağlarını ve yorgunluğu delip geçerek bana hayat veriyorlardı. "Kaçın!"

Bacaklarım havalandı, gidebildikleri yere kadar uzandılar.

"Dur!" Yaklaşan gece silah sesleriyle dolmadan önce Bellows kulağıma mırıldandı.

Mermiler yanımdan geçti. Herhangi biri omurgama saplanabilir ya da beynimi delip geçebilirdi. Oyun bitti.

Ash beni uyarmıştı. Buranın bana göre bir yer olmadığını söylemişti. Romanya'da sevdiklerimden uzakta ölebileceğimi söylemişti. Korunmaya alışmıştım. Çok tehlikeli bir şey yoktu. Ama her mermi yanımdan geçip hedefini iskaladığında, garip bir şekilde daha önce hiç bu kadar yüksek hissetmemiştim.

ölümün ellerinde olduğumdan daha canlı.

Mermiler sustuğunda bile durmadık, duvarları yarıp geçtik. ağaç hattından ve bir dereden atlayarak başka bir tarlayı geçtik. Ash bizi birkaç mil ötedeki küçük bir köyün içinden geçirdikten sonra yavaşlayıp nefesimizi tuttuk.

"Sence güvende miyiz?" Giysilerimin altında ter birikti, ciğerlerim kabardı.

"Böyle bir konvoy kolay kolay geri dönemez ya da kimsenin peşinden gelemes." Dizlerinin üzerine çökmüş, nefes alıp veriyordu. "Ayrıca, onların emri görevdir, iki serseriye kovalamak değil. Onlara göre biz bu çabaya değmeyiz."

"Ama senin kim olduğunu bilselerdi?" Ya *da beni*. Bir kaşımı kaldırdım.

Şeytani bir gülümseme ağzının kenarına çarptı, bakışları benimkini buldu ve kalbimin atışını tökezletti. Ash sadece seksi ya da muhteşem değildi. Kendine olan güveniyle şehvet doluydu, hem kadınları hem de erkekleri arzudan titreten bir garanti, sunabileceklerine dair boğucu bir vaat yayıyordu.

Bakışlarımızı ayırmadan önce birkaç dakika birbirimizi izledik. "Bir sığınak bulmalıyız." Ash dik durdu ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Isınman ve bir şeyler yemen gerek."

"Sen de." Etrafımızda birkaç tanecik pul savrulurken başımı kaldırıp ona baktım, köydeki herkes sıcak evlerine kapanmışken gece sessizdi.

"Bekçi olma eğilimindesin, değil mi?" "Bunu sana söyleten ne?"

Bir omzumu silktim. "Anlayabiliyorum. Herkesi kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Gözleri benimkileri takip etti, ifadesi ciddiydi, sanki bir kez olsun gerçekten bana bakıyordu. "Sakın aldanmayın. Ben hepsinden kötüyüm."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü." Üzerime abandı, sıcaktan çatırdıyordu. "Eğer yapsaydım sağ salim ailenin yanına dönmüş olurdun." Arkasını döndü, köyün içine doğru yürüdü ve beni arkasında bir şamandıra gibi bıraktı.

Sulu işkembe çorbasını ve günlük ekmeği bitirirken aramızda alçak bir ateş lambası titriyordu. Omuzlarıma ağır, pis kokulu bir battaniye sardım, soğuk hâlâ kemiklerime kadar işliyordu ama yine de deponun dışından on kat daha iyiydi.

Köy küçüktü ve her yer kapalıydı. Burada insanların yaşadığını gösteren tek şey şöminelerin pencerelerindeki ışık titreşimleriydi.

Ash bir dükkânda durmuş, üst kattaki bir dairenin ışığının yandığını fark etmişti. Kapıyı çaldı, üst kattaki panjurlardan bir adamın yüzü kuşkuyla bakıyordu. Ash uzanıp elimi tuttu ve beni kendine çekti.

"Sen ne-?"

"Beni takip et." Kapı kırılıp zincir birkaç santim açılırken kolunu bana doladı. Bıyıklı, siyah saçlı, ufak tefek bir adam dışarı baktı, elinde sarma sigara içiyordu.

"*Buna ziua.*" *Merhaba.* Ash onunla Romence konuştu. "Yolculuk yapıyoruz, uyuyacak yerimiz ve yiyecek bir şeyimiz yok."

"*Nu problema mea.*" *Benim sorunum değil.* Tam kapıyı kapatacağı ki Ash'in sesi duyuldu.

"Eşim hamile." Karnıma dokundu, sanki orada gerçek bir bebek büyüymüş gibi şefkatle ovdu. Kaslarım kilitlendi. Sıcaklık ve büyüklük

Avuçlarının beni okşamasını, üzerimde gezinmesini. "Lütfen. Dışarısı buz gibi. Onu içeri götürmem ve bebeğimiz için biraz yiyecek almam gerek."

Adamın gözleri üzerimizde gezindi, titreyen bedenimi ve yorgunluğumu fark etti. Nefesinin altında homurdanarak arka tarafı işaret etti. "Bu gece kalabileceğiniz bir depo odası var."

Adam şüpheliydi, bunu anlıyordum ama bize battaniye, çorba ve ekmek verdi, Ash ona birkaç kuruş ödeyebileceğimizi söyleyince elini salladı.

"En azından başımızın üstünde bir çatı var." Ash kaşığını kâseye bırakıp battaniyesinin üzerine uzandı. Odada kocaman buğday, mısır ve yulaf çuvalları gibi tahıllar vardı ve burnuma tahıl kokusu geliyordu.

Çuvallardan birine yaslanarak bacaklarımı kendime çektim ve kâsemi kenara koydum. Elini hâlâ düz karnımın üzerinde hissedebiliyordum.

"Sence bize inandı mı?"

"Muhtemelen hayır." Ash homurdanarak vücuduma baktı. "Ama en azından görmezden gelecek kadar."

"Olabilirdim." *Asla olmayacağım.* "Sadece henüz göstermiyorum."

Ash cevap vermedi, dalgın dalgın tavana bakarken ateşin ışığı gözlerinde titreşiyordu.

"Çocuk istiyor muydun?" Soru ağzımdan kaçiverdi.

Kaşlarının arasındaki boşlukta bir çatıklık belirdi.

"Hayır." "Neden olmasın? Senden iyi bir baba olur."

"Gerçekten mi?" Güldü ve etrafını işaret etti. "Evet, harika bir rol model." Kollarını başının arkasında kavuşturarak tekrar uzaklara baktı. Bunu yapmasını beklemiyordum.

devam etti ve bir sonraki ifadesiyle beni şaşırttı. "Benim yaşadıklarımı bir çocuğun yaşamasını asla istemem."

"Ne gibi?"

Uzun, kesik kesik bir nefes aldı ve aynı şekilde verdi.

"Aile dediğim insanlarla tanışmadan önce, bana hayat veren, ailem olması gereken insanlardan kaçmıştım."

Durmasından korktuğum için konuşmaya cesaret edemedim.

"Ailem, sevginin ve doğanın her şeyin üstünde olduğunu ve bunu gerçekten deneyimlemenin kendini ağaç tanrılarına teslim etmek olduğunu düşünüyordu..." Azaldı. "Akıl, ruh... ve *beden*." Sözlerinin sonu kesik kesikti. "Kan bağınız olan aileniz için ne anlama gelirse gelsin, tanrıçalar daha önemliydi. Üç yaşındayken bile bir ebeveyne ihtiyaç duymak bencillikti." Midem

iddiasında düğümlendi. "Onlar senin soluduğun hava, yediğin yemektir ve bu büyük onur için her an onlara hizmet etmen gerekiyordu." Kollarını oynattı, hâlâ yukarıya bakıyordu. "Kendilerine benzeyen başkalarını buldular ve bir komün kurdular. O zamanlar köyler hayatta kalmak için birbirlerine daha çok güvenmek zorundaydı ama burası farklıydı."

Boğazım düğümlendi. "Bir tarikattı."

Sözlerim karşısında irkildi ama çenesi eğildi.

"Ve iyi niyetle başlayan her tarikat gibi, çirkin bir şeye dönüştü. Doğanın ve aşkın aşıklık tarafı." Boğazını sertçe yuttu. "Seks partileri, eş değiştirme, kan ritüelleri ve kurbanlar."

Bunu duyunca irkildim. Onlar hakkında bir şeyler duymuştum; eski dünyanın kan ayinleri ve kurbanları iğrenç, açık ve çılgıncaydı. Bugünlerde çoğunlukla yasadışı. Birçok insan bu ayinlerde yaşarken ölüyor ya da başkalarını öldürüyordu.

"Bu, toplumdaki yetişkinler arasında yaygınlaştı." Bir an sessiz kaldı. "Birçok kez komşunun annemi ya da babamla birlikte beş komşuyu sikmesiyle uyandım. Annem aylık bir inzivadayken tarikat liderinin babamı dinsel olarak becerdiğini ve karısının da bunu izlediğini gördüm," dedi duygusuzca. "Evimiz tek odalı bir kulübeydi. Her şeyi görür ve duyardık."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Yetişkinler ne kadar garip şeyler yapmak isterse istesin, çocuklar da buna maruz kalmamalıydı.

"Bana her şeyin tanrılarımıza teşekkür etmek için olduğunu söylerlerdi. En azından ne kadar minnettar olduğumuzu göstermek için bunu yapabiliydik." Parmak eklemleriyle yara izini ovuşturdu. "Ve tabii ki, büyümeye başladığımda, bu benim sınırlarımı ve cinsel anlayışımı gerçekten mahvetti." Tekrar yutkundü. "Yaşım ilerledikçe büyükler, özellikle de liderim daha çok dikkatimi çekti. Bu ritüellere katılmaya başlamamı istedi." Sesi daha mesafeli bir hal aldı, sanki duygularına duvar örüyor gibiydi. "Sadece sekiz yaşındaydım."

Gözyaşları ve safra boğazımı düğümlledi, onun için çok üzüldüm ve ailesine ve bu lidere karşı iğrenç bir tiksinti hissettim. Buna nasıl izin verebildiler?

Ne oldu? Onu korumaları gerekirdi.

"Kaçtığımda bu ritüellere dahil edilmemin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti." Sesi alçaldı ve altındaki duyguyu gösterdi. "Ailemi bu kadar gururlandıran ve tanrıları memnun eden bir şeyin beni nasıl bu kadar kötü hissettirdiğini anlamıyordum. İçten içe bunun yanlış olduğunu biliyordum ve bunu kaldıramazdım."

"Tanrım," diye mırıldandım, ağlamamaya çalışarak. "Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı."

"Hayır, ama..." Parmaklarını ve başparmağını gözlerine bastırdı. "Gittiğim için bencillik ettim."

"Hayır, değildiniz," diye açıkladım. "Bencil olan onlardı. Ash, yaptıkları, sana olmasına izin verdikleri şey yanlıştı."

"Evet, ama kaçtığımda küçük kız kardeşimi arkamda bıraktım."

Oh. Yıllardır taşıdığı azabı, suçluluk duygusunu onu terk ederken görebiliyordum. "Kaç yaşındaydın, dokuz mu? Bir çocuktun. Bu senin suçun değil."

"Bana ihtiyacı vardı ve ben onu terk ettim. *Myszko'nun* bana ihtiyacı vardı. Onu korumak için." *Myszko*. Lehçe'de fare demekti.

Bana daha önce söylediği isim daha anlamlıydı. *Dziubus* Lehçe'de 'küçük gaga' anlamına geliyordu.

"Polonyalı mısın?"

"O bölge," diye cevap verdi. "O zamandan beri sınırlar ve bölgeler değişti." "Macaristan'a nasıl gittiniz? Yani, daha dokuz yaşındaydın."

Başını bana çevirdi, kaşları soru sorarcasına aşağıya indi, Macaristan'a geldiğini nereden bildiğimi merak ediyordu.

"Kullandığınız bazı ifadelerin yanı sıra, daha önce ondan bahsetme şekliniz. Ülkem *dedin*." Tek omzumu silktim. "Anlamıştım."

Dikkati tekrar tavana yöneldi, ağzı buruştu.

"Dokuz o zamanlar çok daha büyük görülüyordu." İç çekti. "Beni alan bir tüccarla seyahat ettim. Bir ticaret pazarı için Budapeşte'ye dönüyordu. Geçimimi sağlamak için bana ufak tefek işler yaptırdı, postları fırçalattı, arabayı temizletti. İndim ve kalmaya karar verdim. Gerçek ailemi orada buldum."

Dişlerimle dudağımı çekiştirerek daha fazlası için bastırdım. "Biyolojik ailen hakkında bir şey biliyor musun? Kız kardeşine ne oldu?"

"Büyük ihtimalle öz kardeşim bile değildi. Köyümüzdeki herhangi bir erkeğe ait olma ihtimali en az babam kadar yüksek." Onun Kirpikleri daha hızlı kırıştı. "Ama evet, ona ne olduğunu biliyorum. Bir süreliğine, bulduğum ailem ve ben seyahat ettik." Boğazını temizledi ve başını tekrar kollarının üzerine koydu. "Yolculuğumuz bizi bir keresinde eski köyüme yaklaştırdı ve onlara ne olduğunu sorduğumda, birisi hepsinin dünyanın sonunun geldiğini düşünerek bir ayinle intihar ettiklerini söyledi."

Sonunda. Hepsi ölü bulundu. Kız kardeşim o sırada yetişkin biriydi ama sanırım bir çocuğu vardı. Bir erkek çocuğu. Yeğenim de onunla birlikte öldü."

"Aman Tanrım, Ash," diye mırıldandım. "Çok özür dilerim."

Göz kapakları daha hızlı kırışıyıyor, dili alt dudağının üzerinde kayıyordu. "Ne kız kardeşim ne de onun çocuğu inançları için ölmemeliydi - ya da

Muhtemelen ben orada olmadığım için ona saldırdıklarını biliyorum. Beynini yıkamışlar. Onu yanımda götürmeliydim."

"Sen gittiğinde kaç yaşındaydı?" "İki."

"İki mi?" Başımı salladım. "Bunu yapmanın imkânı yok. Sen bir çocuktun ama o bir bebektir. Kendini suçlayamazsın."

"Neden olmasın?" Sözleri daha keskin bir şekilde tükürdü. "En azından onun için geri dönebilirdim. Onu koruyabilirdim." Doğrulup dizini yukarı çekti, kolunu dizinin üzerine koydu ve elini saçlarının arasından geçirdi. "İşte bu yüzden sen de burada olmamalısın. Biri bana yaklaştığında başarısız oluyorum ve ölüyorlar."

Bu sözün kız kardeşinden daha derinlere gittiğinden hiç şüphem yoktu. "Adı neydi?" Yumuşak bir sesle sordum, onu karanlık düşüncelerine daldı. "Hazel."

"Peki." Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım. "Hazel'a ağabeyinin harika biri olduğunu söyledim. Tek yaptığı beni korumak."

Gözleri benimkilere kaydı ve uzun bir süre beni izledi.

"Sanırım biraz uyumamız gerekiyor." Çakıllı ve alçak sesle boğazını temizledi ve başka tarafa baktı.

Konunun kapandığını bilerek başımı salladım. Kendimi battaniyenin üzerine bırakıp top gibi kıvrıldım, uzuvlarım donmuştu, kaburgalarım ağrıyordu.

Ash fenerdeki ateşi indirdi ve odayı kalın gölgelerle kapladı. Tek ısı kaynağımız olduğu için tamamen sönmesini istemiyorduk. Yerleştiğini, odanın sessizleştiğini ve hareketsizleştiğini duyabiliyordum.

"Ash?"

"Hmmm?"

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Uzun bir sessizlik uzayıp gitti ve cevap vermeyeceğinden emindim. Başımı kolumun içine daha da sokarak göz kapaklarımdan kapanmasına izin verdim.

O kadar sessizdi ki, tenimde bir mırıltı gibi gümbürdüyordu, "Tüm hikayeyi anlattığım ilk kişi sensin" dedi.

Bu kez ağzımı açmadım, iddiasının ciğerlerimde yarattığı hıçkırığı, itiraf ettiği kişi olmanın kabul etmek istemediğim heyecanını hissediyordum.

Eskiden sahip olduğum, bana hiç şüphe duymadan sahip olan o eski güven, omurgamdan beynime kadar yanarak beni harekete geçirdi. Yükselirken, kendi battaniyemle onun battaniyesine doğru sürünürken ikinci bir tahminde bulunmama izin vermedim.

"Scarlet, nesin sen-?" Yaklaşmamla irkildi.

"Üşüyorum ve uyumak istiyorum, tamam mı?" Sözünü kestim, hareketlerimi fazla düşünmek ya da analiz etmek istemiyordum, ses tonum neredeyse bir yalvarış gibiydi. "*Gerçekten uyu.*"

Yeşil gözleri ışığı yakaladı ve anladığını söyleyebilirdim. Tam olarak ne demek istediğimi biliyordu. Kabus yok. Panik atak yok. Bize musallat olan hayaletler yok. Onun ve benim, bize musallat olmak isteyen şeytanlarla savaştığımız bir mola.

bizi al.

Ben onun sıcak bedenine sokulup sırtımı göğsüne yaslarken o da yan yattı. Battaniyemi üzerimize gererek kolunu bana doladı, sıkıca sarıldı ve Ash beni en büyük canavardan korurken uykuya daldım.

Kendim.

Bölüm 13

Kül

Yükseklik artmaya başladıkça tarım arazileri yerini yavaş yavaş karla kaplı yeşil ormanlara bıraktı. Sık ağaçlar günün getirdiği loş güneş ışığını engellediğinden sıcaklık daha da düştü.

Mutlu olduğum yer burasıydı... ağaçların arasında. Büyüm tenimden aşağıya doğru yayıldı ve içimdeki her şeyin daha fazla hissetmesine neden oldu. Çok fazla enerji emiyordum, onunla birlikte seğiriyordum. Yakında serbest bırakılması gerekecekti, yoksa kaybetmeye başlayacaktım.

Scarlet ve ben karlı patikalarda ilerlerken yine sessizliğe gömülmüştük, sanki dün gece gerginlik yeniden başlamadan önce aramızdaki anlaşmazlığa sadece bir ara vermiştik. Bulamadığımız bir gece uykusunu onaylayarak başka bir yerde.

Günün büyük bir bölümünde düşüncelerimin içinde kayboldum, dün geceki vahiy geçmişin eski anılarını canlandırdı. Geride bıraktığım ailem, verdiğim kararlar, taşıdığım pişmanlıklar. Ama asıl önemli olan, tüm hikâyemi *ona* anlatmış olmamdı. Warwick ve Kitty çoğunu biliyordu ama onlara ailemin başıma gelmesine izin verdiği şeyi, ben daha sekiz yaşındayken yaşananların gerçeğini hiç anlatmamıştım. Üç yaşımdan itibaren tanık olduğum şeyleri. ebeveynleri tarikata katıldı.

Kek ve Lucas'la bu konu hiç açılmadı bile. Gerçi şakacı ve eğlenceli olmadığı sürece aramızda pek konuşma geçmezdi.

Benim onların hayatları hakkında, onların da benimkiler hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettiğimde midem ekşidi. O sırada yaşadıklarımız dışında pek konuşmazdık. Věrhăza'nın bağlantısını paylaştık. Ölümün bizi her an alabileceği hissi. Dışarı çıktığımızda bile

Bir savaşta m¼cadele ediyorduk, bizi diken ¼st¼nde yaşatan y¼ksek bahisli bir oyundu bu. Ciddi hi¼bir şey hakkında konuşmazdık ¼¼nk¼ onu yaşıyorduk.

Yine de riskler y¼ksekti ve ona a¼ıldım. Neden? Ne oldu? ge¼miřimi ona anlatmak bu kadar kolay mıydı? B¼yle bir şeyi paylaşmak bir yakınlık, bir bağ yaratırdı. Ben bunu istemedim. Onunla değil. Hi¼ kimseyle. Birbirimize karşı asla b¼yle olmamalıydık.

Bakişlarımı tekrar ona kaydırdım, yanakları ve burnu kızarmıştı, nefesi dudaklarından duman gibi ¼ıkıyordu, g¼ęs¼mde bir şey b¼k¼ld¼ ve başımı geri ¼evirip bir nefes aldım. Bu sabah uyanma anım aklıma geldi, sıcak ve rahat. Aletim bir kez daha fermuarımı zorlayıp serbest bırakılmak i¼in ısrar ederken bedenim onunkini koza gibi sarmıştı.

İkimiz de genelevdeki o sabah hi¼ yaşanmamış gibi davranıyorduk. Uykumda bile, k¼lot giymemiş olsaydı sikimin i¼inde olacağının farkındaydım.

Bu d¼ř¼nceyle g¼ęs¼mde bir inilti titreşti, elim pantolonumun i¼indeki aletimi ihtiya¼la zonkladığı yere kaydırdı. Aęa¼lardan gelen enerji ve zihnimdeki uygunsuz d¼ř¼nceler d¼d¼kl¼ tencere gibiydi.

Kes şunu Ash. O sadece bir ¼ocuk.

Artık buna inanıyor muydum? Nasıl oldu da bu karmaşanın i¼indeydim?

Benimle aynı bara tesad¼fen girmiş rastgele bir ¼niversiteli kızdı ve şimdi yollarımız o kadar i¼ i¼e ge¼miř gibi hissediyordum ki g¼remiyordum D¼z. Onları ¼özmem gerekiyordu. Goblin metalini bileğinden ¼ıkarmam ve ¼ok ge¼ olmadan onu evine g¼t¼rmem gerekiyordu. Bunu hissedebiliyordum; ruhumdaki ¼nseziyi, doğanın kalın g¼lgeler arasından beni uyardığını hissedebiliyordum. İleride karanlık vardı.

Dağdan inerken, aşağıda bir şehrin dış mahallelerini g¼rd¼m, kasaba merkezin etrafında inşa ediliyordu. Motosikletlerin uğultusu ve Kalabalık bir n¼fusun yarattığı kirlilik kokusu duyularıma doldu.

Braşov bir zamanlar Romanya'nın altıncı b¼y¼k şehriydi ancak savaştan bu yana y¼kseliře ge¼miřti. B¼kreř'e yakınlığı ve Moldova sınırındaki laşi ile hem Sırbistan'a hem de Romanya'ya yakın olan Craiova arasında merkezi bir konuma sahipti.

ve Bulgaristan'ın sınırları, burayı mal ihra¼ eden ve ithal eden insanlarla m¼kemmел bir ticaret merkezi haline getirdi.

Ticaret merkezleri en k¼t¼ tipte insanları getiriyordu. Bir zamanlar tatil pazarları ve turistleriyle ¼v¼nen, Arnavut kaldırımli sokakları ve

Dağların arasında yer alan, tarih açısından zengin boyalı dükkânlar artık hırsızlar, adi seyyar satıcılar, dolandırıcılar ve sefahat batağına saplanmıştı.

Birçoğu savaştan sonra iş bulmak ve hayatta kalmak için buraya taşınmıştı.

Fae bariyeri kırıldığında ve büyü akın edip iki diyarı bir araya getirdiğinde meydana gelen felaket. İnsanlarla birlikte hayatta kalma ihtiyacı, yozlaşma ve ahlaksızlığı da beraberinde getirir.

Kapüşonumu yukarı çekerek yüzümü gizlemeye çalıştım, gecenin karanlığına şükrettim. Kimse beni aranan bir fotoğraftan tanırsa, ödül alabileceğini bildiği için beni ihbar etmekte tereddüt etmezdi. Hırsızlar arasında sadakat yoktur.

Etrafta dolaşan ve binalar arasındaki dar şeritleri dolduran insan sayısı beni germişti. Bazı bölgelerde ağır kustumuk ve sidik kokusu varken, bazılarında çürümüş yemek kokusu vardı. Evsizler, ayyaşlar ve çok sayıda görev dışı asker beni Scarlet'e yaklaştırdı.

Meydana geldiğimizde bakışlarımız etrafta geziniyordu.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burada çok fazla asker var gibi mi görünüyor?" Scarlet bana doğru eğildi.

"Evet." Dikkatim etrafta dolaşan, gruplar halinde içip gülen, sanki bir gece izin yapmışlar ve etraflarında olup biten karanlık şeyleri artık umursamıyorlarmış gibi davranan muhafız üniformalı adamlara gitti.

Burası hiç askeri üs olmamıştı. Ne Fae savaşından önce ne de sonra. Peki şimdi burada ne yapıyorlardı? Her şey omuzlarımdan geri çekilmesine neden oldu. Bir şeyler yanılttı.

"Yakınımda kal." Elimi onunkinin içine soktum, insan kalabalığının arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyordum. Erzağa ihtiyacımız olmasaydı bu kasabadan hemen çıkıp giderdim ama mağaralara tırmanmadan önce bir şeyler alabileceğimiz son büyük kasaba burasıydı. Ayrıca Scarlet'in iliklerine kadar üşüdüğünü, aç ve bitkin olduğunu biliyordum. "Akşam yemeği yiyebileceğimiz ve uyuyabileceğimiz bir yer bulalım." *Ve ben de Bu enerjinin bir kısmını serbest bırakın.*

Daha ucuz yerler ana meydanın birkaç sokak ötesindeydi, vitrinlerdeki kadın ve erkekler tam olarak ne sattıklarını anlatıyorlardı.

Ayaklarım durdu ve içimdeki bir sızı başımı çevirip yolun aşağısında basit bir pansiyon aramaya yöneltti. Daha fazla para olacaktı ama Scarlet'i bir geneleve götürmek birdenbire uygunsuz göründü.

"Sorun nedir?" Aniden durmamın nedenini arıyormuş gibi burnunu çekerek etrafına bakındı.

"Yok bir şey," diye yanıtladım. "Bir yerde uyumak isteyebileceğini düşündüm.

bu gece başka." Bakışlarım, içeri girip bir örnek tatmamız için parmaklarını oynatan kadınlara gitti.

"Başka bir yerde mi?" Gözleri etrafımızda dans etti. "En ucuzu bu, değil mi?"

Başımı salladım.

"Elimizdeki azıcık parayı daha pahalı bir yatağa harcayamayız."

Nedense onun yatak dediğini duyunca aklıma bizi bir yatağa yerleştirmek geldi,

Ama biz uyumuyorduk.

Düşünceler yerleşmeden önce onları silkeleyerek ağırlığımı değiştirdim. Daha önce emdiğim enerji beynimin arızalanmasına neden oluyordu. Aptalca bir şey yapmadan önce fazla enerjimi atmam gerekiyordu.

"Ödeyebileceğimiz bu kadar." Parmaklarımı sıkarak hâlâ onun elini tuttuğuma dikkat çekti. "Artı..." Dolgun dudaklarını utangaç bir gülümseme büzdü. "Beni etkilemeye başladılar." Elimi bıraktı ve içeride kayboldu.

Sikeyim.

Bir süre daha öylece durdum, sikim iki kulağımla birden kalkmamış gibi davranmaya çalıştım, tenim şehvetle karıncalanıyordu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Kafamın içinde bağırdım, diğer tüm tepkileri bastırdım. *Sen azgınsın. Hıncını bir yabancından çıkar, ondan değil. En önemlisi, ondan değil.*

Tek sunabildiğim anlamsız seksti; başka hiçbir şeyim kalmamıştı. Hayatım sadece Kek ve Lucas'ın intikamını almaktan ibaretti. Geçen gece sadece onu hayal ettiğim için orgazm olabildiğim gerçeğini düşünmeme izin vermeyecektim. Kafam iyiiken beynimde oluşan bir arıza.

Boğazımdan bir ses yükseldi, parmaklarım şakağımı ovuyordu. Bir içkiye ihtiyacım vardı... ve beni sakinleştirmek için biraz toza, büyüm her sinirime dokunuyor, zihnimi bir şehvet bataklığına dönüştürüyordu.

Scarlet'i takip ederek içeri girdiğimde, alçak tavanlı tıklım tıklım odanın sıcaklığı soğuk tenimi yakıyordu. Sebeş'te kaldığımız odaya benzer bir düzen kurulmuştu; bir tarafta kumar ve müzik, diğer tarafta bar ve masalar vardı.

Yüz hatları bir kadınla karıştırılabilecek kadar narin olan güzel, koyu renk saçlı bir fae adam yaklaştı. Yüzünü bolca makyaj ve gözlerinin etrafındaki sahte mücevherler, parlak ipek bir bornoz ve terliklerle vurgulamıştı.

"Evime hoş geldiniz, aşklarım. Ben buranın tedarikçisiyim, Maestro Silk." İyi İngilizce konuşuyordu, kolları gösterişli bir şekilde sallanıyordu. Bakışları

İkimiz de. "Siz ikiniz ne kadar *muhteşem bir* çiftsiniz, değil mi? Aman Tanrım... *Lanet olsun!*" Gözleri ilgiyle parlıyordu ama zararsız görünüyordu. "Kirli ve banyoya ihtiyacı var, ama bazılarımız bunu seviyor, değil mi?" Göz kırparak bana dirsek attı. "Ve sen!" Scarlet'in yanına gitti ve yüzünü avuçladı. "Şu elmacık kemiklerine, dudaklara ve gözlere bak. İnsanlar bunlar için ölür, ben de dahil. Çok kışkırdım. Göz kamaştırıcısın." Yüzünü eğerek ona daha uzun süre baktı. "Bana birini hatırlatıyorsun. Kimi... Neden hatırlayamıyorum?" diye kendi kendini azarladı.

"Boş odanız var mı?" Scarlet onun elinden kurtuldu.

"*Dragă.*" *Tatlım.* Sesi alçaldı, sanki bir sırrı açıklıyormuş gibiydi.

"Birçok müsaitliğimiz var. Ne isterseniz. Bir saat, bir gece, ekstra oyuncaklı bir oda, ekipmanlı bir oda, bir *parti odası.*" Ona göz kırptı, bakışları üzerimde durduğunda dudaklarını ısırды ve bana şakacı bir hırlama sesi çıkardı. "Sen *ne* istersen."

"Sadece onun için bir oda," diye konuştum. "Başka bir şey yok."

"Yakaladım seni." Beni işaret etti. "Paylaşan tiplerden değilsin. Sorun değil. Herkese kapımız açık."

Bir kahkaha kaburgalarımaya saplandı, bu ifade karşısında histerik bir şekilde patlamak istedim. Ben mi? Paylaşan tiplerden değil miyim?

Kek ve Lucas iki kişiyle yaşadığım tek gerçek "ilişki" olabilirdi ama tüm seks hayatım, şimdi çocukluğımı düşündüğümde bile, "paylaşım" üzerine kuruluydu. Bir ağaç perisi için bile olsa tek bir kişiyle birlikte olmayı asla hayal etmemiştim. Seks talebimiz çok fazlaydı ve kolayca sıkılıyordum.

Onu düzeltmek üzereyken bir şey ağzımı kapalı tuttu, Scarlet'in başkası için söz konusu olmadığını düşünmesini sorun etmedim.

"Neden barda oturup bir şeyler yemiyorsunuz, ben de size bir oda ayarlamak için işleri karıştırayım." Maestro kollarını dramatik bir şekilde bara doğru salladı, yeni müşteriler çoktan dikkatini kapıya çekmişti.

"Neden içimde bir oda için bekleyeceğimize dair bir his var? bir süre?" Muhtemelen bizi çoktan unutmuş olan adamın yeni gelen insanların arasında çırpınışını izledi.

"O zaman şuradaki kanepede sızana kadar burada içeriz." Elim sırtının alt kısmına gitti ve onu bara doğru götürdü. Basit bir dokunuş, kat kat giysilerin arasından bile, koluma bir zonklama vurdu.

"Ah, o kanepede ne olduğunu hayal edebiliyor musun?" Titreyerek bir tabureye tırmandı. "Vücut sıvısının miktarı?"

"Sence geçen gece yattığımız yatak daha mı iyiydi?" Yanındakinin üzerine oturdum, gözlerimiz loş ışıktaki birbirine takıldı, yanaklarındaki hafif kızarıklıkla mizahım kayboldu, ne düşündüğünü biliyordum. Çünkü sikim unutmuyor, bir füze gibi aradığı ve engellendiğı sıcaklığı ve ıslaklığı bana her an hatırlatıyordu.

Teması keserek boğazımı temizledim ve barmene seslendim. "Benim için viski."

"Aynen." Scarlet başıyla onayladı.

Fae kadın başını salladı, içkilerimizi markasız bir şişeden doldurup bize uzatırken göğüsleri korsajından dışarı taşıyordu.

"Aman Tanrım." Güçlü koku karşısında kızıl gözleri yaşardı. "Bu viski mi?"

"Muhtemelen arka tarafta yapılmıştır." Bardağımı elime aldım, bunun kötü bir fikir olduğunun farkındaydım ama yine de durmadım. "*Noroc!*" Şerefe. Bardağımı onunkine vurdum ve kocaman bir yudum aldım.

Alevlerin geri tepmesi boğazımı yaktı ve dudaklarımdan yüksek sesle bir nefes çıkmasına neden oldu.

Scarlet yanımda hıçkırmaya başladı, göğsünü ovuştururken gözyaşları yüzünden akıyordu. Göğsüne vurarak, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu saf alkol."

Küfürleri her zaman dikkatimi çekerdi. Çok zarif ve ilkeldi ama aynı zamanda ona yakışıyordu. Onda görebildiğim iğliğe uyuyordu. Bu karanlığa.

Ev yapımı bira anında aklımı başımdan aldı ve barmenden bir içki daha isterken çoktan aptalca seçimler yapmaya başlamıştım.

"Menüde ne var?" Kadın önümüze daha fazla içki koyduğunda sordum.

"İşkembe orbası."

"Oh, ne güzel." Scarlet ilk içkisini bitirdi. Dün geceki çorba o kadar sulandırılmış ve tuzluydu ki, açlığımızı zar zor bastırmıştı, ama adam bizi doyurma nezaketini göstermişti.

"Şunlardan iki tane lütfen," diye emrettim. Yemeğe ihtiyacımız vardı ve bugünlerde seçenekler çok azdı.

Barmen uzaklaştığında ona daha çok döndüğümde, odanın kenarlarının bulanıklaştığını hissettim. "Ee, Scarlet..."

Cevap vermedi, dikkati bardağındaydı.

"Scarlet?"

Başını kaldırdı. "Ne oldu?" "İyi misin?"

"Evet, sadece dalmışım." Taburesinde bana doğru daha fazla döndü, dış ceketini çıkardı ve uzun saçlarını geriye doğru taradı. Gerçekten de göz kamaştırıcıydı. Makyajsız, daha genç ama aynı zamanda daha yaşlı görünüyordu. Kendi teninde daha rahattı, sanki rol yapmasına gerek yoktu.

"Neden buradasın?"

"Ne?" Daha yukarı oturdu.

"Aileni özlemiyor musun? Evde olmadığın için çıldırmıyorlar mı?"

"Evet, hem de kesinlikle evet."

"O zaman neden onlarla birlikte değilsin?" Başımı elime yasladım, içki beni bara daha çok yasladı. "Neden burada... benimlesin?"

Taburesinde sallandı, gözlerini kaçırmadan önce bana baktı. "Çünkü yapmak zorundayım."

"Neden? Neden burada benimle olmak zorundasın?" Neden bunu her söylediğimde daha anlamlı gibi geliyordu?

Bir yudum aldı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onların ve benim güvenliğim için."

"Bu bana pek bir şey anlatmıyor, *dziubuś*."

Zümrüt bakışlarını kaldırdı. "Küçük gaga." Yutkundu. "Neden bana öyle diyorsun?"

Az önce ona tekrar o ismi söylediğimi fark etmemiştim bile. "Emin değilim." Omuz silkerek viskimi yudumladım, her şey daha sıcak ve bulanık hale geldi. "Uygun, sanırım." Bir asırdır Lehçe konuşmamıştım, bu yüzden eski lakabın neden aklıma geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Barmen yemeklerimizi bıraktı ve önümüze daha fazla içki koydu. Bu yerlerin herhangi birinde, ne kadar sarhoş olursanız, cüzdanınız o kadar geniş açılırdı.

İkimiz de yemeğimizi almaya gitmedik. İçmeye devam ederek birbirimizi izledik.

"Soru." Dudağımı yaladım. "Peşinizdeki insanlar kaçmanızın nedeni mi yoksa sebebi mi?"

"Onlar benim kendi eylemlerimin sonucu."

"Hmmm." Başım öne eğildi ve bu kızın gerçekten kötü ne yapmış olabileceğini merak ettim. "İlginç." Ağzımı bir gülümseme kapladı, alkol gardımı düşürmüştü. Sesimin sürüklenişini duyabiliyordum.

İstemeden de olsa, alay ediyordu. "Demek Scarlet yaramaz bir kızmış."

İçine çekti, boynu ve yanakları güzel bir gül rengine döndü, gözlerinde bir şey parladı. Vahşi ve çiğ. Vücudumdaki her lif ona tepki verdi, etrafındaki uğultu aramızdaki havayı doldurdu.

Bir yudum aldı, bakışları bana kaydı. "İyi bir kız olduğumu sana düşündüren nedir?"

Uyarı. Uyarı.

Parmak eklemlerim camın etrafında çatırdadı, vücudum ormandaki yolculuğumuzdan o kadar etkilenmişti ki ihtiyaçla titreşiyordum. Ondan gelen şakacı ve arsız bir şey bile beni patlatmak üzereydi. Bunu durdurmam gerekiyordu, yoksa ikimizin de pişman olabileceği bir şey yapacaktım.

"Sadece söyleyebilirim. Sen iyisin," diye cevap verdim umursamazca, neredeyse aşağılayarak. Sandalyeyi odaya bakacak şekilde döndürdüm, çalışanların yüzlerini taradım, bir çıkış bulmayı umuyordum, belki birkaç tane. Ruh halim bana bu gece parti odasında olacağımı söylüyordu, ancak aletim hiçbirine cevap vermiyordu.

Bakışları yüzümün yan tarafını dağladı. Onu görmezden gelerek içki içtim, uyuşturucu ve alkolün serbestçe aktığı kumar odasına çekildim. Dilimin ucuna bir heyecan sıçradı, anında birbirlerine dağıttıkları tozu arzuladım.

"Tabii ki." Yanımdan alaycı bir homurtu geldi ve beni yol arkadaşşıma geri götürdü. Bir kaşık et suyu aldı, başı titriyordu.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Seninle gerçek aşkın arasına girmek istemem." Çorbayı zarifçe yudumladı.

"Bu da ne demek oluyor?" Alnım kırışarak tamamen ona döndüm.

Tekrar kumar masalarına baktı ve dikkatimi çeken şeyi tam olarak anladı.

"Sanki orada oturup kafayı bulmayı düşünmüyorsun." Kaşığı kâsenin içine koydu. "Yine de şaşırdım. Erkekleri gevşettiğini duymuştum."

Dirseğimi tezgâha dayadım, sesim kısıktı. "Ben değil." Yumruğu önerdiğinin tam tersini yapıyor gibiydi.

Bakışları benimkilere kaydı, boğazı düğümlendi. Gözlerimiz buluştu ve oda etrafımızda puslanmış gibi göründü, koyduğum her çizgiyi bulanıklaştırdı.

"Ve düşündüğüm tek şey bu değildi."

"Ah?" Yüzünü tamamen bana dönerek koluna yaslandı, yüzü benimkinden bir adım bile uzakta değildi, gözleri içkiden dumanlıydı. "Ne?"

Odağım onun ağzına kaydı. Dolgun, ıslak dudakları aniden bir alay gibi geldi. İsteyerek başarısız olabileceğim bir deneme.

Sikeyim. *Onu öpmek istedim.*

Sert bir şekilde nefes alarak geri çekildim, bara baktım, ses tonum tekrar vurdumduymaz bir hal aldı. "Biraz uyumalısın."

Bende bir sorun vardı. Hiç böyle davranmamıştım. Flörtöz, arsız, alingan, evet, ama kontrolüm her zaman elimdeydi. Çizgiye kadar oynadım, kabul, ama bu farklı hissettirdi. Ve bundan hoşlanmadım. Kek ve

Lucas gideli bir yıl bile olmamıştı. Tüm dikkatimi vermemi hak ediyorlardı. Onlara verdiğim sözü. Onları onurlandırmak için.

Çorbayı birkaç yudumda içtim, içkimi bitirdim, kaburgalarımın arkasındaki sürekli ağrıyı uyuşturdum, yorgunluğumu üzerimden attım.

"Canlarım!" Maestro arkamızdan geldi. "Sizi unutmadım. Herkes gibi..." Aramızda gidip geldi. "İkinizi unutmak mümkün değil. Çok güzelsiniz. Mmmm-mmm." Kıpırdandı, mutlu bir ses çıkardı, onun Bakışları bir kez daha üzerimde gezindi. "Sana üst katta bir oda tuttum. Çift kişilik bir yatak." Kaşları bir aşağı bir yukarı kalktı. "İşe yarayabileceğini düşündüm."

"Harika." Tabureden atladım. "Eminim iyi olacaktır. *Onun için.*" Bir sonraki cümlemin dilimde yuvarlandığını hissettim, ne yaptığımın farkındaydım. "Başka konaklamalara da ihtiyacım olacak."

"Ah?" Maestro'nun kafası aramıza girdi, sanki en sevdiği çift ayrılmış gibi şaşkın ve biraz da üzgün görünüyordu.

"Ben parti odasına gidiyorum." Ne demek istediğimi açıkça belirtiyordum. Ona mı yoksa kendime mi, emin değildim.

"Oh..." Ona baktı, neredeyse bunu sorun edip etmediğini soruyordu. Kadın kollarını kavuşturmuş, sıkılmış bir halde uzaklara bakıyordu. "Tamam. Sadece sen mi? Çünkü ikiniz de gitmek isterseniz odayı boşaltabilirim."

"Hayır." Neredeyse bir hırıltı gibi çıktı, dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Sadece

Ben."

Hiçbir şekilde cinsiyetçi değildim. Kadınlar bu tür şeylerin tadını Ama Scarlet öyle biri değildi. Hayatı boyunca o aptal erkek arkadaşını sevmişti. O tek erkekli bir kızdı. Sevdik, evlendi, çocuk yaptık birisi. Sadece onu arzulayan bir erkeğe ihtiyacı vardı. Ben her ne bokun içindeysem, o da o bokun içine çekilmemeli ya da kendini ukala hissetmemeliydi çünkü

O yapmadı.

"Elbette." Maestro başını salladı, kolunu salladı ve boyalı dudaklarına yeniden bir gülümseme yerleştirmeye zorladı. "Beni takip edin."

Gözlerini üzerimde hissettiğimde, yakıcı öfkesini hissettiğimde, ona bakamadım.

Onu.

Onun gözünde nasıl bir adam olduğumu görmek istemedim.

Bölüm 14

Scarlet

Odada bir ileri bir geri volta atarken, ahşap zemin ağır adımlarımla gıcırdarken, yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm, boğazımda bir çığlık yükseldi.

Bu ne cüret!

Daha önce hiç çocuk muamelesi görmemiştim, çocukken bile. Benim Ebeveynlerim kardeşime ve bana her zaman bir yetişkinin tüm saygısıyla davrandılar, başarılı ya da başarısız olsun kendi seçimlerimizi yaptık. Büyümemize ve bunu deneyimlememize izin verdiler. Kabul etmek gerekir ki, benim her zaman oynamam gereken bir rolüm vardı ve küçükken bile bu sorumluluğu yerine getirmem bekleniyordu. Peki kendi seçimlerini yapamayan bir bebek gibi muamele görmek?

Kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu...

"Aaaahhh!" Kızgın bir çığlık attım.

Barda bir an beni öpmek istediğini sandım, sonra bir baktım başımı okşuyor ve beni bir şişeye yatağa gönderiyordu.

"Pislik herif," diye mırıldandım. Beni öpmesini bile istemiyordum... istemiyordum. Ash'in sanki ona katılmam düşünülemezmiş gibi davranmasıydı. Böyle bir şeyi asla yapmazdım. Ya da o böyle bir şeye izin vermezdi.

Göz kapaklarım düştü, yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi, aklıma ağabeyimin sesi geldi.

"Oh, hayır... Bu bakışı biliyorum." Başını iki yana salladı. "Bu genellikle benim de ceza alacağım anlamına gelir."

"Hadi, küçük kardeşim." Gülümsedim. "Biraz yaşa."

Kazağımı ve kot pantolonumu çıkarıp külotum ve atletimle kaldım, saçlarımı omuzlarımın etrafında kabarttım, hala ev yapımı viskinin etkisindeydim.

Parti odasının bulunduğu tavan arasına çıkarken beynim ona gününü göstermekten ötesini düşünmüyordu. Benim de orada olmaya hakkım olduğunu bilmesini istiyordum. Neredeyse kendi kararlarını verebilen yirmi bir yaşında bir kadındım.

Bana ne yapacağımı söyleyemezdi.

Kapıya yaklaştığımda midem bulandı. Müzik sesi geliyordu ama odadan gelen iniltileri bastırmıyordu.

Ayaklarım bir an durdu, korku sarhoş zihnime vuruyordu. Geri dönmek, odaya koşmak ve bunlar hiç olmamış gibi davranmak için çok geç değildi.

Lanet bir korkak olma.

Öne doğru sallanarak titreyen bir elle kolu çevirdim ve kapıyı açmadan önce bir nefes daha aldım.

Her ne bekliyorsam... Hazır değildim.

Zemin yastık ve minderlerle kaplıydı ve tavandan iki salıncak sarkıyordu. Bir masanın üzerinde çeşitli kırbaçlar, kelepçeler ve oyuncaklar, birkaç küçük masada ise uyuşturucu ve alkol dolu tepsiler vardı. Arka planda çalan müzik, odadaki çıgıllara bir fon oluşturunuyordu.

Yirmiden fazla kişi farklı bölümlerdeki alanı doldurmuştu ve hiç kimse tek parça kıyafet giymiyordu.

Kapının hemen yanındaki bir kadın bir adama sakso çekerken başka bir adam da onu beceriyordu. Salıncaklar, bir adam onlara mastürbasyon yaparken iki yılan değiştiriciye benzeyen şey tarafından yenen kadınlarla doluydu. Tasma takmış bir insan, odanın ortasında iki fae kadın tarafından kırbaçlanıyordu. Beş kişilik bir grup odanın bir ucunda izlememeye çalıştığım ama durduramadığım şeyler.

Etrafta dolaştım ve partilere gittim, bu da biraz çılgınlaştı. Ya da ben öyle sanıyordum. Buna kıyasla çocukça şeyler gibi görünüyordu ve beni utandırıyor, kendime güvensizleştiriyordu. Ama bunu inkâr edemezdim. nasıl da ilgimi çekmişti. Enerji vücudumda geziniyor, göğüs uçlarım sertleşiyor, zevk odayı kaplıyordu, ta ki tek yapabildiğiniz onu içinize çekene kadar. Kendimi bırakma, orgazm olma ihtiyacı bedenimi titretiyordu,

birini arıyordum. Bakışlarım odayı taradı ve aradığım adamın üzerinde durdu.

Çıplak olan Ash, bir tepsinin üzerine eğilmiş, toz içinde homurdanıyordu. Sırtı bana dönükken hareketlerini, mükemmel kıcının esneme şeklini, gergin derisinin altında hareket eden kaslarını, geniş omuzlarını ve sırtının alt kısmındaki o iki girintiyi izledim.

Aman Tanrım.

Onu fark etmemek için ölü olmanız gerekirdi, kesinlikle hayatınız boyunca tanıyabileceğiniz en güzel ve seksi adamlardan biri olduğunun farkındaydınız.

Islaklık iç çamaşırımı ıslattı, nefesim kesildi, arkasını dönmesini istedim. Orada durduğumu görmesini. Varlığıma verdiği tepkiyi görme ihtiyacım mantıksızdı, sanki beni çekici bulmasını gerçekten önemsiyordum. Beni istemesini.

Sarışın bir kadın arkasından geldi, eli sırtından aşağı kayarak sert kıcının üzerinde gezindi. Kulağına bir şeyler fısıldadı. şehvetli vücudu onun arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Dili adamın kıcındaki kıvrımı yaladı ve taşaklarında gezindi. Masayı kavradı, vücudu kadının içine doğru geri itildi, başı öne eğildi.

Gözlerimde kırmızı bir ışık parladı, bir hırıltı boğazımı tırmandırdı, büyüm dikiş yerlerinde savaşıyordu, dilimden derin bir şey dökülmek istiyordu. Onu ondan koparmak istedim. Onu parçalamak. Ona dokunamazdı...

Öldür onu. Ses yükseliyor, kulağıma kelimeleri fısıldıyor ve tam olarak ne yapabileceğimi gösteriyordu. Burnumdan oksijen fışkırdı, karanlık düşünceyi ve ona göre hareket etme arzusunu geri püskürttüğümde bedenim sarsıldı.

"Vay canına. Buradaki en çarpıcı şey sensin." Güzel bir fae adam yanıma geldi, etrafımda dolanırken eli karnımda gezindi. "Sanırım bunları çıkarmamız gerekiyor." Diğer eli atletimin altına girdi, iyileşmekte olan kaburgalarımın üzerinden geçti, parmaklarının uçları göğüslerimin altında gezinerek tenimi karıncalandırdı. "Çok fazla giyinmişsin."

Başım sisli, tepkilerim yavaş, sanki uzuvlarım çok ağırmış gibi hissediyordum. Sistemimdeki alkol korkuyu bulanıklaştırıyordu ve odanın enerjisi bir afrodizyak gibiydi. Ash'e ve kadına bakmaktan kendimi alamıyordum, hissettiklerimden dehşete düşmüştüm, hem öfke içindeydim hem de tahrik olmuştum.

"Tabii seni azdıran bu değilse?" Sesi kulağımda ağırlaştı, dişleri boynumu ısırды, bir elini kalçalarımın arasına kaydırırken diğer eliyle göğüslerimin altını okşadı. "İzlemeyi seviyor musun?" Takip etti Baktığım yerde. "Ahh, evet. Ben de ona bakmaktan zevk alıyorum." Bir elim külotumun içine daldı ve amımın üzerinde gezindi. "Ben seni boşaltırken onu izle, güzelim."

Hayır diyemiyor gibiydim, parmaklarının aşağıya inip beni ayırmasına izin verdim. Boğazım düğümlendi. Kulağımın dibinde inleyerek daha derine kaydı. "Tanrım, ıslanmışsın. Çok iyi hissediyorsun, *Zână*."

Sanki Ash onu duymuş, odada olduğumu hissetmiş gibi, adamın parmakları içime girip beni şiddetle sarsarken kafasını geriye attı. Ash'in yeşil gözleri benimkilere dikilince ağzım bir karış açıldı.

Tüm dünya durdu, bir nokta üzerinde durdu. Ash'ten başka hiçbir şey hissetmiyordum; bakışları içime gömölüyor, parmakları içime batıyor, dudakları boğazımda, nefesi tenimdeydi. Onu çok keskin bir şekilde hissedebiliyordum, sanki onun da istediği tek şey buydu.

Adam kulağıma inledi, iki parmağını içime soktu, başparmağı klitorisime sürtündü, Ash'in bakışlarını adamın içime daha derin pompalayan eline bıraktı.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar dünya yeniden hareket etmeye başladı ve her şey değişti. Ash'in yüzünde öfke patladı, vücudu şişti. Kadını iterken çenesi kapandı. Bakışlarım, bacaklarının arasında sallanan ve bana doğru ilerlerken sertleşen kocaman sikine takılmadan edemedi.

"Çek o lanet ellerini kızın üzerinden." Ash adamı iterek tökezletti.

"Hey, dostum. Hoşuna gidiyordu." Ellerini kaldırdı, sonra içimdekileri yaladı.

Ash kıpkırmızı oldu, kolu ona vurmak için sallandı. "Lanet olası pislik."

"Ash!" Kolunu tuttum. "Dur."

"Dinle, eğer o senin kızınsa ve paylaşmak istemiyorsan, burada olmamalısın." Adam oflayıp pufladı ve çekip gitti.

Ash ayağa kalktı, fae adamın peşinden gitmeye hazırды.

"Bu da neydi böyle?" diye haykırdım.

Ash'in kafası bana doğru döndü, burnu alevlendi. Duvardaki kancadan kıyafetlerini aldı ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

"Hey." Ona karşı kıpırdandım. "Dur!" Ondan ayrıldım, yüzümü ona döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Ben mi?" Külotunu öfkeyle çekti. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Bir adım daha yaklaştı, üzerime abandı. Ash'i daha önce de kızgın görmüştüm ama şimdi öfkeyle titriyordu. "Neden oradaydın?"

"Çünkü olmak istedim," diye karşılık verdim, boynunu kullanmaya devam etmesine rağmen bir santim bile geri çekilmedim, vücudu neredeyse benimkine değiyordu. "İstedığimi, istediğim zaman yapabilirim. Bunun üzerinde söz hakkın yok."

Göğsü kabardı, sesi alçak ve gergin çıkmaya başladı. "Orada olmak istemezsin."

"Neden olmasın?" Kollarımı kavuşturdum. "Çünkü beni çocuk mu sanıyorsun? Seksten zevk alamayacak kadar masum mu?"

Gözündeki bir sinir seğirdi. "Hayır."

"Sonra ne olacak Ash?" Dişlerimin arasından yalan söylemeye hazırdım. "Seni terk ettim

yalnız başına. Neden bana da aynı saygıyı göstermiyorsun?" "Beni yalnız mı bıraktın?" Eli göğüslerimin arasında düzleşti ve beni itti.

Sırtım duvara çarptı ve omurgamda bir ateş kıvılcımı çaktı. Ash başını ağzıma yaklaştırdı, içinden öfke pompalanıyordu. "Tek hissedebildiğim, o odada lanet bir büyü gibi duran sendin." İçime çektim. "Ve sakın bana benim için orada olmadığını söyleme. Seni bir yabancıyla sevişirken görmemi istedin. Orada olduğunu bilmemi istedin."

Çenem kalktı, iddiaları reddetmeye hazırdım.

"Ve sen de orada olmamalıydın çünkü böyle şeyler için fazla iyisin." Hırladı. "Sen daha iyisini hak ediyorsun." Benden uzaklaştı ve koridorda gözden kayboldu.

Duvara yapışmış halde kıpırdayamıyordum, vücudum hâlâ zonkluyordu, zihnim kendime geldikçe nefesim kesiliyordu.

O haklıydı. Beni görmesini istiyordum. Onun seviyesinde olduğumu bilmesini. Ayrıcalıklı bir balonun içinde yaşayan korunaklı bir kız değil. Ve beni izlemesi hoşuma gidiyordu, gözlerinin arzuyla kararması, benim için boşaldığında aletin sertleşmesi hoşuma gidiyordu. Onu etkileyebildiğimi. Onun beni etkilediği gibi.

Yalnızlık ve şehvetti. Hepsi bu. Birbirimize yapışmıştık. Böyle hissetmek tamamen normaldi, değil mi?

Duvardan aşağı kayarak yüzümü ellerimin arasına aldım.

Ash ve benimle ilgili hiçbir şey normal gelmiyordu.

Ağzımdan buharlar fışkırıyor, dondurucu sıcaklık giysilerimin her parçasından sızarak tenime nüfuz ediyordu. Güneşin yavaşça yükselmesi, genelevin dışına yaslandığım gölgeleri derinleştirdi ve temiz havanın beni düşüncelerimden uzaklaştırmasını umdum.

Korkunç bir şekilde uyumuştum. Her gürültü, kapıya yaklaşan her ayak sesi nefesimi tutmama neden oluyordu, keşke olmasaydı ve Ash odaya dönüyor olsaydı.

Hiç gelmedi, zihnimin senaryoları oynamasına izin verdi. O O gece koridorda bir kadına defalarca çığlık attıran, üstümdeki yatağın gıcırdamasına neden olan ya da yan odamdaki adamı inleten kişi.

Kulaklarımı kapatarak Ash'in düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştım ve *bilerek* eski sevgilimi düşünüyorum. Bu eskiden zahmetsizdi. Gözleri, gülüşü, hayalet gibi gülümsemesi, geniş kollarının beni sarması ve kendimi güvende hissetmemi sağlaması. Tanrım, ona o kadar aşıktım ki, birbirimiz için yaratıldığımızdan o kadar emindim ki. Ona olan tutkusunu yeneceğine ve bunca zamandır önünde duran şeyi göreceğine gerçekten inanmıştım. Onu izleme şeklini görmezden geldim, gözlerinde ona duyduğum özlemin aynısı vardı.

Belki onu görmezden gelmeye devam edebilirdim, çünkü ona karşı bir şey hissettiğini inkâr ediyor, onun için bir çocukmuş gibi davranıyordu, ama kendine yalan söylemeyi bıraktığı an, hiç umudum kalmamıştı. O tamamen onundu.

Bu sadece kalbime değil, egoma da indirilmiş bir baltaydı. Bana sık sık hayır denmezdi.

Ve hiçbir zaman hayranlarımın akınına uğramadım. Dünyanın dört bir yanından her yaştan erkek bana ne kadar çarpıcı olduğumu, ne kadar inanılmaz olduğumu ve benimle birlikte olmak için her şeylerini verebileceklerini söylüyordu. Hiçbiri umurumda değildi. Sadece onu istedim. Sadece onu düşündüm. Fantezi geleceğimi onun etrafında kurdum.

Ona koştuğunda, gerçek ve hayal dünyam paramparça oldu. Acıyla başa çıkmaya çalışırken misilleme olarak yaptığım şey ruhumda bir yara izi bırakacak ve ellerimi kana bulayacaktı.

"İşte buradasın." Ash ceketini çekiştirerek ön kapıdan çıktı, tavrı hâlâ sirke doluydu.

Yorgun görünüyordu, kırmızı gözlerini torbalar bürümüştü, ama herif yine de cehennem kadar seksi görünme cüretini gösteriyordu. Bu ne kadar adil?

"Ben de seni arıyordum," diye homurdandı, saçlarını geriye doğru düğümleyerek. "Tam buradaydım." Kollarımı kavuşturup kaldırım taşı yola baktım.

"Sanırım bugün zihin okuma becerilerim eksik," diye espri yaptı. Kaşlarını indirmiş, uzaklara bakıyordu. İkimiz de birbirimize tam olarak bakmıyorduk, dün gece olmamış gibi davranıyorduk ki bu olması gerekenden daha zordu. Heykel gibi kıcının, güçlü kalçalarının ve sırtından aşağıya doğru dalgalanan kaslarının görüntüleri aklımdan çıkmıyordu. Aletin bacaklarının arasında bir fil hortumu gibi sallanışı, bana doğru yürürken sertleşmesi.

Ash düşüncelerimin yön değiştirdiğini hissetmiş gibi gözlerini bana dikti. Nefes alarak, bakışları yanaklarımdaki çiçekleri dolaştı ve dudaklarımda durdu.

Isı tenimin altında gelişti, çekirdeğim ihtiyaçla sıkıştı. Dün gece, o anda, o odada, fae'nin beni boşaltmasına izin vereceğime ve sonra adam izlerken Ash'in beni becermesine izin vereceğime hiç şüphem yoktu. Bu düşünce beni sersemletti, en çıplak gerçektir ve ne kadar tahrik olduğumu görünce afalladım.

bu fikre kapılmıştı.

Ben ters tarafa bakarken Ash kafasını benden uzaklaştırdı, ikimiz de ayaklarımızın üzerinde hareket ediyor, birbirimiz dışında her yere bakıyorduk.

"Erzak almamız lazım." Benden yanıt almaya gerek duymadan yola koyuldu.

Çantayı omzuma atarak, aramızdaki mesafeyi bilerek koruyarak peşinden gittim.

Ana meydana çıkan geçitte ilerlerken satıcıların gün için hazırlık yaptığını, boşaltılan arabaların üzerine bayram süsleri serildiğini ve insanların minimal Noel ağacının etrafında toplandığını gördüm. Günün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Noel'in yakın olduğunu biliyordum.

Yılın bu zamanında ailemi düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Tatillerin getirdiği sevgi, kahkaha, sıcaklık ve çılgınlık. Ama hatta Ash'ten önce, bu yıl eve dönmeyi planlamamıştım. Anılar çok çığ, kalbim zayıf ve karanlığım çok uçucuydu. Bununla yüzleşmeye ya da onların birlikte olmasıyla yüzleşmeye hazır değildim. Yaptığım şeyle yüzleşmeye.

Artık ailemin bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğinden hiç şüphem yoktu,

endişelendiler ve beni arıyorlardı ama kimsenin nerede olduğumu bilmemesi daha iyiydi. Herkesi güvende tutmam gerekiyordu.

Satıcılar tarafından satılan *gogoşi*, *kürtöskalács* ve diğer çeşitli hamur

işlerinin tatlı kokuları burnuma doluyor, midem gurulduyordu. Ash'in midemin itirazını duyamayacağını biliyordum ama o da sanki ben daha konuşmadan açlığını hissetmiş gibi duruyor.

"İki kahve, çörek ve baca pastası," diye Romence sipariş verdi ve cebinden birkaç bozuk para çıkardı.

Arkadaki adam başını salladı ve siparişimizi aldı.

"Al." Ash bana bir sade kahve uzattı. Batı'da her türlü süt, tatlandırıcı veya şekerle alabilirsiniz, ama Doğu'da bu ekstralar lüks ürünlerdi. Şeker gibi basit bir şeyi tüm arkadaşlarım hafife alırdı.

Sıcak içeceğe üfledim, yudumlarken dilimi haşlayan sulu demi görmezden geldim.

"Teşekkürler." Ash satıcıya başını sallayarak parşömene sarılı kızartmaları aldı, buhar sabahın ayazına karıştı. Ash'i tasmalı bir köpek yavrusu gibi takip ettim, hamur işlerinin kokusu beni onun arkasında zıplatıyor, tadına bakmak için yalvarıyordum.

Bir basamağa oturarak ben yerleşene kadar bekledi, sonra bana birkaç Romen çöreği uzattı.

"Oh, kahretsin," diye inledim sıcak, çıtır hamurun etrafında, elimi dilime götürdüm, çiğnemedem önce yuttum. Hemen ardından baca kekinden bir parça koparıp ağzıma atarken küçük bir ısırık daha aldım.

Ash'ten bir homurtu geldi ve gözlerimi onunkilere diktim. Benimkinin üstündeki basamağa oturmuş, kahvesini ayaklarının arasına almış, parmaklarının arasına bir çörek sıkıştırmış, başını sallıyordu. Beni izlerken ağzında bir gülümseme belirdi.

"Ne?" Bir ısırık yutarak mırıldandım.

"Çiğnedin mi, yoksa hepsini yuttun mu?" Bir kaş kalktı.

Bir çöpçü gibi yemek yemenin utancından değil, onun sorusu üzerine aklımın gittiği kirli yerlerden dolayı yanaklarıma pembelik geri geldi. Cevabıma güvenmiyordum, dilim ve zihnim savaşıyordu.

"İlk defa yemek yemeyi bir görev gibi görmek yerine keyif alır gibi yediğini görüyorum." Ağzına bir *gogoşi* attı ve beni ağzının hareketine kaptırdı.

Ofladım ve dikkatimi tekrar baca kekine verdim. "Yemekten

hoşlanırım." "Sen seviyor musun?" Elimdeki *kürtöskalács'tan* bir parça çekti.

elimde tutarak dikkatimi yeniden topladım. "Genellikle biri açlıktan ölmek üzereyken her şeyi tüketir, dağınıklığı umursamaz."

Havayı ciğerlerimde tuttum, çifte anlam ifade edip etmediğinden emin değildim, ama kalçalarımın arasından aşağı kaydığını hissettim. Bu adamın bu sabah söylediği ya da yaptığı her şey dün gecenin kirli düşüncelerini ve görüntülerini çağırıştırıyor gibiydi.

Ve bundan nefret ettim.

Tek bir meydan okuma eylemim her şeyi değiştirdi. Daha önce görmezden gelebildiğim bir arzu derimin altında çiçek açtı, kaslarımı kaşındırdı ve beni huzursuz ve sinirli. Daha önce de onun farkındaydım ama şimdi beni sarıp sarmaladığı, nefes almama ve sağlıklı düşünmeme izin vermediği hissinden kurtulamıyordum. Bir sonraki sözlerimi ağzımdan kaçırmamın nedeni de buydu.

"Aç kaldığımda ne kadar aç ve dağınık olduğumu görmelisin-" *Kapa çeneni!* Dişlerim birbirine çarptı, ne söylemek üzere olduğumu fark ettim. "Ne?" Kaşları çatıldı.

Başımı salladım. "Sadece *gerçekten* aç olduğumda." Ağzıma bir parça daha kızarmış hamur tikiştirip çenemi kapattım.

Ash'in bunu yemediğini biliyordum, sanki benden gelen yalanları hissedebiliyordu. Bakışlarının beni yaktığını hissedince gözlerim yosun yeşili bakışlarına kaydı.

Eli bana uzandı, başparmağı ağzımın köşesinde kayarak ciğerlerime hava dolmasına neden oldu.

"Kırıntılar." Sesi çakıllı çıkıyordu. Gözleri sanki o da iradesi dışında bu güç alanına sürükleniyormuş gibi ihtiyatla benimkileri takip ediyordu. Başparmağını alt dudağımın üzerinde yavaşça gezdirirken boğazı titriyordu, dokunuşu damarlarımda enerji kıvılcımı yaratıyor, nefesimi kesiyordu.

Ne halt ediyorduk biz?

Ama onu durdurmadım. Aslında, tam tersini yaptım.

Dilim başparmağını itti, hala onu kaplayan tarçının tadına baktım. Boğazından gelen bir ses beni tekrar yapmaya teşvik etti. Dilim parmağının etrafını bilerek yalayıp her bir şeker zerresini aldığında burnundan hava fışkırdı.

Çenesindeki bir sinir zıpladı ve adımı güçlükle gümbürdetti. "Scarlet-" "Raven!"

Bu isim sessiz sabahı bir kurşun gibi delip geçti ve otomatik olarak başımı sese doğru salladım.

Buz damarlarımı doldurdu, tüm dünyam altüst olurken dehşet iliklerime kadar işledi ve en kötü korkularımı ortaya döktü. Beni buldular.

Ama tanıdık yüzün bana seslendiğini görünce vücudum dondu, onu canlı gördüğüme inanamadım. Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlamak üzereyken, ona doğru koşmak için ayağa kalktığımda, onunla birlikte yürüyen adamları fark ettim.

Dehşet dilimde onun adını durdurdu. Rahatlama ve sevinç yerini korku ve dehşete bıraktı.

Ve sonra tam bir ihanet.

Bölüm 15

Kül

Onun iniltisini, kızarmış çöreği ısırdığında gözlerinin kapanışını duyunca vücudumdaki her şey bir kemanın telleri gibi gerildi.

Bütün geceyi onları zihnimden kovmaya çalışarak geçirmiş olmama rağmen, önceki gecenin düşünceleri geri geldi. Normalde, giderdim Alt kata indim ve bayılana kadar içtim ama uzuvlarım çok huzursuzdu. Tanımlayamadığım bir ihtiyaç beni genelevden dışarı koşturdu, ondan olabildiğince uzaklaştım.

Neredeyse bütün gece yürümüştüm, bulduğum ilk geneleve girip gerginliğimden kurtulmayı çok istiyordum. Ama yapmadım.

Bir şey beni içeri girmekten alıkoydu ve sürekli onun içinde olduğu yere geri çekti.

Şimdi, önümdeki hamur işlerini yiyip bitirmesini izlerken, onun evcilleşmemiş tarafını gördüğüm bir an, elimi onun gibi uzattım Özgürce ve samimiyetle dokunabileceğim biri. Vücudum tam tersini yaparken beynim sarsılarak durdu, tersine döndü. Ona doğru eğildim, teninin hissine, ağzının kıvrımına, şekerin soğuktan hafifçe çatlamış alt dudağının üzerine serpilme şekline bağımlıyım.

Bakışlarım dudaklarına kilitlenmişti, dün gece aklımı başımdan almıştı.

Onu o odada, kendi *ortamında* görmek, değişmesini istemediğim bir şeyi değiştirdi. Şimdi tek görebildiğim onun iç çamaşırlarıyla orada durduğu, parmakları amına pompalanırken yanaklarının kızardığı ve *beni* izlerken boşaldığıydı.

Oraya ait değildi. Yine de tam bir dehşet içindeydim, onu gördüğüm anda sikim acı verici bir şekilde sertleşti. Bunu daha da netleştirmek için

Dizlerinin üzerinde taşaklarımı ağzına alan kadına vücudum olması gerektiği gibi tepki vermemişti. Olmaması gereken kişiye tepki verdi. Şimdi olduğu gibi.

Ona dokunmayı kes.

Tam kendimi dinleyecektim ki, dili başparmağımın üzerinde gezindi, tenimdeki tarçını yaladı ve sistemime şok dalgaları gönderdi. İhtiyaç bir kar fırtınası gibi içimi kapladı ve her şeyi bir bulanıklığa dönüştürdü. Noel ağacının dalları kırıldı, benim içimden aniden kopan büyüğü kontrol altına almaya çalışırken azı dişlerim birbirine sürtünüyordu. Onu öpme, sikimi boğazından aşağı kaydırma, tadına bakma dürtüsü...

Sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkabildi, bir soru ve bir talep

Bir.

"Scarlet-"

"Raven!" diye bağırdı bir kadın.

Scarlet'in başı yana kaydı, gözleri büyüdü ve ağzı açıldı.

İçime bir korku düştü, bakışlarını takip ederek başımı salladım.

Ne. Ne. Sikeyim.

Tanıdık, uzun boylu bir sarışın bize doğru yürüdü, gözleri menekşe mavisiydi ve bana saf seelie perilerinden oluşan bir aileden geldiğini söylüyordu. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, tamamen siyah ve uzun bir palto giymişti, genç yüzü ve yüksek elmacık kemikleri sonunda kim olduğunu beynime kaydettirdi.

Viyana'daki barda o gece vurulan Scarlet'in arkadaşı. Ölmüş olmalıydı. Sadece ateş bile onu öldürmeliydi.

Dikkatim onun yanına gelen ve biri bize kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen beş adama kaydı.

Oh. Lanet olsun. Kanlı Nikolay.

Scarlet'ten bir soluk geldi, gözlerinden acı ve ıstırap taşıyordu. İhanetin içini parçaladığını, arkadaşının görüldüğü gibi biri olmadığını anladığını hissedebiliyordum.

Rus adamlar silahlarını kaldırıp bize doğrulttular.

"Raven, kaçma," diye konuştu kız ona. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Scarlet'ten acı dolu bir çığlık geldi, hala neler olup bittiğini anlayamamış gibi başını sallıyordu.

Tek gördüğüm silahlar ve tehlikeydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ayağa fırladım, kahve ve hamur işlerinin ayaklarımızın dibine dökülmesine izin vererek Scarlet'in kolunu tuttum ve adamların silahlarını kaldırdıklarını görerek onu kendimle birlikte çektim.

"Koş!" Ona emrettim, ikimiz de meydanı boydan boya geçtik.

Mermiler havayı delip geçiyor, masum sivillerin çığlık atmasına ve saklanmak için eğilmesine neden oluyordu. Daha önce de birçok kez vurulmuştuk ama ciğerlerimi daha derin bir panik sarmıştı. O kurşunlardan birinin ona isabet etmesi, hayatını sona erdirmesi... onu alıp götürmesi...

Lucas'ın gözlerinin arasından geçen bir kurşunu, hayatının bir saniyeden kısa bir süre içinde sonsuza dek benimkinden gittiğini hatırlamak.

Hayır.

Ulaşamayacağım bir yere götürmek için onu önüme iterken, demir bir topun derime battığını hissetmeye hazırdım. Kurşunlar etrafımızda uçuşuyor, biz ara sokaklara doğru koşarken vitrinlere saplanıyordu.

"Bu taraftan." Elimi onunkine doladım ve onu bir geçitten aşağıya çektim. Çöp kutularının, arabaların ve hâlâ kendi sidiklerinde sızmış sarhoşların etrafından dolandık. Senkronize bir şekilde birlikte ilerledik, sokaklarda zikzaklar çizdik, arkamızdaki kaldırımlara vuran botları ve gittikçe yükselen Rus havlamalarını duyduk.

Bir yoldan aşağı döndüğümde, çıkmaz sokak olduğunu çok geç fark ettim. Yol eski bir insan kilisesine kadar uzanıyordu.

"Siktir!" Adamlar bize doğru yaklaşırken nefesimin altında tısladım, gözlerim bir çıkış yolu arıyordu. Bir kapı koluna uzandım ve kapı açıldı. "Haydi." Scarlet'i aceleyle içeri sokarken, ayaklarımız gıcırdayan ahşap zemine çarptı.

"Durun!" Cübbeli, şişman ve kısa boylu bir adam elini kaldırarak bizi yavaşlatmaya çalıştı.

"Sığınak!" Scarlet ağzından kaçırdı, ben onu itiraf kabinine doğru sürüklerken adamın yanından koşarak geçti.

"Sanırım günahlarını itiraf etmeye başlamanın zamanı geldi, *mroczny*." Lehçe *karanlık* olan.

"Neden sen değil?"

"Eğer günahlarımı anlatmaya başlarsam, buradan asla çıkamayız." Onu kapıya doğru ittim, arkasından içeri daldım ve Rusça'yı duyduğum anda kapıyı kapattım

Sesler arka kapıdan geliyordu. Açıklığa doğru döndüm, ön tarafı sırtıma yaslanmıştı. Alan sadece bir kişi için tasarlanmıştı, bu yüzden vücudum sıkıca onunkine bastırdı. Elim kemerimdeki silahı çekip çıkardı, kapıyı açan ilk kişiyi vurmaya hazırdım.

"Durun! Burası Tanrı'nın evi," diye gürledi din adamı.

Ruslardan biri "Benim tanrım değil," diye hırladı.

"Burada şiddet ya da kan dökülmeyecek."

"O zaman bize nereye gittiklerini söyleseniz iyi olur." Nikolay'ın tınısını tanıdım. "Buraya koşan kız ve adam."

"Kim?"

"Aptalı oynamayın, Peder," dedi kadın, Amerikan aksanıyla. Bu sesle Scarlet'in vücudunun sarsıldığını, tırnaklarının bir eliyle pantolonumu kavrarken diğer eliyle bıçağını tuttuğu kalçama battığını hissettim. Bu kız bir süredir

o gece onunla bardaydı, bir arkadaş, o zaman neden Ruslarla buradaydı? Özellikle de onu vurdukları için. Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Buraya çok sayıda kadın ve erkek geliyor," diye cevap verdi din adamı sakince.

Kurulan bir silahın sesi yüksek tavanda çınladı. Çizmeler ahşap zemine vuruyor, sanki iki kişi onun etrafında dönerken diğer iki kişi de kiliseyi arıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Parmağım tetiğin üzerinde gezinirken, vücudum Scarlet'inkine karşı gerildi ve kalp atışlarının sırtıma çarptığını hissettim.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye cevap verdi kız.

"Lütfen. Burada kan dökülmeyecek," diye yalvardı adam, ama yine de sakinliğini koruyordu.

Nikolay, "O zaman bize cevap ver," diye tehdit etti.

İtiraf kabininin kolu tıkırdadı, kaslarım kilitlendi, parmağım tetiğe daha sıkı bastırdı. Kilidi kırmak o kadar da zor olmayacaktı.

Amina koyayım.

Rahip yüksek sesle, "Şuradaki kapıdan bir kadınla bir erkeğin çıktığını gördüm," diye bağırdı ve kapı kolundaki tıkırtı durdu.

"Git," diye emretti kız birine, itiraf kabinindeki adam uzaklaştı.

İki çift ayak ahşap zeminde sürtünüyor, yan kapının gıcirtısı açılıp kapanıyordu.

"Doğruyu söyleseniz iyi olur Peder," diye uyardı. "Gerçi sizin türünüzden size gerçekten inanmak için çok fazla ikiyüzlülük ve yalan gördüm."

"İster inanın ister inanmayın, yalan söylemedim." Teknik olarak muhtemelen bir noktada bir erkek ve kadının oradan çıktığını gördü, sadece bizi değil.

Uzun bir duraklama daha oldu.

"Raven?" Sesi taşa çınlayarak geri döndü. Bu ismi tekrar duyduğumda boynumu arkadaşşıma doğru çevirdim. Uzun zamandır omuriliğimin tabanını rahatsız eden bir karıncalanma daha da artıyordu. "Eğer

buradasın, bil ki bir daha benden kaçamayacaksın. Seni çok iyi tanıyorum. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Suçlarının bedelini ödeyeceksin. Ailen de öyle."

"İbadet yerinde tehdit edemezsiniz."

Kadın güldü. "Doğru. Yüzyıllardır açgözlülük, sefahat, oburluk ve tecavüz var ve kötü olan ben miyim?"

"Sanırım artık gitmeniz gerekiyor," dedi peder.

"Ben de senin herkese açık olduğunu sanıyordum." Tekrar güldü. "Git."

"Eğer onları barındırdığınızı öğrenirsek, Peder..." Nikolay tükürdü.

"Boğazını kesmekten hiç çekinmeyeceğim."

Ayak sesleri zeminde ilerledi, kapı arkalarından çarptı ve arkalarında sessizlik bıraktı.

Scarlet nefesini verdi, göz kapakları bir an için kapandı, sonra tekrar açıldı ve benimkileri hâlâ onun üzerinde, yüzünü incelerken buldu. Öfke göğsümü doldurmaya ve zihnimi ele geçirmeye başladı, içim biliyormuş gibi görüldüğüm bir gerçeği haykırıyordu.

Gözleri benimkileri takip etti, içlerindeki öfke ve şaşkınlığı gördü ama Biz daha tek kelime edemedi, günah çıkarma kabininin kapısı açıldı, din adamı bir elinde anahtarla orada duruyor, diğer eliyle de bizi içeri buyur ediyordu.

"Hadi," diye tısladı. "Beni takip edin. Gizli bir çıkış biliyorum."

Ondan uzaklaşarak düşüncelerimi bir kenara ittim ve onu mahzene inen merdivenlerden takip ettim.

"Aşağı inmeye devam edin, sizi bir kapıya götürecektir." Bize el salladı. "O kapı sizi kilisenin arka tarafındaki sokağa çıkaracak."

"Teşekkür ederim." Ona başımı salladım ve benden önce onun ilerlemesini bekledim.

Birlikte çıkışa doğru koştuk.

Ama barda tanıştığım kızın şu anda benimle kaçan kız olmadığını biliyordum.

Şehrin diğer tarafına geçerek daha ıssız bir bölgeye, komünist dönemde inşa edilen, halkın değil ama hükümetin Sovyetler Birliği'nin yanında yer aldığı blok konutlara girdik. Acımasız ve karanlık bir dönemdi.

Romanya'da halkın ne kadar güçlü olduğunu ve ülkeleri için savaştığını gösterdi.

Scarlet gibi Amerika'da büyüyen biri gerçek bir baskı altında yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazdı. Doğu'daki insanlar açlığın, sefaletin, kederin ve zulmün karanlığını anlıyorlardı. Ve Fae savaşından bu yana, demokrasi çizgisinde yürüyen pek çok ülke çizginin gerisine düşerek yeniden totalitarizmin yoksulluğuna gömüldü.

Arkadaşım peşimden ayrılmıyor, tek kelime etmiyordu ama bana bir şeyler söyleme ihtiyacını hissedebiliyordum. İp üzerinde yürüdüğümü, vücudumun adrenalin ve öfkeyle titrediğini, herhangi bir şeye izin vermeden önce bizi sokaklardan güvenli bir şekilde çıkarma görevine kendimi tuttuğumu kavıyor gibiydi.

Ağzımdan çık.

Dışarıda sıska çocukların, pire ısırılmış köpeklerin ve kemikli tavukların dolaştığı kiralanan bir oda bulduğumda, azalan paramızdan daha fazlasını uzattım. Mağaralara gitmeden önce erzak için daha fazla para bulmanın bir yolunu bulmamız gerektiğinin farkındaydım.

Yaşlı adam mutlu bir şekilde paramızı aldı ve bize eski apartmandaki, muhtemelen tüm yasaları ihlal eden -eğer burada varsa- seyrek bir odayı gösterdi.

Pencerenin yanında duvara yaslanmış tek bir cılız yatak, iki tahta sandalye ve bir masa vardı.

"*Toaleta pe hol.*" Adam kapıyı üzerimize kapatmadan önce koridorun sonundaki tuvaletleri işaret etti.

Sırt çantamı yere bıraktığımda sessizlik kulaklarımda çınladı. Şimdilik güvende olduğumun farkındalığı öfkemin yüzeye çıkmasına izin veriyordu.

"Ash."

Onun sesini duymak, sahip olduğum tüm sakinlik yanılsamasını kırdı. Göz açıp kapayınca kadar elim köprücük kemiğini kavradı ve onu bir gümbürtüyle duvara itti. Nefes nefese dudaklarını araladı, gözleri kocaman açılmıştı, öfkeyle seğiriyordum.

"Sen de kimsin lan?" "Ne

konusuyorsun-"

"Ben aptal değilim," diye çıktım. "Bazen sana seslendiğimde cevap vermediğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Çenesi kasıldı, dudakları birbirine yapıştı, gözleri kısıldı.

Onu duvara daha sıkı yasladım, başparmağımla başını benimkine doğru eğdim ve bakışlarını benimkine doğru zorladım. "Adın Scarlet değil, değil mi?"

Gözleri meydan okuyordu, sessizliği her türlü sakinliği bozuyor, sabrımı kurutuyor ve öfkemin kontrolü ele almasına izin veriyordu. Buna izin verdim.

"Söyle bana," diye kükredim. "Kimsin lan sen?" Çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Çünkü sadece zengin bir çocuk olsaydın Rus Mafyası seni takip etmek için bu kadar ileri gitmezdi. Ve yanlarındaki kızı tanıdım. O gece barda seninleydi. Onu vurdular..." Ama şimdi onu kalçasından vurduklarını fark ettim. İyileşebileceği bir şey. Ama diğer adamın beynine bir kurşun sıkmışlar. Mafya kadınlara karşı merhametli değil. Onu da öldürmeleri gerekirdi. "O kim? Neden Ruslarla birlikte?"

Arkadaşım burnundan emdi, ama çenesi gerilerek bunu hızla örtmeye çalıştı.

"*Baszd meg!*" Boştaki elimi başının yanındaki duvara vurdum. "Söyle bana! Çünkü burada benim hayatımı da riske atıyorsun. Bilmeye hakkım var."

"Oh, şimdi hayatın umurunda mı oldu," diye karşılık verdi, beni itmeye çalıştı ve kaburgalarında yarattığı ağrıdan dolayı irkildi.

Çenesini tekrar kavrayarak başını tekrar duvara vurdum, ağzından bir santim kadar uzaklaştım ve nefesinin boynumu yaladığını hissettim.

"Hayatım *benim* feda edeceğim ya da vereceğim bir şey, *senin* karar vereceğin bir şey değil." Sesim alçak ve sertti. Bu anlaşılmaz dürtü onu gücendirmek, onun yerini biliyordu, ağzımı itti. "Lucas ve Kek benim hayatıma değer... sen *değilsin*."

Sözlerim bir kırbaç gibi çarptı ve irkilmesine neden oldu. Beklediğimden daha güçlü bir şekilde beni itti ve tökezleyerek geri çekildi.

"Evet, anlıyorum. Yaşamaya değer tek sebep onlardı." Kollarını kırık kaburgalarının etrafına sararak öfkelenildi. "Bunu çok açık bir şekilde benim hakkımda ne hissettiğini."

"Emin misin?" Çenem gergindi, ayaklarım onun için geri geri gidiyordu.

"Beni burada istemediğini biliyorum. Beni hiçbir zaman burada istemedin." Sırt çantasını kaptığı gibi yatağa doğru yürüdü. "Öyleyse neden sana tam olarak istediğin şeyi vermiyorum?" Kapıya doğru yürüdü ve kalp atışlarımda garip bir paniğe neden oldu.

"Ooohhh, hayır hayır hayır." Onun önüne geçerek çıkışını engelledim. Kolundan tutarak onu odanın içine doğru geri çektim. "Şimdi çekip gidemezsin."

"Neden? Sen de bunu istiyorsun."

"Bana neler olduğunu anlat." İddiasını görmezden geldim ve tekrar yüzüne baktım. "Kim bu kadın? Nicolay'la nasıl bir ilişkin var? Sana Raven dediğini duydum... adın bu mu?"

Başını yana salladı, göz kapakları kırıştı, dili alt dudaklarının üzerinde kayıyordu.

"Öyle mi?" Gerçi ben zaten biliyordum. "Evet," diye cevap verdi sessizce.

Geri çekilirken ihanet duygusu ellerimi yumruk yaptı. Bir parçam hiç şaşırmadı, sanki diğer ismin ona uymadığını başından beri biliyordum.

"Scarlet benim göbek adım. Büyükannemin adıydı." Ayaklarının üzerinde kaydı. "Benim ilk adım Raven." Uzun siyah saçları ve güzel, zarif yüz hatlarıyla bu lakap sanki onun için yaratılmıştı, her yönüyle ona aitti. Ve ben onu tanımadan önce tanımış gibi oldum...

Dziubus-benim küçük gagam.

"Yani bana yalan mı söyledin?"

"Sanki bana yalan söylememişsin gibi." Kollarını iki yana açtı. "Sana hiç yalan söylemedim."

"Kime güvenebileceğimi bilmiyordum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Göğsüme vurarak odanın içinde dolaştım. "Beni takip eden sendin. Beni buraya kadar takip ettin."

"Biliyorum." Yanakları renklendi ve benden uzaklaştı.

"Barda seninle parti yapan kız neden şimdi Ruslarla birlikteydi? Arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Raven elini yüzünde gezdirdi, dar alanda volta atıyordu, yüz hatlarında yıkıcı bir gerçek yansıyor. "Ama bütün bu zaman..." Gözlerini sildi. "Onun güvenebileceğim biri olduğunu düşünmüştüm. Ailemin güvenebileceği biri. Arkadaşım diyebileceğim biri." Boğazını temizledi. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Gerçeği nasıl göremedim?"

"Onlarla bağlantısını biliyor musun? Neden senin peşindeler?"

Raven'ın başı eğildi, uzun saçları yüzünün etrafına döküldü.

"Scar-Raven?" Kendimi düzelttim. İsmi dilimden döküldü, doğal ve buyurgan bir his veriyordu. İsimler fae'ler için güçlüydü ve şimdi onun gerçek ismini bildiğime göre, söylediğimde onun üzerindeki etkisini görebiliyor, kemiklerimde mırıldandığını hissedebiliyordum.

Omurgasından aşığı bir ürperti geçti, nefesi kesildi. Benden uzaklaşıp pencereden dışarı bakarken başı sallandı.

"Ne oldu?" Alarmlar bu genç kızın düşündüğüm kadar masum ve tatlı olmadığı konusunda beni uyarıyordu. "Raven..."

Emredici ses tonumla vücudu sarsıldı, önemi isminin etrafını sardı.

"I..." Kollarını kavuşturdu. "Ben bir şey yaptım. Affedilemez bir şey." "Ne yaptın?" Yaklaştım. "Ne yaptın sen?"

Sesi kalınlaşarak pencereden dışarı baktı. "Birini öldürdüm."

Çoğı kişı için bunu duymak korkutucu bir açıklama olabilir. Benim içinse doğduğumdan beri yaşadığım hayat, hatta Warwick ve Kitty bir şehri yönetirken daha da fazlası, ölüm genellikle her gün karşılaştığımız bir şeydi. Ve çoğı bunu hak ediyordu.

"Bunu zorunluluktan mı yaptın?"

Başı sallandı, alt dudağı titredi. "Hayır," diye mırıldandı. "Bana ne olduğunu anlat."

"Kötü bir yerdeydim." Gözyaşlarına hâkim olamıyordu, bakışları dışarıdaki bir şeye kilitlenmişti. "Eski sevgilim hakkında bir gece önce birlikte olduklarını yeni öğrenmiştim. Berbat durumdaydım ve bu adam orada benimle flört ediyordu. Ateşliydi ve bolca şarap içiyordu... Acımı çıkarmak için mükemmel biriydi." Hızla gözlerini sildi ve kendini kontrol etmeye başladı. "Bunun intikam seksi olması gerekiyordu. Acım yokmuş gibi davranabileceğim bir gece." Yutkundu. "Ama kontrolümü kaybettim. Ve o öldü."

"Kontrolünü mü kaybettin?" Kaşlarım kalktı. "Seninle seks yaparken mi öldü?" Başını salladı.

"Eylemdeki gibi mi?"

Başını tekrar salladı.

Lanet olsun.

Acı yüz hatlarını kapladı ve keşke çenemi kapalı tutsaydım dedirtti. Ama kahretsin. Buradaki zarif prenses sandığımdan daha vahşiymiş.

Ona bakarken elimde olmadan farklı bir gözle bakıyordum, daha önce ona karşı beslediğim masum bakışım silinmişti. Ama onu daha büyüleyici bulmam benim hakkımda ne söylüyordu?

"Tamam." Sesimi sakinleştirici bir tonda tuttum. "Buna geri döneceğiz, ama içinde bulunduğumuz durumla ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?"

Başını bana doğru çevirdi, yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu, ifadesi sertti.

"Rus mafyasını gizlice kontrol eden *çok* önemli birinin oğluydu."

Oh. Lanet olsun.

"*Az istenfáját!*" Elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Bu yüzden mi kaçıyorsun? İçlerinden birini öldürdüğün için mi peşindeler?"

"Ailesi gerçek bir mafia değil ama-"

"Fark etmez. İşe alınmış olsalar bile... senin peşini bırakmayacaklar." Elimi başımda gezdirip boynumu ovuşturdum. Boku yemiştik. "Peki ya arkadaşın? Onlarla mı çalışıyor?"

"Sanırım öyle." Raven omzunu kaldırdı, başını öne eğdi; incinmişliğini ve ihanetini hissedebiliyordum. "Bilmiyordum. Eve güvendiğim, ailemin güvendiği biriydi. Beni önemseydiğini düşündüğüm biriydi. Reid'i önemsiyordu. Şimdi o öldü." Hıçkırıklarını bastırdı. "Eve gidemem. Ailemi bu duruma sokamam."

"Nasıl olsa peşlerinden gidecekler." Başımı salladım. "Özellikle de onların peşinden giderek sana ulaşabilirlerse."

"Bundan daha karmaşık." Yüzüğünü parmağının etrafında döndürerek kırmızı taşa baktı. "Zaten onlara çok yük oldum. Çok fazla soruna neden oldum. Bildiğinden çok daha fazla."

"Aile bunun için vardır. Eminim evde olmanı tercih ederler. Güvenli."

"Eminim ailen de senin için aynı şeyi söyleyecektir."

Touché.

"Orada olmamam daha iyi. Şimdilik," dedi kararlılıkla. "Dediğim gibi, durum gerçekten karmaşık."

"Karmaşık bir şeyler için vaktimiz var gibi görünüyor." Yatağa uzandım. Biraz dinlenmemiz, para bulmanın bir yolunu bulmamız ve bir plan yapmamız gerekiyordu.

Kollarını karnına sarmış bir şekilde tamamen bana döndü. "Önce sen. Bana Kek ve Lucas'tan bahset."

Omurgam kaskatı kesildi, isimlerini duyunca savunmam duvar ördü. ağzından çıktı. Onlar oraya ait değillerdi; onlar hakkında konuşmak, düşünmek, sahip olmak bana aitti. Adlarını söylemesi içime suçluluk duygusu düşürdü, onları daha uzak hissettirdi, sanki onları kaybediyormuşum gibi. Onlara verdiğim yeminin uçup gitmesine izin veriyordum.

Keskin acıdan kaçmak için duyduğum ani ihtiyaç, peri tozuna duyduğum özlem beni ayağa kaldırdı ve kapıya doğru yöneltti.

"Nereye gidiyorsun?" Sarsılarak pencereden uzaklaştı ve bana doğru geldi. "Bize biraz yiyecek getireceğim," diye mırıldandım. Ve alkol.

Kapıyı çarparak apartmandan çıktım, keşfettiğim her şey ve içinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti başımı döndürüyordu. Sonya ve Iain'in peşinden gitmek yeterince tehlikeli olacaktı, ama şimdi peşimizde Rus Mafyası vardı.

Başımı eğdim, ufukta kar vaat eden ağır bulutlar yuvarlanırken yağmur damlaları kapüşonuma sıçradı. Islak zeminde yürüdüm. kaldırım taşları, vücudum gergin ve tetikteydi. Gerçi bunun doğru sebeplerden kaynaklandığından emin değildim. Herhangi bir tehdide karşı tetikte beklerken aklım sürekli Raven'in itiraf ettiği şeye takılıyordu.

İsmi hakkında yalan söylediği için daha çok üzülmiydim ama aslında biraz gurur duydum. İsimlerin gücü olduğunu anlayacak kadar zekiymi ve bana tam olarak güvenecek kadar tanıımıyordu. Bu da beni aptal yapıyordu. Onun görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşünmemiştim bile. Boyundan büyük işlere kalkışan genç, saf bir üniversiteli kız. Bir tehdit değildi ve kesinlikle geçmişinde iz bırakmış biri de değildi.

Seks sırasında adam öldüren biri değil.

Kafasını arkaya atmış, göğüsleri zıplıyor, kontrolünü tamamen kaybetmiş bir şekilde birine binerkenki görüntüsü zihnimi işgal etti.

Sikeyim.

Görüntü beni onun yerine altına koyarken sikimi ayarladım, kalçalarım ona aynı sertlikte çarptı, ter bizi kapladı, inlemeler odayı doldurdu.

Aletim sertleşti ve fermuarıma doğru bastırdı. Son zamanlarda çok daha fazla oluyordu, sanki Kek ve Lucas'ı kaybettikten sonra cinsel dürtülerim komadan uyanıyordu.

Onun için uyanmak...

Zihnimde gerçekleşen filmin tamamını arşivlere geri itmeye çalışırken boğazımdan bir hırıltı çıktı.

Bu adama kalp krizi mi geçirtmiş? Kaç yaşındaydı? İnsan mı? Fae mi? Onun için yeterince iyi miydi? Belli ki onu idare edecek kadar değerli değil. Ne kadar vahşi

Yatakta mıydı?

Çok fazla sorum vardı ama hepsi de umursamamam gereken şeylerdi. Detaylarını öğrenmekle ilgilenmemeliydim. Bu onun özel hayatıydı.

Umurumda değildi.

Ama bu sabah olan her şey, birinden kaçmak en korkulan mafya gruplarından biriydi ve tek düşündüğüm o ve bu adamdı. Bir adamı ölümüne sikti.

Dışarı çıkmak için ne güzel bir yol. Bana iyi geldi.

Bir bara girdiğimde seks ihtiyacı, peri tozu ihtiyacı, parmağımı bile koyamadığım bir şeye olan ihtiyaç bedenimi karıncalandırdı. Bir kuşluk vakti için kalabalıktı, soğuk hava insanları ısınmak için içeri çekiyor, bunu ya ateşten ya da alkolden alıyorlardı.

Bir içkiye ihtiyacım vardı ve bize götürmek için sıcak yemek alabilirdim. Bir taşla iki kuş. Gerçi gerginliğimin bir kısmını atma arzusu beni kapıdan içeri iten şeydi ve burada içkiden daha fazlasını bulmayı diliyordum.

Fae ve insan, kadın ve erkek karışımı bir grup küçük, karanlık barın etrafında dolanıyordu. Zamparalık odayı yağlı bir film tabakasıyla kaplamıştı. Bazıları

Müşteriler fabrikadaki vardiyalarından yeni çıkmış gibi görünüyordu, bazıları sırt üstü ya da duvara yaslanmış bir şekilde güne hazırlanıyordu.

Genelevlere saygı duyardım. En azından denetleniyorlardı. İşçiler maaş, güvenlik, oda ve yemek alıyorlardı. Serbest fahişelik ise en dipteydi. Hiçbir hakkınız, korumanız yoktu ve ancak bir sonraki öğününüzü karşılayacak kadar para alabiliyordunuz, bu da sizi gece gündüz çalışmaya zorluyordu. Ve her müşteriniz son müşteriniz olabilirdi. Cinayet oranı en yüksek fahişeler arasındaydı ve genellikle gittiklerini fark edecek kimse yoktu.

Bu bar seks işçileriyle doluydu ve bu da evlerine, eşlerine ve çocuklarına gitmeden önce çok ucuz ve hızlı bir zaman geçirmek isteyen üst sınıf erkekleri buraya çekiyordu.

"Sert olan ne varsa." Bir bar taburesine oturup barmene seslendim. Sivri burunlu, kalın bıyıklı ve kaşlı, tıknaz bir insan olan adam başını sallayarak bana şeffaf bir şişeden bir şeyler doldurdu. O da Bana doğru kaydıldı ve tereddüt etmeden bir yudum aldım, gözlerim ucuz konyaktan sulanmıştı, yanık boğazımı yakıyordu.

"Bir tane daha," diye rica ettim ve fincanımı yeniden doldurduğunda teşekkür ettim. Gerçekten kötü bir gün geçirmiştım ve daha öğlen bile olmamıştı.

"Paket servisin var mı?" Ben sordum. "İşkembe çorbası ve ekmek."

"Harika," diye mırıldandım kuru bir sesle, alkol yeterince hızlı etki etmiyordu. "*Daha sert bir şeyin var mı?*" Burnuma vurdum, toz işareti.

"Burada öyle bir şey yok," diye homurdandı, başka bir müşterinin yanına giderken yüzünde onaylamayan bir ifade vardı.

"Bu konuda size yardımcı olabilirim." Güzel takım elbiseli bir adam yanımdaki tabureye kaydı, elinde bir içki vardı. Bakımlı görünüşü ve Topluluk hayatının iyi gittiğini gösteriyordu. Bana gülümsedi, kahverengi gözleri ilgiyle üzerimde gezindi. Grileşen şakakları ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar onu muhtemelen kırklı yaşlarının sonunda, ellili yaşlarının başında bir insan olarak tanımlıyordu. Yakışıklı denecek kadar yakışıklıydı ama bir odada fark edilecek kadar değil. Onun dikkat çekmesini sağlayan şey pozisyonuna duyduğu güven, parası olduğunu haykırmasıydı ki bu da burada sahip olunması gereken çok çekici bir özellikti.

"Ücretsiz." Göz kırptı. "*Hiçbir şey* bedava değildir."

Ne demek istediğimi anlayan bir sırtış dudaklarını çekti.

"Akıllıca sözler." İçkisinden bir yudum aldı. "O zaman bunu bir baştan çıkarma olarak düşün."

"Eğer düşündüğünüz buysa ben fahişe değilim." Etrafımda şüphesiz fahişe olan kadın ve erkeklere bakarak alay ettim. Onlar zar zor giyinmiş bir halde odada dolaşırken, ben kirli, terli ve bir aydır yürüyüşe çıkmış gibi görünüyordum.

"Doğru fiyata *herkes* olur." Dağınık görünüşüme gülümsedi. "Bir fiyatın var mı?"

İtiraz etmek için ağzımı açtım, bu insanın egosu beni çileden çıkarıyordu.

"Henüz cevap vermeyin." Önce o konuştu. "Sevgili karımın onaylamayacağı çok özel zevkleri ve eğilimleri olan bir adam olduğumu söylememe izin verin. İlgimi çeken bir şey bulduğumda..." Bana başını sallayarak o şeyin ben olduğumu gösterdi. "İstediğimin peşinden giderim. Ve bunun için *cömertçe para* öderim." Cebini karıştırdı ve bir vuruşa ancak yetecek kadar küçük, şeffaf bir toz torbası çıkardı. Bakışlarım ona kaydı, tadına bakmak için damarlarımda kan pompalanıyordu. "Bu akşam, saat yedi civarında, eğer istersen üst katta, 105 numaralı odada olacağım. Bir arkadaşını da getir. Bana eşlik etmeni çok isterim." Tabureden kayarak daha ağır bir ceket giydi. "Bunu bir düşün. İstersen yarısını peşin öderim." Adam başka bir şey söylemeden ya da bakmadan bardan çıktı.

Orada otururken aşığılandım mı yoksa tiksindim mi emin değildim. Normalde, her iki cinsiyet tarafından da teklif edilmekle ilgili bir sorunum yoktu. Seks seksti. Özellikle de güzel ve formdaysanız. Yine de normalde olduğu gibi tahrik olmak ya da ilgimi çekmek yerine itildiğimi hissettim. Bu fikir nedense bana yanlış geliyor ve tüylerimi diken diken ediyordu; Raven'ın onaylamayan ifadesi aklımdan çıkmıyordu. Belki de genelde parayı ödeyen ben olduğum içindi, tersi değil. Ama her şeyden çok ihtiyacımız olan tek şeyi teklif ediyordu. Para. Onu elde etmek için başka bir yolumuz yoktu. Başka hiçbir şey onun rehine.

Ama bedenimi satabilirim.

Sadece bir geceliğine Ash. Bunu daha önce milyonlarca kez yaptın. Bunda büyütülecek ne var? Kafan o kadar iyiydi ki, bir tanesini bile hatırlayamıyordun. Bu neden farklı olsun ki? Parmaklarım küçük plastik poşetle oynadı, onu koklama arzusu sırtımdan aşağı ter damlattı. İkiniz de bundan bir şey çıkarıyorsunuz.

Paraya ihtiyacımız vardı. Bir şeyler yapmazsam yakında erzak, kalacak yer ve hatta yiyecek bile alamazdık.

Çantayı tutarak cebime soktum, ona ihtiyacım olacağını biliyordum
Daha
sonr "İki işkembe çorbası," diye emrettim, son birkaç bozuk parayı da
a.

masaya bıraktım. Çocukluğumdan beri ilk kez yapmadığım bir şeyi vardı

. yapıyordum.

Ama yapmak zorunda

olduğumu biliyordum.

Raven asla bilemezdi.

Bölüm 16

Kuzgun

Ash'in masaya bir torba ılık işkembe çorbası ve bayat bir parça ekmek bırakarak dönmesi için saatler geçti.

"Sahip oldukları tek şey," diye homurdandı, botlarını tekmeleyerek. Yatağa tırmandı, yüzü bana dönüktü. Tek kelime etmedi ama zaten loş olan odayı gölgeleyen, bizi ayıran ruh halini hissedebiliyordum.

Sandalyede otururken ağlama isteğimle savaşıp sırtına baktım. Verdiği yanıt korktuğum şeydi, yaptığım şeyi öğrendikten sonra pek çok kişiden aldığım şeydi ve hiçbirisi gerçeği tam olarak bilmiyordu bile. Bu örtbas edilmişti.

Bana bakamıyordu bile ve ben onu suçlamıyordum. Ben bir canavardım. Pencereden dışarı bakıp, yağın karı izlerken, bir topun içine sarıldım, ailemi şiddetle özlüyorum.

Belki de Ash en başından beri haklıydı. Belki de eve gitti, onu yalnız bıraktı. Tek yaptığım onu kendi pisliğime sürüklemektir ve onun tek istediği de sevgililerinin intikamını almak için yalnız kalmaktır.

O ve hâlâ bu odaya musallat olan bu iki meçhul insan fikri midemde bir düğüm oluşturdu. Bu tam olarak kıskançlık değildi, ama onlardan bahsetme şekli, onlar için duyduğu şiddet, kendi hayatından vazgeçmeye hazır olması onların hatırası için...

Bana mantıksız gelse de, kim böyle bir sevgi istemez ki? Hiç kimse benim için böyle bir şey hissetmemişti. Ben erkeklerin elde etmek istedikleri, birlikte oldukları için övündükleri kızdım ama beni tanımayı asla umursamadılar. Muhtemelen gerçek beni bile sevmezlerdi. Onlar güzel paketi, bağlılığı severlerdi, kazağından işkembe çorbası döküleni değil.

"Ugh," diye inledim, ayağa kalktım ve sıvıyı fırçaladım, çorbanın yağı üstümü lekeledi. Bir nefes daha verdim. Bir zamanlar, lekeli bir kazak çöpe atılır, bağışlanacak kadar bile iyi olmazdı. Şimdi eski ideallerim kibirli ve şımarık görünüyordu. Altı ay önce olduğum kişi bile beni şimdi tanıyamazdı.

Ash'in geri dönmesi içimdeki çılgınlığı yatıştırdı ve günün yorgunluğuyla çorbamı bitirdikten sonra yatağa, onun yanına uzandım. Vücudunun sıcaklığı ve sürekli aldığı havanın sesiyle benim de uykuya yenik düşmem uzun sürmedi.

Tekrar uyandığımda Ash sandalyede oturmuş, botlarını çekiştiriyordu, ifadesi sıkışmış, hareketleri agresifti. Bir şey konuşmamı engelledi, ama merakla kollarının bükülmesini ve kaşlarının çatılmasını izledim, sanki bir şey hakkında kendisiyle savaşıyormuş gibi iç çekerek nefesinin altında konuştu.

Bacaklarının üzerine eğilerek ağır bir nefesle başını ovuşturdu. Paltosundan bir şey çıkarmadan önce bir süre öylece oturdu, beyaz tozla dolu küçük şeffaf bir torba. Torbaya birkaç dakika baktı, alnını ovuşturdu, sonra yırtıp açtı ve içindeki tozu burnuna çekti.

Savaşın galibi belli olmuş, seçimini yapmış gibi ayağa kalkarak bana baktı, ben de uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapadım. Beni izlediğini hissedebiliyordum, botları yere vurmadan önce verdiği ağır nefesi duyabiliyordum. Kapı açıldı ve kapandı.

Yataktan fırladım, ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum ve ceketimi giydim, tereddüt etmedim, onu takip etme dürtüsüne karşı koyamadım,

İçgüdülerim bana bir şeyler olduğunu söylüyordu. Peşinden sıvıştım. Büyüm engellenmiş olsa bile, birinin haberi olmadan onu gölgelemekte çok iyiydim. Orada olduğumu bile bilmeden onların üzerinde olmak.

Karanlığa adım attığımızda kar tenime çarptı, uzaktaki saat akşam yediyi gösteriyordu. Bir avuç insan mahallede dolaşüyor, evlerine gidiyor ya da bir şeyler yemek için dışarı çıkıyorlardı. Giyinik haldeyken fark edilmemek kolaydı, Ash'i üç katlı bir binanın altındaki bir bara kadar takip ettik. İçeriden ışıklar parlıyor, kapı her açıldığında sesler dışarı sızıyordu.

Bir sonraki kafasını bulma ihtiyacıyla içeri girmesini beklemek, gizli takibimin cansız bir sonuydu. Ama onun yerine binaya açılan kapıya yöneldi.

Neden oraya gidiyordu? Biriyle mi buluşacaktı? Seks için mi? Uyuşturucu mu?

Merak beni ileri itti, özellikle de kapıda tereddüt ettiğini fark ettiğimde, kapıyı çekip açmadan önce başı titriyor ve içeri giriyordu.

Neden o anda takibimi sonlandırıp odaya geri dönmediğimi tam olarak kestiremiyor ya da soramıyordum, benim dışımda herhangi bir yerde olmak istemesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bacaklarım devam etti, kapıya doğru koştum ve boş girişe gizlice girdim. Küf gibi kokuyordu. Binanın içindeki hareketlilik ve bardan gelen gürültü çorak duvarlarda yankılanıyordu.

Parmak uçlarımda merdivenlerden yukarı çıkarken Ash'in kokusunu takip ettim - öğleden sonraki gevrek yapraklar ile miskimsi, odunsu bir kokunun karışımı.

Güçlü hislerime afrodizyak etkisi yapıyor, sanki tasmalıymışım gibi beni ileriye götürüyordu.

Ash'in başının üst kısmı birinci kat koridorunda yürürken görülebiliyordu. Eğilerek merdivenlerde yeterince alçakta kaldım ve tam köşeyi döndüğü sırada sürünerek yukarı çıktım.

Bu, arkamı dönüp onu yaptığı şeyle baş başa bırakmak için bir başka fırsattı ama merakım beni zorladığı için yapmadım.

Koridorun sonundan gelen bir çocuk ağlaması, başka bir koridordan gelen tabak çanak sesleri, duvara vuran gürültülü patlamalarla birinin adını haykıran bir kadın, bina kulaklarıma ve burnuma çarpan birbirine zıt sesler ve kokulardan oluşan bir karmakarışıktı.

Koridorda sinsice ilerlerken köşeden baktım, boş bir koridor görünce göğsüm daraldı. O gitmişti. Nereye gittiğini kaçırmıştım. Lanet olsun.

Oflayarak arkamı dönmeye başlamıştım ki bir el ağzıma, diğeri karnıma dolandı ve bedenim geriye doğru çekildi. Dudakların kulağımı sıyırdığını hissettiğimde şok olmuş bir çığlık boğazıma saplandı.

"Bana gizlice yaklaşabileceğini mi sanıyorsun?" Ash'in sesi boynumun kenarını yaladı, tonu sertti ve içime ürperti gönderdi. Vücudu sırtıma bastırdı.

Evet. Düşündüm. Hata yapamayacağım kimse yoktu. Peki neden o değil? Burada olduğumu nereden biliyordu?

Ash sarsılarak benden uzaklaştı, beni yüzüne doğru döndürdü, yüz ifadesi öfke ve sabırsızlığın bir haritasıydı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye hırladı, yeşil gözleri parlıyordu, omuzları gergindi.

"Seni takip ettim."

"Evet, fark ettim."

"Nereye gittiğini merak ediyordum."

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi ve hızla yanımızdaki kapıya, 105 numaralı odaya baktı. "Şimdi geri dön."

"Hayır."

Boğazında boğuk bir çığlık düğümlendi, elleri başına gitti. "Raven."

"Burada ne yapıyorsunuz?" Şaşkınlıkla etrafı işaret ettim. Burası bir genelev değildi, ancak koridor boyunca birkaç odada seks yapan insanların seslerini duyabiliyordum. "Uyuşturucu satıcınla mı buluşuyorsun?" Başımı ona doğru sallayarak tükürdüm.

"Burada ne yaptığının bir önemi yok," diye dişlerini sıktı, bir kez daha içeriden birinin duyacağından endişeleniyormuş gibi kapıya baktı. "Gitmen gerekiyor."

"Hayır." Ellerimi birleştirdim. "Eğer kafayı bulmaya bu kadar ihtiyacın varsa, bunu benimle birlikte yap," diye meydan okudum, benimle birlikte gitmeyi seçeceğini umuyordum. Peri tozu bağımlılık yapabilirdi ve korkarım o çoktan o yola girmişti.

"Buraya uyuşturucu için gelmedim," diye tısladı bana.

"O zaman neden buradasın? Seks için mi?" İçimdeki öfke patlamasını gizlemek zordu. "Başka bir seks partisi mi?"

"Hayır." Üfledi.

"Karışık bir durum."

"Seks karmaşık mı?" Alay ettim. "Benim için oldukça basit. Aletini hangi deliğe sokarsan sok."

"Raven." Burnunu sıktı. "Git. Evine."

"İstedğim gibi bir arkadaşını getirmişsin. Güzel." Bir erkek sesi beni sarsarak dikkatimi 105 numaranın kapısında duran, ipek bir bornoz giymiş yaşlı bir beyefendiye yöneltti. Saçları koyu renk ve kısaydı, gümüş rengi

Şakaklarına ve favorilerine yakın bölgeler. Orta boylu ve zayıftı, elleri hayatında hiç ağır bir iş yapmamış gibi görünüyordu.

"Vay canına. Gerçek bir güzellik." Bakışları önce beni, sonra da şehveti hâlâ belirgin olan Ash'i yakaladı. "İkiniz de mükemmelsiniz."

"Hayır." Ash'in başı şiddetle sallandı, duruşunda bir savunma vardı ve neredeyse beni görmemi engelliyordu. "O bunun bir parçası değil."

"Gerçekten mi?" Adam başını eğdi. "Onun için de cömert bir ödeme yapabilirim."

İçime bir taş oturdu, her şey ters gidiyordu.

"Ödeme mi?" Kelime dilimden şaşkınlıkla döküldü. "Ne olacak ne oldu?"

Ash bana doğru döndü, beni geri itti, sesi bir talep gibiydi. "Git buradan. Şimdi."

"Ash..." Şaşkınlık alnımı kaplamıştı.
zaten içten içe biliyordum.

"Lütfen." Sesi kesildi, gözleri şimdi benimkilerle yalvarıyordu.

"İkiniz için de iki bin leu," dedi adam, kendine olan güveni ağzını kendini beğenmiş bir sırıtışla kaldırarak. Az önce ortaya ne koyduğunu biliyordu. "Bu çok para."

Beş yüz dolar civarındaydı ve masraflarımızı uzun süre karşılayabilirdi. Başım tekrar Ash'e döndü, anlayış üzerime akıyordu.

Aman Tanrım.

Ash para kazanmak için fahişelik yapıyordu. *Bize para* kazandırmak için. Bana bakmazdı.

"Ash," diye fısıldadım adını.

Birkaç dakika sonra nihayet gözleri benimkilerle buluştu, omuzları geriye düştü, yüz ifadesi değişti.

"Git, Raven."

Kalbim acıyordu çünkü bunun bu sefer yapmak istediği bir şey olmadığını biliyordum. Bu bir zorunluluktan, zevk için değil. Ve bunu *bizim* için yapıyordu.

"Hayır. Bunu yapman için seni bırakmayacağım."

"Öylesin," diye cevap verdi. "Önemli bir şey değil."

Ama öyleydi. Bunu hissedebiliyordum. Ash seks konusunda açık olabilirdi ama bunu özgürce yapabiliyordu, kendi seçimiydi. Çünkü gelire ihtiyacımız vardı. Bir fahişe olmak, onlarla yatmayı seçmekten çok farklıydı.

Yeşil gözlerine bakarken kalbim göğsüme çarptı, Damarlarımda adrenalin pompalanıyor, duygularım içimde dönüyordu. Ne yaptığını bile bile çekip gidemezdin. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"İki bin leu." Ash'ten uzaklaştım ve adama doğru yaklaştım. "Her biri." Ash beni tutup geri çekerken adam şaşkın bir kahkaha attı.

"Onu dinleme." Beni koridora doğru itmeye başladı.

"Ash."

"Raven." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacaksın."

"Neden yapmayayım?"

"Neden olmasın?" diye mırıldandı. "Birincisi, çünkü ben öyle dedim." Verdiği yanıt kaşlarını saç çizgime kadar kaldırdı. "İkincisi, sen bu saçmalıkların bir parçası olmak zorunda değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sen bir fahişe değilsin." Isırdı. "Sen bundan daha *iyisin*." "Sen de öylesin."

"Ben değilim."

"Ya ikimiz de gideriz ya da ikimiz de içeri gireriz."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "*Ben* kalıyorum. Paraya ihtiyacımız var."

"O zaman ikimiz de içeri giriyoruz." Kabul ettiğim şeyden ve bunun gerektirebileceklerinden duyduğum mutlak dehşeti görmezden gelerek yanından geçmeye çalıştım.

Ash tekrar kolumu tuttu ve beni kendisine doğru sürükledi. "Parayı başka bir yerde buluruz."

"Nereye?" Etrafı işaret ettim. "Satacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Kumar oynayacak kadar bile paramız yok. Seçeneklerimiz tükendi."

"Bir yolunu bulacağım-"

"Şartlarınızı kabul ediyorum," dedi beyefendi. "*Adam başı* iki bin leu. Ama ya ikiniz ya da hiçbiriniz."

Ash, böyle bir bölgede bunun ne kadar önemli olduğunu anlayarak iç çekti. Başımı sallarken sinirlerim boğazımda düğümlendi. "Anlaştık."

Ne halt ediyordum ben? Bu benim konfor alanımın o kadar dışındaydı ki ne olduğunu bile anlayamıyordum. Bu akşamın beni götürceğini düşündüğüm yer hiç de burası değildi.

Adam bana sırtarak kenara çekildi ve odasına girmemizi işaret etti.

"Raven..." Ash'in alçak ses tonu korku, öfke ve paniğin bir karışımıydı.

Onu görmezden gelip odaya adım attığımda, eşiği geçtiğimde, kararımı vermiştim.

Oda basitti ama bizim odamızdan çok daha güzeldi. İki komodin, bir gardırop ve iki rahat yan sandalyesi olan bir masa ile bir kraliçe yatak barındırıyordu. Bu odanın kendine ait bir banyosu bile vardı.

Gardırop açıldı ve içinden bavulu çıktı. Masanın yanında yerde bir evrak çantası duruyordu ve içinde iki şişe alkol ve

Peri tozu. Muhtemelen iş için buradaydı, sadece birkaç geceliğine geliyordu, toplantılar arasında eğlence arıyordu.

"Lütfen, buyurun." Bir bardak doldurdu ve tozu işaret ederek ellerime koydu. "Rahatlamanıza yardımcı olacaktır."

Kulüplerde birkaç kez peri tozu ve ecstasy denemiştim ama düzenli olarak yaptığım bir şey değildi. Ailem bunu denediğimi öğrenseydi beni öldürürdü. Her ne kadar asi olsam da, alkol uyuşturucudan daha çok ilgimi çekiyordu. Ama ellerim titrerken, endişe beni neredeyse felç ederken, ona ihtiyaçla baktım.

Ash odaya girdi, öfkesi ondan yayıldığını hissettiğim sıkıntıyı örtüyordu. Beni tutup kaçacakmış gibi görünüyordu, gözleri yerinden fırlıyor, ayakları sabit duramıyordu.

"Söz verdiğim gibi." Beyefendi başıyla uyuşturucu ve alkolü işaret etti. "Yardımcı olacaktır." Eğildi, kalın bir toz tabakasını kokladı, hafif bir inilti çıkarırken başı geriye gitti.

"Ona dokunamazsın." Ash'in sesi net ve kesindi. "Ne?" Adam başını kaldırdı.

"Dokun bana. Ne istersen yap, ama ona değil."

"İkiniz için de bir sürü para ödeyen benim." Bir içki daha doldurup Ash'e uzattı. "İstedığimi yapabiliyorum. Ve ona dokunacağım... ve sana." Alkolden büyük bir yudum aldı. "Ama sanırım beni karısını aldatan biriyle karıştırıyorsun."

"Ha?" Evli miydi? Ash'le nerede tanıştıklarından bile emin değildim ama daha önce ortadan kaybolduğu zaman olduğunu düşünmüştüm.

"Kafam karıştı." Ash göz kapaklarını ona doğru indirdi. "Neden buradayız?"

"Karıma olabildiğince sadık biriyim ama bu onun onaylamayacağı özel ilgi alanlarım olmadığı anlamına gelmiyor." Başı aramızda dans etti.

"Dokunabilirim, oynayabilirim ama kimseyi becermem. Gerçekten zevk aldığım şey *izlemek*."

Farkındalık yemek borumdan aşağı indiğinde çok midemi düğümledi.

"Ya orada bana yaşattığın küçük sahne?" Eli bornozunu okşadı, göz bebekleri büyüdü. "Aranızda çok fazla sıcaklık ve tutku var. Daha fazlasını ödeyebilirdim."

"Yarısı önden demiştin," diye konuştu Ash.

"Elbette." Adam masanın çekmecesinden bir cüzdan çıkardı, içinden birkaç banknot çıkardı ve Ash'e uzattı.

"Bu yarım değil."

"Ne aldığımı daha fazla görmem gerekiyor." Adam bir içki aldı. "Ama beni memnun edersen, her kuruşunu öderim. Ben sözünün eri bir adamım."

Elimdeki bardağa bakarak sıvıyı bir yudumda içtim. Alkol boğazımı yakıyordu ama yine de daha önce içtiklerimizden daha iyiydi.

Beyefendi satırının olduğu tepsiyi kaldırdı. Göğsüm korkuyla kabardı ama beni daha çok korkutan şey bir nefes verme hissiydi. Beklenti. Düşünmek istemediğim için tozu içime çektim, sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Para için fahişelik yaptığımı unuttum.

Adam tepsiyi Ash'e doğru götürdü ama Ash'in gözleri benim üzerimdeydi, bakışları zihnime girmeye, düşüncelerimi seçmeye, ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordu. Ve onun bakışları altında kendimi kâğıt gibi ince hissediyordum, sanki her birini okuyabiliyor, sırlarımı, kabul etmek istemediklerimi bile hissedebiliyordu.

Sonunda dikkati tabağa yöneldi, çenesi uyuşturucunun çağrısına karşı koymaya çalışıyormuş gibi çalışıyordu ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Eğildi, iki çizgi çizdi ve sonra içkisinin tamamını yuttu.

"Bu da yardımcı olabilir." Yaşlı adam masanın üzerinde duran küçük bir cihazı açtı, içinden müzik sesi geliyordu. Radyo büyük bir geri dönüş yapmıştı, havadaki büyüye daha kolay uyum sağlayan bir cihazdı ve haberleri yeniden geniş kitlelere ulaştırabilirdi. Televizyon ekranları Amerika'da tamamen geri dönmüştü ama burada hâlâ yaygın değillerdi.

Arka planda seksi caz müziği mırıldanıyordu.

"Bir tane daha al." Daha fazla toz ayırdı. Mısraları içime çektim, omuzlarım düştü, her şey biraz daha bulanık ve daha az önemli hale geldi. Müzik kulağımda dönüyordu ve kalçalarımı melodiye göre döndürdüm. Giysilerim tenimi tırmalamaya başladı, kendimi çok sıcak ve ağır hissediyordum.

"Evet, çıkar şunları." Adam arkamdan geldi ve ceketimi çıkarmama yardım etti. "Ayakkabıları da."

Botlarımı ve çoraplarımı çıkardım, bakışlarım Ash'e yöneldi. Sanki saldırmaya hazırmış gibi görünüyordu ama beyefendi elini kaldırdı. "Orada dur ve onu izle." Elleri kazağımın altından kayarak onu başımdan çekti, saçlarım sırtımdan aşağı döküldü. Göğsümü sadece Macaristan'dan aldıım ucuz, transparan spor sütyeni örtüyordu.

Adam parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi, tenimi ipek gibi takip etti. İyi hissettirdi. Tenim hassasiyetle karıncalandı.

"Enfes." Parmağı sütyenin altından kıvrıldı, başımın üzerinden çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. İlaçlar korkumu gittikçe daha fazla yok ediyor, başka bir şeye dönüştürüyordu. Dokunulmak için can atıyordum.

Ash'in gözleri memelerime kaydı, adamın elleri memelerimin üzerinde gezinip onları avuçlarken çenesindeki bir sinir zıpladı, başparmağı meme uçlarımı okşadı.

"Çok genç ve güzel." Arkamdan ereksiyonunun sertleştiğini hissettim ama bakışlarımı Ash'ten ayırmadım, sanki etrafımdaki her şey bulanıklaşırken o benim dayanağım, vahamdı.

Beyefendi pantolonumun kancasını çözdü, bacaklarımdan aşağı kaymasına izin verdi ve beni iç çamaşırlarımla bıraktı.

Ash'in göğsü kabardı. Yüzü duygusuzdu ama neredeyse titrediğini, ellerini yumruk yaptığını görebiliyordum.

"Çok sahiplenici." Adam göğsümü yağurmaya devam etti, boğazımdan küçük nefesler çıkmasına neden oldu, dikkati Ash'in üzerindeydi. "Orada kal."

Ash'e doğru ilerledi ve onu yavaşça soydu. Toz damarlarımı ısıtıyordu ama Ash'in önümde soyunması kanımı tutuşturdu. Fiziği inanılmazdı, yüzü o kadar sıcak ve güzeldi ki beni eritti. Ona karşı tepkimi kontrol edemiyor gibiydim.

Gömleğini silkip yere bırakırken gözleri benimkilere kilitlendi.

Yaşlı adam Ash'in pantolonunun düğmelerini çözdü, yere bıraktı, elini ereksiyonunun üzerinde kaydırdı, boğazımda küçük bir inilti mırıldanmasına neden oldu, keşke benim elim olsaydı. Nabzım kulaklarımda atıyor, içimden ıslaklık sızıyordu.

"İkiniz de çok çekicisiniz." Adam aramıza girdi, eli çıplak tenimizin üzerinde geziniyordu. "İkinizden gelen sürtünmeyi hissedebiliyorum ve bu beni çok sertleştiriyor." Masaya uzanıp bir şişe likör aldı ve memelerime damlattı.

Bu his, hassas göğüslerimin üzerinde kayan saten gibi hissettirdi. Elini toza daldırıp meme uçlarımı bu maddeyle kapladığında nefesim kesildi.

"Em onları." Ash'e emretti. "İnlemesini duymak istiyorum."

Ash bir an kıpırdamadı, dikkati meme uçlarımdan yüzüme doğru çekildi. Neredeyse reddetmek istiyormuş gibi görünüyordu ama aleti seğirdi, bakışlarından şehvet fışkırıyordu.

Avını avlayan bir panter gibi, bana doğru gelirken gözlerini benden ayırmadı. Ayak parmakları benimkilere çarpıyor, gövdesi üzerimde yükseliyordu. Hissedebiliyordum

Kaslarım titriyor, içim ısınıyor.

Eli kalçamın üzerinde usulca kaydı; dokunuşu dudağımı ısırma neden oldu. Ash'in burnu eğildiğinde alevlendi, nefesi kulağımdan boynuma doğru kayarak göğüslerimi gıdıkladı. Dili meme ucumda gezindi. Ağzı meme ucumu kaplayıp dilini gezdirirken ve emerken boğazımdan bir ses yükseldi.

"Aman Tanrım..." Benim rızam olmadan içimden bir inilti yükseldi, diğerine geçip onu emerek temizlerken göz kapaklarım kapandı. Kahretsin, bu adam yetenekliydi. Dişleri meme ucumu ısırırken amım acıyla zonkluyordu. İki eli de kalçalarımın gitti, kıcımın üzerinden kayarak beni içine çekti.

Nefes nefese ve inleyerek, her bir toz zerresini aldığından emin olmak için her birinin üzerinden geçerken başımı geriye doğru eğdim. Bacaklarımın arasında parlayan orgazm beni daha fazlası için çaresiz bırakmıştı.

Daha önce eski sevgilimle ecstasy etkisindeyken seks yapmışım ve bunun akıl almaz olduğunu düşünmüştüm... ama *hiçbir şey* Ash'in dokunuşu, ağzı, ondan gelen inilti gibi hissettirmemişti. Bana neredeyse hiç dokunmamıştı ama içimde olmasına duyduğum ihtiyaç her şeyin önüne geçmişti ve birinin bana bunları yaparken onu izlemesinden bu kadar hoşlanmam beni korkutmuştu.

Sadece küçük bir ses kafamın içinde bağırmaya devam etti. *Ne yapıyorsun lan sen?*

"Tamam, dur. Sıra onda." Beyefendi talimat verdi. Ash göğüslerimi emmeye devam etti, dili derimde geziniyor ve alıştırıyordu, göğüslerimin arasındaki noktayı emiyordu, elleri göğüslerimi avuçlamak için yukarı hareket ediyordu, başparmakları meme uçlarımda üzerinde yuvarlanıyor, dilini göğüs kemiğime doğru sürüklerken onları çalıştırıyordu.

"Tanrım... Ash." Boşalmak üzereydim; ona olan ihtiyacımın zonklamasını, acısını hissedebiliyordum. Beni öpmesini, külotumu indirmesini ve içime girmesini istiyordum.

"Dur," dedi adam tekrar, onu geri çekerek. "Onun gelmesini istemiyorum henüz."

Ash isteksizce geri çekildi. Odağı bulanıktı ama kilitli kaldı. Diliyle ağzının kenarındaki küçük pudra parçasını aldı. Yaşlı adam Ash'in gövdesinden aşağı alkol döktü ve üzerine pudra serpti. "Yakında onun sikini yalayacaksın ama ben söyleyene kadar değil. Ben söylediğimde boşalacaksın. Ve *hepimiz boşalana* kadar onu becereceksin." Bir sandalyeye oturdu, bornozunun açılmasına izin verdi, zayıf, yumuşak vücudunu sergiledi, sünnetsiz aleti dimdik duruyordu.

Ama artık bir önemi yoktu.

"Yala onu. Her santimini." Ash'i işaret etti.

Ash beni ona doğru yürürken izledi, memelerim onun ağzından ıslanmıştı.

ilaçlar tenime batıyor, her şeyi daha fazla karıncalandırıyordu. Ondan başka hiçbir şey umurumda değildi, onu arzuluyor, içime girmesine ihtiyaç duyuyordum. Onun için

Bu güzel adamın her santimini tatmak. Her yara izinin, her dövmenin... teninin her parçasının.

"Raven." Adım o kadar alçak sesle ve o kadar derinden söylenmişti ki neredeyse tek bir kelime bile değildi ama yine de bana bir çıkış yolu göstermeye çalıştığını hissedebiliyordum, tek kelime etmeden bunu yapmak istemiyorsam gidebileceğimizi söyledi. Ama ben istiyordum.

Kötü bir şekilde. Uyuşturucu

beni cesur ve korkusuz yaptı. Sadece istedim, benim için önemli olan tek şey buydu.

Yüzüm göğsüyle aynı hizadayken eğildim, dilim göğüs kafesinden yukarı kayarak meme ucunu ısırdı. Ash burnundan soludu, ağzım gövdesindeki toz izini takip ederken gövdesi sarsıldı, alçalıp göğüs kafesinden aşağı inmeden önce diğerini yalayıp oynadım. Vücudunu öpmemi ve emmemi izlerken nefesi kesildi, giderek ağırlaştı. Brendi ve peri tozu boğazımdan aşağı kayarak beni cesaretlendirdi, zihnimin koymuş olabileceği tüm engelleri yok etti. Teninin tadı, inanılmaz fiziğini dudaklarımda hissetmek mutluluk vericiydi. Dilim derin V çizgisinden aşağıya doğru sürüklendi, boxer külotunun bel bandını kesti, uyuşturucunun bir kısmının da düştüğü yerde, sikinin ucu şortundan dışarı çıktı.

Ağzım sulandı, ondan sızan pre-cum'u gördüm ve dilimin ereksiyonunun etrafında kıvrılmasına izin vererek ağzımı onun üzerinde kaydardım.

Gırtlığından bir inilti koptu, eli başımın arkasına doğru sürüklendi, saçlarımı sıkıca kavradı, beni geri tutmakla ağzımı ona bastırmak arasında savaştı. Ya uyuşturuculardan ya da kendisinden kaynaklanıyordu, ama son küçük

Sesim kesildi ve dudaklarım onun ucunu kaplayarak dölünü emmeye başladı.

"Kahretsin..." diye inledi, başı geriye düştü, parmakları kafa derime saplandı ve içimdeki arzuyu daha da ateşledi. Ağzımı tamamen üzerine kaydardım, dilim şişmiş horozunun etrafını sararak onu tattım.

Ciğerlerinden uzun bir inilti daha çıktı, sesi saf bir coşku gibiydi. "Raven."

Adımın gücü, dudaklarından inleyişi bacaklarımda arasında öyle bir

zonkladı ki neredeyse yere düşecektim.

"Hayır. Sana henüz değil demiştim." Adam emretti, bacakları açıldı, üzerinde bıraktığımız etki tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü. "Ben istiyorum

önce onu tatmak için."

Ash'in omuzları geri çekildi, boğazından tehditkâr bir hırıltı çıktı.

"Birileri aşırı korumacı." Ash'in elini tutarak göz kırptı. "Merak etme, yardımcı olacaksın." Ash'in elini iç çamaşırımın bel bandına götürüp altından geçirdi. Ash'in parmakları kıvrımlarımın arasından kayarak beni ayırırken adamın aleti sızdı.

Benden yüksek, uzun bir ses geldi.

"Evet. İşte böyle." Adamın sesi daha da heyecanlandı, eli hâlâ Ash'in elini tutuyordu. Daha derine inmeleri için onları itti, tekrar içime sürtündü. Meme uçlarım ağrıyordu, kalçalarım daha fazlası için genişliyordu.

Ash'i bırakarak, "Amını sertçe parmakla," diye emretti. "Onu sikmen için yalvarıp yakarmasını sağla."

Parmağı içime batarken Ash'in başparmağı klitorisimi çevreledi.

"Aman Tanrım." Ash'in parmaklarının daha derine pompalandığını hissettiğimde vücudum dumanlı rüyaya yenik düşerek bir zevk sisi beni tüketti. Oda iniltiyle doldu ve artık kimden geldiklerini bilmiyordum, umurumda da değildi.

"Szar." Ash nefesinin altında tısladı. "Çok ıslak ve sımsıkı olmuşsun."

Dudaklarım boğulurcasına aralandı, başparmağı klitorisimi tekrar yoğururken gözlerimiz buluştu, şimdiden orgazmın ipuçlarını hissediyordum. "Aman Tanrım... daha sert," dedim. usulca konuştu, nefesimi tutamıyordum, kalçalarım onun eline çarpıyor, daha fazlası için ona yalvarıyordu.

"Onun seni becermesini istiyorsun, değil mi?" Adam beni kışkırttı.

"Seni açmasını ve amını sikmesini istiyorsun. Onun için damlıyor, değil mi? Çok ıslak..."

Gerçek oradaydı ve bunu inkâr etmem için hiçbir filtre yoktu.

Düşünmek yok, sadece hissetmek var. Ve bu inanılmaz bir histi.

"Evet." Başımı salladım, kalçalarım Ash'in eline doğru pompalanıyordu, ıslaklığımın sesi barizdi. "Çok ıslağım. Lütfen... sik beni."

"Daha fazla bekleyemem." Adam Ash'in elini benden çekti, parmaklarını ağzına soktu, Ash'in elindeki tadımı emerken kendi eli de sikini okşuyordu. "Tanrım... Tadın çok tatlı."

Ash'in dikkati benden adamın parmaklarını emdiği yere kaydı. İfadesini çözemiyordum ama kafa karışıklığını, öfke ve özlem karışımını hissediyordum.

"Tanrım, ikiniz beni çok sertleştiriyorsunuz. Hiç bu kadar büyü hissetmemiştim. Evliliğime verdiğim tüm sözleri bozmak üzereyim." Derin bir nefes alarak sikini boğdu. "Hiç bu kadar iki kişiyi sikmek istememiştim." Dudaklarını yalayarak Ash'ten uzaklaştı. Tepsiye doğru tökezledi, tozdan bir darbe daha aldı, göz bebekleri tamamen büyüdü ve patladı. Ash'in üzerine düştü.

Sandalyede, bacakları açık, eli şaftında aşağı yukarı hareket ediyordu. "Onu sertçe sikmeni izlemek istiyorum ama önce amını ye. Benim için tamamen ıslat. Günlerce kulaklarımda yankılanan çığlıklarını duymak istiyorum."

Uyuşturucunun sisli havasının altında bir ses duydum, bana bunun çok uzak olduğunu söyleyen bir alarm, ama ses hızla boğuldu.

Ash'in bakışları bulanıktı ve ikimizin de rasyonellik noktasını aştığımızı biliyordum.

"İç çamaşırını çıkar," diye emretti adam, sandalyesine yerleşip kendini okşayarak. "Ve yüzünü bana dönerek yatağa otur."

Sanki hiç kontrolüm yokmuş gibi dediğini yaptım, külotumu indirdim, yatağın kenarına otururken ıslaklığım üzerimden damlıyordu.

"Bacaklarını aç."

Kalçalarım ayrıldı, dikkatim tamamen Ash'in üzerindeydi, sanki adamın elinde bir senaryo vardı ve bize talimatlar veriyordu, ne yapacağımızı söylüyordu ama başka hiçbir gücü yoktu.

Ash bir ses çıkardı, gözleri amıma kaydı, dili dudağının üzerinde gezinerek beni daha da muhtaç hale getirdi.

"Tanrım, onun genç, ıslak amcığı." Adam inledi. "Ona ziyafet çek! Ne kadar ıslak olduğunu duymak istiyorum."

Ash dizlerinin üzerine çöktü, bakışları amıma kilitlenmişti, elleri kalçalarımı kavrayıp beni daha geniş açarken gözlerinde arzu yanıyordu. Eğildiğinde tırnaklarım çarşafı bitti, dudakları iç uyluğumu okşadı. Dili yumuşak bir şekilde beni ayırdı ve yavaşça içimi yaladı.

"Aman Tanrım... Siktir!" Kalçalarımı ona doğru yuvarladım, ihtiyaç beni sarsıyordu.

Kendi yüksek sesli iniltisiyle kalçalarımı kavradı, ağzı beni tüketmeden önce kabaca omzunun üzerine koydu, amımı derinden öptü, dili kayarak her noktaya çarptı, ruhumdan bir çığlık kopardı.

Sırtım kamburlaştı, dilinin her darbesinde kalçalarım yuvarlandı, anladığım ya da bildiğim her şey etrafımda paramparça oldu.

"Tadın o kadar güzel ki," diye hırladı bana karşı, sanki dünyada arzuladığı başka hiçbir şey yokmuş gibi beni yutuyordu. "Daha önce hiç tatmadığım

daha önce tattım ve asla durmak istemiyorum."

Yapma. Asla. Ama kelimeleri bir araya getiremiyordum, inlemelerim duvarda yankılanıyordu ve beni kimin duyduğu umurumda değildi. Bu hoşuma gidiyordu. İzlenmek hoşuma gidiyordu. Daha fazlasını istiyordum.

"Evet, işte bu!" Adam bağırdı, eli daha hızlı hareket ediyordu. Mastürbasyon yaptığını duyabiliyordum ama buna odaklanmadım. "Dilinle amını daha sert sik."

Ash onun sözlerini bir emir olarak algıladı, ben kontrolümü tamamen kaybedene kadar yaladı, emdi ve ısırıldı. Saçlarını kavrayarak, amansız bir taleple yüzünü sürdüm, zevk beni vahşileştirdi. İçimdeki canavarın kükrediğini hissedebiliyordum, dışarı çıkmaya, sevişmeye ihtiyaç duyuyordu. Kana ihtiyaç duyuyordu. Benimle ziyafet çekerken çıkardığı sesler neredeyse grotesk bir hal almıştı.

"Evet! Evet!" Uzaktan adamın bağırışını duyabiliyordum. "Siktir... evet!" "Aman Tanrım!" diye bağırdım, orgazm içimde cızırdıyordu, tırnaklarım

Başının arkasını kazarak Ash'in inlemesine neden oldu. Parmaklarını içime soktu, sinir yumağını ovarken dişleri klitorisimi ısıırıyordu. "Ash!" Omurgam çatırdadı, içimden gırtlaktan bir çığlık yükseldi, dilinin üzerine sertçe boşalırken amım parmaklarını boğdu, görüşüm karardı.

Ekstazi içimde patladı ve uyuşturucuların mutluluğu içinde süzıldüm. Mutlak zevk, parmağı ve dili beni sonuna kadar becerdi, benden başka bir doruk noktası kopardı. Nefesimi tutabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. Vücudum o kadar şiddetli sallanıyordu ki tutunacak bir yer bulamıyordum.

Vay anasını.

Ash'in ağzı geri çekildi ve serin hava yarığımdan içeri doldu.

Gevşek ve yatıştırılmış ama aynı zamanda heyecanlı ve gergin. Daha fazlasını istiyordum. Sistemimdeki uyuşturucudan daha fazla arzuluyordum, adamın Ash'e beni becermesini emrettiğini duymak için heyecanlıydım.

Ancak oda, nefes alış verişlerimiz dışında sessizdi. Çok sessizdi.

Bakışlarım yaşlı adama kaydı. Kendinden geçmişti, elleri hâlâ kendi etrafında yumruk olmuş, döller göğsünde birikiyordu.

Ash arkasına yaslandı, dili parlayan ağzının üzerinde kayıyordu. Başını eğmiş, eliyle ensesini yokluyordu. Bakışlarını takip ettiğimde yarı sertleşmiş sikini, karnını ve boxerını kaplayan kalın dölünü gördüm.

O da geldi. Ama bundan mutlu görünmüyordu. Hem de hiç.

Gerçeklik içeri sızmaya başladı ve geri çekildim, bacaklarımı kapattım, amım ona yaptığı şeyle zonkluyordu.

Az önce ne oldu öyle?

"O uyanmadan buradan gitmeliyiz." Ash boğazını temizledi. Ağzını silerek ayağa kalktı. Çarşafı kullanarak midesindeki döllerini sildi ve giysilerimizi kaptığı gibi benimkileri bana fırlattı. Bana bakmadı. Tavrı daha soğuktu, sanki az önce tadımın ne kadar güzel olduğunu fısıldamamıştı, sanki bu sadece oynadığı bir roldü ve artık rol yapmak zorunda değildi.

Hala vızıldayarak giyiniyordum, o gittikçe uzaklaştıkça pişmanlık ve utancın içime sızdığını hissediyordum. Buna ben zorlamıştım. Ash beni burada istemiyordu ve şimdi çekip gitmediğim için garip olacaktı.

Dili amıma girmişti. İkimiz de boşaldık. Sert bir şekilde.

Belki onun için önemli bir şey değildi. Normal bir Çarşamba gecesi, ama Ben mi?

Ash adamın cüzdanını kaptı ve parasının geri kalanını çekip aldı.

"Ne kadar?" Lütfen bize yalan söylediğini söylemeyin.

Para.

"Toplam beş bin." Hepsini cebine koymadan önce banknotları karıştırdı. "Sanırım onu bayıltacak kadar boşalmasını sağladığımız için bize bir ikramiye borçlular." Eşit bir şekilde cevap verdi ve odadan çıktı.

Onu takip ettim, bacaklarım o kadar titriyordu ki zar zor yürüyebiliyordum.

Vücudum uğulduyordu, şimdiden daha fazlasını arzuluyordum. Tanrılara, bağımlısı olduğum şeyin o değil de peri tozu olmasını umuyordum.

Bölüm 17

Kül

Lanet olsun. Ne halt ettim ben?

Kabarmaya çalışan her düşünceyi bastırarak düşünmemeye çalıştım. *Hem de hiç*. Ama karda attığım her adımda Külotumdaki yapışkanlık, döllerimin kalıntıları karın kaslarıma bulaşıyordu. Ağzını hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Tadı dilimi kaplıyordu.

Kısa bir süre ona baktıktan sonra, daireye doğru ilerlerken birkaç adım arkamdan geldi, bacakları titriyordu, yanakları kızarmıştı ve gözleri patlamıştı.

Uyuşturucular hâlâ sistemimde kükrüyordu ama artık inanılmaz derecede ayık hissediyordum.

Gerçeklik duvarlarıma vuruyor, bilincime sızmaya çalışıyor, ne olduğunu analiz etmek ve anlamak istiyordu. Ve buna nasıl izin verdiğimi.

Bir şey yapmak istediğinde Raven'ı durdurabileceğinden değil. Ama gitmesini sağlayabilirdim. Onunla dövüşebilirdim. Para kazanmak için başka bir yol bulmamızı seçebilirdi. Ama yapmadım. Pek sayılmaz. Neden yapmadım?

Binaya girdikten sonra, merdivenleri tepinerek çıktım ve odamıza girdim. Raven arkamdan içeri süzüldü. Sessizlik üzerimize çökmüş, patavatsızlığımızın boşluğuna çığlık atıyorduk.

Bu odada sadece ikimiz, sanki yüz kişi tıkış tıkış oturuyormuşuz ve hiç hava almıyormuşuz gibi hissettik.

Bunu iki şekilde oynayabilirdik: hiç olmamış gibi görmezden gelebilir ya da önemli bir şey yokmuş gibi davranabilirdik. Röntgenci bir sapkınlığı olan bir adamdan beş bin leu almak için yapmamız gerekeni yaptık.

Ne olmuş yani? Öpüşmedik bile. Sadece bize söylediği şeyi yapıyorduk.

Ama hiçbir şey *önemli değilmiş gibi gelmiyordu*. Durmasını istemedim. Onu o yatakta becermek istiyordum. Onu öpmek, tekrar tekrar içine girmek, bir düzine kez daha orgazm olmasını sağlamak, sikimi boğduğunu hissetmek istiyordum... o uyanıkken ya da uyurken.

Ama kendimi durdurdum.

Kirpiklerimin arasından ona bakarken, ceketini çıkarışını izledim, ifadesi kapalıydı. Oysa daha on dakika önce alev alev yanıyordu, Gözlerinin arkasında arzu yanıyor, vücudu tamamen canlı, tırnakları başımın arkasına saplanırken adımı haykırıyor.

Bu anıyı hatırlayınca sikim pantolonumun içinde kırırdandı.

Dişlerimi sıktım, kaçmak istiyordum.

"Duş alacağım," diye homurdandım, temiz giysilerimi aldım ve koridordan banyoya doğru yürüdüm.

Seks benim için nefes almak ve yemek yemek gibi bir şeydi. Fae olmanın bir parçasıydı. Hatta bir doğa perisi için daha da önemliydi. Ve pek çok kişiyle seks yaptım-arkadaşlar, yabancılar, erkekler, kadınlar, bekarlar, sadıklar, evli çiftler, gruplar-her zaman sapkınlıkla. Peki bu neden farklıydı?

Duş başlığının altında durarak, zayıf su basıncının üzerime damlamasına izin verdim, tekrar ne kadar sertleştiğimi görmezden gelmeye çalıştım, düşünmemeye çalıştım, ama tek duyabildiğim onun inlemeleri, ne kadar sıcak ve ıslak hissettiği, göğüslerinin ve amının tadı... dilime boşaldığında nasıl bir şey olduğuydu.

Ne kadar kolay geldim.

Elim sikimin etrafına dolandı, kendimi okşarken öfkem omurgamda çatırdadı, kendime kızdım. Ona kızgındım.

Bunun asla olmaması gerekiyordu. Raven'in burada olmaması gerekiyordu. Beni deli ediyordu. O gece aynı barda olan bir kızdan başka bir şey olmaması gerekiyordu. Ama bir şekilde bu kız yolculuğumun, hayatımın bir parçası olmuştu.

Bu gece bir hataydı. Sanki bir iniltiyle her şeyi değiştirdi, ağzıma geldi. Sanki beni işaretledi.

Bunu kendime bile itiraf etmek istemiyordum ama bu ilk kez oluyordu-Şimdiye *kadar* sadece amcık yiyerek boşalmıştım. Saatlerce zevk alabilecek ve sikişebilecek dayanıklılığa ve kontrole sahiptim. Kek ve Lucas'ı kaybettikten sonra bir türlü boşalamıyordum ve boşaldığımda da bu kesinlikle kolay olmuyordu. Bu yüzden bu kadar çok geneleve gittim, bu kadar çok insana ihtiyaç duydum... ama yine de mücadele ettim.

Bu gece zahmetsizce ve o kadar sert orgazm olmuşum ki bir an için bilincimi kaybetmişim.

Bu yolculukta bana katıldığından beri, *onu* hayal ettiğimde fahişenin boğazından aşağıya zorlanmadan boşalmıştım. Bu gece o kadar tahrik olmuştum ki, onunla o kadar uyum içindeydim ki, sanki onun orgazmını da kendiminki kadar hissedebiliyordum gibi, o boşaldığında ben de boşaldım.

"Hayır." Kendimi Kek ve Lucas'ı düşünmeye zorlayarak fayans duvara yaslandım. Onlar sevdiklerimdi. Özlediklerim.

Değil. Onu.

Kalbim güm güm atmaya başladı, onları benimle birlikte duşa sokarken hiçbir kıvılcım hissetmiyordum, beni onlar boşaltıyormuş gibi davranıyor, Lucas'ın sikini içimde, Kek'in ağzını sikimin etrafında hatırlamaya çalışıyordum.

Dişlerimi sıkarak, daha da sertleştirdim ve onlardan kurtulmayı talep ettim.

Ama doruk noktam duraksadı, aynı seviyede kaldı, serbest bırakılmaya ihtiyaç duydu ama daha önce pek çok kez olduğu gibi bunu yapmama izin vermedi.

"Hayır!" Duvara çarptım. "Gel amına koyayım," diye bedenime seslendim ama Kek ve Lucas'ı ne kadar çağırırsam çağırırım hiçbir şey beni tetiklemedi.

Zihnim bana söz hakkı tanımadan istediği yere gitti. O zaman Raven'ın bacaklarını açtığını, saçlarının göğüslerinin üzerine döküldüğünü, dilinin sikimin başını sardığını hissediyordum.

İçimden bir inilti yükseldi, onun beni boğazına kadar aldığını hayal ettim, parmaklarım onun koyu renkli, ipeksi saçlarında geziniyordu. Beni daha derine çekerken etrafımda inliyordu.

"Siktir. Siktir," diye tısladım, taşaklarım gerildi, daha sert ovuşturdukça elim ağrıyordu. Sonra dilimin tekrar amının içinde kaydığını, haykırışını duyduğumu hayal ettim ve vücudum sertçe sarsıldı, spermlerimin ipleri duvarı boyadı ve elimin üzerine fışkırdı. İçimi boşaltırken yüksek sesli bir inleme geldi.

Nefesimi tutarken zihnim açıldı ve her şey yüzüme çarptı. Beni içten dışı doğru ezen bir gerçek. Vücudum sarktı, küvetin içine düştüm, su üzerime fışkırdı. Kendi üzerime kıvrıldım ve ciğerlerime dolan bir hıçkırıyla parçalandım.

Acımasız duygular sert dalgalar halinde içimden taşıyor, göğsümü yırtıyor ve ruhumdan kabarıyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki nefesimi tutamıyordum.

Çünkü içten içe biliyordum ki.

Kek ve Lucas'tan uzaklaşmaya başlamıştım. Onları eskisinden daha farklı seviyordum.

Ve ben bunu kabul etmedim.

Sabah güneşin pusunu getirmişti ama şehrin eski kısmına doğru yürürken Raven ve benim üzerimde karanlık dolaşıyordu. Dün gecedan beri birbirimizle birkaç kelimedan fazla konuşmamıştık.

O benden sonra duş alırken, ben yemek almak için dışarı çıkmıştım, o ise aç olmadığını söyleyerek yemeğe dokunmamıştı bile. Yatağa kıvrıldı, sırtı bana dönüktü ve uyuyormuş gibi yaptı.

Konuşmamız gerekiyordu ama benim ağzımdan kelimeler çıkmıyordu, kendi kızgın, kırgın ve karışık düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

Ayrılmayı, eve dönüş parasının yarısını ona vermeyi ve çok geç olmadan bu işkenceyi bizim için sona erdirerek çekip gitmeyi düşündüm. Ama kendimi bunu yapmaya zorlayamadım, kalmak için her türlü nedeni buldum. Rus mafyası onun peşindeydi. Ve şimdi neden peşlerinde olduklarını anlıyordum, o güvende değildi. Onu tek başına bir trene bindirmek mi? Trene bindiğinde ölmüş olurdu.

Sınıra.

Onların tehdidi aklımdayken, yüksek alarmdaydım, bizi ara sokaklardan geçiriyor, eski şehre dönerken ana yollardan uzak durmaya çalışıyordum. Sadece biz değildik. İnsanlar sokakları tıkamış, garip bir enerjiyle dolup taşıyor, sanki kasabadaki herkes aynı anda uyanmış ve plazaya yönelmiş gibi dalga dalga ilerliyordu.

"Neler oluyor?" Raven bana doğru mırıldandı, kaşları çatıktı ve merkeze doğru ilerleyen sivil kalabalığa bakıyordu.

Hiçbir fikrim olmadığı için omuz silktim. "Bugün Noel mi? Bir tatil toplantısı mı?"

"Sanırım öyle." Raven'ın kaşları çatıldı, sesinde bir hüzn vardı. Muhtemelen evde ailesiyle değil de burada benimle olduğunu fark etmişti. Bu yılki hediyesi Noel arifesinde amını yalamamdı.

Boğazıma bir ses takıldı, sikim anıya ve bunu tekrar yapma ihtiyacına anında tepki verdi. Aklıma gelir gelmez bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ama vücudumu bir kaşıntı sardı bile. Onun tadına duyduğum özlem, uyuşturucuya duyduğum özlemi bastırdı.

Malzeme dükkanının bulunduğu meydana yaklaştıkça, içimi ürperten uyarılar artmaya başladı.

tatil etkinliği.

Yüzlerce asker pazar yerinin etrafında dolaşıyor, birlikler halinde toplanıyor ve insanın tüylerini diken diken eden bir sükûnetle nöbet tutuyordu.

omurgamın tabanında.

İlk gece burada çok sayıda görevsiz görmüştük ama bu adamlar tam tersiydi. Mükemmel bir senkronizasyon içinde, silahlarla dolu olarak yürüyorlar, hareketleri keskin ve göz korkutucuydu, kitleleri meydanın ortasına doğru sürüyorlardı.

Mideme bir bulantı girdi.

"Cidden, neler oluyor böyle?" Bir köşeden bakarken Raven yanımda tısladı, etrafta dolaşmaya çalışan sonsuz bir insan seli bize çarparken kaşlarını çatı.

"Emin değilim." Yine de Noel ağacının yanında bir tür sahne kurulduğunu fark ettim. "Bir tatil etkinliği mi?" Umarım.

"Bir tatil etkinliği için silahlı kuvvetlere ihtiyaçları var mı?" Raven'ın ağzı aşağı doğru çekildi. "Bu pek neşeli hissettirmiyor. Al evlat, bir asker kafana tüfek dayarken Noel Baba'nın dizine otur."

"Kimin iyi kimin kötü olduğu konusunda çok ciddiler. *yaramaz.*" Gözlerim ona doğru kaydı, göğsüm sıkıştı ve bunun söylemem gereken son şey olduğunu fark ettim. Benden uzaklaşmadan önce yanakları pembeleşti, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu. Dün gece dilimin onun içinde ne kadar derin olduğunu.

Yaramazlar listesinde çok fazla yer alırdık.

Boğazımı temizleyerek kalabalığı inceledim, muhafızlar tam bir Geçen gece burada parti yapanlardan farklıydı. Neredeyse... Boğazım düğümlendi ve düşüncemi geri ittim. *Hayır.*

bu fikre karşı. *İmkânı yok.*

Yine de içimde pek çok alarm çalıyor, beni bir daha asla düşünmek istemediğim bir yere geri götürüyordu. Beni hala rahatsız eden bir cehenneme. Mükemmel akılsız askerlere dönüştürölmüş muhafızlar.

"Yaklaşmam gerek," dedim ona. "Kapüşonunu yukarıda tut ve başını eğ," diye talimat verdim Raven'a, başımı kapüşonumun içine daha da sokarak.

Duvarın arkasından sıyrılarak elini elime aldım ve meydanda sıkışık bir şekilde duran köylü kalabalığının arasından geçtik.

Sahneye yaklaşırken Raven'a sıkıca tutunmaya devam ettim, ensemdeki karıncalanma giderek şiddetleniyordu. Yakınımdaki bir askere baktım.

İfadesi boş, vücudu kaskatı, korktuğum, daha önce deneyimlediğim ve gördüğüm şeylere dair bir ipucu bulmaya çalıştım.

Hayır. Bu mümkün değil. Ama öyle miydi? Laboratuvarların yok edilmesine yardım etmiş, tüm yeni fae/insan karışımı kümelerinin sonunu getirmiştım. Istvan'la savaştan sonra birçoğu kaçmış olsa da, robotikten vahşiye hızlı düşüşlerini biliyordum. Bir yıl önceki savaştan sonra bu kadar uzun süre bu şekilde kalamazlardı.

Sadece bir şeyler görüyorsun Ash.

Bir muhafız emirler yağdırdı, diğerleri ayaklarını yere vurarak tüfeklerine sarıldı ve ortaya yığıldıkları kitlenin etrafını sardılar.

"Ash?" Araba motorları sabahın serin havasında gümbürdeyerek daha fazla muhafızın nöbet tuttuğu plazanın eteklerine doğru ilerlerken Raven adımı endişeyle söyledi.

Konvoyda iki büyük askeri kamyon, iki askeri cip ve camları siyah renkle boyanmış iki şık siyah araba bulunuyordu.

Midemin çukuru bir düğüm haline geldi.

"Bu çok heyecan verici. Noel günü bizi ziyaret ettiklerine inanamıyorum." Yanımdaki bir kadın ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak daha iyi bir görüntü elde etmeye çalışıyordu.

Kocası ofladı pufladı. "Zaten bu bölgeyi ele geçiriyorlar."

"Oh, sus." Ona vurdu. "Burada bizim için çok şey yaptılar. Heyecanlanmalısın. Onların yaptıkları sayesinde kalede bir işin var."

"Evet." Çok az bir hevesle başını salladı.

"Kim?" Ona doğru döndüm, sesim bir kırbaç gibiydi. "Kim ziyaret ediyor?"

Sanki dünyanın en cahil insanıymışım gibi bana göz kırptı ve eliyle konvoyu işaret etti.

"Başbakan Lazar, elbette." Siyah arabalardan birinden inen kısa boylu, siyah saçlı adamı işaret etti, oğlu Sergiu diğer taraftan içeri alındı.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Onları, özellikle de Sergiu'yu tekrar görmek beni o geceye geri götürdü. Kaçmalarına yardım etmişti. O da bunun bir parçasıydı. Brexley'in evlenmesi gereken adamdı.

"Ama daha da heyecan verici olanı... yeni kraliçemiz burada." Kadın ciyak ciyak bağırarak, iki kişinin daha araçlarından indirildiği diğer siyah arabayı işaret etti.

Kalbim durdu.

Duyabildiğim tek ses, Lucas'ın bedeninin yere çarpan kalıntıları, bir bıçağın savrulduğu, kemik ve et parçalarının çıtırtısıydı.

Kek'in kafasını kopardı. ığlığım kulaklarımı ınlattı ve onlarla birlikte yerde bir cesetten başka bir şey olmayana kadar ruhumu boşalttı.

O gece tüm renkleriyle geri geldi ve beni her şeyi yeniden yaşamaya zorladı.

Kalbim yeniden canlandı, göğsümde öyle yüksek sesle çarpıyordu ki etrafımdaki her şey uğulduyordu.

Raven'ın elimi sıktığını hissettim. Benimle konuşuyor bile olabilirdi ama ben hiçbir şey duymadım.

Dört figür sahneye çıkarken duyduğum tek şey yanımdaki kadının ığlığıydı.

"Kraliçe Sonya ve Prens Iain."

Bölüm 18

Kuzgun

Başbakan Lazar, oğlu ve tanımadığım bir kadın ve erkek sahneye çıkarken kalabalık etrafımızda vızıldıyor, alkışlıyor ve çığlık atıyordu.

"Kraliçe Sonya ve Prens Iain," diye tezahürat yaptı yanımızdaki kadın, ağlamak ister gibi elleri ağzına gitti.

Kraliçe Sonya ve Prens Iain?

Romanya'nın bir kraliçesi yoktu.

Başım, sahnede duran ve tebaalarına el sallayan dört kişiye kaydı. Kadın güzeldi, uzun boylu ve zayıftı. Sarı saçları mücevherlerle süslü bir topuzla sarılmıştı, dudakları parlak kırmızıydı. Pahalı kumaşlar ve tertemiz beyaz bir kürk giymişti.

Fae'ler normalde hayvan derisi giymezlerdi, doğaya zarar vermek yerine onunla bütünleşirlerdi, özellikle de pek çok fae hayvana dönüştüğünde. Bu bizim kurallarımıza aykırıydı. İnsanların insan derisinden kıyafetler giymesi gibi yanlıştı.

Bu kurala uymuyor gibi görünüyordu.

Kendisine çok benzeyen oğlu zengin kıyafetler içinde duruyordu. Yontulmuş yüzü ve zayıf vücudu, kendisine verilen hiçbir şey için çok çalışmak zorunda kalmadığını gösteriyordu, ancak yakasında ve paltosunun kolunda Noel süsleri gibi sarkan asker rozetleri vardı. Büyüleyici bir çifttiler. Bir kraliçe ve prensi hayal edebileceğiniz her şey: uzun boy, sarı saçlar ve fae güzellikleriyle parlak yeşil gözler. Kısa boylu, siyah saçlı, siyah gözlü, insan olan ve son derece mutsuz görünen Bakan Lazar ve oğlu Sergiu'nun tam tersiydi. Sanki burada olmaya, sevmedikleri bir hapi yutmaya zorlanıyorlardı.

Sonya'nın yüksek topuklu beyaz ayakkabıları Lazar'ın yanından geçerek mikrofona doğru ilerledi, sanki Lazar'ın varlığının hiçbir önemi yokmuş, ikincil bir karaktermiş gibi.

"Romanya!" Sonya'nın güzel sesi hoparlörlerden kavrıldı. "Bu sabah hepinizi burada görmek çok güzel. Gelecek nesiller bu tarihi güne tanıklık etmek için burada olmanıza gıpta edecekler. Romanya'nın gücü ve kudretiyle başkaları tarafından kıskanılan bir ülke haline geldiği gün." Onun bu açıklaması üzerine alkışlar yükseldi. Kırmızı dudakları gülümseme şeklinde kavrılırken

alkışları susturmak için. "Başınızı dik tutup ülkenizle gurur duymayalı ne kadar zaman oldu? Romanya'nın bir zamanlar müthiştii. Bu dünyada bir liderdi." Bunun üzerine daha fazla alkış ve çağrı yükseldi. "Gerçek bir güçle yönetilmenizden üzerinden neredeyse bir asır geçti. Sizi ilk sıraya koyan sadık bir lider." Lazar'ın açık imaları, söylemeden yaptığı hakaretler karşısında dikkatim Lazar'a kaydı.

Bu işin adamı. Başbakan Lazar'ın ifadesi taş gibiydi, ancak çenesinin seğirdiğini, ellerinin yanında daha sıkı bir yumak haline geldiğini fark ettim.

"Sizi bu sınırlara kadar getirecek ve savaşı kazanmanızı sağlayacak birine ihtiyacınız var; sizi yeniden yüceltebilecek bir hükümdara. Değişim zamanı geldi, katılmıyor musunuz?" Kollarını havaya kaldırdı, alkışlar daha da yükseldi. "O değişim benim. Kraliçenizim!" Seyirciler onun bu sözlerini coşkuyla karşıladı, ama çoğu az önce kendisini hükümdarları ilan ettiğini fark etmedi ya da umursamadı. Oy yok, söz yok, seçim yok. Ve hepsi, özgürlüklerini güzel sözler ve muhtemelen sahte vaatlerle bir rejime isteyerek teslim ederek büyülenmiş görünüyorlardı.

"Anlamıyorum." Başımı salladım ve tekrar başbakana baktım. "Lazar bunun olmasına açıkça izin mi veriyor? Romanya'nın 1947'den beri bir kraliçesi olmadı. Neler oluyor? Kim bunlar?" Ash'e döndüm. Onun tavrını görünce korkudan midem bulandı. Yanımdaydı ama artık benimle değildi.

"Ash?" Gövdesi kaskatı kesilmişti, göğsü inip kalkıyor, burnu alevleniyordu. "Ash?" Cevap vermedi, bakışları iki fae'ye kilitlenmişti ve öfkesinin uzuvlarını titrettiğini hissedebiliyordum. "Hey." Elini tekrar tuttum, yüzümü ona döndüm ama orada olduğumu bile bilmiyor gibiydi. Onun bakışlarını takip eden benimkiler Sonya ve lain'e döndü, onun odağı da onların üzerindeydi, her hareketlerini takip ediyordu.

Öfkesini, öldürme ihtiyacını sanki kendimmişim gibi tadabiliyordum. Bu sadece içimdeki karanlığı kıskırtıyor, onu harekete geçiriyor, ölümü daha çok arzulamama neden oluyordu.

Herhangi bir şey. Bariyerine karşı uluyor, dilimin ucuna kadar geliyordu.

"Neler oluyor?" Elini daha sert çektim, durmasını istiyordum.

Bana bak. "Beni korkutuyorsun."

"Kraliçeye selam olsun!" diye kükredi oğlu lain yanındaki mikrofona, başını eğerek.

"Kraliçeye selam olsun!" diye bir slogan attılar, eğildiler ve tüylerim diken diken oldu.

Ash'in vücudu titredi. Boğazının derinliklerine bir gümbürtü yerleşti.

"Ash?" Bakışlarım önce ona, sonra da etrafımızı saran yüzlerce askere, sahnedeki muhafızlara kaydı; silahları en ufak bir itirazda ateş etmeye hazırdı. Kaskatı, tetikte duran formları neredeyse bunun için yalvarıyor, bu meydanda kan dökmeye hevesliydi.

Ash bir adım öne çıktı, eli ceketinin altındaki silaha uzandı. "Ash.

Hayır." Önüne geçmeye çalıştım ama beni itti.

Beni bile görmeden. Vurulmadan önce sadece bir el ateş edebilecekti. "Ash! Lütfen. Dur!" Ceketinin kolunu tuttum.

O yapmadı.

Panik damarlarıma sızdı, onu durdurmam gerekiyordu. Gözümün önünde öldürüldüğünü, hayatının *benden* alındığını düşündüm.

Bu düşünce zihnimi sıyrıp geçti, kemiklerimin derinliklerinde bir uluma yankılandı.

Ellerim kapüşonunun arkasını kavradı. Adrenalin kaslarıma pompalanarak onu bir homurtuyla geri çekti. Geriye doğru tökezledi, neredeyse kışının üzerine düşüyordu, sonunda dikkatini onlardan ayırdı ve bana önüne geçmem için zaman verdi.

"Dur." Çenesinden tutarak yüzünü kendime doğru eğmeye zorladım.

Ağzımı onunkine yapıştırma, transını bozma, içimde dönen tüm duyguları ona hissettirme dürtüsü neredeyse beni alt ediyordu. Ağzının hissini, daha dün gece içimde olan dilinin tadını arzuluyordum. Şimdi orada bir yakınlık hissediyordum, sanki onu öpmeye, ona dokunmaya hakkım varmış gibi.

"Ash. Bana bak," diye emrettim, ses tonumdaki talep hiç tartışmaya yer bırakmıyordu. "Şimdi." Gözleri sonunda benimkilere kaydı. Beni nihayet görmüş gibi gözlerini kırıştırdı, burnu alevlendi. "Sakin beni terk etmeye kalkma." *Sensiz burada olamam*, diye düşündüm kendi kendime, beni terk etmesinden ne kadar korktuğumu fark ettim. Onsuz olmaktan.

Boğazı düğümlendi, çenesi sıkıştı ama kıpırdamadı.

"Aptal olma. Şimdi olmaz. Etraflarında çok fazla muhafız var.

Lütfen. Bekle." Gergin bir şekilde dudağımı yaladım. "Kendin için değilse bile benim için yap. I

Bunu yapamam. Burada olmak.

Tek başıma." Bir süre beni izledi. "Lütfen," diye yalvardım usulca.

Göz kapakları acı içinde kapandı. Tekrar açana kadar birkaç dakika geçti. Kabaca yutkunan Ash başını eğerek onayladı.

Nefes verirken omuzlarım rahatlamıştı. Elini tuttum ve onu kalabalıktan uzaklaştırdım.

"Kraliçeniz konuşurken çekip gitmek ne büyük saygısızlık." Sahneden bir erkek sesi yükseldi ve başımı çevirdiğimde kendini prens ilan eden kişinin bizi işaret ettiğini gördüm. Bütün kafalar bize doğru döndü, dikkatler sıcak bir lamba gibi üzerimizdeydi. Bu benim kâbusumdu, başımı olabildiğince arkaya yaslamıştım. "Kraliçenize söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Iain bizi işaret etti.

Ash yüzünü Iain'den çevirdi, gözleri yerde, omuzları alaycıydı. Aldığı her nefes vücudunu hareket ettiriyor, elleri yumruk oluyordu.

"Bu hakaret için kraliçenizden özür dileyin," diye buyurdu Iain, çenesi kendini beğenmişlikle kalkıktı.

"O benim kraliçem değil," diye mırıldandı Ash. Meydanın etrafındaki ağaçlar çatlamaya ve onun duygularına göre eğilmeye başladı.

"Affedersiniz, *konu*?"

Ash'in kendini kontrol edişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Hayır..." Onu durdurmaya çalıştım ama artık çok geçti.

Prese doğru dönen Ash kapüşonunu çıkardı ve omuzlarını geriye attı.

"*Dedim ki...* o benim kraliçem değil. Ya da bir kraliçe hiç değil." Ash'in sesi meydanda gürlüyor, her kelimesinden öfke damlıyordu. "Sen de bir prens değilsin. Sen bir korkak ve *katilsin*. Sahnedeki hepiniz öylesiniz." Ash silahına uzandı.

Iain'in yüzünün rengi soldu, kimin konuştuğunu anlayınca ağzı açık kaldı, Sonya ise duygusuz bir şekilde Ash'i dinliyordu.

Tanınırlık gördüm. Tanıdıklık. Bir geçmiş.

"Öldürdüğün kendi kardeşinin intikamını almak için buradayım."

Bum! Ash'in silahı ateşlendi.

Her şey bir anda oldu ve meydanı bir kargaşaya sürükledi. "Yakalayın onu!" Lazar ve Sergiu'dan gelen bağırışlar muhafızlara

Diğer nöbetçiler ise dördünü sahneden uzaklaştırarak ateş hattından uzaklaştırdı.

"Ash!" Askerlerin bize doğru yaklaştığını görebiliyordum. Hareket etmedi, silahını Sonya'ya doğrultmuş, ateş etmek için bir açıklık bulmaya çalışıyordu. "Haydi!" Onu sertçe ittim, uyanmaya zorladım, üzerimize gelen tüm muhafızları fark ettim, silahlarını bize doğrultmuşlardı.

Bang! Bir mermi yanımızdan vızıldayarak geçti ve kalabalıkta daha da fazla histeri yarattı. "Szar," diye tısladı Ash nefesinin altından. "Hadi! Hadi!" Kalabalığın arasından

İnsan kalabalığında, dışarı çıkmamız için bize yol açmaya çalışan bir koçbaşı oldu.

Yüzleri ifadesiz, gözleri boş bir muhafız akını bize doğru ilerledi.

"Bu taraftan!" Ash'e bağırdım ve onu kalabalıktaki bir açıklığa doğru sürükledim.

Pop! Pop! Pop!

Havada delici çılgınlıklarla birlikte silah sesleri duyuldu. Kaos ve karmaşa herkesin her yöne koşmasına, küçük bedenime çarpmasına ve beni yere düşürmesine neden oldu.

"Raven!" Ash bana yardım etmeye çalışarak bağırdı. "Sakin bırakma." Elimi tuttu, alçakta durdu ve nöbetçilerin bağırıışları ensemdeyken insan sürüsünün arasından hızla geçtik.

Adrenalin sinirlerimi dağladı, içimi bir şiddet çılgınlığına dönüştürdü, serbest bırakılmak için çaresizdim.

Hepsini öldürebilirsin. Bu çok kolay olurdu, diye alay etti ses, derimin altında güçle gürleyerek. Kim olduğunu, neler yapabileceğini inkâr etmeyi bırak.

Bang!

Bir mermi başımın yakınından geçip Ash'in omzunu kıl payı sıyırdı. Daha da alçalarak meydandan hızla çıktık, erkeklerin botları ve sesleri arkamızdan yankılanıyordu.

Tek yaptığımız canımızı kurtarmak için kaçmak gibiydi.

Son sürat koşarak binaların arasından geçtik, saldırganları atlatmaya çalıştık ve kendimizi bir kez daha kilisenin yakınında bulduk.

Ash kapıları açtı ve içeri girmemi işaret etti. "Dünden beri herhangi bir itiraf var mı?"

Aklım doğrudan dün gece o adamın odasında yaşadıklarımıza, yaptığımız şeylere, bana hissettirdiklerine gitti.

Peder bizi tekrar gördüğünde gözleri büyüdü, günah çıkarma kabinine doğru koşturdu, tekrar sığınmaya ihtiyacı vardı.

Ash beni hızla içeri soktu, bizi küçük, karanlık bölmeye kapattı ve kapıyı kilitledi. Sert vücudu beni bir kez daha duvara yapıştırdı, ağır nefesi boynumdan aşağı iniyordu.

Buraya son geldiğimizde ben hala Scarlet'tim. Onun tadını bilmiyordum. Tahrik olduğunda çıkardığı sesleri. Ağzının tenimde nasıl hissettirdiğini. Amımdaki dilini. İçime çekerek gözlerimi kapattım. Botlar tahtaya vuruyor, kalp atışlarım hızlanıyordu. Birkaç bağırış yüksek tavandan yayılıyor, kompartımanımızın kapısı takırdıyor.

"Bu kullanılmıyor," diye belirtti din adamı. "Ve burada silah bulundurmamak yasaktır. Lütfen gidin."

"Ben emirleri kraliçemden alırım," diye hırladı garip bir ses. "Sen değil, insan."

Sessizlik odayı doldurdu, aynı kişinin tekrar havladığını duymadan önce gerginlik beni kırbaçladı. "Dışarı çıkın. Hâlâ yakınlarda olmalılar. Onu hayal kırıklığına uğratamayız."

Çizmeler kiliseden dışarı çıktı, kapı çarpıldı.

Ash'in gözlerinin içine bakarken, az kalsın ne yapacağını düşünebildiğim için boğazımın arkasında acı ve öfkenin yandığını hissetmeye başladım. Kendisine ya da bana ne olduğunu umursamadan neredeyse her şeyden nasıl vazgeçtiğini.

"Dışarı çıkın," diye seslendi rahibin sesi bize. "Gittiler."

Ash tavrımdaki değişimi hissederek geri çekildi, kapının kilidini açarken çenesi titriyordu.

"Pekâlâ." Peder bir sıraya oturdu, biz kabinden çıkarken başını salladı. "Siz ikiniz çok *aranıyorsunuz*."

"Bu kadar arzu edilir olmak zor." Ash'in şakası düz düştü. "Otur." Rahip başka bir bankı işaret etti.

"Gececeğiz. Geçen sefer kullandığımız tüneli kullanacağız." Ash merdivenlerden aşağı inmek için dönmeye başladı.

"*Otur*." Adam daha sert bir şekilde yönetti.

Sıraya doğru yürüdüm ve yere çöktüm, kollarımı kavuşturdum, Ash'e karşı her şeyi yapmak istiyordum, kızgınlığım artıyordu. Ayrıca, adam bize iki kez yardım etmişti.

Ash bana baktı, elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirdikten sonra benimkinin önündeki banka çöktü.

"Burayı neden sığınak olarak kullanmaya devam ettiğiniz hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Hayır," diye homurdandı Ash.

"Gerçekten mi?" Ayağa kalkarak bağırdım. "Neredeyse bizi öldürtecek olman hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu? *Yine mi!*"

"Yine mi?" Ash'in kaşları sertleşti ve yüzünü bana doğru çevirdi. "Eğer doğru hatırlıyorsan, geçen sefer *senin* yüzünden burada saklanıyorduk... *Scarlet.*"

Onun kazması beni sadece öfkелendirdi.

"Peki ya ondan önceki zaman? Ya ondan önceki? Herkesin önünde başbakanı ve kraliçeyi vurmak üzereydiniz."

"O bir kraliçe *değil*," diye bağırdı ayağa kalkarak. "Ve onun dangalak oğlu da bir prens değ il. Onlar katil."

"Ve her yerde eğitimli muhafızların olduğu kalabalık bir meydanın ortasında bir tane olmak üzereydiniz?"

"Konuşacak yerin var," diye karşılık verdi bana. "Mafya bu yüzden peşinde değ il mi?"

Oh, öyle demedi. "Siktir git!" Utanç ve öfke beni ayağa fırlattı, onun enerjisiyle eşleşti. "Ve ben istemedim..." Başımı sallayarak iddiamı kestim. "Biliyorsun!"

"Evet! Burada olmamın tüm amacı bu. Bu yüzden seni hiç yanımda istemedim." Kollarını savurdu. "Peki neden onların hayatlarını önemsiyorsun? Ne yaptıklarını biliyor musun? İncittikleri ve öldürdükleri insanları?"

"Onlar umurumda değ il. Ben seni önemsiyorum," diye bağırdım, ağzımdan dökülen kelimeleri içime çekmek istiyordum. Ash'in sırtı dikleşti, bakışları beni ç iğ ve açıkta hissettirdi, içimdeki öfkeyi daha da artırdı. "Aklından ne geçiyordu?"

Başını geriye doğru eğdi.

"Anlat bana!"

"Düşünmüyordum, tamam mı?" diye bağırdı. "Tek görebildiğim ruhumu benden alan insanlardı. Ölmeyi hak ediyorlar. Lucas'a, Kek'e ve en çok da *bana* yaptıklarının bedelini ödemeyi." Göğsüne vurdu. "Çünkü devam eden kişi ben olmalıyım... onlar olmadan yaşamaya devam etmek zorunda olan kişi."

Göğsümde ve midemde bir gerginlik, hızla uzaklaşt ırđ ıg ım sahiplenici bir kıskançlık vardı.

"Belki sağlıklı düşünemiyordum ama beni görevimden ne kadar uzaklaşt ırđ ın ızı fark etmemi sağladı. Burada olmamın tek sebebi bu." O

suçlayıcı bir tonla ellerini kalçalarına koydu. "Ve şimdi burada olduğumu biliyorlar."

"Ve bu benim hatam mı?"

"Evet! Sözümü yerine getirmeme engel oldun. Şimdi ölmüş olabilirlerdi ama ben *senin için* benim için önemli olan tek şeyden kaçtım."

İfadesi bana çivili bir topuz gibi çarptı.

"Senin için önemli olan tek şey mi?" Boğuk bir sesle söyledim. "Git kendini becer Ash. Git sevgililerine katıl..."

"Canın cehenneme!"

"Oha!" Din adamı bir adım daha yaklaşarak ellerini bize doğru uzattı. "Sakin olalım."

"Seni durduran ne?" Kollarımı açtım. "Git." Kapıyı işaret ettim. "Git ve kendini sebepsiz yere öldürt."

"Hayır. Sebep?" diye mırıldandı.

"Sence onlar için ölmeni mi istiyorlar?" Gözyaşlarım kapaklarımın arkasını yakarken devam ettim. "Hayatını böyle mi yaşamayı istiyorlar? Kızgın, küskün ve katı kalpli?"

"Onları ya da beni tanıyormuş gibi davranma," diye hırladı, daha da yaklaşarak. Peder bizi tekrar ayırmaya çalıştı.

"Haklısın, onları tanımıyorum... ama artık acı çekmemek için ölmek için yalvaracak kadar sefil olmanı isteyeceklerinden şüpheliyim."

Sarsılarak geri döndü, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Pekâlâ." Rahibin sesi alçak ve sakindi. "Hadi bir nefes al." Kendisi de bir nefes aldı. "İkinizin çözmesi gereken bazı şeyler var." "Hayır, yok." Ash'e ters ters baktım.

O da ters ters baktı. "Hayır. Her şey yolunda."

"Evet, bunu görebiliyorum." Adam kaşlarını kaldırdı.

Bağırışlar ve kilise kapısının hemen dışında yere vuran ayaklar bizi durdurdu. Kapının tekrar açılmasını, askerlerin bizi burada keşfetmesini bekledim.

"Gelin." Bizi takip etmemiz için el salladı, manastıra doğru aceleyle ilerledi ve özel bir kapıdan içeri girdi. Bizi bir koridordan geçirip arka odaya götürürken biz de arkasından yakından takip ettik. "Ortalık sakinleşene kadar saklanmanız daha iyi olur." İçeri girmemiz için başıyla işaret etti.

"Burada güvende olacaksınız. Söz veriyorum."

"Şehirden çıkmak için bir yola ihtiyacımız var." Ash arkamdan geldi. "Ayrıca erzağa da ihtiyacımız var."

Peder başını eğdi. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, sonra bizi hızla içeri soktu, kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

Oda karanlık ve rutubetliydi; tek ışık yüksek bir pencereden geliyordu, kar tekrar içeri girerek cama çarpiyordu. Yüksek taş duvarlar ve zemin dışarıdan sızan soğuğu engelliyordu. Etrafa bir göz attığımda, kullanılmayan sanat eserleri, eski kitaplar ve evraklarla kaplı bir masa, hasarlı vitraylar, bazı temizlik malzemeleri ve bir

Ash'in muhtemelen kapısı açılabilir sığamayacağı küçük bir banyo. kapalıydı. Bir köşeye, sanki biraz kestirmek için gizlice kullanılabilecekmiş gibi tek bir karyola konmuştu.

İkimiz de konuşmadık, sessizlik zaten buz gibi olan odaya buz sarkıtları gibi düştü. Etrafta dolaşarak eserlere baktım ve dikkatimi bu küçük odada birlikte kilitli kaldığımız gerçeğinden uzaklaştırdım. Damarlarımdaki adrenalin ve öfke yavaşlarken, yorgunluk ve acı da sınırlarımı zorluyordu. Kaburgalarımı ovuşturarak bir kitabı karıştırdım. İyileşiyorlardı ama hâlâ biraz ağrıyorlardı.

Ash'in arkamdaki varlığının çok farkında olduğumdan, ondan uzaklaşmak için karyolaya doğru ilerledim. Gıcırdayan metalin üzerine oturarak ona bakmak dışında her yere baktım.

"Beni görmezden mi
geliyorsun?" Ofladı.

"Deniyorum."

Parmak eklemleri kalınlaşan çiziklerini ovuyordu, bu da elbette onu daha da ateşli gösteriyordu. Odanın içinde volta atarken, sonunda konuşmadan önce boğazından birkaç hoşnutsuz ses yükseldi.

"Özür dilerim, tamam mı?" Elini ensesine götürdü ve ovuşturdu.
"Seni böyle bir tehlikeye soktuğum için özür dilerim."

"Kendim umurumda bile değil," diye tersledim. "Nefretinin gözünü kör etmiş olması, intikama bu kadar ihtiyaç duyma ve bunu bir intihar görevi haline getirmeye hazır olma umurumda." Bacaklarımı koruyucu bir bariyer olarak göğsümün içine soktum. "Ve bunca zamandır peşinde olduğun şeyin başbakan ve Kraliçe Sonya olduğunu bana söylememiş olma." Onlar sıradan insanlardan farklıydı.

Sevgililerini öldüren insanlar; bu, bahisleri yüzde bin artırdı. "Onları her zaman koruyan kaç askerleri olduğunu biliyor musun?

Daha onlara yaklaşmadan öldürülmek ne kadar kolay olurdu? Yetkililere bu şekilde yaklaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Ve neredeyse onları yakalıyordum!" Ash yumruklarını birbirine vurdu. "Çok yaklaşmışlardı."

"Ama ıskaladın ve büyük ihtimalle ikisini de zamanında vuramazdın. Ve şimdi burada olduğunu biliyorlar." Kendime daha sıkı sarıldım. "Onları öldürseydin ne olacağını düşünüyordun? Yakalanırdın ve muhtemelen orada asılır ya da vurulurdun."

Omuz silkti.

"Gerçekten umurunda değil mi?" Hüzün göğsümü kavradı, gözlerimi yaktı. Acı veriyordu. Acıttı çünkü onun için ne kadar az önemli olduğumu fark ettim. Benim için hayatta kalmanın onun düşündüğü bir şey bile olmadığını. "Doğru." İnkâr edemediğim acıyı saklayarak yere baktım. "Anladım."

"Raven..."

"Hayır, anlıyorum," diye cevap verdim, bir kez daha buraya nasıl geldiğimi merak ederek.

Benim için aynı şeyleri hissetmeyen birini sevmek. Eski yara bir ısırap yarığı açtı. Beynim kapandı ve kendimi bitkin hissettim. "Yorulдум," diye mırıldandım. Karyolanın üzerine kıvrılıp ondan uzaklaştım.

"Raven?" Adımı tekrar söyledi ama göz kapaklarımı kapattım ve derinlere gömdüğüm tüm travmanın beni karanlık bir uyuşukluğa sürüklemesine izin vererek onu dışarıda bıraktım.

Bölüm 19

Kül

Masanın üzerindeki eski bir yağ lambası, sabah öğleden sonraya doğru ilerlerken, kalın bulutlar zaten bulanık olan odayı daha da karartırken az da olsa ısı yayıyordu.

Bir sandalyeye oturdum ve onun uyumasını izledim. Odadaki soğuk onu o kadar sıkı bir top haline getirmişti ki yün battaniyenin altında onu zar zor görebiliyordum. Ondan olabildiğince uzak durma isteğim, bedenimin onunkini ısıtmasına izin vererek onun etrafında kıvrılma ihtiyacına karşı savaştı. Onu bana karşı hissetmek için. Güvende. Her geçen dakika, ikincisinin kazanacağını hissediyordum.

Üfleyerek başımı arkaya yatırdım, yüzümü, daha önceki Kafamın içinde tekrar tekrar oynayan, göğsümü düğümleyen ve beni daha da sinirlendiren eylemler. Suçlu hissetmemem gerekiyordu. Yaptığım şeyden dolayı hasta olmamalıydım. Romanya'da bulunma sebebim de buydu.

İntikam.

Ama şu anda bunu başaramamakla kalmadım, onu tehlikeye attım. Karnımı deşen şey de *buydu*. Eğer ona bir şey olsaydı, Sonya ve Iain'i yakalamaya bu kadar kararlı olduğum için gözümün önünde canı alınsaydı... o ikisi yüzünden kaybedeceğim bir başka insan olurdu.

Ona bakarken, onun burada olmadığı düşüncesi beni yerimden fırlattı. Odanın içinde dolaşırken boğazımı bir hırıltı gıdıkladı, yerimde duramıyordum, göğsümde bir yarık vardı.

Herkes için böyle hissedersin. Kimsenin ölmesini istemezsin.

Yani, o iyi bir çocuktu. Dolu dolu, mutlu bir hayatı, aşkı bulmayı ve eğer istediği buysa bir aile kurmayı hak ediyordu. Belki de aptal eski sevgilisi

ya da daha zeki bir adam gelecek, onun ne kadar harika bir insan olduğunu göreceksin ve asla gitmesine izin vermeyecekti.

Bir *faszkalap*'ın onu tatması, iniltilerini duyması ve adını haykırması düşüncesi dudağımı uçuklattı. "Dur." Dişlerimi sıktım, kan ensemdede alev alev yanıyordu. "Onu böyle düşünemezsin."

Aletim fermuarıma bastırırken kafamın içinde alaycı kahkahayı duyabiliyordum. Neredeyse bir yıl boyunca neredeyse hiç tahrik olmamıştım. İçimde bir ölü vardı ve

Kafam iyi olmadıkça ve bir anlığına unutmadıkça, neredeyse hiç ereksiyon olamıyordum. Pek çok kez bir erkek fahişeye sikim bir boğazdan aşağı itilecek ya da bir amcığa girecek kadar sertleşene kadar beni becerttim. Hepsi öfke ve ıstırap, acı çekmeye, acıya *neden olmaya*, herhangi bir şey hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Yol boyunca bir şeyler değişmişti. Ne zaman başladığını bilmiyordum ama korkarım ki nedeni benden sadece birkaç adım ötede yatıyordu.

"*Bazdmeg*." *Sikerim böyle işi*. Kilit sesi duyulur duyulmaz parmaklarımı burnumun kenarına geçirdim. İçgüdüsel olarak, her ihtimale karşı silahıma sarıldım.

Raven ayağa fırladı ve peder içeri girdiğinde hemen uyandı.

"Sadece ben." Kolları giysiler ve çantalarla doluydu. Yemek kokusu içlerinden birinden gelen ses midemi guruldattı. "Özür dilerim, çok uzun sürdü." Masanın üzerine daha ağır paltolar koydu. "Bu işi yapmak kolay değil.

bugünlerde bu şeyler. Ve siz ikiniz orada büyük bir heyecan yarattınız." Yemeği yere bıraktı. "Hâlâ etrafı arıyorlar ama ortalık biraz sakinleşti. Söylentilere göre siz ikiniz şehirden kaçmayı başarmışsınız. Onlar da tüm ana yollarda bloklar."

Nefesimin altında mırıldanarak yiyecek torbasını açtım. Lahana sarmasının aroması burnuma çarptı ve ağzımın sulanmasına neden oldu. Yırttım

Poşeti masanın üzerine koydum ve Raven'a doğru kaydardım. "Otur." Yemeğe ihtiyacı olduğunu bildiğim için sandalyeye oturmasını ve yemesini işaret ettim. İlk defa bana karşı gelmedi ve oturdu. Ekmeği ısırana kadar bekledim.

sarmale, mutluluk içinde inlerken, gözlerim onun yemesini izlemeye takılmıştı. "Yani burada kapana mı kısıldık?" Başımı zorla rahibe doğru çevirdim.

"Şart değil." Ellerini kavuşturdu.

Soru sormak için başımı eğdiğimde, tekrar inleyip gözlerini geri çevirdiğinde dikkatim tekrar Raven'a döndü. Ayaklarımın üzerinde kaydım, bedenim onun seslerine tepki verdi.

"Çok güzel." Bana bir lahana sarması uzatırken, daha ilkinı bitirmeden bir tane daha tıkındı. Terbiyesi bozulmuştu.

Pencereden dışarı bakarken gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bu da ne demek oluyor?" *Sarmalay* mideye indirdim, et ve baharat patlamaları ağızımı doldurdu ve bir sesin yükselmesine neden oldu. Muhtemelen et bile değildi, iyi de değildi ama günlerce yağlı işkembe çorbasıyla yaşadıktan sonra harikaydı.

"Şehrin duvarlarını geçmenize yardım edemem." Rahip masanın üzerine serdiği paltolara dokundu, kırışmış kaşları birbirine karıştı. "Ama belki

yapabilecek birini tanıyorum. Saklanabileceğin bir yer. Iacob eski bir Biz seminer öğrencisiyken kiliseden ayrılan ve kendi *benzersiz*, kişisel yolculuğuna çıkan bir tanıdık." Ses tonu biraz küçümseyiciydi, ama bunu dile getirmedim, gerçekten umursamadım. "Kendisi gibi bir avuç insanla birlikte dağlarda yaşıyor."

"Dağların neresinde?" diye sordum. "Bütün yolların kapalı olduğunu sanıyordum."

"Ona normal yollardan gitmezsiniz."

"Nerede o?"

"Iacob, *Bisericuța Păgânilor*'un eski harabelerinde yaşıyor."

"Paganlar Tapınağı mı?" Buranın Valea Cetatii mağaralarına çok yakın olduğunu bildiğim için vücudum hareketsiz kaldı.

"Evet." Peder kaşlarını çattı. "O ve küçük komünü burayı ele geçirmiş, ayinlerini ve büyülerini uyguluyorlar."

"Onlar Fae mi?"

"Bazıları insan, bazıları fae ve bir de Druid."

"Ne?" Raven'ın sandalyesi taşla çarparak yere düştü, elinden bir *sarmale* düştü ve gözleri şaşkınlıkla pederin üzerinde yuvarlandı. "Bir Druid mi?"

Şaşkınlık beni de rahibe geri döndürdü, Tad'in kaybindan duyduğum acıyı bastırmaya çalışıyordum. Druidler çok nadirdi. Eski seelie kraliçesi onları binlerce kişi halinde katletmiş, kaçabilenleri de saklanmaya göndermişti. Geriye çok azı kalmıştı ve nadiren rastlanırdı.

Tad, arkadaşım diyebileceğim tek Druid'lerden biriydi. Onu kaybetmek ailemde, özellikle de Brex'te hâlâ derin bir yankı uyandırıyor. Ölümünden sonra bir kahin aracılığıyla geri dönmenin ve Brexley'e güçleri konusunda yardım etmenin bir yolunu bulmuştu ama Istvan'la olan savaştan bu yana ondan hiçbir haber gelmedi.

"Evet, Iacob ilginç bir grupta çalışıyor. Ben onlara özgür ruhlar diyorum." Peder'in ses tonu yargılayıcıydı. "Ama arazi büyü korumalı ve orada saklanabileceksiniz."

Ayrıca, mağaralara ulaşmak için mükemmel bir atlama noktasıydı.

"Oradan malzeme alabilir miyiz?"

"Evet, Raşnov Kalesi yakın ama orada ticaret yapıyorlar." "Harika. Haritanız var mı?"

"Bekle." Raven ayağa kalktı. "Yani, onlara güvenip güvenemeyeceğimizi bile bilmiyoruz. Ya da ona." Peder'i işaret etti. "Bu bir tuzak olabilir."

"Bir tuzak mı?" Rahip aşağılanmış görünüyordu, sanki din adamı cübbesi giydiği için ona inanmamız gerekiyormuş gibi. Bunun doğru olmadığını bilecek kadar uzun süre yaşamış ve çok fazla ikiyüzlülük görmüştüm.

"Neden zahmet etsin ki?" Homurdandım. "Kapıları açıp bizi almaları için muhafızları çağırabilirdi."

Raven ikna olmuş görünmüyordu, dişleri dudağını endişelendiriyordu.

"Hey." Yüzümü ona dönerek sesimi alçalttım, ellerimle yüzünü kavradım. "O tapınak mağaralara yakın. Kendini rahat hissetmiyorsan gidebiliriz. Ama saklanmak, erzak almak için iyi bir yer olabilir. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bana karşı koymak için ağzını açtı ama başparmağımı dudaklarının üzerine koydum ve parmaklarımla çenesini kavradım. "Bizim için en iyi plan bu. Burada daha fazla kalamayız. Burası çok tehlikeli."

Bakışları benimkilerle buluştuğunda içinden bir ürperti geçtiğini hissettim. Aniden

Onu öpme dürtüsü içime çığ gibi düştü, nefes almamı zorlaştırdı ve neredeyse gözümü kör ediyordu. Geri adım atarak, harekete geçmeden önce hızla ondan uzaklaştım ve rahibe doğru döndüm.

"Oraya nasıl gideceğiz?"

"Bu akşam sizi götürebildiğim kadar uzağa götürebilirim. Oradan sonra yürüyüş yapmanız gerekecek." Paltoları tekrar sıvazladı. "Yoğun karda, ama o yolda hiç asker olmamalı."

"Karanlık olsa bile, onlar bizi görmeden bu kasabadan nasıl çıkacağız? Herkesi durduruyorlar, değil mi?"

"Yoksullar için sadaka olursunuz."

At Arnavut kaldırımli sokaklarda ilerlerken araba kabaca ileri geri sallanıyordu. Bedenim Raven'inkine tam olarak dokunmadan kaşıkliyordu, figürlerimiz köşeye sıkışmış, ağır tahıl, fasulye, un, ilaç ve giysi çuvallarıyla kaplıydı.

Rahip, yoksul cemaatine bayram erzakı götürmek üzere ziyarete gittiğinde, erzak dolu tek atlı arabası, eğer biz farkında değilseniz, iki suçluyu taşıyarak yola koyuldu.

yakalandık. Bu şehri bizim için izleyen ağır gözlerden kaçmak için bulabildiğimiz en iyi plandı, ancak çok kolay kırılabilirdi. Ya muhafızlar ya da bizi ele vererek doğru şeyi yaptıklarını düşünen bazı iyilikseverler tarafından.

Raven elimizdeki az şeyi toplayıp arabayı yüklemeye yardım ettiğimizden beri hiç konuşmamıştı. Sinirlerini, içinde yükselen endişeyi hissedebiliyordum, gerçeklik nihayet kafasına dank etmişti, durumun ne kadar vahim olduğunu anlamıştı.

Arabanın tekerleği bir çukura çarparak bizi tahtaya çarptı ve neredeyse yatağa fırlatıyordu.

"Siktir." Kendi kendime tısladım, içgüdüsel olarak Raven'ı yakaladım. Onu çerçevemin içine çekerek başını çenemin altına sıkıştırdım, bir kolum onun etrafında dolandı, diğeri onu bana sabitlemek için boğazının tabanını tuttu.

Korumalı.

Nefesini yuttuğunu hissettim, aniden vücudunun benimkine karşı olduğunu farkına vardım. Kızının sikimi itme şekli, burnuma dolan doğal kokusu, karanlık ve vahşi ama bir tatlılık barındırıyordu. Boğazının kıvrımı avucuma değiyordu. Düzensiz nefes alış verişleriyle kalbi benimkiyle senkronize bir şekilde çarpıyordu ve tek düşünebildiğim dün bu saatlerde ne yaptığımızdı. Bedenim tam olarak onunla ziyafet çektiğim zamanı işaretliyor ve daha fazlasını arzuluyordu.

Nefesim kulağının arkasından boynuna doğru süzüldü ve titrediğini hissettim. Verdiği tepki bağımlılık yapıyor, mantığımı bulandırıyor. Bu sefer suçu uyuşturucuya atamıyordum ama sanki uyuşturucunun etkisindeymişim gibi hissediyordum. Kolumu hafifçe ona doladım ve avucum kazağının sıyrıldığı deri parçasını sıyırdı. Yumuşak teninin sıcaklığı doğrudan kasıklarına gitti.

Burnundan hava çekti, ona karşı ne kadar sert olduğumu hissediyordu.

Ne yeri ne de zamanıydı. *Şu anda. Hiç değildi.* Yine de ihtiyacımı kontrol edemiyor gibiydim. Parmaklarım pantolonunun içine girmek için ağrıyordu, onu tekrar hissetmek için açgözlüydüm, hissettiğim kadar ıslak olup olmadığını görmek için.

Çok inceydi ama yemin ederim kalçalarının açıldığını hissettim, beni yapmaya, içine girmeye davet ediyordu. Dudağımı ısırırken elim titriyor, karşı konulmaz arzuyu zapt etmeye çalışıyordu ama bu kaybedilmiş bir savaşı.

"Hey!" Karanlıkta bir ses gümbürdedi, havayı dondurdu ve beni o

andan kopardı. "Arabayı durdur!"

Raven ve ben donup kaldık, korku bizi bir kırbaç gibi şaklattı. Rahip arabayı yavaşlatıp durdurduğunda korku kulaklarımda çınılıyordu.

Bir gardiyan Romence, "İşinizi belirtin," diye bağırdı.

"İhtiyacı olanlara erzak götürüyorum," diye yanıtladı pederin gırtlaktan gelen sesi.

"Şimdi mi?" diye sordu başka bir adam. Karanlıkta en azından bir avuç insanın vagonun etrafında hareket ettiğini hissedebiliyor ve duyabiliyordum. "Biraz geç değil mi?"

"Noel'deyiz. Ve çok hasta olanlar var. İhtiyaçları var. ilaç." Aslında hiç yalan söylemediğini fark ettim. Dışarıda hasta ve ihtiyacı olan insanlar vardı. Sadece şu anda onları ziyaret etmiyordu.

"İlaç mı?" diye sordu daha genç bir adamın sesi, vagonun yanına doğru hareket ettiğini ve bir şey kaldırdığını duydu. "Burada ne var?"

"İlaç, erzak, yiyecek. *İhtiyacı* olanlar için."

"İhtiyacım var," diye homurdandı aynı genç adam. "Özellikle de bütün gece bu dondurucu soğukta dışarıda mahsur kalmışken. Bu tür şeyleri bu kadar çok hissetmeyene kadar bekleyemem."

"Kapa çeneni, Jozef."

"Ne? Onlar gibi olmak istemediğini söyleme bana? Sen de listedesin, Robert." Başımın yanında bir çantanın hışırtısını duydum. "Güçlere sahip olmak için sabırsızlanıyorum. O zaman hiçbir şey bana bulaşamayacak."

"Yine de küçük bir sürtük olacaksın." Başka bir adam kıkırdadı, sigara dumanının kokusu battaniyelerin arasından burnuma kadar geliyordu.

"Arabayı arayın," diye emretti birinci adam.

Botların sesi yatağa çarptı, vagon ağırlığın altında sarktı. Raven'ın etrafını daha da kilitledim. Keşfedilecektik ve bu sadece birkaç saniye meselesiydi. Yavaşça silahıma uzandım ama Raven bana karşı titremeye başladı. Kasları kasıldı ve zar zor duyulabilen bir hırıltı göğsümde titreşerek bana Anca ve Vasile'nin evindeki döşeme tahtalarının altında saklandığımız zamanı hatırlattı. Goblin metalinin gücüne karşı neredeyse kasıldığı, enerjisini belirlemek için boynumu ısırdığı zamanı.

Hay sikeyim. Azıcık bile titremesi onlar tarafından fark edilirdi.

Bir asker envanteri sertçe karıştırdı, bize gittikçe yaklaştı, botları neredeyse benimkilere çarpacaktı.

Sezgisel olarak, bu sefer boynunu ısırdım, vahşi bir hayvanı zapt etme yöntemine benzer şekilde, sinirlerini ısırdım.

Sakin ol, dziubú. Kafamın içinde ondan tekrar tekrar talep ettim.

Altımda sessizleştii, kasları hareketsizleştii.

Bir el bacağımanın yanındaki mısıı çuvalını kavradı, kalbim kulaklarımda çarpıyor, başparmağıım tetiğinin üzerinde sıkıyor, parmaklarıım aşağı çekmeye hazır

çuvalların altına saklandık.

"Bir sonraki fırtına gelmeden önce gerçekten harekete geçmeliyim," diye bağırdı peder. "Hayatlar tehlikede."

"Ölmelerine izin vermek daha iyi olur, Peder," diye cevap verdi içlerinden biri. "Daha insancıl."

"Evet, özellikle de ne olacağı hakkında hiçbir fikirleri olmadığı için."

"Kapa çeneni, Jozef," diye bağırdı üstümdeki adam. Ağır bir iç çekişle Ağırlığını arabanın arkasına vererek atladı. "Git! Ama bir dahaki sefere rahip, seni buradan geçerken gördüğümüzde bu kadar şanslı olmayabilirsin. Biz vergi

bu yollar şimdi."

Dizginler havada şakladı, araba ileri doğru sarsıldı.

Nabzım hızlandı, kırık dökük eski yolda sallanırken ağzımı Raven'ın boğazından kurtardım ve boynuna doğru rahatlamış bir nefes verdim.

"Yerde kal," diye mırıldandı peder. "Hâlâ bizi izleyen gözcüleri olabilir."

Planlamıştım. "Bu çok yakındı." Bir kez daha tam nefes alıp verdim. Her seferinde daha da yakın hissediyordum ve günün birinde şansımız tükenecekti.

"İyi misin?" Raven'ın hâlâ hareket etmediğini, şok geçirmiş gibi yattığını fark ettim. "Raven?"

"İyi," dedi sessizce, sesi sertti. Karanlıkta bana bakmadığını, aramızda yine garip bir duvar örüldüğünü söyleyebilirdim. Onu soktuğum tehlikeden bıkmış ve burada benimle olmayı seçtiği için pişmanlık mı duyuyordu?

Midemde bir panik dalgası sıkıştı, ama onu ittim, duyularımı etrafımızdaki dünyaya çevirerek tetikte kaldım.

Gitmeli. Bu onun için daha güvenli olur. İkimiz için de daha iyi.

Yine de içimdeki lanet düğüm bu düşünceyle boğazıma doğru ilerledi.

Saatlerce oradan oraya savrulduktan sonra vagon nihayet durdu. "Sizi en fazla bu kadar götürebilirim." Rahibin sesi, arabanın içinde

Gece havası.

Doğrulup çuval bezini üstümüzden ittim, buz gibi hava sıcak tenimi acıyla kırıyordu. Ayağı kalkarak karanlığın içinde etrafıma bakındım.

Karanlıkta

Vagon karla kaplı bir köprünün önünde duruyordu, altından buz gibi bir nehir gürlüyordu. Birkaç yıkık dökük ev yakınarda sessizce oturuyor, karla kaplı çatılarından dumanlar yükseliyordu.

"Bu köprüyü geçin ve yolun yaklaşık yüz metre aşağısında bir patika var. Patika sizi tapınağa götürecektir. İacob'a seni Rahip Baci'u'nun gönderdiğini söyle."

Arabadan aşağı atlayarak yukarı uzandım, Raven'ın kalçalarını tuttum ve aşağı inmesine yardım ettim. Çantalarımızı ve altına saklandığımız ağır ceketleri kaptım. Ön tarafa doğru yürüyüp montu giydim ve Raven'ın sıcaklığının tenimde kaybolduğunu hissettim.

"Teşekkür ederim." Peder'e başımı sallayarak atı okşadım. "Bize karşı çok naziktiniz, teşekkür ederim." Raven ceketini çekti, Başını ona minnettarlıkla eğdi.

"İkiniz de güvende kalın." O da sıcak bir şekilde gülümsedi.

Arkamı dönmek üzereyken kendimi durdurdum ve tekrar ona döndüm.

"Tanrınıza ya da savunduğunuz şeylere inanmıyoruz ama siz yine de yolunuzdan çekilip bize yardım ettiniz... hem de iki kez."

Peder dudaklarını birbirine bastırdı. "İyilik Tanrı'dan gelmez. Bu bize bağlıdır. Hangi dine inandığınıza, hangi tür, ırk, cinsiyet ya da statüde olduğunuza bağlı olmamalıdır. Merhamet tüm yaşam arasında var olmalıdır. Koşulsuz olarak."

Yanağımın bir tarafında bir gülümseme belirdi, başım onaylarcasına sallandı.

Atı bir kez daha okşadıktan sonra elimi Raven'ın beline koydum ve bizi köprünün karşısına geçirdim.

Bilinmeyene doğru gidiyoruz.

Yükseklere çıktıkça sıcaklıklar düşüyor, inciklerimize kadar kar birikiyor, her zoraki adımda enerjimizi tüketiyor, patika beyaz pulların altında neredeyse kayboluyordu.

Bulutlar her türlü ay ışığını gizliyor, derin yapraklar opak bir karanlıkta yere nüfuz ediyordu. Duyularım doğayı hissedebilirken, ağaçlar bana rehberlik ediyordu. Kuzgun sanki karanlığın bir parçasıymış gibi hiç tereddüt etmeden ağaçların arasında ilerliyor ve bana yol gösteriyor gibiydi.

Elit tavırlara ve ayrıcalıklara sahip bu muhteşem güzelliğe sahipken, derisinin altında korkunç ve vahşi hissettiren bir şeyin dolaşması garipti. Sanki kemiklerinin içinde iki kişi dans ediyordu.

Kar ayaklarımızın altında çıtırdıyor, nefes alış verişlerimizin sesleri eşlik ediyor, orman etrafımızda kendi dilinde usulca konuşuyordu. Ama zihnim hiç de sessiz değildi.

"Nesin sen?" Sesim karanlık gölgelik altında kesildi.

Adımlarını yavaşlattı. "Ne?"

"Nesin sen?" İlk seferinde ağzımdan kaçırmak istememiştim ama şimdi kaçırdığım için bilmek istiyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diye cevap verdim, sesim alçak ve hırçındı. Durdu ve başını bana doğru çevirdi.

"Böyle çok kişisel bir soru sormanın kabalık olduğunu biliyorsun."

Bacaklarım, çerçevelerimiz arasında sadece bir inç mesafe kalana kadar ona doğru ilerledi, bakışlarım onun parlak yeşil gözlerini buldu.

"Dün gece dilim amındaydı... Sanırım kişisel ilişkiyi çoktan aştık."

Bakışları benimkilere kaydı, küstahlığım karşısında ciğerleri titredi. Yutkundü, dili gergin bir şekilde alt dudağının üzerinde kayarak dikkatimi oraya çekti.

Bir kez daha onu öpmek, dudaklarını dudaklarımda hissetmek, ağzının tadının nasıl olduğunu bilmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç duydum.

Ellerim yüzünü kavradı, sesim o kadar kısıktı ki neredeyse yere düşecekti. "Nesin sen, Raven Scarlet?"

Boğazından bir nefes geldi, gözleri neredeyse acıyı ima eden garip bir korkuyla benimkileri arıyordu. "Yapamam-"

"Kımıldama," diye konuştu bir adam. Bir silah sesi duyuldu, namlusu kafamın arkasına doğru itiliyordu. "Senin ve onun beyninin kara boyanmasını istemiyorsan kıpırdama."

Kıpırdamadan durdum ve Raven'in gözlerinin arkamdaki kişiye dikilmesini izledim. "Ellerini görebileceğim bir yere koy," diye emretti ve beni yere yatırdı,

Belimdeki silahı çıkarıyorum. "Yavaşça."

Ellerimi yukarı kaldırırken bakışlarımı Raven'dan ayırmadım ama bir şey duymuş gibi başını yana çevirdiğini ve burnunun alevlendiğini gördüm.

Burada başkaları da vardı.

"İzinsiz giriyorsun." Üzerimi sıvazlamayı bitirdi.

Raven'ın etrafında başka biri döndüğünde kar çıtırdadı ve adamın bize yaklaştığını duymadığımı fark ettim.

"Bütün eğlencemizi çaldın." Soluk tenli genç bir kadın yaklaştı. Kır çiçeği rengindeki saçları sırtından aşağı ince, yumuşak yapraklar gibi uzanıyordu, gözleri de aynı mor-mavi renkteydi. Küçük ve narindi, elindeki tüfek ona hiç yakışmıyordu. "*Yüz yüze gelmek* üzereydiler *Dragoste*." *Seks yap*."

"Kapa çeneni, Viorica." Arkamdaki adam havladı ama onun gözlerini gördüm

onun acımasız ses tonu karşısında şehvetle parladı. "Yapmamız gereken bir iş var ve bunu ciddiye alan tek kişi benmişim gibi görünüyor."

"Kimse bunu senin kadar ciddiye almıyor, Vlad." Başka bir adam geldi, geniş ve yapılıydı, koyu kahverengi teni bize bakana kadar onu gölgelerle harmanlıyordu. Gözleri parlak, parlayan sarımsı kahverengiydi. "Ve onu burada sikmesini izlemek kadar eğlenceli değil." Sırtarak Raven'ın arkasından geldi. Elleri Raven'ın vücudunda gezinip silah olup olmadığını kontrol ederken, kalçalarının üzerinden karnına doğru kayarken gözlerini benden ayırmadı.

Hırlayarak göz kapaklarımı onun üzerine indirdim.

Ağzında bir gülümseme dans etti, aramasına devam etti, bıçağa ve silaha el koydu.

"Vlad?" Raven kaşlarını kaldırdı. Bu isim dünyanın her yerinde ünlüydü ama Amerika'da daha çok bir masal vampiriyle ve kendi halkını kılıçtan geçiren acımasız bir liderle ilişkilendiriliyordu. Buralarda bir kült kahramanıydı ve birçok çocuğa onun adı verilmişti.

"Bana öyle diyorlar çünkü izinsiz girenleri kazığa oturtmaktan hoşlanıyorum." Silahımı kemerine soktu ve kendi silahını bana doğrulttu. Zayıftı, kahverengi, siyah ve beyaz tüy karışımı saçları, koyu renk gözleri ve bana bir kazı anımsatan gagaya benzer burnu vardı.

"Ya da dün gece yaptığın gibi Viorica ve kuzeni Brânduşa'yı kazığa oturt." Raven'ın arkasındaki adam kıkırdadı. Viorica ağzını kapattı, Vlad'a bakarken gözleri mizah ve şehvetle dans ediyordu.

"Sen de çeneni kapatabilirsin, Codrin."

Codrin orman anlamına geliyordu. Viorica ve Brânduşa çiçek isimleriydi. Tam da ihtiyacımız olan grubu bulduğumuzdan hiç şüphem yoktu.

"İzinsiz girenlere ne yaptığımızı biliyor musun?" Vlad bana homurdandı.

"Onları sıcak bir yemek ve biraz konyak için içeri davet etmek mi?"

Kuru bir şekilde cevap verdim. "Hayır." Esprimi anlamamış olacak ki bana göz kırptı. "Onları öldürürüm." Onun parmağım tetiği çekmeye başladı.

"Iacob'u görmeye geldik." Raven bir adım öne çıktı, sanki beni vurulmaktan koruyabilecekmiş gibi kendini daha fazla önüne koydu.

"Raven," diye homurdandım, onu arkama almaya çalışıyordum ama diğer üçünün sessizliği dikkatimi dağıttı.

"Bu ismi nereden biliyorsun?" Vlad silahı aramızda tuttu. "Bizi Peder Baciü gönderdi."

Üçü de birbirine baktı, bu ismin onlar için bir anlamı olduğu açıktı.

"Bize burada birkaç günlüğüne sığınabileceğimizi söyledi," diye devam etti Raven.

"Kimden sığınak?" Codrin sordu.

"Yeni kraliçeniz ve adamlarından." "O bizim kraliçemiz *değil*," diye tükürdü Vlad.

"Gördün mü, zaten çok fazla ortak noktamız var," diye espri yaptım.

Codrin silahını indirdi ve aynısını yapması için Vlad'a baktı. "Onları Iacob'a götürmeliyiz."

Vlad hâlâ yüzünde gergin bir ifadeyle bize bakıyordu.

"Vlad..." Codrin adını hafif bir uyarıyla ifade etti.

Vlad öfkeleni ve silahını bıraktı. "Peki. Gidelim o zaman." Raven ve bana hareket etmemizi işaret etti. "Ama bir şey yaparsan seni olduğu yerde vururum."

"Ohhhh..." Viorica kıkırdadı, omuzları titriyordu. "Onun bu kadar iddialı ve otoriter olması hoşuna gitmiyor mu?"

"Siz ikiniz." Codrin gözlerini devirerek Raven ve benim arkama geçti. "Çekilin."

Viorica ve Vlad'ın peşine takılarak dik bir patikadan yukarı doğru sabit bir hızda ilerledik. Kaya oluşumları karlı topraktan fıskırıyordu ve ben kalın büyü tenime çarpıyordu. İçinde dönen eşsiz Druid güçlerinin tadını alabiliyordum. Bana geri dönmemi, gitmemi söylüyordu. İnsanlar bunu hissedecek ve büyü onları dışarıda tuttuğu için uzak duracaklardı. İlgüdülerime karşı savaşıarak elimi Raven'inkine doladım, onun da muhtemelen aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Ona bakmak için döndüğümde yüzünün bembeyaz olduğunu ve kaslarının gergin olduğunu fark ettim. Elini sıkarak onu rahatlatmaya çalıştım ama büyüün verdiği kafa karışıklığı yerine

Bir şekilde içinde bir korku oluştuğunu hissetti. Sanki kaçma ihtiyacının büyüyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

"Bu taraftan." Vlad bizi sola doğru yönlendirdi, taştan bir kaya duvarı gibi görünen bir yere geldik, üzerinde bir Pagan Tapınağı tabelası vardı, aniden

sihrin arpması. Kulağımda bir *patlama* sesi duydum, ormanlık, buz gibi açık havadan ılık bir hippı çadır kentine adım attığımızda enerji formumun üzerinde cızırdıyordu.

Bölüm 20

Kuzgun

Ağzım bir karış açıldı, bedenim büyüünün ardında saklı olan ve içinde bir topluluğu koruyan şeyi görmek için dönmeye başladı. Ilık, nemli hava ağır katmanlarımin altına ter serpiyordu. Minimal boho tarzında giyinmiş erkekler ve kadınlar, merkezi bir şenlik ateşinin etrafında sigara içiyor, sohbet ediyor ve enstrüman çalıyorlardı.

Çadırlar ya da daha çok iglo kubbelerine benzeyen konaklama yerleri, karmaşık gruplar halinde araziye yayılmıştı. Ortada duran büyük bir yapı, metalden çerçevelenmiş, ateş çukuru, oturma yerleri, hamakları, battaniyeleri ve minderleri olan ana topluluk konutu, pek çok kişinin bulunduğu dev bir oturma odasıydı.

sakinleri toplanmıştı.

Canlı renklere sahip battaniye ve yastıkların üzerinde fenerler titreyordu,

Heykel sanatı, resimler ve sebze bahçeleri çadırların arasına ve her tarafa serpiştirilmişti. Aralarında birkaç çocuğun da bulunduğu en az elli kişi bu alanların etrafına yayılmış, konuşuyor, sigara içiyor ya da oyun oynuyordu. Tavuklar istedikleri yerde kasıla kasıla geziniyor, birkaç domuz ve keçi de etrafta serbestçe dolaşıyordu. İnsanların uyku vakti olarak kabul ettiği geç saate kimse uymuyor gibiydi. Hatta

Fae'ler yeni çağda buna teslim olmuşlardı.

Etrafta oturanlardan havaya yoğun bir bitki kokusu yayılıyordu.

Biz yanlarına gittiğimizde dikkatleri neredeyse hiç dağılmıyordu; bu bana Burning Man Festivali'nde geçirdiğim bir geceyi hatırlattı; herkes sabahın erken saatlerinde kafayı bulmuş, hala gitarlarını tıngırdatıyor ve ot içiyordu.

"Brânduşa!" Viorica zıplayarak içeri girdi ve ateşin yanındaki bir kadına seslendi.

Küçük, zarif bir kadın başını çevirdi. "Viorica?" Kadifemsi sesi yumuşak

bir esinti gibi geliyordu.

"Bakın ne güzel arılar yakaladık."

Brânduşa'nın parlak sarı gözleri Ash ve bana bakarken genişledi. İnce ve bol mor pamuklu bir elbise giymişti, teni daha koyu, saçları daha koyu mordu, ama yüz hatlarında bir benzerlik görebiliyordum.

Viorica'dan bile daha güzel ve narin görünen Brânduşa süzülerek yukarı çıktı. Bize doğru süzülürken dikkati doğrudan Ash'e yöneldi, gözleri güneş gibi parlıyor, sanki bir tanrıymış gibi ona bakıyordu. "Tüm tohumlarını alana kadar senin tarafından tozlaştırılmalıyım."

"Ne?" Şaşkınlık ayaklarımı durdurdu, beynim yavaşça onun sesinin ve görünüşünün masumiyetini ve sözlerinin künhünü kavradı.

"Onu ilk ben gördüm." Viorica, Ash ile onun arasına girmeye çalıştı. Kaşları çatıldı ve biraz kıskançlık sezdim. "Önce beni tozlaştıracak."

Codrin homurdanarak, "Sanki siz ikiniz daha önce hiç paylaşmadınız," diye mırıldanınca Vlad ona ters ters baktı.

Brânduşa, ince taç yapraklı kirpiklerinin arasından sırtarak Ash'e bakmaya devam etti ve Viorica'ya karşı geri adım atmadı. "Polen tüpüm döllemeye hazır."

Ağzım bir karış açık kaldı, başım Ash'e döndü. Tek kaşı yukarı kalktı ve ağzının kenarı hafifçe yukarı döndü, tüm bunları eğlenceli buluyordu. "Ağaçlar ve çiçekler birlikte iyi tozlaşmazlar."

"Biz burada çapraz tozlaşmaya açığız. Sınırları sevmeyiz." Viorica kıkırdayarak zıpladı. "Aslında üremek istemiyoruz, bu yüzden farklı bir türle çapraz tozlaşma daha da iyi." Hem Codrin'e hem de Vlad'a şehvet dolu bir bakış attı. "İstedüğimiz kadar."

"Biz toplumun kurallarına göre yaşamıyoruz." Kısa boylu, iri yapılı, sakallı ve gür sesli bir adam yapılardan birinden çıktı. Kelebek giyen Boxerları, ince pamuklu bornozu ve sandaletleriyle yüz ifadesi açık ve mutluydu ama siyah saçları, gözleri ve yüz hatları tanıdık geliyordu. "Biz kendimizinkini takip ederiz."

Kızlar yoldan çekildiler. İnsan adam sadece birkaç Benden birkaç santim daha uzun olmasına rağmen tüm ağırlığı elinde tutuyordu ve liderin o olduğunu açıkça belli ediyordu. Kişiliği sizi içine çekiyor, rahatlatıyordu ama bakışlarının her şeyi kavradığını, adamlarından bize doğru hızla döndüğünü ve konuşulmayan durumu anladığını görebiliyordum.

"Karlı bir dağda yavaş bir yürüyüş için biraz geç ve soğuk." Adam ellerini birbirine kenetledi, ifadesi daha da ciddileşti. "Ve adamlarımın sizi bulabileceği kadar yakın olduğunuza göre

öldü..." Vlad'a baktı. "Sanırım buraya bilerek geldin." "Evet,"

diye konuştu Ash. "Buraya Rahip Baciü tarafından gönderildik." Adam hafif bir şaşkınlıkla başını eğdi, dudakları kıstı. "Bize Iacob'la konuşmamızı söyledi."

"Ben Iacob." Adam zaten tahmin ettiğim şeyi doğruladı. "Peki ya sen?"

"Rowan, bu da Scarlet," diye hızlıca cevap verdi Ash, eliyle beni göstererek. Sahte ismine tepki vermemeye çalıştım, gözlerim ona kaydı.

Iacob'un yanağı kalktı, gözleri kısıldı, bize şüpheyile bakıyordu.

"Burada birkaç günlüğüne sığınak bulabileceğimizi söyledi," diye devam etti Ash. "Sığınak mı?" Iacob'un gür kaşları kalktı. "Neyden?" Bizi incelemekten

tekrar başını eğdi. "Buraya sığınması için hiç kimseyi göndermedi. O tutucu piç bizim savunduğumuz şeylerin pek de hayranı sayılmaz."

"Sanırım buraya daha iyi uyum sağlayacağımızı düşündü." Ash sıırttı. "Ve şehirden uzaklaşmamız gerekiyordu."

"Bundan daha fazlası var. Ölüm kalım meselesi olmasaydı adımı vermezdi. Neden kaçıyorsun?"

"Yeni kraliçe." Ash yutkundu.

"*Futu-i. Siktir.*" Iacob tısladı, mutlu yüz hatları çatık kaşlara dönüştü ve bana giderek daha fazla birini hatırlattı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Seni buraya o mu getirdi? Kardeşim gerçek bir *măgar*." *Ahmak.*

"Kardeşim mi?" Kekeledim, ama anında aşinalık hissettim. "Kardeşim Gözleri ve vücut yapısı pederinkine çok benziyordu. "Sizin eski bir tanıdık olduğunuzu söyledi."

"Hiç şaşırmadım." Iacob ofladı pufladı. "O her zaman çekilmez biriydi, dürüst pislik." Vlad ve Codrin'e geri çekilmeleri için başıyla işaret etti. Bazı kriterleri geçerek kabul. "Hiçbir zaman anlaşılamadık ama yaşıımız ilerledikçe daha da kötüleşti. Din adamı olmak babamız tarafından bize dayatıldı.

onun gibileri takip etmek. Baciü, ilk oğul olarak, ne kadar sonuçsuz olursa olsun babamızı memnun etmek istiyordu. Bu tür bir hayatın bana göre olmadığını çabucak öğrendim ve hiçbirine inanmadım. Çok fazla sorguladım, kilisenin ve hatta kendi ailemin içindeki nefreti, acımasızlığı, korkuyu ve ikiyezllülüğü gördüm. Kendi yolumu arayarak uzaklaştım. Baciü kiliseye sırtımı döndüğüm için beni asla affetmedi. Ona." Elini salladı

kaşlarını çatarak başını salladı, sonra bize baktı. "Yani sizi buraya göndermesi çok şey anlatıyor." Kıkırdadı. "Ya bu karmaşayı benim üzerime yıkıp sizi alevlerin tam ortasına attı ya da gerçekten sizi korumak istedi."

İkincisi olduğuna inanmak istedim; Baciü bize iyi davranmıştı. Hayatımızı kurtarmıştı.

"Pekala..." diye homurdandı, yüzüne gergin bir gülümseme geri döndü. "Artık buradasın."

"Kimsenin başına tehlike getirmek istemeyiz." Ash etrafı işaret etti. "Sadece birkaç günlüğüne. Dinlenmemiz, Raşnov'dan erzak almamız ve sonra da yolunuzdan çekilmemiz gerekiyor."

"Raşnov?" İacob gülerek başını salladı. "Orası gitmen gereken son yer."

"Kardeşiniz bize en yakın marketin orada olduğunu söyledi."

"Öyle, ama bir süredir oraya gitmedi. Çok değişti. Çok değişti." İacob'un ses tonunda bir uyarı duyabiliyordum.

Ash ayaklarını düzeltti, çenesi titriyordu.

"Burası artık askeri bir ticaret merkezi," diye açıkladı İacob, midem ağzıma geldi. "Bran'da ikametgah edinmişler, Raşnov ve Braşov'u ele geçirmişler. Buralarda her geçen gün çoğalıyorlar gibi görünüyor."

"Öyle mi görünüyor?" Vlad alay etti. "Sayıları sadece bir hafta içinde ikiye katlandı." "Acemi asker mi getiriyorlar?" Ben sordum.

"Hayır." Codrin başını salladı. "Köylerden insanları götürüyorlar."

"Zorlamak mı?"

"Ya da onlara para ve toprak teklif etmek." Codrin bir omzunu kaldırdı. "İçimizden biri kasabaya erzak getirirken öldürüldüğünde daha fazla ziyarete izin vermeyeceğim." İacob'un gözlerinde bir keder titreşimi belirdi. "Erzak için çoğunlukla Baciü'dan gelen ziyaretlere güveniyoruz ve alamadıklarımızı burada yetiştirmeye ve yapmaya çalışıyoruz." Sebze ve ot bahçelerini işaret etti. "Kendi ilacımızı üretiyoruz."

"Yine de yeterli değil," diye homurdandı Vlad. "Ve kendi mermilerimizi ve silahlarımızı yapamıyoruz."

"Savaş." İacob'un burnu kııştı. "Yetişkin erkeklerin böyle çocukça hareketleri." "İşte bu yüzden başımızda kadınlar olmalı." İnce ince gülümsedim.

"Katılıyorum." İacob başını salladı. "Ben lider olabilirim ama biz burada kadınlarımıza taparız. Onlar yaşamın taşıyıcılarıdır, erkeklerin derinden

kıskandıklarını ve neden onları sürekli aşağılamayı seçtiklerini. Onları küçültmek. Güçlerinden korkuyorlar."

"Yani bir Pagan tapınağında olmak tesadüf değil mi?" Ash'in dikkati tekrar etrafı ve insanları taradı ve oyun oynayan iki küçük çocuğun üzerinde durdu.

"Buna en yakın olduğumuzu söyleyebilirim ama etiketlerden hoşlanmıyoruz. Hepimiz doğanın ve sevginin kutsal olduğu konusunda hemfikiriz. Ve bunlar özgürce ve kısıtlama olmaksızın verilmelidir."

"Kısıtlama olmadan mı? Çocuklar bile mi?" Ash'in çerçevesi daraldı, yutkunmakta zorlanıyormuş gibi boğazı düğümlendi ve oynayan çocuklara doğru başını salladı. İçindeki gerginliği, çocukluk travmasının sızdığını, kendisini ve kız kardeşini bu ergenlerin içinde gördüğünü hissedebiliyordum. Elini tutmak, burada olduğumu bilmesini sağlamak ve sanki benim için bir anlamı varmış gibi endişesini hafifletmek için bir dürtü duydum.

Sanki benimmiş gibi.

Iacob başını eğdi, göz kapakları daraldı. "Çocuklar sevgi göstermekten ya da vermekten korkmayacak, doğanın ve bu dünyanın nasıl işlediğini anlayacak şekilde yetiştirilmeli ama sanırım siz başka bir şey ima ediyorsunuz ki bunu aşağılayıcı buluyorum. Biz çocuklarımızı korur ve severiz."

"Bana da aynı saçmalığı söylediler." Ash'in dişleri gıcırdadı ve iki adam arasındaki gerilimin yükseldiğini görebiliyordum.

"Ash," diye kulağına fısıldadım, aralarına girdim ve Ash'e sert bir bakış attım. Görebildiğim birkaç çocuk gülüyor ve etrafta koşuşturuyor, mutlu görünüyordular. "Uzun süre yola çıkmayacağız. Yolculuğumuza devam etmeden önce sadece bir ya da iki gün."

Iacob başını salladı, yüzü bir gülümsemeye dönüşerek rahatladı ve kolunu salladı. "Beni takip edin. Sizi uyanık olanlarla tanıştırayım, yiyecek bir şeyler ve uyuyacak bir yer bulayım."

"Çok teşekkür ederim." Ash'e dönüp baktım. Uslu *dur*.

Nefesini bırakmadan önce gözleri doldu ve başıyla onayladı.

Iacob bizi ana kubbe çadırına doğru götürürken o da arkadan takip etti. Çoğunluğu Fae olan ve birkaç insanın da etrafa serpiştirildiği topluluk ateşin etrafına yayılmış, birbirlerinin üzerine uzanmışlardı. Bu grup görünüşe göre

Genç, belki 20'li yaşlarının başında ve zar zor giyinmişlerdi. Adaçayı ve kekiğe benzer bir ot karışımı içiyorlardı. Yanlarına gittiğimizde bize duydukları merak cinsel bir ilgiye dönüştü.

"Celeste, Dubthach'ı bulabilir misin? Onlara uyuyacak bir yer bulabilir."

"Benimle gelmeye ne dersin?" Bal sarısı saçlı, kalın İsveç aksanlı bir kız oturduğu banktan kalktı, bacaklarını koltuğun üzerine Yerde onun altında oturan bir adamın omuzları. Atleti aşağı sarkmış, göğüslerini neredeyse hiç örtmüyordu. Sigara içmeye devam ederken dudaklarında boğucu bir gülümseme kıvrıldı, gözleri Ash'in üzerindeydi ve onunla ne yapmak istediğini saklamıyordu.

"Ve benimle kalabilir." Bacaklarının arasındaki yarı kapalı adam bana gülümsedi. Gerçekten çok güzeldi, çıplak göğsünde herhangi bir dövme ya da yara izi yoktu, bunu tuhaf bir şekilde çekici bulmamıştım.

Ash kuru bir sesle, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi.

Adam omuz silkti, sarışına baktı, sigarayı onun dudaklarından alıp kendi dudaklarının arasına koydu.

"Celeste?" Iacob tekrar sordu.

"Tamam." Bacaklarını adamın üzerinden atarak ayağa kalktı, tank sadece uyluklarına geliyordu. Uzun boylu, kusursuz, manken gibi bir vücudu, çarpıcı bir yüzü ve göl renginde sulu mavi gözleri vardı. Büyük olasılıkla bir göl perisiydi. Aç bakışları tekrar Ash'in üzerinde gezindi, enerjisi seks çılgınlıkları atıyordu.

Omuzlarıma bir kıskançlık iğnesi battı, kemiklerimin içinde bir hırıltı uğuldadı.

Tehdit. Öldür. Yok et.

Fısıltı normalden daha yüksekti, ellerim düğüm düğüm oldu ve beynimin arkasında zikreden kelimeleri beni tüketmeden önce geri itmeye çalıştım.

Vücudum hâlâ vagonda boynumu ısırıldığı yerin titreşimlerini taşıyordu. Verdiği tepki çok ilkel, çok otoriterdi. Kaslarım onun otoritesi altında gevşerken amım zonkluyordu, nasıl olduğunu anlayamıyordum. bunun beni anında bastıracağını biliyordum.

Beni tahrik ediyor ve üzerimde kontrolü olması beni dehşete düşürüyordu. Yine de, ona baktığı için bu sarışını kesmek üzereydim.

Elime bir dokunuş başımı sola çevirdi, sanki komadan çıkmış gibiydim. Ash'in kaşları çatılmıştı, parmakları benimkileri okşuyor, beni karanlık düşüncelerimden sözsüzce çekip çıkarıyordu. Fark etmiş olması, içimde bir şeylerin değiştiğini görmesi kıskançlığımı endişeye dönüştürdü.

Başımı ondan yana eğip Iacob'a döndüm, o her bir kişiyi işaret ederken, saydığı isimlerden hiçbirini duymadım. "Vlad, Viorica ve Codrin'le tanıştın bile." İki adam grubun geri kalanıyla birlikte otururken başıyla onayladı.

Viorica anında Vlad'ın yanına sokuldu, ancak ifadesi nötr kaldı. Brânduşa'nın kendisini güzel fae erkeğinin yanına indirdiği süre boyunca onu izledi.

Celeste'in geri döndüğünü fark ettiğimde bir büyü vızıltısı omurgamdan aşağıya hücum etti ve gözlerimi yukarı çekti. İçeri girerken aç bakışları tekrar Ash'in üzerindeydi. Arkasındaki kişiye yol vererek koltuğuna geri döndü.

Onun büyüünü hissederken ciğerlerim titredi. Buradaki herkesten farklıydı ve bunun farkındalığı omurgamı titretti.

Uzun boylu, zayıf, genç bir Afrikalı adam, dashiki tarzı bir gömlek ve pamuklu bir pantolon giymiş olarak geldi. Kafasının yanları traş edilmişti ama saçları tepede bukleler halinde bırakılmıştı. Delici kahverengi gözleri Iacob ve Ash'in üzerinden geçerek bana dikildi.

Büyüsü bir izdiham gibi üzerime hücum etti, savunmamı yokladı, kalbimi göğsümde çarptırdı.

Onun tam olarak ne olduğunu biliyordum. Bir Druid.

Bölüm 21

Kül

Adam içeri girdiği anda Druid büyüü tenimde uğuladı ve kendimi tanıdık olmaktan çok davetsiz misafir gibi hissettim. Fae büyüünün her türü, çeşidi ve gücü vardı. İyi ya da kötü. Bu Fae'lerin anladığı bir şeydi. Kabul edildi.

Bir Druid'in enerjisi farklı bir şekilde otururdu ve özellikle de çok fazla karşılaşmadığınızda bunu fark etmek her zaman çok açıktı.

Tad'in yanındayken, Dünya'nın büyüüyle kurdukları ilişkiye daha da alışmıştım. Benimkinden farklıydı ama yine de bir bağ vardı. Tad en eski Druid'lerden biriydi, benim aklıma bile gelmeden yüzyıllar önce yaşamıştı. Bir Druid ne kadar yaşlıysa, o kadar güçlü olurdu. Yıllar geçtikçe, daha fazla bilgi ve büyü özümserlerdi.

Bu adam gençti, gücü henüz yeni yeni geliyordu, ancak bir gün en büyüklerden biri olacağını düşündüren bir şeyler sezebiliyordum.

Kendinden emin bir yürüyüşle içeri girdi, gözleri Iacob'dan bana doğru kaygısız bir tepkiyle gezindi, sonra dikkati Raven'a kaydı. Ayakları durdu, yüz ifadesi değişmedi ama vücudu kaskatı kesildi, bakışları ona kilitlendi, burnu alevlendi. İçimdeki bir his düğümlendi ve enseme kaplayan hafif bir terlemeye neden oldu.

"Dubthach?" Dubthach, Galce'de "koyu tenli" anlamına geliyordu. Dew-aach gibi. Iacob'un alını kırışarak ona verdiği tepkiyi fark etti ve ikisinin arasına baktı. "Bunlar Rowan ve Scarlet."

Elini sıkmak için uzandım, dikkatini Raven'dan uzaklaştırmak istiyordum. Druid bana zar zor baktı ve ona dönmeden önce elimi sıktı. Raven'ın eli de otomatik olarak kalkıp selamıma karşılık verdi. Parmakları

Etrafımızda bir çatırtı sesi tısladığında onunkini sıyırdı. Soğuk hava, kar taneleriyle birlikte kampı süpürdü, hecelenmiş bariyerler aniden kayboldu.

Dubthach geri çekildi, omuzları savunmaya geçti, sanki biri dışarıdaki soğuğa açılan bir kapıyı kapatmış gibi sıcaklık etrafımızda tekrar kıvrıldı. Bir an için goblin bileziğinin onun büyüünü çaldığını, her yaklaştığımda yaptığı gibi büyüü hortumladığını düşünecektim ama bu mümkün değildi. Druidler bu tür bir büyüden ya da herhangi bir metalden etkilenmezdi. Olay o kadar hızlı gerçekleşti ki neredeyse hayal ettiğime inanacaktım.

"Bu da neydi böyle?" Iacob etrafına baktı, kaşları çatıldı, eliyle kollarını ovuşturdu. "Bariyerlerde bir sorun mu var?"

"Hayır." Dubthach, Iacob'la konuşurken Raven'a kuşkuyla baktı. "Onları daha bu sabah güçlendirdim."

"Tuhaf." Iacob başını salladı. "Şey, söylemek üzere olduğum gibi, Rowan ve Scarlet birkaç gün bizimle kalacaklar. Onlara yiyecek bir şeyler getirebileceğini ve gece için şifacının bölmesine yerleştirebileceğini düşündüm. Hatırladığım kadarıyla şu anda boştu?"

Raven'a odaklanmayı bırakmadı, sanki onu çözmeye çalışıyordu, onunla ilgili bir şey kaşlarını daraltıyor ve alnını çiziyordu.

"Dubthach?" Iacob onun koluna dokunarak adını tekrar söyledi. Druid sonunda başını Iacob'a doğru çevirdi.

"Evet." Boğazını temizledi, sesi derindi. Bakışları tekrar Kuzgun'a kaydı, yanakları seğirdi, kaşları çatıldı. "Sana göstereceğim."

"Dubthach buradaki şifacımız, öğretmenimiz ve ruhani rehberimizdir." Iacob takip etmemiz için başıyla işaret etti. "İhtiyacınız olan her şeyle ilgilenecektir. Burada çoğunlukla eski fae saatlerine göre çalışırız." Bu da günün çoğunda uyudukları ve geceleri uyanık oldukları anlamına geliyordu. "Ama gündüz saatlerindeyseniz bazıları kahvaltıyla uyanacaktır." Uzaklaşmaya başladı.

"Silahlarımız alındı..." Ne demek istediğini anladığını bilerek devam ettim.

"Üzgünüm, katı bir kuralımız var. Kampta silah yok." Ellerini kaldırdı. "Biz çocuklarla birlikte huzurlu bir yeriz. Gittiğinizde onları alabilirsiniz."

Lanet olsun. Bilmediğim ve güvenmediğim bir yerde savunmasız olmaktan nefret ediyordum. "Şimdi git biraz dinlen."

Iacob'a başımı salladım, elim Raven'ın sırtına gitti ve onu ileri doğru itti.

İsteksizce hareket etti, elleri kazağının manşetlerini çekiştiriyor, bileziği gözlerden uzak tutmak istercesine ellerinin etrafına doluyordu. Muhtemelen akıllıca bir şeydi; herhangi bir soruya ya da bileklik takılıyken daha zayıf olduğunu kimsenin bilmesine ihtiyacımız yoktu.

Druid'in peşinden giderken ona yakın durdum, elim hâlâ sırtındaydı. Vücudunun hafifçe titrediğini, saçlarının yüzünü kapattığını, ifadesini gizlediğini ve benim önden gitmeme izin verdiğini fark ettim. Aşağıya bakarken endişeyle dudaklarımı büzdüm, ona neyin yanlış olduğunu sormak istiyordum ama yalnız kalana kadar beklemem gerektiğini biliyordum.

Dubthach bizi daha büyük, yuvarlak bir kubbe çadıra götürdü. Duvarlar kaplıydı ama tavan açıldı ve yıldızların yukarıdan ışıldamasına izin veriyordu. Lambalar titreyerek odayı yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyordu. Bir tarafta yerde birkaç yatak sıralanmıştı, diğer tarafta ise otlar ve ilaçlarla dolu raflardan oluşan kavisli bir duvar, bir muayene masası ve hatta muhtemelen burada yaşayan insanlar için olan bazı dişçilik ekipmanları sıralanmıştı.

"Tuvalet şu kapının ardında." Muayene masasının yanındaki kapıyı işaret etti. "Ve burada uyuyabilirsin." Uydurma bir odayı işaret etti. Yerdeki şilteler. "Eğer acıktıysanız-"

"Hayır." Başımı salladım, Raven'ın en uzak noktaya doğru hareket ettiğini fark ettim.

Druid'den uzakta, odada. Gözleri sanki incelenmesi gereken bir böcekmiş gibi yoğun bir merakla onu izliyordu. Onu buradan çıkarma ihtiyacı cevabımı hızlandırdı. "Biz iyiyiz. Sadece biraz uykuya ihtiyacımız var."

Dubthach bana baktı, başını eğerek kapıya yöneldi. "Kahvaltı saat 7'den itibaren kantinde olacak." Bizi bir kez daha süzdü, Raven'da durakladı, sonra dışarı çıktı.

Çaktırmadan onu izlerken omuzlarının düştüğünü, nefesinin ciğerlerini terk ettiğini gördüm. "Bu da neydi böyle?"

Başını bana doğru çevirdi ve kaşlarımı çatarak onu izlediğimi fark etti. "Ne?" Kaşları çatıldı. "Hiçbir şey, şu anda bir Playboy tavşanı komününde olmamız dışında."

"Raven," diye hırladım. "Bana numara bile yapma. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

Saçımı başımı yolmak istedim.

"Titriyordun. O Druid adam sana bakmayı bırakmıyordu. İkinizin arasında garip bir şeyler oluyordu." Ona doğru yürüdüm. "Playboy konusuna hiç girmeyeyim. Peri seni tam orada becermek üzereydi."

"Cennetten inen Bayan Bacak ve Göğüs ile karşılaştırıldığında mı?" Gözlerini devirdi. "Ya da Bayan Polen Tüpümü Dölle ve onun çapraz tozlaşan azgın kuzenine ne demeli?" diye karşılık verdi.

"Kıskanç mı?" Ona doğru eğildim, neredeyse suçlayıcı bir tavırla. Birbirimize baktık, göğüslerimiz öfkeyle inliyordu, sürekli bir gerilim vardı Şimdi.

Bir çizgi vardı... ve onu geçmek üzere olduğumu hissediyordum. İhtiyaç Onu öpmek, saçlarından tutup muayene masasının üzerine yatırmak arzusu bedenimi yakıp kavuruyordu. Ve bunu gerçekleştirmekten bir nefes uzaktaydım.

"Siktir git," diye homurdanarak geri adım attı. Öfke omuzlarını sınıksı sarmış bir halde dönerek uzaklaştı.

"Hey." Kollarından tuttum, şimdiden söylediklerimden pişmanlık duyuyordum. "Özür dilerim." Nefes alıp verdim, yüzünü tamamen bana dönmesini sağladım. "Ne oldu? Druid neden sana öyle bakıyordu? Neden *hâlâ* titriyorsun?"

Bana bakmadan yutkundü.

"Raven?" Pazılarına tutunarak gözlerimin içine bakabilmek için kendimi alçaltmaya çalıştım.

"Gerçekten bir nedene ihtiyacın var mı?" diye homurdandı. "Son birkaç günde yeterince şey yaşamadık mı? Lazar'ın adamları tarafından neredeyse yakalanmaktan, dondurucu kardan, Bahamalar'daki bahar tatilinden, bu azgın fae kampı baskısına kadar?" Etrafını işaret etti. "Çok şey var." Benden uzaklaştı, ağır paltosunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı.

"Evet," diye mırıldandım, söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ama aynı zamanda gerçeğin tamamı da değildi.

"Dubthach ile aranızda neler geçtiğini bana anlatmayacak mısınız?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Raven..." İçimi çektim.

"Bilmiyorum!" Benden uzaklaştı ve odayı incelemeye başladı.

Onunla mücadele edemeyecek kadar bitkin bir halde paltomu çıkarıp tişörtüme kadar soyundum.

"Biraz dinlenelim ve sabah yeniden toplanalım."

Homurdandı, başı titriyordu.

"Ne?"

"Yeniden toplanmak mı?" Dilbilgisi seçimime kıkırdadı. "Tamam, ihtiyar." Omzumu okşadı ve yanımdan geçerek yataklara doğru yürüdü.

"Yaşlı mı?" Hırslayarak mırıldandım. Dürüst olmak gerekirse, öyleydim. Yirmili yaşlarımdan ortasındaymışım gibi görünebilirdim ama o *gerçekten* öyleydi. Ve hatırlamam gerekiyordu

Bu. "En azından ben senin yaşındayken tam cümlelerle konuşurduk, bu metin konuşmasıyla değil."

"Benim zamanımda' gibi ifadeler kullandığında yaşlı olduğunu biliyorsun." Sesimi taklit etmeye çalıştı.

"Sanırım yatma vaktiniz geçti, genç bayan."

Gülümseyerek şiltelerden birine uzandı, ellerinin üzerine yaslandı, gülümsemesi parlayan fenerlerin altında yüzünü aydınlattı, gözleri parladı.

Boğazım kurudu. Hay sikeyim. Raven çok güzeldi ama güzelliği teninden daha derindi.

Beni son derece rahatsız eden şey, daha önce bana ücretsiz, karmaşık olmayan ve dizginlenmemiş seks teklif eden kadınlara verdiğim tepkiydi. Sikim tekrar çalışıyor gibi görüldüğüne göre bu hiç de zor olmamalıydı. Dışarı çıkmalı ve tekliflerini kabul etmeliydim. Herhangi birini. Hepsini.

Sadece teklifleri karşısında bir şey hissetmediğimden değil, bana asıldıkları için kendimi suçlu hissetmem gerekiyormuş gibi Raven'a baktım. Teklife açık değildim. Ama o fae dangalak ona yatağını teklif ettiğinde.

Elim sinirli bir öfkeyle saçlarımı karıştırdı. Ondan uzaklaşıp tuvalete doğru yürüdüm. İnce kapı arkamdan kapandı, küçük bir ayaklı duş, tuvalet, lavabo ve havlu ve ekstra banyo malzemeleri içeren bir dolaptan oluşan basit odayı ampuller aydınlattı.

Lavabonun üzerine eğildim ve aynada kendime baktım. Uzun zamandır, sanki bir adamın kabuğuna bakıyormuşum gibi hissediyordum. Sadece zorunluluktan işlev gören bir kabuğa. Şimdi, yansımamda sıcak havadan kızarmış yanakları, parlak yeşil gözleri ve beklemediğim bir canlılığı olan bir adam vardı. Birkaç Saçlarımda hala yulaf taneleri vardı, yorgun ve kirli görünüyordum.

Ama *canlı*.

Belki orada bir yerlerde hâlâ bir ruh vardı.

Romanya'ya gelme planım asla oradan ayrılmamaktı. Kendimi aramak için

Sonya ve Iain'i öldürerek intikam almak ve Kek ve Lucas'ın intikamını alarak mutlu bir şekilde ölmek. Onlarla birlikte olmak için. Bu şekilde sevebileceğimi hayal ettiğim tek insanlar.

Arkadaşlarımla, bir "eş" bulmanın son derece zor olduğunu asla bilemezsiniz.

Hepsi kendi eşini bulduğundan beri nadirdir. Ama doğa perileri için eş diye bir şey yoktu. Biriyle birlikte olmak için yaratılmamıştık. Pek çok doğa perisi, biriyle eşleşse bile, aynı anda başka pek çok periyle birlikteydi. Annemle babam birbirlerinden hoşlanıyordu.

"eşleşecek" ve çocuk sahibi olacak kadar birbirlerini seviyorlardı, ama eş değillerdi. Yakın bile değillerdi. Başkalarına karşı çok açık ve paylaşımcıydılar.

Biri eşini bulduğunda gerçekten ne öğrendim? Başka biriyle seks yapmak söz konusu bile değildi ve bir başkası eşinize dokunursa öldürürdünüz. Sadece Warwick ve Brexley'i izlerken, eşini bulan diğer arkadaşlarımı saymıyorum bile, aralarındaki bağın ne kadar eşsiz ve güçlü olduğu açıktı. Buyüzden Kek ve Lucas'ı sevme şeklim, sevebileceğim en derin sevgiydi. Ve sadakatimi hak ediyorlardı.

Suyu açarak yüzüme su sıçrattım ve aynaya bakmadan önce birkaç derin nefes aldım.

Gözlerimde tereddüt belirmediğini görebiliyorum, intikam kararlılığımın biraz azaldığını hissedebiliyordum.

Hayır. Sadece yorgunum.

Uykuya ihtiyacım vardı ve yarın yeni gibi olacaktım. Sıfırlanıp planıma geri dönecektim.

Odaya geri dönmeden önce çişimi yaptım, sonra Raven'in çoktan bir şiltenin üzerine kıvrılmış olduğunu gördüm, gözleri kapalıydı, oda sadece yukarıdaki yıldızlar ve ay tarafından aydınlatılıyordu.

Yanımdaki yatağa uzandım, kolumu başımın altına sıkıştırdım, yukarı baktım ve beni garip bir şekilde sakinleştiren sabit nefes alışını dinledim.

Başını kaldırdı, sanki etrafta olduğumdan emin olmak istermiş gibi bana baktı.

"Ben buradayım."

Yatağından yuvarlandı ve benimkine çarpana kadar itti.

"Ne yapıyorsun?" Ayağa kalktım, onun tekrar sürünerek yanıma gelmesini ve üzerimize bir battaniye örtmesini izledim.

"Sus," diye emretti ve kolumu tutup kendine doğru çekti. "Raven?"

"Biraz uyumaya *çalışıyorum*." Kolumu daha sıkı tuttu, beni yanıma yatırdı, böylece onu kucakladım. "Gözlerini kapat ve sessiz ol."

Talebiyle alay ettim ama rahatlamaya

başladım. "Demek Rowan, ha?"

"Bu benim göbek adım."

Başını tekrar bana çevirdi. "Ash Rowan?"

"Aslında, Ash Hemlock Rowan."

"Gerçekten mi?" Kocaman bir gülümseme ağzını kıvırdı ve göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

"Evet, çok fazla ağaç ismi olduğunu biliyorum."

"Hayır, bayıldım," diye mırıldandı. "Ash Hemlock Rowan."

Adımı söyleme şekli, onu bilmesinin gücü damarlarıma işledi ve göğsümde bir düğüm oluşturdu. Tam adımı sadece iki kişi biliyordu - Warwick ve Kitty. Lucas ve Kek'e bile söylememiştim. Ama Raven'a söyledim.

"Ash Hemlock Rowan," diye tekrarlayarak daha da samimi hissettirdi.

"Uyumaya git, Raven."

"Tamam, ihtiyar." Kolumu tuttu, kendine doğru çekti ve yastığının içine soktu. Karşı koymadım, koymak da istemedim. İyi uyuyabildiğim tek an ona sarıldığım andı.

Sadece bu bile beni bütün gece ayakta tutmalıydı.

Bir horozun ötüşü gözlerimi açtı, boğazımdan aşağı bir hava hücumu aktı, bedenim sarsılarak uyandı.

Sabah ışığı şeffaf çadır kumaşının üstünden parılıyordu ve neredede olduğumu hatırlamam bir anımı aldı. Beynim derin uykumun sisi içinde yuvarlanıyor, tekrar uykuya dalmak istiyordu. Adrenalin beni sarsarak uyandırdı, yalnız olduğumu fark ettim, yanımdaki yatak battaniyeleriyle doluydu.

"Raven?" diye seslendi cılız sesim, odayı ararken. Ayağa kalktım, sendeleyerek banyoya gittim ve kapıyı iterek açtım. Boştu.

İçimdeki sıkışmayı, uyandığımda onun gitmiş olmasından duyduğum endişeyi durduramıyordum. Bu insanların gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Kimseye güvenmiyordum ve onun gözümün önünden kaybolmasından nefret ediyordum.

Ayaklarımı botların içine soktum, saçlarımı arkadan bağladım ve şifacının bölmesinden çıktım.

Puslu güneş ışığı kozalaşmış kampın üzerine vuruyordu. Büyünün kenarlarında biriken kar, sanki diğer taraftaki sıcaklığı da emmek istiyormuş gibi büyüye yaslanmıştı.

Bir avuç insan etrafta dolaşüyor, ev işleri yapıyordu. Parmaklarım bahçedeki kadına katılmak için can atıyor, toprağın ellerimin arasından kaydığını, büyüyen hayatın kokusunu hissediyordum. Yaklaştığımda mantar topladığını fark ettim. Burnumdan sessiz bir homurtu yükseldi, mantarlar bana

Bitzy ve Opie, Brexley'in "evlat edindiği" iki alt-fae. Brexley'in o sakın Bitzy'nin kafası iyiyken o huysuz şeytanın ağzındaki gülümseme. Onu ancak o zaman iyi bir ruh hali içinde görebilirdiniz ki bu da Opie'nin tam tersiydi. O her zaman her şeyi iyi bir zamana dönüştürebilirdi. Özellikle de asırlık, türünün tek örneği olan fae kitaplarını yok edip sayfalarından elbiseler yaparken.

Dudaklarımdaki gülümseme bir acı darbesiyle kayboldu ve göğsümde uzun zamandır hissetmeme izin vermediğim derin bir boşluk oluştu. Arkadaşlarımı özlemiştim. O ikisini bile özledim. Boşluk göğsümde her yükseldiğinde, daha fazla fae tozu çektim, duygularımı öldürdüm, kendimi uyuşukluğa o kadar bağımlı hale getirdim ki, onsuz bir gün bile geçiremedim. Bazen daha fazla.

Ayaklarım titredi, bir fikir beni çarptı. *En son ne zaman kafayı bulmuştum? Canımın* çektiğini, çok istediğimi inkâr edemezdim ama eskisi gibi bir zorunluluk, onsuz yapamadığım bir saplantı gibi gelmiyordu. İçten içe kaynıyordu ama yine de kontrol edebileceğim bir şeydi, bu da elbette onu daha çok istememe neden oluyordu çünkü içten içe iyileştiğimi biliyordum. Tamamen boşlukta kaybolmama gerek yoktu ve buna neyin sebep olduğundan korkuyordum.

Buna *kim* sebep olmuş olabilir?

Başiboş düşüncelerimi bir kenara bırakarak etrafıma bakındım ve sıkıntımın sorumlusunu aradım. Yazılı alan sessiz bir nezakete sahipti, sanki çoğunun hala uyuduğunu bilen hava fısıltının üzerinde konuşmak bile istemiyordu.

Çeşitli alanları tarayarak Kuzgun'u aradım ve yemek kokularının beni alanın karşısındaki büyük beyaz bir çadıra çekmesine izin verdim. Kapağı yana iterek içeri girdim ve alanı taradım. Taze kahve ve yumurta kokusu, ve ekmek burnuma doldu, bir tarafta çeşitli kahvaltılık yiyeceklerin sergilendiği bir mutfak alanından geliyordu: polenta, ekmek, yumurta, taze sebzeler, süt, meyve suyu, çay ve kahve. Uyumsuz masalar ve sandalyeler etrafa dağılmıştı, insan, fae ve iki türün bir karışımıyla doluydu - aileler, çiftler ve bekar insanlar içeceklerini yudumluyor ve mutlu bir tempo içinde kahvaltılarını atıştırıyorlardı.

Etrafta koşuşturan, gülen, çocuk gibi davranan çocuklar. Sıradan. Normal.

Gece saatlerindeki havadan farklıydı. Daha aile tipi bir atmosfer. Benim büyüdüğüm gibi değil.

Dikkatim bir güç alanı gibi çadırın duvarına yaslanmış, elinde kahvesiyle oturan, masaya dalgın dalgın bakarken yüzünde ciddi bir ifade beliren, düşüncelere dalmış bir figüre çekildi.

Ağzımdan rahatlama sözcükleri döküldü.

Raven'ın koyu renk saçları yüzünün etrafında gevşemişti, kısmen saklıyor, bir barikat olarak tutmaya çalışıyordu. Heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi yüzüğüyle oynuyordu. Onu, nasıl düşündüğünü ve davranışlarını bilmenin verdiği o rahatsız edici his ciğerlerimi kavradı ve rahatlamamı öfkeye dönüştürdü.

Ona doğru yürürken dişlerimi sıktım.

"Beni bir daha asla böyle bırakma," diye feryat ettim. Başını kaldırdı ve sesinin neye benzediğini hemen anladım. Savunmasız. Muhtaç.

"Affedersiniz?"

Karşısındaki sandalyeyi çekerek oturdum ve sesimi alçak tuttum. "Bu insanları tanımıyoruz. Kimseye güvenemeyiz. O yüzden şimdilik benden habersiz yanımdan ayrılma."

Sadece bir anlığına yeşil gözlerinin kırmızımsı bir renge dönüştüğüne, omurgasının sertleştiğine yemin edebilirim.

"Ben de Fae erkeklerinin kadın düşmanı olmadığını sanıyordum."

"Kadın düşmanı mı?" Tükürdüm. "Buna sağduyu denir. Bu insanları tanımıyoruz."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi kararlı bir şekilde, kelimeleri beni itmiş gibi üzerime sıçradı. Ama öfkesinden çok, kendi etrafına ördüğü duvarlar beni diğer tarafa koyuyordu.

"Biliyorum, ama hepsi birden senin için gelirse ve ben bilmiyorsam... ulaşamazsam-" Durdum, en çok korktuğum şeyi söylemek üzereydim. Ona ulaşamayacaktım.

Arkasına yaslandı, yüz ifadesi kibirli ve küçümseyici arasındaydı, dudaklarında bir sırıtiş oynasıyordu. "Neyle başa çıkabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onunla olmaz." Fermuarlı sweatshirt'ünün altına sakladığı bileziğe başımla işaret ettim, hava onsuz olamayacağı kadar sıcaktı ama bileziği saklamak akıllıcaydı. Dezavantajlı durumda olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

Dudakları çatıldı, kahvesini yudumlarken parmakları dalgınca kumaşın üzerinde geziniyordu.

Hepimiz gibi onun da bundan etkilenmemiş gibi görünmesi beni bir kez daha etkiledi. Hapishanedeyken, bunu bana Ceza, kemiklerim kurşuna dönüştü, enerjim azaldı. Killian her gün boynuna dolanan demir ve goblin metali karışımı yüzünden neredeyse ölüyordu. Yine de, onu tanıdıktan haftalar sonra, aynı görünüyordu.

Druid'in ona nasıl tepki verdiğini hatırlayarak farkındalığım kritik bir şekilde onun üzerinde gezindi. Aklımın bir köşesinde bir şüphe belirdi, neredeyse bir hata bulmak istiyordum. Onu uzaklaştırmak için bir neden.

Sonya için çalışan bir casus muydu? Benim koruma ve yardım etme ihtiyacımla oynayan biri mi? Masummuş gibi davranarak bana yaklaşıyordu. seyirci mi? Ben her şeyin tesadüf olduğunu düşünürken, hayatıma zorla girip planlarımı öğrenmesi mi?

Ona bakarken, içimdeki his bu fikri reddetti. Öyle olsa bile, metal onu yine de etkileyecek, yine de zayıflatacak, güçlerini engelleyecek ve onu bir handikapa sokacaktı. Yine de beni cezbetmek için en iyi kılıf bu olabilirdi. Başkalarına yardım etme ihtiyacım hâlâ oradaydı, Lucas ve Kek'le birlikte öldüğünü düşünsem bile.

Masanın üzerinden uzanarak elimi onunkine doladım, kendime doğru çektim, bileğinin yanında güçlerim için pençeleşen goblin metalini hissettim. Koyu kırmızı mücevherli yüzüğün üzerinde gezindim, etrafında metal bir amblem dönüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Raven'ın alnı çatırdadı. "Bu da ne?"

"Bir aile yadigârı." Elini çekmeye çalıştı ama ben daha sıkı tuttum.

"Peki senin ailen *tam olarak* kim?" Başımı öne eğdim.

"Neden umursuyorsun ki?" Savunması sertleşti. "Ben sadece seni öç alma kaderinden alıkoyan bir engelim, değil mi? Neden bu kadar zahmete birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Aminin tadına baktım, Raven. Sanırım bunu aştık."

Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Vücuduna yayılan sıcaklığın tadını alabiliyordum. Tepkisini kesene kadar bakışlarında bir titreşim belirdi.

"Peki neden goblin metalinden rahatsız olmayan tek kişi sizsiniz?"

"Canımı acıtıyor."

Bunu ne kadar uzun süre görmezden geldiğimi fark ederek dudaklarımı büzdüm.

"Olması gerektiği kadar değil." Parmaklarım eşofmanının manşetinin altına kaydı. Sertçe soluyarak tekrar geri çekilmeye çalıştı. Sadece bileğini sıyıran büyü parmaklarımın geri kıvrılmasına neden oldu. Sahte değildi ama benzersiz bir yanı da vardı. Farklıydı. Yapamadığım başka bir enerji kaynağı. neredeyse bir tampon gibi saran bir yer.

Tuhaf.

"Nedir bu?"

"Ne demek istiyorsun?" diye tersledi.

"*Sadece* goblin metali değil, değil mi?" Yeşil gözlerinin içine baktım.

Gözleri benimkiler arasında dans ediyordu, sorularımda daha fazlası olduğunu görüyordu, sorularında suçlayıcı bir çınlama vardı. "Numara yaptığımı mı düşünüyorsun? Bu gerçek değil mi?" Kelepçeyi işaret etti.

"Bunun gerçek olduğunu biliyorum, ama bana söylemediğin daha fazlası olduğunu da hissedebiliyorum." *Senin için daha fazlası, bana söylemiyorsun.* "Şimdiye kadar zar zor ayakta durabiliyor olmalıydın. Yaptığından çok daha fazla enerjini emiyor olmalı. O yüzden bana gerçeği söyle, Raven. *Hepsini.*"

Beni izliyordu ve yemin ederim ki, beni kazıdığını hissedebiliyordum. Duygularımı ve hislerimi, tam olarak düşünce trenimi kopararak. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Yapmalı mıyım?"

"Vay canına." Kolunu kolumdan çekerken dudaklarını sert bir alay sıkıştırdı.

Kavrama.

"O zaman söyle bana." Ön kollarıma yaslandım. "Neden takıyorsun? Bunu sana kim taktı? Güçlerini hala engelliyor mu, yoksa bana yalan mı söylüyorsun?"

Bana ters ters baktı. "*Evet, güçlerimi engelliyor.*"

"Neden bu kadar az etkileniyorsun?"

Koltuğunda kıpırdandı, bana bakmıyordu. "Bu beni etkiliyor."

Ona ters ters baktım. "Bana yalan söyleme, Raven."

"Ben değilim!"

"Şimdiye kadar neredeyse etkisiz hale gelmiş olmalıydın." İddiamı adeta haykırdım. "Neden değilsin? Sence ben gerçeği hak etmiyor muyum? Şimdi mi?"

Kucağında kavuşturduğu koluna bakıyor, düşüncelerini gözden geçiriyordu. Konuşmak için ağzını açtığında gardını indirdiğini hissedebiliyordum.

Bir figür bir sandalyeyi geriye doğru çevirerek masamıza düştü ve bağlantımızı kesti. Raven ve ben davetsiz misafiri görünce sarsıldık, savunmaya geçtik.

Vlad kollarını sandalyenin arkasına yaslamış, elinde bir kahve, soğukkanlı ifadesiyle bizi süzüyordu.

"Otursana." Alaycı ses tonumun tozunu aldı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Vlad kahvesini bırakarak etrafına bakındı. "Erzak almak için köye gitmek ister misin? Seni ben götürürüm."

"Neden?" Şüphcilik, bizi nasıl bir tuzağa sürüklediğini merak ederek dikkatle bakışlarını odanın üzerinde gezdirdi.

"Iacob etrafımızdaki tehdide karşı naif davranıyor." Kaşlarını çatı. "O savaşımaya ya da öldürmeye inanmıyor."

"Ama sen biliyorsun," diye bitirdim.

"Mülkümü ve ailemi korumaya inanırım," dedi, siyah gözleri benimkilere meydan okuyor, siyah saçları tüyleri andırırçasına dalgalanıyordu. "Ve eğer Iacob'un bilgisi olmadan hazırlıklı olmak onları zarardan kurtaracaksa, bunu yapmaya hazırım."

Kazlar, evlerine giren davetsiz misafirlere karşı bölgeci ve saldırgan olan olağanüstü bekçi köpekleri olarak bilinirlerdi.

"Onun düşündüklerinin aksine, gerçek şu ki, bir şansımız olması için daha fazla silaha ihtiyacımız var. Kuralları çiğnemem ve kendimi kurtarmak için üzerimde silah bulundurmam gerekiyorsa eve." Omuz silkti. "Öyle olsun."

"Tehdidin buraya geleceğine inanıyor musun?" Raven sordu.

"Bu sadece bir zaman meselesi," diye kesin bir dille ifade etti. "Ordu her geçen gün büyüyor, bu bölgeyi giderek daha fazla ele geçiriyor. Köyleri işgal ediyor, bu dağın diğer tarafında kamplar kuruyor... burada yaşayan hiç kimsenin rızası olmadan." Kaşlarını çatarak kahvesini yudumladı. "Bu bölgeden geçmeleri uzun sürmeyecek. Ve biz zaten insan kaybettik. Daha fazla insanın ölmesine izin vermeyeceğim."

Dürüstlük, kararlı ses tonunda asılı kaldı, kararlılık çerçevesine kilitlendi.

"Tamam." Çenemi eğdim, Raven'ın kelepçesini çıkarmakla daha çok ilgileniyordum, onu soyup benden ne sakladığını görmem gerekiyordu. Bunu yapmak için mağaralara ulaşacak malzemelere ihtiyacımız vardı. "Silahlarımızı geri almamız gerekecek."

"Mümkün değil. Iacob'un çadırında tutuluyorlar. O yüzden planım şu" -kahvesinden son yudumu aldı ve yere koydu- "yakalanmamak." Ayağa kalktı

sandalye. "Şimdi gidiyoruz."

"Şimdi mi?" Raven tekrarladı.

"Iacob gün batımına kadar uyuyor, bu da bize oraya gidip dönmek için sadece birkaç saat veriyor." Çıkışa doğru yöneldi.

Raven bana şaşkınlıkla göz kırptı, kavgamız bu yeni görevin ardından eriyip gitmişti.

Vlad girişte durdu, bize ters ters bakarak başını salladı. "Sanırım şimdi, şimdi demek istiyor." Raven sandalyesinden kalktı ve ben onu takip etti.

"Düşman bölgesine doğru gidiyoruz, ikimiz de avlanıyoruz ve silahlar?" Beni duymasına yetecek kadar mırıldandım. "Ne olabilir ki

yanlış mı gitti?"

Bölüm 22

Kül

Ağır ceketlerimizi tekrar giydiğimizde, üzerimizdeki yoğunlaşma Raşnov'a doğru yürürken ağızları. Sabahın erken saatlerinde güneş kar üzerinde parıltıyor ve araziye beyazlığa bürüyordu.

Hiçbirimiz fazla konuşmadık, Vlad kaleye giden yolda bir aşağı bir yukarı yoğun bir tempoda ilerliyordu. Midem boşluğunu keskin açlık sancılarıyla protesto ediyor, yola çıkmadan önce bir şeyler yemiş olmayı dilememe neden oluyordu.

Bir virajı döndükten sonra üçümüz de durduk ve manzarayı seyretmeye başladık.

bir tepeye tünemiş müstahkem kalenin ihtişamı. Hantal Kale, krem rengi taş duvarları, kuleleri ve kahverengimsi kırmızı kiremit çatılarıyla tüm sırtı kaplıyordu. On ikinci yüzyılın başlarında inşa edilen kale, diğer Transilvanya köyleriyle birlikte bir savunma sisteminin parçasıydı ve aynı zamanda işgal ve savaş zamanlarında köylüler için bir sığınak sunuyordu.

Buradan, insan kalabalığının, atların, arabaların ve birkaç motosikletin giriş arterini tıkadığı kapıları görebiliyordum. Askerler duvarlarda geziniyor ve kapılarda nöbet tutuyordu.

Vlad, "Kapüşonunu yukarıda ve başını aşağıda tut," diye talimat verdi.

"Yana doğru

Kapıdan geçen kalabalığın ortasında. Dikkat çekecek bir şey yapmayın." Kapüşonunu yukarı çekerek kapıya doğru ilerledi. "Ve bana yakın dur."

Temel olarak, mülayim renkler ve ağır paltolar giymiş insanlar denizinde bir başka harmanlanmış beden olun.

Kapüşonumu çekiştirerek katmanlarımın arasına daha da gömüldüm ve Kuzgun'u benden önce gitmesi için yönlendirdim. Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı.

At gübresi, vücut kokusu ve çamur duyularımı bastırıyordu. Kulaklarım

İnsanlar ve fae'ler geçitten geçerken sesler ve bebek ağlamalarıyla uğulduyordu.

Dışarı çıkmak isteyenlere karşı itişip kakışan kalabalıkla birlikte yavaşça muhafızlara doğru ilerledik. Başlığımın altından bakarak yanlarından geçerken nefesimi tuttum, sert tavırlarını gördükçe ensem diken diken oldu.

Köylülerin gelip gidişini izlerken gözlerinde hiçbir duygu yoktu, ama bir şeylerin öne çıkmasını bekleyerek araştırdıklarını görebiliyordum. Onların Gözleri üzerimde geziniyor, ciğerlerim sıkışıyor, aradıkları kişinin ben olduğumu bildikleri için katmanlarımı göreceklermiş gibi hissediyordum ama yavaşça yanımdan geçip başka birine doğru ilerlediler. Hava içimden kayıp gitti.

Nihayet pazarın kapısından içeri girdiğimizde ciğerlerimiz yanıyordu.

Kale arazisi hareketlilikle doluydu. Tezgâhlar, arabalar ve masalar, müşterilerin yürümesi için aralarında ince şeritler bulunan her uygun noktaya kurulmuştu. Ürünler, et, ekmek, tahıl, süt ürünleri, silahlar, giysiler ve karaborsa ürünler hiçbir yapı ya da neden olmaksızın bir araya toplanmıştı. Kızarmış kestane, kızarmış sosis ve demircilerden gelen yanık ateş kokuları havayı dumanla kaplıyordu.

"Bir saatimiz var. İhtiyacınız olanı alın ve benimle kapıların orada buluşun," diye mırıldandı Vlad bize. "Ve aptalca bir şey yapmayın." Yürüdü gitti.

Raven kuru bir sesle, "Hoş biri," dedi.

"Hadi gel." Üstümüzdeki duvardan bizi izleyen, bir hırsızın şansını denemesini ya da birinin çizginin dışına çıkmasını bekleyen muhafızların farkında olarak onu dar taş döşeli patikalara yönlendirdim.

Sırt çantalarımızı meşaleler, ipler, mataralar, kuru erzak, fazladan giysiler ve yeni silahlarla doldurarak tezgâhların arasından geçtik. Öğle yemeği için bir sosis kaptığımızda 105 numaralı odadaki adamdan aldığımız para azalmaya başlamıştı.

Saatimiz dolduğunda, bulutlar tekrar içeri girmiş, sıcaklığı ve geri dönüş için gün ışığı penceremizi önemli ölçüde düşürmüştü.

Atıştırmalıklarımın son parçasını da mideye indirirken, açlığımı bastırmak için on tane daha tüketmeyi arzuluyordum. Geri döndüğünü fark ettiğim bir başka şey de buydu. İştahımın. Uyuşturucular ve yaşamayı umursamamak beni zayıflatmıştı ama şimdi açlıktan ölüyordum. Gördüğüm her şeyi tüketmek istiyordum ve Raven'ın yemeğini ısırma şekli, dilinin sosu yalaması, birkaç sosisden daha fazlasını arzulamama neden oldu.

Yemekten daha fazlasına açtım, içecekten daha fazlasına susamıştım. Her günah için dipsiz bir kuyu.

"Bunun içinde ne olduğunu bilmiyorum. Umurumda bile değil." Son parçayı da ağzına attı, sesi kısıktı, ısırıklarının arasından mırıldanıyordu. "Hâlâ açım."

"Ben de."

Gözleri benimkilere dikildi, ses tonumda bir şeyler duymuştu. Gözlerimde her ne gördüyse, boğazındaki parçayı hoyratça yutmasına neden oldu.

"Burada biraz tereyağı var." Bir elimle yüzünü kavrarken diğer elimle dudağını sildim. Başparmağımdaki tereyağını emmeden önce bilinçli olarak düşünmedim bile. Farkına vardığımda beynimin içinde bir ses bana ne halt ettiğimi sordu.

Donduk kaldık, birbirimize bakıyorduk, sikim ağrıyordu. Aniden onu öpme ihtiyacı bir kırbaç gibi üzerime indi. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, az önce dilime değdirdiği baharatları tatmak, açlığını gidermek için yalvaran nefesli iniltisini duymak istiyordum.

Gözleri sanki kafamdan geçen her düşünceyi görebiliyormuş gibi benimkileri takip ediyordu, ceketin altında ne kadar sertleştiğimin farkındaydı. Dışleri hâlâ hafif bir parlaklıkla kaplı olan alt dudağına saplandı ve dikkatimi ağzına çekti.

Yüzünü tutan elim daha da geriye kaydı, parmaklarım boynunun dibine kıvrıldı, ağzım onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. O kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissediyordum, kalbi göğsümde hızla çarpıyordu. Ona olan çekimim bir mıkнатıs gibiydi, dudaklarım onunkileri zar zor sıyrıyordu.

Nal sesleri kaldırım taşlarına çarparak başımı kaldırmama neden oldu. Bir düzine siyah at dörtnala avluya girdi, binicileri sadece Romanya liderinin özel askerleri tarafından giyilen kırmızı ve altınla süslenmiş siyah üniformalar giyiyordu.

"Siktir," diye tısladım nefesimin altında, Raven'ı benimle birlikte duvara doğru çektim, bedenimi hafifçe onunkinin önünde tuttum, kalabalığın arasına karışmayı umarak sohbet eden iki sevgili gibi.

Her biri bir asker taşıyan atlar zıplayarak içeri girdi ve her biri omurgama çarptı. Onlarla ilgili bir şey havayı ciğerlerime daha hızlı sokup çıkarıyordu. Dışarıdakiler kadar sert değillerdi ama bir şeyler yanıştı, bir koku ya da kendilerini tutuş şekilleri. Ve sonra midem dibe vurdu.

Iain içeri girdi, çenesi havadaydı, üniforması ona tam uyacak şekilde kesilmişti, saçları bir şapkanın altında toplanmıştı. Sadece bir göz kırpmaydı, sadece bir saniyeydi, ama bir an için başka birini gördüm. Kalbim göğsüme fırladı ve sonra gökyüzünden fırlatılmış gibi yere düştü.

Bu açıdan, keskin, yontulmuş profili ve sarı saçlarıyla... Lucas'a benziyordu.

Acı kalbimi deldi, asit boğazımı yaktı ve onun kaybını tekrar hissettim. Onu henüz onurlandıramamanın utancını. Hayatıma devam edebileceğimi ya da başka birini bulabileceğimi düşündüğüm için, özellikle de sadece bir yıl sonra.

Tepemde bir şahin ciyaktı, başımı kaldırdım, kuş kalenin etrafında dönüyor, avını tarıyordu, kanatları normal bir şahinden daha genişti. Bir şahin değiştirici. Göğsüm durdu, tanıma duygusu mideme ağırlık yaptı.

O gecenin anısı, etrafımda gürleyen savaş. Iain ve Sonya, Sergiu ve... ile birlikte kaçarken ben Kek ve Lucas'ın kanları içinde yatıyordum.

Nyx.

Eskiden Killian için çalışan şahin şekil değiştiren, bir zamanlar onun sadık bir askeri idi. Ama sevgilisini öldürdükleri için Warwick ve Brexley'e karşı duyduğu kin sadakatini değiştirdi. Arkadaşlarımı öldürmeye çalıştığında, öldüğünü düşünerek onu vurdum. Savaşta ortaya çıktı, onlar kaçarken Sonya'yı takip etmeyi seçti.

O zamandan beri aklımdan çıkmamıştı, onu unutmuştum ama şimdi dehşet göğsümde onun kanatları gibi çarpıyordu. Beni, onu ölüme terk eden, ailesini elinden alan adamı bulmak tatlı bir intikam olacaktı.

Onun keskin gözlerinden uzakta, kapüşonunun derinliklerine dalarak Raven'a tısladım. "Başını aşağıda tut."

Atların kişnemesi başımı yana çevirdi. Atlılar atlarından inerek durdular ve Iain'i merkez odak noktası olarak bıraktılar, Nyx daha yakından incelemek için yaklaştı.

"Ortalıkta tehlikeli suçlular dolaşıyor," diye patronluk taslayan bir ses tonuyla konuştu Iain topluluğa. "Şu andan itibaren zorunlu kontroller yapıyoruz."

Kalabalığın içinden alçak sesle homurdanan kızgın sesler yükseldi. "Bu sizin kendi güvenliğiniz için de geçerli."

Homurdanmamı engellemeye çalıştım. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey atın üzerindeki kırılğan, korkmuş adamla ilgiliydi.

Iain, "Belgeleriniz yanınızdaysa endişelenecek bir şey yok," dedi. "Eğer yoksa... Kaçmanızı tavsiye etmem. Ondan kaçamazsınız." Eliyle gökyüzünü işaret etti. Tam o sırada Nyx çığlık atarak kemiklerimi ürpertti. "Ya da muhafızlarımdan," diye kibirle ekledi ve adamlarına başıyla işaret ederek gitmelerini söyledi.

Iain'in kendini beğenmişliğini ve askerlerin saldırgan bir şekilde köylülerin üzerine gidişini izlerken içimi bir farkındalık kapladı, garip bir büyü yayılıyordu

Adrenalin gibi kokuyorlardı, son anlarındaki korku gibi. Dilimde acı bir bakır tadı vardı, anılar kabarıyor, sistemime daha fazla dehşet salıyordu.

Ne olduklarını biliyordum. Panik içimde kabardı, havamı çaldı, sanki bir dalgaya yakalanmışım gibi başımı döndürdü.

Istvan öldürülmeden önce insanları fae'ye dönüştürme yöntemini geliştirmeyi başardı. Hanna gibi hala mücadele eden birkaçı dışında, ilk araştırma kurbanlarının çoğu korkunç bir şekilde öldü. Onun fae'ye dönüşümü

öngörülemez ve tehlikeli.

Sonunda deneylerinde daha iyi sonuçlar elde etti ve Warwick'in büyüsunu enjekte ettiği oğlu Caden'a yaptığı gibi insanlardan yeni bir fae türü yarattı. Bu Caden'a Warwick'e benzer güçler ve aralarında, her ikisinin de görmezden gelmeye çalıştıkları bir bağlantı verdi.

Istvan'ın kendi oğlu model denek oldu ve Istvan, Caden gibi daha fazlasını üretmek için Ukrayna'da laboratuvarlar açtı. Fae'lerle kolayca savaşıp onları öldürebilen bir fae-insan ordusu yarattı.

Laboratuvarları yok ettik ama birçok deneğin kaçtığını biliyorduk. Ve içimde bazılarının nerede olduğunu bildiğime dair korkunç bir his vardı.

Muhafızları, hareket etme şekillerini, büründükleri fae'lerin ipuçlarını ve vücutlarının sürekli olarak iç içe geçtiği şekil değiştiren niteliklerini gözlemledim. Biri açıkça gorile dönüşmüştü, kaplan, ayı ve kurtla birlikte.

Iain etrafını göz açıp kapayıncaya kadar korkutup öldürebilen tüm hayvan değiştiricilerle çevirdi. Herkesten kâğıt talep ederek etrafa yayıldılar.

"Evrakların nerede?" diye homurdanan biri, bir kadını yere atıp saçlarından yakaladı.

Çığlıkları koruma ve savunma ihtiyacımı harekete geçirdi, nabzım kulaklarıma çarpıyordu.

"Buradan çıkmalıyız," diye mırıldandım Raven'ın kulağına, fark etmesinler diye silahımı sırt çantasına yerleştirmeye çalışıyordum.

"Nasıl?" Endişeden sesi hafifçe yükselmişti. "Kapıyı kapatıyorlar."

Başka bir çıkış aramak için etrafıma bakındım. Genellikle birden fazla çıkış olurdu. Sadece nerede olduğundan emin olmam gerekiyordu.

İki muhafız bize doğru ilerliyordu, dehşet sinirlerimde dans ediyordu.

"Kâğıtlar!" diye sordular. Ne Raven ne de ben kımıldadık. "Senden kâğıtlarını istedim." Gardiyanın gürleyen sesi lain'in başını bize doğru çevirdi, sanki onu vahşi bir hayvan gibi avlayan düşmanın kanını hissedebiliyordu.

Bakışlarımız kilitlendi. Gözlerinin rengi Lucas'inkinden farklıydı ve o anda kalpsiz kabuğu gördüm, artık bana sevdiğim adamı hatırlatan şeyleri değil, nefret ettiğim adamı görüyordum.

Iain tam oradaydı. Onlar beni durduramadan onu tam gözlerinin ortasından vurabilirdim. Ama sonra beynim sonrasına gitti. Muhafızların bizim için geldikleri, Raven'ı vurup öldürdükleri ya da daha da kötüsü onu yakaladıkları kısım. Benim yüzümden ona yapacakları şey. İşkence. Katlanacağı acımasız vahşet.

Kusmuk boğazımın arkasına ulaştı. *Olamaz*. Bunu ona yapamazdım. Ayrıca, Iain'i öldürdüğümde acı çekmesini istedim. Gözlerime baksın ve hayatının sona ermek üzere olduğunu bilsin. Sonya'nın son oğlunun kan kaybından ölmesini izlemesini ve onu takip edeceğini anlamasını.

Iain'in vücudu ben olduğumun farkına vararak sarsıldı. "Bunlar onlar!" Parmağıyla beni işaret etti.

Çok yukarıdan bir şahin çığlık attı.

Raven'ı korumak için harekete geçme ihtiyacıyla kaslarımda dehşet hissettim.

Pazarı tararken bakışlarım tanıdık bir figüre takıldı. Vlad demirci masasının yanında duruyordu, durduğu yerin yakınında büyük bir ateş yanıyordu. Bakışları Iain'den bana kaydı ve bana küçük bir selam verdikten sonra Birisi onu devirdi, tökezleyerek ateş çukuruna düştü ve onu devirdi. Yanan kömür ve közler yere döküldü, alevler kumaşa sıçradı ve bir vınlamayla çadırı tutuşturdu.

Bağrıışmalar ve çığlıklar, alevlerin önünden kaçmaya çalışan insanlar, geri çekilmeye çalışan figürler, çıkışa doğru koşanlar, ateş çadırı sararken kişneyen ve kişneyen atlar. Tam bir kaostu. Dikkat dağıtıcı. Bizim için.

"Hayır!" İain bağırdı. "Yakalayın onu. Tam orada." Ama kargaşadan kimse onu duymadı, atı şaha kalkmıştı.

"Haydi!" Raven'ın elini tutarak onu çıkışa doğru çektim ve bir anda dışarı çıkmaya çalışan insan kalabalığının arasından geçtim.

Muhafızlardan havaya ateş açıldı ama tek yaptığı histeriyi arttırmak oldu. İnsanlar diğerlerinin üzerine basıyor, itişip kakışıyor, duyguları hayatta kalmaktan başka her şeye kapanıyordu.

Kee-eeee-arr. Bir şahin çığlık attı, pençeleri başımın üzerinden geçti.

"Daha hızlı!" Kalabalığın arasına daldım ve Kuzgun'u daha sert çektim.

"Ash!" Minyon bedeni sürünün içine çekilince çığlığı boğuklaştı, kollarım onu yanımda tutmak için acı içinde geriye doğru uzandı.

"Raven!" Elim onunkinden kaydı ve sanki bir bataklıkmiş gibi kalabalığın içine çekilmesine izin verdim. "Hayır!" Geri ittim, ona ulaşmaya çalıştım.

kitlelerden ping-pong yapan çerçeve. "Bırakın onu!" Ona doğru uzanırken dirseğimi bir adamın böğrüne çarptım, onu kendimle birlikte yukarı çektim ve bizi kapıdan geçirdim.

Çığlıklar ve daha fazla silah sesi havai fişek gibi yankılandı ve insanları daha sert bir şekilde sırtıma itti. Kaleden dışarı taştık, daha geniş alan bize nefes alacak yer sağlıyordu.

Çıktığımız anda Nyx ciyak ciyak bağırarak üzerime atladı. Pençeleri kafa derime saplandı, tırnakları batıyordu.

"Siktir!" Çığlık attım, elim geri kalktı ve şahine sertçe vurdum. Kanatlarına yapışan çamur ve karın içine yuvarlandı ve bir an için onu dışarı çıkardı. Tereddüt etmedim, elimi Kuzgun'unkine bağladım ve havalandım.

Hayatıma girdiği günden beri pek çok kez olduğu gibi tehlikeden kaçtık ama bu sefer elini hiç bırakmadım.

Derin tozun içinde ilerlerken ciğerlerimiz soğuk havayı kavramak için savaşıyordu. Kar tehdidi bir sarkaç gibi üzerimizde asılı duruyor, üstünlüğünü ortaya koymaya hazırlanıyordu. Bir şans oyunuydu ve her an şansımız tükenebilirdi.

Uzaktan gelen tiz, öfkeli bir çığlık beni daha hızlı bir şekilde Ormandan indiğimiz yönden farklı bir yöne doğru, çaresizce saklanmak için.

Nyx'in keskin gözlerinden uzaklaşmamız gerekiyordu. Bizi takip etmesine izin veremezdik.

Raven tek kelime etmedi, benim düşüncelerimle senkronize görünüyordu - olabildiğince uzağa gitmeliydik. Ağaçların koruması altına girdiğimizde, onların arasında olmak gerginliğimi azalttı ama yine de durmadık. Iain'in adamlarının yankılarının yanı sıra, Nyx'in çığlıkları bizi arıyor, tepemizde avlanıyordu. bizi daha hızlı.

Iacob'un kampına geri dönemezdik. Onları tehlikeye atmış olurduk ve buradaki mağaralara çok yakındık.

Derinleşen karda yokuş yukarı ilerlerken ağır yükümün gümbürtüsü nefeslerime karışıyordu. Nyx'in çığlıkları ormanın gürültüsüne karışıp kaybolana kadar gittikçe uzaklaştı. Yine de yavaşlayamıyordum, durmaksızın ilerliyorduk.

"Kahretsin," diye tısladı Raven, gizli bir kütüğe takılıp düştü, kısa bacaları benimkilere yetişmekte zorlanıyordu, kar dizlerimize kadar iniyordu.

Ona doğru uzanarak kolundan tuttum, kalkmasına yardım ettim, bacalarındaki ve ceketindeki karı fırçaladım.

"Sanırım artık güvendeyiz." Bakışlarımı etrafımızdaki ormanda gezdirirken, yaşayan bir ormanın sesleri kulaklarımda usulca çıtırdıyordu. Ağaçlar sanki bizi korumak için nöbet tutuyor gibiydi. "Biraz dinlenebiliriz."

Havayı içine çekti, yanakları pembe pembe kızardı. "Gördün mü?" Nefes nefese bileğini işaret etti. "Bu beni etkiliyor."

Bakışlarım ceketinin altında saklı bileziğe kaydı, dudaklarım kısıtı. Bir anda onun bana ihanet etmek üzere olan bir casus olduğunu düşünmekten neredeyse onu öpecek hale gelmiştim. *Tekrar.*

"Olması gerektiği kadar değil."

Çenesi gerildi, aramızdaki gerginlik göğsüme dolandı.

"Pekala, yakında onu senden çıkaracağız. Bu patika bizi mağaralara götürecektir."

Dikkatini yan tarafa verdi, ifadesi boş kaldı. "Onu çıkarmak için sabırsızlanacağınızı sanıyordum?" Elimi katladım Kollarını kavradı, yüz hatlarını daha yakından inceledi. "Sen değil misin?"

"Elbette." Başını salladı, bana bakıyordu ama ses tonu içimi sızlattı. Onu izlemeye devam ettim, duvarlarını delmeye, tüm tepkilerini en çıplak gerçeğe kadar soymaya çalıştım.

Uzaktan gelen bir viyaklama sesi gökyüzünü deldi ve beni tekrar koruyucu rolü. Bulunmaktan, onun yakalanmasından duyduğum korku beni harekete geçirdi, mağaraların güvenliği neredeyse elimin altındaydı.

Hiç durmadan bir saat boyunca sabit bir tempoda ilerledim, ter sırtımdan akıyor, midem daha fazla yemek için gurulduyordu. Kar tanelerinin ilk işareti aşağı süzüldü, gözcüler bizi arkadan gelen ve başımıza yağmaya hazır milislere karşı uyarıyordu.

Botlarım düz bir alana geldi, tabanlarımın altında kaldırım hissi vardı. Yeşil bir kapıyla kapatılmış karlı bir patikanın yanında, A-sıralı çatıları olan tahtadan yapılmış taş kulübeler toplanmıştı. Dikkatim yeri gösteren büyük işarete gitti.

"Bak." Buz ve taze pullarla kaplı bir tabelayı işaret ettim. Üstünde *Valea Cetatii* yazıyordu, altında ise kapalı olduğunu belirten yontma bir yazı vardı. İkimiz de orada öylece durduk, sanki gerçekten varacağımıza hiç inanmamıştık. Savaş yorgunu, bitkin ve bu yolculuğa başlayan insanlardan çok farklıydık.

Vasile ve Anca ile geçirdiğimiz gece sonsuza dek önceymiş gibi geldi... bana mağaralardan bahsettiği gece. Vâlve'den, Talyssa'dan.

"Onlar ruh, bu yüzden metalin onlar üzerinde gerçek bir etkisi yok. Ve Vâlves'in onu sizden alma gücü var. Edindiğiniz tüm altın ve metalleri yok edebilirler."

Endişe boğazımın arkasını kalınlaştırdı ve mideme kadar indi. Buraya gelmenin heyecanı, bunun işe yaramayacağı korkusuyla karıştı.

"Mağaralar artık kapalı. Yıllardır temizleniyor. Hâlâ orada olup olmadığını bilmiyorum."

Vâlve mağarayı terk ederse, boşuna gelmiş oluruz. "Hazır mısın?" Yutkundum, başımla yolu işaret ettim.

Raven başını eğmiş, benimle birlikte yolun aşağısına doğru ilerliyor, ağaçlar bana sessizce şarkı söylüyor, göğsümdeki endişeye neden olan isyanı yatıştırmaya çalışıyordu.

Mağaranın girişi göründü, kapılar girişi engelliyordu ama kapı uzun zaman önce kırılmış ve menteşeleri paslanarak açılmıştı. Çantamdan meşaleleri çıkarıp birini Kuzgun'a uzattım.

"Artık geri dönüş yok." Ona göz kırptım.

Dudakları birbirine yapışmış, mağaraya bakarken vücudu gerilmişti.

"İyi misin?"

"Evet." Sıkı bir gülümseme taklidi yaptı. "Bu inandırıcıydı," diye sevindim.

"Ben iyiyim." Kızgınlık kaşlarını çatı. "O zaman da inanmamıştım."

"Kapalı kalmayı sevmiyorum." Omuz silkti. Neden her türlü bahaneyi ortaya atıyormuş gibi görünüyordu? "Git." Girişe doğru başını salladı.

İçime sinmeyen bir şeyler vardı. Ama gün ışığı kaybolduğunda, kar daha sert yağdığında ve sıcaklık düştüğünde, zamanın artık bizden yana olmadığını anladım. El fenerimi yakarak önce onun girmesi için başımı salladım.

Kapıdan geçerken arkamızdan baktım.

Yapraklara vuran kar sesi dışında orman sessizdi ve dalları ve hafif bir esinti vardı. Ağaçlar beni uyarmaya çalışıyormuş gibi bir ürperti enseme gıdıkladı.

Bir fırtına yaklaşıyordu.

Bölüm 23

Kül

Karanlık aşılmazdı, beni boğmak istercesine etrafımı sarıyordu. Normalde yeraltında olmayı, Dünya'nın sıcaklığını hissetmeyi kalp atışı, ama bu o kadar zaptedilemezdi ki ciğerlerime oturdu ve bırakmadı.

Meşalelerimiz birkaç metre ileride yanıyor, Doğa Ana'nın şekillendirme sanatının beyaz kireçtaşı oluşumları üzerinde sekiyordu.

Işığımı dramatik oluşumlara tuttum. Sarkıtlar tavandan çivili avizeler gibi dramatik bir şekilde sarkıyordu. Dikitler, suyun binlerce yıllık amansız saldırısı altında şekillenerek zeminden yukarı doğru kıvrılıyor ve bükülüyordu. Geniş alan, yakındaki bir nehirden sızan ve zemini kayganlaştıran yumuşak damlalarla yankılanıyordu.

Ilıman hava ceketimi çıkarmamı sağladı. Mağaralar, yılın hangi zamanı olursa olsun, dışarıdaki havadan habersiz, sabit bir şekilde elli derecede kalıyordu. Yazın bu soğuk olabilirdi, ama dışarıdaki soğuk kıştan sonra bu ılıktı.

"Ee?" Raven alçak sesle konuştu, el feneri mağaraların derinliklerine inen metal basamakların üzerindeydi. "Bu şeyle nasıl bağlantı kuracağız?"

"Hiçbir fikrim yok." Artık burada olmayabileceğini söylemeye bile korkuyordum. "Umarım bizi bulur."

"Sence olacak mı?"

"Eğer onu
kışkırtırsak."

"Bu neyi gerektiriyor?"

"Onu kızdırmak."

"Bu konuda usta gibi görünüyorsun."

Burnumdan yumuşak bir alay geçti ve ona şöyle diyen bir bakışla baktım,

Hayır, dziubuś, o sensin.

Satın aldıklarımızdan birine uzanarak çantamın yan tarafındaki kazmayı tutucusundan çektim. "Altın ya da bulabildiğimiz her şey için maden çıkarıyoruz." Kazmayı elimde evirip çevirerek merdivenlerden aşağı indim.

"Neden kulağa gerçekten kötü bir fikirmiş gibi geliyor?" Raven'ın botları metal merdivenlere vurarak beni bir sonraki kata kadar takip etti. Burası da buzdan bir sarayı andıracak şekilde tasarlanmış, beyaz elmaslarla kaplı bir balo salonu gibi devasa bir alandı. Pürüzsüz taşlar ışıktaki parlıyordu, zemin ise geriye kalanlardan oluşan bir mezarlıktı. Aşırı mayınlanmış, boş bırakılmış ve içi boş.

Kaygan yürüyüş yolunda bir süre yürüdükten sonra bizi yoldan çıkarıp kayaların üzerinden tırmanarak başka bir odaya girdik.

"Fenerini buraya tut." Taş bir duvarı işaret ettim, el feneri ışınlarımızdan bir şey yakaladı. Su, mineraller derinin altındaki damarlar gibi görüne kadar kayayı aşındırmıştı. "Şuraya bak." Küçük bir taş duvarı işaret ettim.

değerli taşlar duvardan aşağı akıyor. "Orada maden aramaya başlayacağım."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Dudağını ısırdı.

Şüphe midemi kapladı. Daha önce hiç bir Vâlve ile muhatap olmamıştım ve Vasile beni onların kindar doğası hakkında uyarmıştı.

"Dikkatli olun. Vâfler son derece duygusaldır ve onları kızdırır ya da incitirseniz, sahip oldukları her şeyle peşinizden gelirler. Bunu size pahalıya ödetirler."

"Başka bir fikrin mi var?"

Raven başını salladı. "Hayır, ama..."

"En azından denemekten başka seçeneğimiz yok." Aleti kaldırdım ve güçlü bir nefes vererek kazmayı aşağı doğru salladım. Vuruş kemiklerimde yankılandı, taş yüksek bir çığlıkla haykırdı. Onu çekip çıkardığımda küçük kaya parçaları ufalandı. Yukarı doğru savurarak tekrar tekrar vurdum. Keskin kenar kayanın yüzeyini deldi, deriyi yırtarak altındaki ham kemiğe ulaştı. Ter sırtımı ıslattı, bir düzine daha vuruştan sonra alnımı kapladı, kaslarım yanıyor ve ağrıyordu.

Çatlak!

Bir parça ayak parmaklarımın yanına düştü, kırık bir karpuz gibi çatlayarak açıldı ve bağırsaklarını gösterdi. Çekirdek yerine, altın dikişler

hafifçe içinden. Kimseyi zengin edecek kadar değil ama onu kıskırtmaya yeteceğini umuyordum.

Çömelerek bir parçayı elime aldım, duyularım havadaki her türlü değişikliği, gürültüyü, büyüyü ya da kaymayı algılamaya çalışıyordu.

Hiçbir şey. "Siktir," diye mırıldandım kendi kendime, ayağa kalkarak. "Belki de yeterli değildi," diye önerdi Raven.

"Ya da artık burada bile değil." Ses tonumdaki yenilgiyi duyabiliyordum. Buraya gelmek için çok şey yaşamıştık ve bu ruh artık burada olmazsa ne yapacağımızı düşünmeme hiç izin vermemiştim. Kafamda her şey yolunda gidiyordu; yaptığımız onca fedakârlık ve yaşadığımız onca şey boşa gitmeyecekti.

Tüm bu yolculuk, Romanya'da bulunma amacım, sanki altımda parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Ne zaman yok etmek için burada olduğum insanları öldürme şansım olsa, tereddüt ettim.

Lucas ve Kek'in ölümünden beri her gün Sonya ve Iain'in izini sürmek için kafamda binlerce senaryo kurdum ve hiçbirinde tereddüt etmedim. Benim hayatımı da sona erdirecek olsa bile bir an bile.

Öfke, kafa karışıklığı, suçluluk ve hayal kırıklığı denizinde yutulmuştum ve artık neyin aşağı neyin yukarı olduğunu ayırt edemiyordum.

"*Szar.*" Parmaklarım eklemlerim patlayana kadar taşın etrafında sıkıştı. Öfke kontrolümden çıkana kadar kaynadı. "S.KTİR!" Kayayı duvara fırlattım, parçalanarak toz haline geldi. Diğer yarısını da alıp aynı yere fırlattım ve yere daha fazla moloz ve mineral saçtım.

"Bunların hepsi bir hiç uğrunaydı," diye bağırdım, kazmayı kaptığım gibi duvara fırlattım, isabetin daha fazla parçaya ayrılmasını izledim. kiri havaya savurdu. "*Le van szarva!*" *Lanet olsun!* Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, tam dönüp atacak başka bir şey bulacaktım ki gözüm havada bir parıltıya takıldı.

"Bu da ne...?" Minik mineral parçalarının ateşböcekleri gibi havada süzülüğünü, tozun dağılmak yerine daha katı hale geldiğini görerek durakladım.

Raven nefes nefese kaldı, el feneri puslu siluete doğrultulmuştu. Yavaşça bir şekle dönüştü.

Bir kadın.

Vücudu yarı saydamdı ama çarpıcı yüz hatları taştan oyulmuş gibi keskindi. Omzundan sarkan kat kat bir kılıf giymişti, vücudu söğüt gibi ve uzundu. Kıyafetlerinden tenine, gözlerine ve saçlarına kadar her şeyi griydi ve bu da onun kayalık yüzeye karışmasına neden oluyordu.

Gözleri öfkeyle parlıyor, gri dudakları birbirine kenetleniyor, altın benekler gittikçe daha hızlı dönerek donuk ışığında parlıyordu Giysiler. Eli hareket etti ve altın parçalar da onunla birlikte hareket ederek onun emrinde olduklarını gösterdi.

Elini bir kez salladığında mermi olarak kullanılabiliyorlardı.

"Talyssa?" Bir adım atarak yumuşak bir sesle konuştum. Kemerimdeki silahıma uzanmanın bir anlamı yoktu. Bir ruha karşı işe yaramazdı. "Adın bu, değil mi?"

Sesime irkildi, gri gözleri bana bakıyordu, mineraller dönerek bize yaklaşıyordu.

Ellerimi kaldırdım, yavaşça Raven'a doğru yürüdüm, onunla altın topaklarının arasına girmek istiyordum. "Sana zarar vermek için burada değiliz."

"Sadece benden çalmak için." Sesi sanki kayadan kopmuş gibiydi. "Adımı nereden biliyorsun? Bu güç sadece layık olanlara verilir."

Vasile'ye yaptığı laneti hatırlayarak tereddüt ettim. Metal bir tehditle bir adım yakınımıza kadar geldi. "Bizi Vasile gönderdi."

"Vasile?" Öfkeyle kasıldı. Puslu silueti soldu ama öfkesi o kadar keskinleşti ki havayı yararak büyü duvarları çatlattı ve üzerimize daha fazla çakıl taşı düşürdü. Kolları dışarı çıktı, altın parçaları serbest bıraktı.

"Raven!" Onu arkamdan iterken altının başımı ve vücudumu sıyrarak geçtiğini hissettim, havadaki metal vızıldayarak geçerken tenimi öpüyordu ama asla çarpmadı.

"Ne cüretle onun adını ağzına alırsın?" diye öfkelendi.

"Seni incittiğini biliyorum," diye bağırdım, ellerimi kaldırarak. "Üzgün olduğumu biliyorum." Söylenecek onca şey arasında en kötüsü buydu.

Ondan bir çığlık yükseldi, yer bir deprem gibi sarsıldı ve sağır edici ses sanki yer yarılmış gibi içimde patladı. Bir kaya fırtınası üzerimize yağdı, beni Raven'a doğru sürükledi ve vücudunu benimkiyle örtüyordu.

"Buraya girmeye nasıl cüret edersiniz?" Keskin kayalar derimi parçalayarak üzerimize düşüyor, her darbenin ağırlığıyla kemiklerim çatırdıyordu. Acı dolu bir iniltiyle Raven'a daha sıkı sarıldım. "Kemiklerin tozdan başka bir şey olmayacak. Burası senin mezarlığın." Başımın arkasından kan damlıyordu, acıyı görmezden gelmeye çalışarak dişlerimi birbirine geçirdim.

Altımdan bir hırıltı yükseldi ve bakışlarımı Raven'ın burnunun kanımın kokusunu alıyormuş gibi parladığını, kirden çizilmiş yüzünün öfkeyle kıstığını görmem için çekti.

"Hayır," diye bağırdı Raven'ın gırtlaktan gelen sesi, gözlerinde bir şey parıldıyordu. Beni altımdan itti.

"Raven, hayır!"

"Dur!" Raven çığlık atarak ayağa kalktı, talebinin gücü odada titreşiyor, göğsüme çarpıyor, nefesimi çalıyordu. *Ne oluyor lan?*

Vâlve durdu. Raven'a kuşkuyla baktı ama gözlerinin ardında biriken öfkeyi görebiliyordum.

"Kes şunu." Raven ona doğru bir adım attı. "Bir erkeğin senin üzerinde bu güce sahip olmasına izin verme."

Talyssa durakladı ve Raven'a göz kırptı.

"O hayatına devam ederken bu öfke ve nefretle yaşamaya devam etmeyin.

Hayatını yaşıyor."

Talyssa'nın omuzları geri çekildi, hatları keskinleşti. "Ona yaptıklarının bedelini ödettin."

"Yeterli değil," diye alay etti Talyssa. "Beni sevdiğini ve asla terk etmeyeceğini söyledi, oysa tek yaptığı beni kullanmak, ihanet etmek ve benden çalmaktı."

"Evet." Raven sempatiyle başını salladı, gözleri tekrar bana kaydı. "Erkekler berbattır."

"Hey," diye homurdandım, yavaşça ayağa kalktım ve başımdaki kanı sildim.

"Neden onun senin üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin veriyorsun?" Raven beni görmezden gelerek devam etti. "Gücünü artık onun elinde tutmasına izin vermediğinde geri alırsın."

Talyssa'nın formu sertleşti, ancak dış hatları öfkeli enerjiyle titreşmeyi bıraktı. "Hayatının geri kalanında cezalandırılması gerekiyor."

"Olacak." Raven yutkundu. "Bundan emin oldun. O öldüğünde, bir eş kaybetmenin sonsuz acısını ve nihai ıstırabını hissedecek ve sonunda kendisi de ölüme yenik düşecek." Sanki bunun nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi otoriter bir tavırla konuştu. "Hiç kimse bu tür bir ıstırabı yaşamak zorunda kalmamalı."

Kıskançlık iliklerime kadar işledi, görüşümü boyadı. Ellerim öfkeyle bir top gibi kıvrıldı. Eski sevgiliyle de böyle bir şey yaşamış mıydı? Onun eşi miydi? Bu yüzden mi onu unutamıyordu?

Talyssa'nın dikkati sanki sinirlerimin değiştiğini hissetmiş gibi bana d6nd6. Beni yakından izlerken, gri g6zleri sanki bir hayaletmişim gibi doğrudan içime baktı.

Bazı ruhlar g6zlerimizin algılayabildiğinden çok daha fazlasını algılama, bizim ve d6nyanın derinliklerini g6rme yeteneğine sahipti. Saklı tutmak isteyebileceğimiz şeyleri.

Bende ne g6rd6đ6n6 bilmek istemedim.

"Buraya almaya gelmedin..." Bir farkındalık başını eğdi, sessiz adımları bana doğru yaklaştı. "*Onun için buradasın.*" Tekrar Raven'a baktı. G6zleri bana d6nd6đ6nde, dudaklarını b6ken bir farkındalık vardı, neredeyse bana *seni g6r6yorum* diyordu. *Gerçeği g6r6yorum.*

"Metali etkileme g6c6n6z olduğunu duyduk." Onun yoğunluğu karşısında ayaklarım kaydı, elimden gelen her engeli koymak istedim. "Goblin metalini bile. Yok olmasını sağla."

"Evet, yapabilirim."

Raven'a doğru uzandım, kolunu yukarı iterek bileziği g6sterdim.

Talyssa geri çekildi, g6zleri hecelenmiş metale kilitlendi, kaşları çatıldı.

"ıkarabilir misin?" Umut kalbimi hızlandırdı. "Eğer çıkarırsan, senindir." "Benim mi?" Ruhun g6zleri b6y6d6.

"Hepsi senin." Raven'ın bileğini ona uzattım. Hediyeler ruhlar için b6y6k 6nem taşırdı. Onların zayıf noktasıydı, yine de teklifime tepki vermedi, dikkati tamamen manşetteydi. Talyssa'nın yarı saydam parmakları yavaşça uzanıp metalin 6zerinde gezinirken ensemdede bir his uyandı.

Raven elimden kurtuldu ve Talyssa'nın metalden çekildiği anda geri adım atarak garip bir tıslama çıkardı.

"Ne?" Başım aralarında dans etti ama ikisi de cevap vermedi. Kadınlar kapışırken ben bir seyirciden başka bir şey değildim.

"İlginç," diye alçak sesle cevap verdi ruh, odağı Raven'ı inceliyordu.

Raven'ın çenesi yukarı kalktı, g6z kapakları daraldı.

"Neler oluyor?" Kimse beni duymuyor gibiydi.

"Olabileceklerden korkuyorsun," dedi Talyssa. Bu bir soru değil, bir gerçekti.

"Yapma," diye cevap verdi Raven, o kadar alçak sesle ki hırıltıya benziyordu.

"Biri benimle konuşsun." Midemdeki düğüm genişledi, korku beni bir uçurumdan atlayacakmışım gibi hissettirdi.

"Çıkmasını istemiyorsun," dedi ruh ona. "Orayı seviyorsun." "Bu çok saçma," diye alay ettim. "Bu goblin metali. Elbette onu istiyor kapalı." Şüphe boğazıma düğümlenmeye başladı. "Değil mi?"

"Bundan çok daha fazlası." Talyssa'nın dikkati Raven'ın üzerindeydi.

"Ne?" Kaşlarım aşağı indi, başım Raven'a döndü. Gözleri kısılmıştı, boğazı yutkunmak için mücadele ediyordu, Talyssa'nın iddialarına hiç karşı koymuyordu. "Raven? Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Hadi gidelim."

"Gitmek mi?" Kolunu tutarak tükürdüm. "Sen neden bahsediyorsun? Buraya gelmek için *her şeyi* riske attık."

"Hayır, *sen* yaptın," diye karşılık verdi ve geri çekildi. "Buraya gelmek istediğimi hiç söylemedim."

Ağzım onu azarlamak için açıldı ama durdu, zihnim konuşmalarımıza geri döndü, onun değil benim sesimi duydum. Şok içinde geri adım attım ve bir kez bile buraya gelmek istediğini söylemediğini fark ettim. Hiç zorlamadı, hatta bileziği çıkarmaktan bile bahsetmedi. Hepsi benim yüzümdendi. Ben sadece onun istediğini varsaydım. Bu, gardiyanlar tarafından ona yüklenen bir yükü.

Yine de, ona taktıklarını hiç görmedim, kelepçeyi oradan aldığını hiç doğrulamadım.

"Bunu sana kim giydirdi?" Sesim hırçın ve suçlayıcıydı, çenem elemente doğru sallanıyordu.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve dudaklarını yaladı. "Raven?" Sesim yükseldi.

Bakışları yana kaymış, çenesi kilitlenmişti.

"SÖYLE. BANA. ŞİMDİ!"

"Ailem yaptı," diye bağırdı, kollarını iki yana açarak.

"Ne-Ne?" Her kelimeyi tükürerek ürperdim. "Sana mı taktılar? Bilerek mi?" Bir insan çocuğuna bunu nasıl yapabilir?

"Yapmalarını ben istedim. Beni korumak için yaptılar."

"Bekle... Ne?" İnançsızlık içime çöktü. "Neden?" Bana cevap vermeyerek topuklarının üzerinde kaydı. "Bunu neden yaptın, Raven?" Neredeyse bağıracaktım.

"Mecburdum,
tamam mı?"

"Mecbur muydun?"

"Çünkü ben bir katilim!"

Boğazımdan havlarcasına bir kahkaha yükseldi. "Bu yüzden mi? Seks sırasında yanlışlıkla bir adamı öldürdüğün için mi? Zamanında pek çok katil tanıdım ve sen onlardan biri değilsin. O bir kazaydı."

"Değildi." Duyguları gözlerinde parladı.

"Birini öldürebilecek kapasitede değilsin."

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ne olduğumu."

"Bana söyleyip duruyorsun," diye bağırdım, yüzüne bir santim yaklaşarak.

"Çıkar şunu. Bakalım neyin varmış." Göğsüme vurdum. "Bana gerçekte kim olduğunu göster."

"Bunu istemezsin," diye ısrar etti.

"Neden?" Daha da yaklaşarak meydan okudum. "Ne saklıyorsun?" Koluna uzandım. "Goblin metali neden seni diğer fae'ler gibi etkilemiyor?"

"Çünkü bu sadece goblin metali değil." Vâlve onun yerine konuştu ve başımı önce ona, sonra da tekrar Kuzgun'a çevirdi. "Bastırman gereken *daha çok şey var.*"

Raven kül gibi olmuş, dehşet onu olduğu yerde hareketsiz bırakmıştı.

"Ne?" Altımdaki zeminin yok olduğunu biliyordum ama henüz düşmemiştim. "Ne demek istiyor? Benden başka ne saklıyorsun?" Raven'a dişlerimi gıcırdatıyordum, birlikte o kadar zaman geçirdiğim kızın benim için bir yabancından başka bir şey olmadığını hissediyordum. "Sen de kimsin be?"

"Evet, Kuzgun. Neden *hepimize* ne tür bir katil canavar olduğunu söylemiyorsun?" Arkamdan bir kadın sesi geldi ve beni etrafımda döndürdü.

Hay sikeyim. Bize silah doğrultan sarışın kadını tanıdım. Eve. Ve Rus mafyası hemen arkasındaydı. Midem boğazıma düğümlendi, elim silahıma uzandı.

"Ben olsam bunu yapmazdım." Ruslar dağılıp silahlarını bize doğrulturken Eve silahını bana doğrulttu. "Eller yukarı."

Ne Raven ne de ben hareket ettik, dikkatim etrafta dolaşıyor, her oyuncuyu, her olası kaçıışı görmeye çalışıyordum. Talyssa'nın ortadan kaybolduğunu fark ettim; bir ruh çok az kişinin onun gerçek halini görmesine izin verir.

"Eller yukarı dedim," diye bağırdı sarışın kadın, silahı tıkırdıyordu.

Yavaşça silahımı bıraktım, Raven'ın hayatını tehlikeye atmak istemiyordum, kollarım yükseliyordu.

"Hâlâ emirlerimi görmezden mi geliyorsun, Raven?" Eve daha da yaklaştı, alaycı bir tavırla arkamdaki kıza odaklandı.

"Kendi arkadaşlarını soğukkanlılıkla öldürenleri dikkate almama eğilimindeyim," diye hırladı Raven.

"Savaşta her zaman kayıplar olur. Reid ne yazık ki yapılması gereken bir fedakarlıktı."

Üç adam etrafımı sararak silahlarımı aldı, diğer ikisi de Raven'ı aradı.

"Ama aslında bu senin hatandı. O gece onaylanan plana sadık kalsaydın, beni dinleseydin, her şey farklı olabilirdi."

Onaylanmış plan mı? Benden başka ne sakladığını merak ederek omzumun üzerinden Raven'a baktım.

Bir zamanlar onunla arama mesafe koymak, kişiselleştirmemek, hakkında hiçbir şey bilmemek istemiştim. Onu tamamen çözdüğümü sanmıştım. Zengin, sıkılmış, biraz macera arayan üniversiteli bir genç kız. Şaka bana yapılmıştı.

"Reid sana güvendi." Raven öfke ve ihanetle öfkeleni. "Ailem ve *ben* sana güvendik. Yıllardır bizimle birliktesin." Şaşkınlıkla başını salladı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Tanrım, ne kadar şımarık, ayrıcalıklı bir çocuksun. Dünyadaki gerçek zorlukların farkında değilsin." Kadın alay etti. "Sen alışveriş yaparken, seçkin butik restoranlarda yemek yerken, film yıldızlarından ve modellerden mesajlar alırken aynı çocuk için tekrar tekrar ağlamak zorunda kaldığım akılsız günler. Gerçek bir cinayetten paçayı sıyırırken Herkes seni koruyor. Zavallı Raven..." Alaycı bir tavırla dudağını dışarı doğru itti. "Hayat çok acımasızdı... On yaşındayken Amerika'da bir insana Rus çocuk gelin olarak satıldım. Kimse o küçük kızları umursamıyordu, değil mi?"

Raven üzüntü ve tiksintiyle yutkundu. "Bunun için beni mi suçluyorsun?" "Hayır, ama senin koruma ekibinde olmak, sana ne kadar yaklaştığımı bilmek koruman olarak çalışıp ailenin güvenini kazanırsan, onları o kadar çok diz çöktürebilirim."

"Ama neden?" Raven gözlerini kırıştırdı. "Sana ne yaptılar ki?"

Eve'in arkasından derin bir kahkaha geldi, karanlığın içinden kimin çıktığını görünce kanım dondu.

Kanlı Nikolay.

"Oh *dorogoy.*" *Tatlım.* Yarı Vampir Eve'e doğru adım attı, burnu şık at kuyruğunun arasından kulağını okşadı, ellerini kalçalarına koydu,

Onu hafifçe kendine doğru çekti. Yüzünde, ikisi arasında bir yakınlık olduğunu gösteren ateşli bir gülümseme oluştu.

Aşıklar.

"Ne yapmadılar ki? Ailen çok fazla ölüme ve yıkıma neden oldu. İçinde boğuluyorlar, yozlaşmışlıklarının içinde." Nikolay'ın zalim gülümsemesi Raven'a yönelmişti. "Ama senin ellerin şimdi de kıpkırmızı. Ve annen, baban ve amcan, sanki onun hayatının hiçbir önemi yokmuş gibi, sanki hepimizin hayatının sizin için hiçbir önemi yokmuş gibi her şeyi silip süpürdüler."

Eve'in boynunu öptü,

Yine de bakışları Raven'dan hiç ayrılmadı. Dudaklarında bir sırtıyla sarışının etrafından dolaştı. "Ve bence suçlarının bedelini ödeme zamanı geldi.

Ailenin

Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim." Yardımcılarından birine başıyla işaret etti. "Umutsuzluğu gerçekten hissetmek."

"Ne?" Eve ona döndü.

Nikolay adamlarına, "Öldürün onu," diye emretti.

"Hayır, lütfen! Yapma!" Vücudumu Raven'inkinin önünde hareket ettirmeye çalıştım, kurşunu almaya hazırdım. Etrafımdaki üç adam beni yakaladı.

"Nik?" Eve kaşlarını çatı. "Onu geri götürmemiz gerekiyordu. *Vozhd* bize bu işi halledeceğini söyledi." Bu kelimenin bir zamanlar Rusların Stalin'e verdiği isim olduğunu biliyordum. Şef, yüce lider.

"*Vozhd* burada değil." Nikolay'ın vokalleri gerildi, onun araya girmesinden hoşlanmamıştı. "Ben buradayım. Ve bana bu işi halletmemi söyledi."

"Nikolay." Kadın onu engelledi, endişeyle alnını kırıştırdı. "Onu öldürmekle ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Çekil yolumdan." Dudakları kıvrıldı, keskin köpek dişlerini gösterdi, öfkesi dikişlerin altında kaynıyordu. Onunla uğraşılacak biri değildi. "Yoksa sıradaki sen olursun. Her yerde kolay bir sikiş bulabilirim."

Sarsıldı, acısı yanaklarını boyadı ve adamın yolundan çekildi. "Ona dokun-"

"Ne yapacaksın, ağaç perisi mi?" Nik kollarını kavuşturdu, dudaklarında bilmiş bir sırtış belirdi. "Evet, kim olduğunu biliyorum Ash. Eskiden Warwick'le birlikte senin adın da korku yaratırdı. Şimdi şu haline bak. Soylu bir veledin bakıcısı." Başını sallayarak *kıkırdadı*. "Acınası."

Dişlerimin baskısı altında çenem çatladı. Bu mağaradaki hiçbir şey bana güç vermiyordu; ağaç kökleri bile hissedemeyeceğim kadar üstümdeydi.

"Özellikle *Kurt'u* kızdırmak istemiyorum, ama yoluma çıkarsan, sanırım yapmak zorunda kalacağım."

"Siktir git."

"Seçim sizin o zaman." Nikolay omuz silkti ve adamlarına emir verdi.
"İkisini de öldürün."

"Hayır!" diye bağırdım. Bir el ateş edildiğinde adamların elinden kurtuldum ve Raven'a doğru sıçradım. Karnıma saplandığını hissettim, acı karnımı yırttı, bir homurtu beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Beni tutan adamlardan birine doğru hamle yaptım, onu da benimle birlikte yere serdim ve silahını almaya çalıştım.

Raven'ın çığlık attığını, beni çağırdığını, ateşli bir ses tonuyla başka bir şey söylediğini duydum ama artık onu duyamıyordum. Silah sesleri mağaranın duvarlarında patlıyor, el fenerleri etrafta titriyor ve kargaşa duyularımı ele geçiriyordu.

Metal şingirdayarak yere düşerken dikkatim Raven'ın bileziğinin taşın üzerine düşmesine takıldı.

"Hayır, Raven!" Bir kadının tiz sesi yankıyla havayı deldi.

Her şey durmuş gibi hissettim. Raven'dan gelen güç ciğerlerimdeki havayı durdurdu ve daha da ölümcül bir şeyin alana girdiği uyarısıyla hepimizi korku içinde dondurdu.

"Raven! Yapma!" Eve sanki başına gelecekleri bilen tek kişi kendisiymiş gibi tekrar bağırdı.

Kuzgun'dan derin bir hırıltı geldi, ışık huzmeleri onun üzerinde titreşiyordu.

Başını kaldırdı, saçları yüzünden kayıyordu. Vücudum geriye doğru sarsıldı, saçlarının ve teninin gece gibi karardığını, yüz hatlarının hafifçe değiştiğini, kara büyü'nün etrafında döndüğünü gördüm.

Dudaklarından bir hırıltı yükseldi, dişleri hançer, tırnakları tırpan gibiydi.

Gözleri ateş kırmızısı parlıyordu. Daha önce gördüğüm ve tek bir anlama geldiğini bildiğim gözler.

Ölüm.

Bölüm 24

Kuzgun

"Ash!" Adı dudaklarımdan döküldü, vücudu önümde sendeledi, kurşun karnını parçaladığında dizlerinin üzerine düştü. Silahın sesi kulaklarımda çınladı, etrafımda kaos dans ederken, zar zor anlasam da, elle tutulamayan dehşet ciğerlerimi sardı.

Burnumda kanının kokusunu, dilimde tadını alabiliyordum; hâlâ savaşıırken, beni korumaya çalışırken hayatı ve enerjisi kanıyordu.

Onlar. Zarar verdiler. Onu. Öfke ciğerlerimi yaktı, zamanın yavaşladığı noktaya kadar beni hareketsiz bıraktı, koruma ihtiyacım dışında her şeyi yakıp kül etti. Canımı yakan şeyi öldürmek için... *benimkini*.

Boğazımda hırladığını duydum. Sahiplenici ve ölümcül. Kaslarım enerjiyle titreşti, büyü bileziğin kafesine o kadar sert baskı yaptı ki boğazımın arkasında kusmuk birikti.

Etrafımda yaylım ateşi vardı, taş duvarlardan ve yerden sekerek yanımdan geçiyordu... ve her an o mermilerden biri Ash'i benden alabilirdi.

"Al onu." Sesim alçak ve ölümcüldü, göremediğim birine emrediyordum. Ama bir şekilde beni duyduğunu biliyordum. Yakınımdaydı. "Al onu Talyssa, sana veriyorum. *Bir hediye*." Hediyeler ruhlar için bir zayıflıktı. Bir hediye asla geri çeviremezlerdi.

Ruhun parmaklarının bileklerime dokunduğunu, enerjisinin tenimi sıyırdığını, Vâlve'nin büyüsunun kolumun üzerinde kıvrıldığını hissederken, enerji benim isteğimle yanımda vızıldadı.

Bir mermi tam ayağımın dibindeki toprağa çarptı ve Ash'i kıl payı ıskaladı.

Artık neyi serbest bıraktığımı umursamıyor ya da korkmuyordum.
Ben. Korkarlardı

"Şimdi," diye hırladım ve tersledim.

Clink.

Kolumdaki kelepçe gevşedi ve bir sesle yere düştü.
gümbürdedi ve beni taşıdığım ağır yükten kurtardı. İçimde barındırdığım yaratığı.

Bir barajın yıkılması gibi, büyüm içeri aktı, beni güçle doldurdu, bir fırtına gibi içime çarptı.

"Hayır! Raven!" Eve'in haykırışıyla başımı kaldırıp ona baktım, neler olduğunu anlayınca gözleri dehşet içinde açılmıştı. Burada neler yapabileceğimi gerçekten bilen tek kişi oydu. Neler yapabileceğimi görmüştü.

Onun dehşeti karşısında damarlarıma bir korku saplandı ve artık kendimi kontrol edemediğimi anladım. Kendimi koyduğum kafesten kurtuldum. Büyü sistemime aktı, damarlarımı yaktı ve omurlarımı kavurdu. Omurgamdan çıkan bıçaklar giysilerimi yırttı.

Hançer gibi.

Tarif bile edemediğim bir çekim dikkatimi yerdeki adama yöneltti, ona odaklandım. Ama sonra burnum, karnından akan kanın ve yanağındaki kesiğin kokusunu aldı.

Beynim kapandı, içgüdülerim devreye girdi ve ona zarar veren her şeyi yok etmek istedim.

"Raven! Yapma!" Eve yalvardı, bacakları çoktan geri çekilmişti. Kaçmayı, uzaklaşmayı biliyordu, bu da sadece benim doğamı cesaretlendiriyordu.

Göz kapaklarımın ardında büyü parladı, görüşüm keskinleşti ve avımı daha iyi avlamak için karanlığın içinden görmemi sağladı.

Karnımdan derin bir hırıltı geldi, dudağım kalktı, uzun köpek dişlerim görüldü, karanlık enerji etrafımı sardı, kalın bir sisi andırıyordu.

Ağzım tıslayarak lanet okudu... ve ben artık ben değildim.

Kabuslarındaki canavardım.

Bölüm 25

Kül

Eve'in çığlığı tavan ve duvarlarda yankılandı, Raven'dan derin bir ses yükselirken bacakları merdivenlere takıldı.

Raven.

Haftalardır birlikte olduğum kız önümde duruyordu, saçlarının ve teninin karanlığa karışmasını izlerken tüm dikkatimi üzerine çekiyordu, dişleri jilet gibi keskindi ve sırtındakilerle uyum içindeydi. Onun tamamen değiştiğini, bildiğim haline dönüştüğünü görmek için bekledim. Formu insan olarak kaldı ama bir şekilde daha da korkutucu ve korkunç.

"*Ty che, blyad?! Ne oluyor lan?*" Nikolay irkildi, geri çekildi ve neredeyse merdivenlere takılıyordu, silahı Raven'a doğru ateşlendi. Eve'in peşinden kaçarken adamlarına "Öldürün onu!" diye emretti.

Bir kurşun Raven'ın kolunu sıyırdı. Dudakları aralandı, bir hırıltı mağaranın içinde gürledi ve kalbimin atışını bir anlığına durdurdu.

Adam çetesi bağırarak ona ateş etti, korkuları havayı kalınlaştırdı ve kaçış için koşarken onları daha pervasız hale getirdi.

Bir kurşun Raven'ın koluna saplandı.

"Raven!" Diye bağırdım, kendimi yukarı itmeye çalıştım, yaram beni bir nefes nefese bıraktı, dişlerim gıcırdadı. Tekrar yukarı baktığımda gitmişti.

Odanın diğer tarafından dehşete düşmüş bir çığlık geldi.

Karanlıkta gördüğüm onun gözleriydi, sırtındaki bıçakların parıltısıydı, pençeleriydi. Kan fışkırmadan ve bir adamın boğazı yırtılmadan önce gözlerinde kırmızı alevler parlıyordu. Cesedi yere düşmeden önce ölüm gözlerinde zar zor belirdi.

"Kaçın," diye bağırdı başka bir adam, basamakları hızla çıkarak. Adamlar korku içinde çığlık atarak yukarı fırladılar ve silahlarıyla ona karşılık verdiler.

Ne oluyor lan? Sanki koruyucu bir alanın içindeymiş gibi hiçbir şey ona çarpmadı.

Göz kapaklarım karanlığın içinde kırpışırken dudaklarının kıpırdadığını fark ettim, etrafını saran bir enerji parıltısı mermileri püskürtüyordu. Büyüsü onu koruyordu.

Eşsiz bir enerji hissedebiliyordum; onun mırıldandığı güç Vücudu Fae olsa da sesi Fae değildi. Ne dediğini tam olarak duyamıyordum ama yakaladığım birkaç kelime eski Latinceye benziyordu.

Druid büyülerini gibi.

İki adam merdivenlere ulaşmadan durdu, vücutları kaskatı kesildi. Silahlarını bırakarak onunla yüzleşmek için döndüler.

Anlayana kadar bir an geçti; onları kontrol ediyordu.

Dikkatim ona yöneldi, dudakları kıpırdıyor, gözleri sanki artık orada değilmiş gibi donuklaşıyordu. Burnundan ve gözlerinden kalın bir sıvı akıyordu.

Siyah kan.

Korku beni ele geçirdi, ayağa kaldırdı ve içimdeki acıyı bastırdı.

"Raven?"

Kadın cevap vermedi. Ağzı sürekli bir ilahiyle hareket ediyor, adamların figürleri titriyor, gözlerinden birinden kan sızmaya başladığında yüzlerinde derin bir korku belirliyordu.

"Hayır! Lütfen!" diye bağırdı. Bir patlama sesi duyuldu ve bedeni yere düştü, kulaklarından kırmızı bir sıvı fışkırıyordu, gözleri açık, boş boş bakıyordu. Ölmüştü.

Burnundan akan kan izleri ağır damlacıklar halinde sızarak yere sıçradı. Sanki kendi gücü de onu öldürüyormuş gibi enerjisinin tükendiğini hissedebiliyordum.

"Raven!" Bağırdım, elim onunkine uzandı. Büyü bir kırbaç gibi tenime çarptı ve beni dışarı itmek istedi. Dişlerimi sıkarak, etrafındaki bariyeri aşmaya zorladım. "Raven, Dur!" Parmaklarım onun parmaklarına dolandı. Sinirlerime bir şimşek çaktı ve temasla kaslarım titredi, içimde ateş yanıyormuş gibi hissettim.

"Dziubuś!" Elim onun elini sıktı.

Başını bana çevirdi, alev alev yanan kırmızı gözleri kısıldı. Bir an için öfkesinin bana yönelmesini ve etrafa saçılmış kanlı cesetlere beni de eklemesini bekledim. Burnu sanki beni koklamış gibi parladı ve göz açıp kapayıncaya kadar gözlerindeki alevler yeşile döndü, yüz hatları normale döndü.

"Ash," diye mırıldandı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Etrafındaki baloncuk patladı ve vücudu yere çakıldı. Kontrol ettiği diğer adam da arkadaşının yanında cansız bir yığın halinde yere düştü.

"Raven!" Bağırsaklarımı parçalayan acıyı görmezden gelerek yanına çöktüm, yaramdan hala kan sızıyordu, kaygan Yerdeki dağınıklık. Ona dokunduğum anda, içindeki boşluğu, herhangi bir sihrin yokluğunu hissederek sertçe içime çektim. Goblin metaliyle bile Raven'ın içindeki büyüü hissedebiliyordum. Ama şimdi hiç hissetmiyordum. O boş bir kaptı. Sihirsiz.

"Raven?" Yutkundum, ona tekrar dokunduğumda sesim titriyordu, onu ters çevirdim. Ciğerlerimden bir nefes tıslaması geldi. Vücudu ve yüzü normale dönmüştü ama burnundan ve gözlerinden siyah kan sızmaya devam ediyordu, cildi o kadar kül rengiydi ki nabzını iki kez kontrol etmek zorunda kaldım. Hareket etmediğinde, göğsü zar zor yükseldiğinde boğazımda bir korku düğümü oluştu.

"Raven?" Yüzüne dokundum, terli teninin soğuduğunu hissettim. Bana hiç tepki vermedi. Ya onu kaybettiysem? Ya burada ölürse? Hepsi onu gelmeye zorladığım içindi. "Raven, uyan." Cevap vermedi. "Tanrılar kahretsin,

Raven," diye kükredim. "Şimdi benim yüzümden ölemezsin. Uyan artık!"

Göz kapakları açıldı, gözleri yeşile dönmeden önce bir saniyelğine kıpkırmızı oldu, ciğerleri havayla doldu. Sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bana birkaç kez göz kırptı. Doğrulamaya başladı ve ben de onu tutup yardım ettim. Başını çevirdi ve etrafımızdaki kanlı, parçalanmış leşleri fark etti.

"Aman Tanrım..." Sözleri zar zor duyuluyordu, kasları titriyordu. "Onları ben öldürdüm."

"Evet."

Çırpınarak ayağa kalktı ve benden uzaklaştı. "Benim yanımda olmamalısın."

"Bana zarar veremezsin." Ayağa kalktım, vücudumun iyileştirmeye çalıştığı yarayı yırtarken irkildim.

"Bunu bilemezsin."

"İstiyorum." Ve yaptım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yaptım.

"Ben senin gibi iyi değilim." Daha da geri çekildi, bakışları benimkilerle hiç buluşmadı. "Bileziği bu yüzden taktım. Başkalarını benden korumak için. Ben senin korktuğun canavarım."

"Canavarlardan korkmuyorum." Aramıza koyduğu boşluğu geri kazanarak yüzünü kucakladım, planladığımdan daha sert kavradım, ona bakmasını istiyordum

Ben. Burnunun ve gözlerinin altındaki kanı sildim. "Etrafımı onlarla çevreledim."

Gözleri benimkilere kaydı, vücudu dokunuşlarımla titriyordu, yorgunluktan zayıf düşmüştü ama kendini güçlü tutuyordu.

"Sanırım artık bana gerçeği söylemenin zamanı geldi," diye gürledim. Raven yutkundu, yeşil gözlerinde sıkıntı dans ediyordu.

"Tüm gerçeği," diye homurdandım, çenesini daha sert kavradım. "Nesin sen be? Az önce gördüklerim... bunların hiçbirisi mümkün olmamalı."

Dudakları sıkıştı.

"Söyle. Bana. Şimdi. Raven."

Yüz ifadesi korkudan güce dönüştü, çenesi kavrayışında yükseldi, omuzları geriye doğru itildi.

"Ben bir karanlık sakiniyim." Yutkundu. "Ve bir Druid."

Karanlık Sakinler Öteki Dünya'da suikastçılar olarak bilinir, nadir bulunur ve çok korkulurdu. Eğer bir tanesini görürseniz, çoktan ölmüşsünüz demektir. Dae Ember ve eşi Eli'nin bize yardım ettiği önceki yıl Istvan'la savaştığımızda aslında onlardan birkaçıyla tanışmıştım.

Ama *hem o hem de* bir Druid olmak. Bu imkansız olmalı. "Sadece bir Druid değil, doğal bir Gizleyici."

"Ne?" Elim ondan uzaklaştı, tökezleyerek geri çekildim, gerçek korkunun ilk kıvrımını hissettim, artık içime gömülmüş kurşunu hissetmiyordum.

"Doğal bir Gizleyici mi?"

Onlar duyulmamış kişilerdi. Doğal Karartıcılar annelerinden DNA'larına işlenmiş *kara* büyü ile doğan güçlü Druidlerdi. Beyaz büyü'nün Druid dünyasındaki her şeye karşıydılar.

Druidler kara büyü eğitimi alabilirlerdi, ancak bu büyüyle doğmak neredeyse imkânsızdı. Doğmamış çocuğunu kara büyü ile "zehirleyip" öldürmemek için *son derece* güçlü bir Druid gerekiyordu.

Druidlerin bizden farklı büyüleri vardı, ki fae'ler zaten bundan nefret ederdi.

Kara büyüye karışan Druidler bizi korkutuyordu. Fae zihinlerini kontrol edebilir, bizi kendi isteklerine boyun eğdirebilirlerdi. Ve Obscurer'lar Druidlerin en karanlık olanlarıydı. En nadir ve *ölümcül* olanları.

"Hayır." Yutkundum, gerçeği zaten biliyordum ama söylemek istemiyordum.

Buna inan. İki ikizin doğduğuna dair söylentiler vardı ama ben hiçbir şey duymadım. "İkisi birden olması imkansız."

"Bunu aileme ve ikiz kardeşime söyle." Soğukkanlılıkla gülümsedi.

"Hayır." Yapbozun parçalarını bir araya getirerek başımı salladım. Bir adım daha geri çekildim, kalbim dehşetle çarpıyordu. Onu yeni bir ışık altında görünce, neden bu kadar çok kişinin onu tanıdığını, neden kendini bu kadar zarafet ve duruşla tuttuğunu anladım. Artık benzerliği, tavırları görebiliyordum. İşaretler hepsi benim için oradaydı ve ben onları özledim.

Kendi yarattığı kan ve ceset havuzunun içinde dururken, bir ay önce bir barda tesadüfen tanıştığım güzel kıza baktım. Etrafımızda örülen ve hayatlarımızı kaçınılmaz olarak birbirine bağlayan bağların farkında. "Görüyorsun, değil mi? Ailemin kim olduğunu?"

"Bunu senden duymam gerek," diye mırıldandım, gerçek tam önümde olmasına rağmen onaylanmaya ihtiyaç duyuyordum.

"Ben Raven Haley Scarlet Dragen," dedi Raven, çenesi gururla yükselirken. "Rook Jared Ragnall'ın ikiz kardeşi." Omuzlarını geriye doğru itti. "Kraliçe Kennedy ve Lorcan Dragen'in kızıyım."

O sadece sıkılmış zengin bir üniversiteli kız değildi... O bir kraliyet ailesiydi. Gerçek bir prenses.

"Peki." Yutkundum. "Siktir."

Devam edecek...

Tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Görüşleriniz benim için gerçekten önemli ve başkalarının kitabımı satın almak isteyip istemediklerine karar vermelerine yardımcı oluyor. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen satın aldığınız siteye bir yorum bırakmayı düşünün. Bu çok anlamlı olacaktır. Teşekkür ederim.

Raven'ın kökeni ile ilgileniyor musunuz? Ailesi ve neden böyle bir muamma olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Bu yılın sonunda çıkacak olan Canavarlar Ülkesi'ne hazırlık olarak DCL Destanı'nı (Karanlık, Koleksiyoncu, Aydınlik Destanı) okuyun.

Canavarlar Diyarı (Vahşi Topraklar #8)
Bu yaz geliyor!

Yazar Hakkında

USA Today En Çok Satan Yazar Stacey Marie Brown, ateşli kurgusal kötü erkeklerin ve kış tekmeleyen alaycı kahramanların aşığıdır. Ayrıca kitaplardan, seyahatten, TV şovlarından, yürüyüşten, yazmaktan, tasarımdan ve okçuluktan hoşlanıyor. Stacey dünyanın her yerinde yaşayacak ve seyahat edecek kadar şanslı.

Kuzey Kaliforniya'da ailesinin çiftliğinde hayvan yetiştirerek, ata binerek, fenercilik oynayarak ve saman balyalarını havalı kalelere dönüştürerek büyüdü.

Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yapıyor, arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ve seyahat ediyor. Ayrıca gönüllü olarak hayvanlara yardım ediyor ve çevre dostu. Tüm hayvanlara, insanlara ve çevreye nazik davranılması gerektiğini düşünüyor.

Stacey veya kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için onu şu adresten ziyaret edebilirsiniz:

Yazar web sitesi & Bülten: www.staceymariebrown.com

Linktree: <https://linktr.ee/authorstaceymariebrown>

Facebook Yazar sayfası: www.facebook.com/SMBauthorpage

Pinterest: www.pinterest.com/s.mariebrown

TikTok: @authorstaceymariebrown

Instagram: www.instagram.com/staceymariebrown/

Goodreads:

www.goodreads.com/author/show/6938728.StaceyMarie_Brown

Stacey'nin Facebook grubu:

www.facebook.com/groups/1648368945376239/

Bookbub: www.bookbub.com/authors/stacey-marie-brown

Teşekkür

Bunu tek başıma yapamazdım, o yüzden çok teşekkür ederim:

Colleen - "Biz "in içindeki ben olduğun ve her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım.

Mo & Wendy - Okunabilir hale getirdiğiniz için teşekkürler! İkiniz de beni zeki gösterdiğiniz için çok şanslıyım!

Jay Aheer - Çok güzel. Çalışmalarınıza bayılıyorum!

Judi Fennell - Her zaman hızlı ve her zaman yerinde!

Beni destekleyen tüm okurlara - Yaptığınız her şey için ve bağımsız yazarlara saf okuma sevgisiyle ne kadar çok yardım ettiğiniz için minnettarım.

Bana ilham veren, meydan okuyan, destekleyen ve daha iyi olmam için beni zorlayan tüm indie/hybrid yazarlara: Sizi seviyorum!

Ve bağımsız bir kitap alıp tanınmamış bir yazara şans veren herkese.
TEŞEKKÜR EDERİZ!

Çağdaş Romantik Yazar: S. Marie

Sayım İçin Aşağı Kalp

Nasıl Kırılır

Diri Diri

Gömülen

Kendini

Beğenmiş Piç

Şanssızlar

Körleşen Aşk Serisi

Paramparça Aşk (#1)

Kırık Aşk (#2)

Çarpık Aşk (#3)

Royal Saat Serisi

Kraliyet Nöbeti (#1)

Kraliyet Komutanlığı (#2)

Yabancı Çeviriler

İtalyanca Baskılar

L'oscurita Della Luce Serie (Karanlık Cilt 1) (Işığın Karanlığı) Il
fuoco nell'oscurità: serie (Karanlık Cilt 2)
Gli abitanti dell'oscurità (Karanlık Cilt 3) Il
sangue oltre le tenebre (Karanlık Cilt 4)

Karanlığın Ötesindeki Kan (Karanlık Cilt 5)
Batı (Karanlık Cilt 6)

Korlar İçindeki Şehir (Koleksiyoncular Cilt 1)
The Barrier Between (Collectors Vol 2)
Across the Divide (Collectors Vol 3)
From Burning Ashes (Collectors Vol 4)
The Crown of Light (Lightness Saga #1)
Lightness Falls (Lightness Saga #2)
Kralın Düşüşü (Aydınlık Efsanesi #3)
Kordan Yükseliş (Aydınlık Efsanesi #4)
Vahşi Topraklar (Vahşi Topraklar Serisi
#1) Vahşi Topraklar (Vahşi Topraklar
Serisi #2) Ölü Topraklar (Vahşi
Topraklar Serisi #3)
Pezzi di me (Paramparça Aşk) (Kör Aşk Serisi #1)
Kırık Aşk (Kör Aşk Serisi #2) Çarpık Aşk (Kör
Aşk Serisi #3)
Deliliğe İniş (Winterland Serisi #1) Delilikten Yükseliş
(Winterland Serisi #2) Kraliyet Nöbeti (Kraliyet
Nöbeti Serisi #1)
Kraliyet Komutanlığı (Kraliyet Nöbet Serisi
#2) Şanssızlar
Diri Diri Gömüldüler
Kalp Sayım İçin Nasıl
Kırılır?

Portekizce Baskılar

Vahşi Topraklar (Vahşi Topraklar Serisi
#1) Vahşi Topraklar (Vahşi Topraklar
Serisi #2) Ölü Topraklar (Vahşi
Topraklar Serisi #3) Kötü Topraklar
(Vahşi Topraklar Serisi #4) Kanlı
Topraklar (Vahşi Topraklar Serisi #5)
Gölge Topraklar (Vahşi Topraklar Serisi
#6) Gümüş Dilli Şeytan (Croygen Düeti
#1) Çizmeli Şeytan (Croygen Düeti #2)
Caindo na Loucura (Deliliğe İniş) (Winterland Masalları Livro 1) Saindo da
Loucura (Deliliğe Yükseliş) (Winterland Masalları Livro 2) Deliliğindeki
Güzellik (Winterland Masalları #3)
Deliliğindeki Canavar (Winterland Masalları #4)

Má Sorte (Şanssızlar)
Sob a Guarda da Realeza (Kraliyet Nöbeti
#1) Kraliyet Komutanlığı (Kraliyet Nöbeti
#2)
Kalp Sayım İçin Nasıl
Kırılır?

Polonya Baskıları

Nefret Ettiği Çocuk (Paramparça Aşk #1)
(Kırık Aşk #2)
(Çarpık Aşk #3)

Çek Cumhuriyeti Baskıları

Divoká říše (Vahşi Topraklar #1)
Vahşi Topraklar #2
Ölü Topraklar #3
Kötü Topraklar #4
Paramparça Aşk #1

Fransızca Baskılar

Vahşi Topraklar #1
Vahşi Topraklar #2
Ölü Topraklar #3
Kötü Topraklar #4

İsrail (Modern İbranice) Baskıları

Vahşi Topraklar #1
Vahşi Topraklar #2
Ölü Topraklar #3
Kötü Topraklar #4
Kan Toprakları #5
Gölgeler Diyarı #6
Kalp Nasıl Kırılır?

Türkçe Baskılar

Vahşi Topraklar #1
Vahşi Topraklar #2
Ölü Topraklar #3

Rusça Baskılar

Vahşi Topraklar #1
Vahşi Topraklar #2
Ölü Topraklar #3
Kötü Topraklar #4
Kan Toprakları #5
Gölge Topraklar #6

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.